

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEN
OF
BLADES
AND
BRIARS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BIÇAKLARIN VE ÇALILARIN INI

LJ ANDREWS

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: [Moonpress.co](https://moonpress.co)

Kurgu Jennifer Murgia, Megan Alicia ve Sara Sorensen tarafından

yapılmıştır. Harita ve başlık tasarımı Eric Bunnell

[Samaiya.com](https://samaiya.com) tarafından karakter çizimi

Haklarla ilgili sorularınız için lütfen Donald Maass Agency'den Katie Shea Boutillier ile buradan iletişime geçin:

 ksboutillier@maassagency.com [Vellum ile oluşturulmuştur](https://vellum.ile.olusturulmustur)

İÇİNDEKİLER

1. [Tutsak](#)
2. [Büyükelçi](#)
3. [Tutsak](#)
4. [Büyükelçi](#)
5. [Büyükelçi](#)
6. [Tutsak](#)
7. [Büyükelçi](#)
8. [Tutsak](#)
9. [Büyükelçi](#)
10. [Büyükelçi](#)
11. [Büyükelçi](#)
12. [Tutsak](#)
13. [Tutsak](#)
14. [Tutsak](#)
15. [Büyükelçi](#)
16. [Tutsak](#)
17. [Tutsak](#)
18. [Büyükelçi](#)
19. [Tutsak](#)
20. [Büyükelçi](#)
21. [Tutsak](#)
22. [Büyükelçi](#)
23. [Tutsak](#)
24. [Tutsak](#)
25. [Büyükelçi](#)
26. [Büyükelçi](#)
27. [Tutsak](#)
28. [Büyükelçi](#)
29. [Tutsak](#)
30. [Tutsak](#)
31. [Büyükelçi](#)
32. [Tutsak](#)
33. [Tutsak](#)
34. [Büyükelçi](#)
35. [Tutsak](#)
36. [Büyükelçi](#)
37. [Tutsak](#)
38. [Tutsak](#)
39. [Büyükelçi](#)
40. [Büyükelçi](#)
41. [Tutsak](#)
42. [Tutsak](#)
43. [Büyükelçi](#)
44. [Tutsak](#)

45. [Tutsak](#)

[İletişimde Kal](#)
[Teşekkürleri](#)

tontenł Worning

Bu kitap, bazı kişilerin
okuyucuların tetikleyici bulması gibi.

"Cinsel saldırı

*Aile içi partnerden cinsel istismar "tecavüz anıları

"aile içi istismar

"işkence

*kadınlara ve çocuklara işkence

"sayfa içi seks

"şiddet

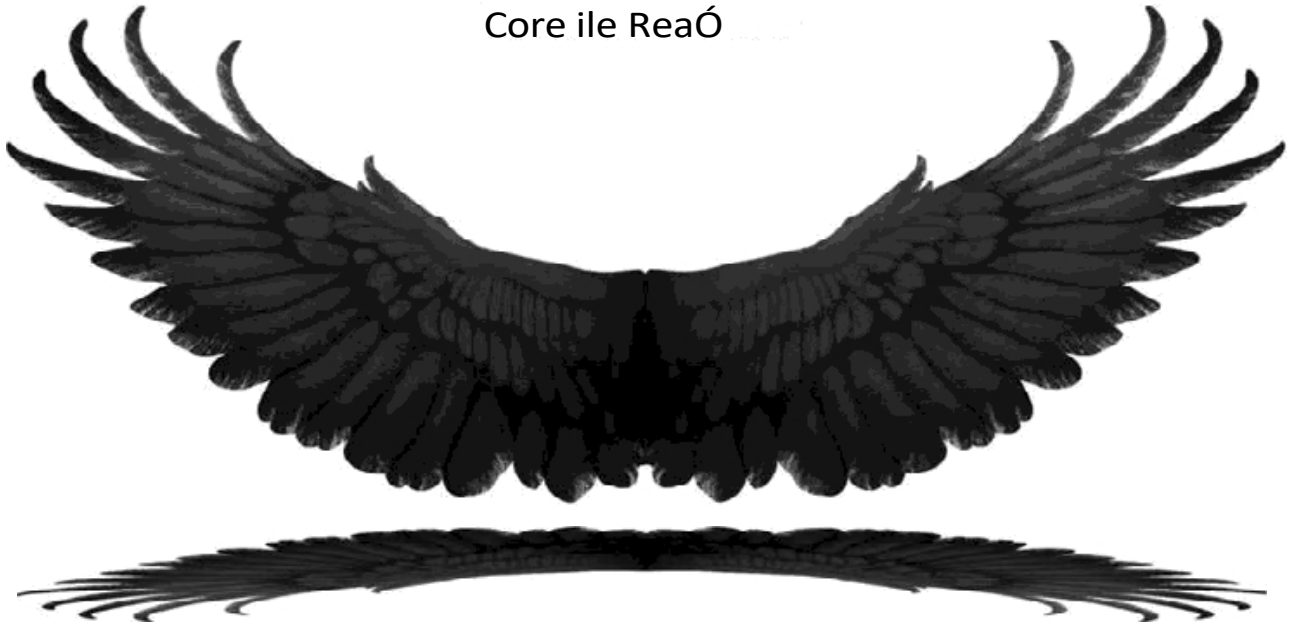
"mutlatlon

Óullıing

"panik atta kk fFom ak'use

"TSSB

Core ile ReaÓ

*Rhose s'ùo bazen a) ś-aĬá'dır, ancak *inywuy
kötüdür.*

Southern Isles

ARI & SAGA

BÖLÜM 1
TUTSAK

Onunla içim bittiğinde kimse cesedini aramazdı. Nadiren de olsa biri aramaya kalksa bile fark etmezdi. Asla bulunamayacağından emin olurdum.

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi; bakışlarım cüretkâr elbisenin saten pilelerine kilitlendi. Yanlarında stratejik olarak kesilmiş yırtmaçları olan üç kat etek, dar saman şiltenin üzerine yayılmıştı. Korkunç derecede çarpıcıydı. Kraliyet eğlencesi için mükemmel, benim gibi bir kadın içinse tamamen yanlış bir şeydi.

Benim dediğim çatı katı odası büyük bir yer değildi. Küçüktü, Mossgrove ormanının bataklıklarına yakın olduğu için biraz küflüydü ve kısmen aşçıların sabah ekmeklerinde kullandıkları tahıl için depo olarak kullanılıyordu.

Duvarlarımda boş bir kılıç kınından başka gösterişli ya da zarif bir şey yoktu, çünkü bir seax kullanmama izin verilmiyordu. Bir savaşçı olarak nöbetleşe kullandığım kılıç evin efendisinin gözetimi altındaydı. Doğal olarak aramızda bir güvensizlik vardı ve muhtemelen kılıcı, ona karşı şiddetin düşüncelerimde hüküm sürdüğü böyle gecelerde, güzel ve yakışıklı yüzünü kesemeyeyim diye saklıyordu.

Zihnimin bir başka tarafı ise kılıcı sadece benim üzerimdeki kontrolünü göstermek için sakladığını düşünüyordu.

Oda, ağ dokumacılarının ipek evlerini eğirmeleri için mükemmel bir yer oluşturan kalın kirişlerden yapılmıştı. Döşeme tahtalarının çoğunu keçeleşmiş, ayı kürkünden bir halı kaplıyordu. Köşelerde ise sedir ağacından yapılmış birkaç rafın üzerine özenle istiflenmiş botlarım ve tuniklerim duruyordu.

Basit ve anlaşılmaz. Gözlerimin bir anda süslü, alaca elbiseye kilitlenmesinin nedeni buydu.

Saten ve ipeğin ışıltısı bir saray mensubuna yakışıyordu ve son derece yersizdi. Onu görmek, içimde yeni edindiğim bir çift kehribar rengi gözü koparıp alma arzusu uyandırdı.

Korkunçtu. Dalan yakası utanç vericiydi. Bilerek yapılmıştı. Mütevazı tuniklerim ve çıplak tenden hoşlanmamam konusunda benimle birden fazla kez alay etmişti. Bu elbiseyi giymektense Borough'a çıplak girsem daha iyiydi.

Gösterişli, dağ kurdu kürkü kollarda iğrenç keçeler halinde kabarmıştı ve bu Büstün üzerine rün deseniyle dikilmiş kıpkırmızı ipliği kokladım. Bir gıdıklanma boğazımın arkasını tahriş etti, ta ki gırtlaktan bir hapsirik gelene kadar.

Kafatasımın içinde nefretin tiz çığlıkları yükseliyordu.

Göğsüm daha fazla dayanamayana kadar burnumdan derin bir nefes çektim. Nefesimi verdiğimde, onu çimenli tepelere parça parça gömmek için yaptığım şiddetli planların dalgası bir nebze teselli getirdi. Rün desenini şekillendiren iplikler dekolte elbiseden daha kötüydü. Piç herif biliyordu.

Gözlerimin sulandığını ve burnumun yayla keçilerinin tüyleri arasında durmadan koştüğünü *biliyordum*. İnce eğrilmiş liflerden yapılan iplikler Kalpler Sarayı'nda bir uzmanlık alanıydı, ancak benim için basit ipliklere bağlı kalacaktım.

Oh, şimdi görebiliyorum. Terziye o güzelim deseni ipe geçirmesi için talimat verirken muhtemelen nasıl kıkırdadığını -çünkü saygılı bir şekilde gülemeyecek kadar gülünçtü-. Vay canına, muhtemelen bütün gece fincanlarının içinde damlayan burnuma ve yanaklarıma yayılan kızarıklıklarına gülecekti.

İpliği kullanmak, efendime yavaş bir ölüm kazandıracak bir karardı.

Ari Sekundär. Dayanılmaz. Tahammül edilemez. Koridorlarda tanrıların insanoğluna armağanı gibi kasıla kasıla yürüyen bir adam, oysa gerçekte tamamen unutulabilir biriydi.

Doğru, zekâsı ve gevezeliğiyle bazı aptalları eğlendiriyordu ama sadakati yoktu. Eğer hiçliğin içinde kaybolursa, onu aramak için parmaklarını bile kıpırdatmayacaklardı.

Kralların dostu mu? Tiksintiyle homurdandım. Arkadaş güçlü bir kelimeydi. Kuzey kralı için faydalıydı. Yararlı olmak sadakat ya da sevgi anlamına gelmiyordu.

Hain Doğu kralı kendini borçlu hissetti, çünkü yakında ölecek olan büyükelçi

Geçen don mevsiminde Doğu'daki çatışmalar sırasında gölge kraliçesini korumada çok *küçük bir* rol oynadı.

Sanırım borçluluk, cesedini aramak için küçük bir motivasyondur. Korkunç Doğu kralıyla başımın belaya girmemesi için Ari'nin cesedini sakladığım yer konusunda akıllı davranmam gerekiyordu.

"Geç kaldın!"

Sesi duyunca damarlarımda kan dolaştı. Etrafımda döndüm. Çatı katı odası büyük değildi ama beni elçinin uzun evindeki alt salondan uzak tutmak için yeni bir kapı ve duvar inşa edilmişti. Duvar sayesinde, biri yalnızlığımı işgal edene kadar ayak seslerini nadiren duyuyordum.

"Hodag." Trolün siyah, boncuk gözlerine kaşlarımı çattım. "Ne istiyorsun?" Trol

kadın oflayıp pufladı ve kösele gibi yumruklarını kalın kalçalarına dayadı.

Lanet olsun. Trol yüzeyin çok altını kazabilirdi. Hata yok, öldürülen efendimi arayan tek kişi o olacaktı. Hodag bu aptaldan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Tek gerçek dostunun, bu uzun evin çaresiz adamlarına annelik etmekten vazgeçemeyen bir trol olması komikti.

"Geç kaldım," diye tekrarladı Hodag, sesi çakıl taşları yutmuş gibi sert ve kabaydı. "Saatler önce orada olmam gerekiyordu."

Bir elimi göğsüme bastırdım ve dudaklarımı büzdüm. "Piç -yani *efendi- endişeli* miydi?" Hodag kaşlarını çattı ve koyu renk, tel tel saçlarını omzundan savurdu. "Keskin dilli, kara tatlım."

Ari söz konusu olduğunda sivri dilimi sık sık zorlardım. Doğruyu söylemek gerekirse, uzun süre uzak kalamayacaktım. Yüce Kral Bracken'in aramızda kurmaya zorladığı bağ, aramızdaki mesafe arttıkça beni son derece rahatsız ediyordu. Ari bir süreliğine Etta'nın yanına döndüğünde tam iki hafta boyunca ağrılar ve acılar içinde yatmışım.

Lanet olası ustam Borough'da birkaç boy uzaktayken, keskin tırnakların derimin üzerinde tembelce ileri geri sürüklenmesi gibi uzuvlarımda kuru kaşıntının karıncalandığını hissediyordum.

Örgümü boynumda tutan deri bantlardan birini çözdüm. Saçlarım dümdüzdü ve o kadar koyu siyahtı ki güneş ışığında neredeyse mavi parlıyordu. Hodag beni, yüzeyinde parmak lekeleri olan çatlak bir aynanın önündeki cılız dal sandalyeye oturmaya zorlarken çenem gerildi.

"Saçlarını bağlamam gerek," dedi trol. Homurdandı ve oflayıp puflayarak saçımdaki düğümleri fırçaladı, efendimi üzecek kadar korkunç bir tatlı olduğumu mırıldandı. Hodag aynadaki yansıma firmanın kıllarını doğrulttu. "Lovey buradaydı, yerde volta atıyor, senin nerede olduğunu soruyordu. Çok uzun sürdü, kara tatlım. Çok uzun sürdü. Borough'a katılmak bir onurdur."

"Oh, en büyük onur."

Doğrusunu söylemek gerekirse, başkalarından gelen sert sözler kalbimde kırbaç izleri bırakırken, soylulara uygun bir elbiseyle etrafta dolanarak bir gece geçirmektense kendi tırnaklarımı sökmeyi tercih ederdim. Bu bir alaydı. Beni onun yanında tutmak, Ari'nin Doğu Krallığı'ndaki savaşın kaybeden tarafında durduğum için beni acımasızca cezalandırma yöntemi idi.

Öfkelendim ve göğsümdeki etli, savunmasız şeyi sertleştirmek için çaresizce kendi huzursuzluğumu gömdüm.

Savunmanızı asla düşürmeyin ve hiçbir şey size zarar vermesin.

Hodag içini çekti ve saçlarımı başımın etrafında bir taç şeklinde örmeye geri döndü. Ardından, trol kulaklarımın uçlarına uçtan loba kadar zarif gümüş zincirler taktı. "Şimdi giyin."

Belki hasta numarası yapabilirim. Ari'ye keçi ipliği numarasının beni ölümcül bir kasılma nöbetine soktuğunu haber veririm. Şansım yaver giderse bu onun bütün gecesini mahveder.

"Gidiyorsun, Saga." Sofia bir omzunu kapının pervazına yasladı. Saçları olgun çilekler gibi parlıyor ve yumuşak dalgalar halinde ince omuzlarına dökülüyordu. Huldra kuyruğunun tutamlarını gizleyen soluk, yünlü bir elbise giymişti ve belinde kılıflı bir kılıç vardı. Onunla ilgili tek gösterişli şey, başının etrafında bir yıldız ışığı şeridi gibi asılı duran gümüş zincirdi.

Sofia savaşın kazanan tarafındaydı ve bana hala iyi davranan tek kişi olarak kaldı.

"Oh?" Omzumun üzerinden ona baktım. "Geride kalma seçeneğim var mı?"

"Yapamazsın." Sofia yatağımın kenarına oturdu. Huldrafolk doğuştan güzeldi ve Sofia da bir istisna değildi. Parlak gözleri her zaman mavi bir lagünün üzerindeki güneş ışığı gibi parıltıyor gibiydi ve kan, savaş ya da barış ne olursa olsun, ağzında her zaman nazik bir gülümseme vardı.

Savaştan döndüğünden beri bana karşı daha cesur davranmaya başlamıştı. Her zaman samimiydik ama nedense eve döndükten sonra Sofia beni bir *arkadaş* gibi tanımak istiyor gibiydi. Sanki hayatımla ilgili gerçek bir endişesi varmış gibi, Ari'yle olan durumumda her zaman mizah ve iyi yanlar bulmam için beni zorluyordu.

Sofia başını eğdi ve Hodag'ın saç örgülerimi yerine sabitlemeyi bitirmesini izledi. "Ama seçme şansınızın olmaması düşündüğünüz gibi değil."

Hodag bir kez homurdandı, elbiseyi işaret etti, sonra kapıya doğru yürüdü. Sofia'nın yanağını okşamak için durakladı, sonra da kapıyı sertçe çarparak yanımızdan ayrıldı.

Kulağımdaki gümüş zincirlerden birini düzelttim. "Yani, efendim beni emirlerini yerine getirmem için çağırmadı mı?"

"Öyle bir şey yapmadı, en azından bana yapmadı. Seni zorlayan benim." Sofia şakacı bir tavırla kaşlarını çatı. "Oldukça geç kaldın, biliyorsun."

"Benim hatam değildi. Görevimi yapıyordum ve sınır kapılarının bu geceki cümbüş için güvenli olup olmadığını kontrol ediyordum." Parmaklarımı kucağımda birleştirdim. "*Efendi* Ari, küçük kölesinin varlığını istiyorsa zamanını daha iyi yönetmeli."

Kalpler Sarayı'nın kraliyet şehri olan Alvheim'in kapıları, yabancı bir prens ile Güneyli bir prensesin birlikteliğini kutlamak için bir sonraki ay boyunca krallıktaki tüm saraylara sürekli eğlence ve sefahat içinde açıldı.

Gunnar Strom iki krallığın oğluydu ama prensten çok hırsızdı. Yine de Yıldızlar Sarayı'nın prensesi Eryka'ya olan aşkında onurluydu.

Kuzey Büyükelçisi'ne karşı ne kadar kırgın olsam da, nişanlarının resmi olarak duyurulmasının kötü olmasını dilemedim. Kapılardaki kontrollerimde titiz davranmıştım. Kötü niyetli hiç kimse içeri giremezdi. Suikastçıların tüneyebileceği her yarığı, her oyuğu biliyordum.

Araziyi farklı açılardan görme yeteneğim, Fae adalarındaki herkesten daha iyiydi.

Öteki Dünya'ya götüreceğim bir sır.

"Bu geceki isteksizliğine ilgili bir teorim var," dedi Sofia. "Beni dinle. Omurganı yumuşatmalı ve en az bir düzine erkekle dans etmelisin. Ari'yle bile. Bir sürü saray mensubunu sırayla dansa kaldırarak güldürüyor."

Ortamıma garip bir his yayıldı. Demir bir tavada kaynayan kavurucu su gibi bir şey. Ari'yi karanlık bir oyukta bir saray mensubunun elleri pantolonunda, dili ağzında kısıtılmış olarak hayal ettikçe daha da kötüleşti.

Fazla bir şey hissetmeye alışık değildim ama bu adam tanrıların yarattığı tüm iğrenç ve korkunç duyguları harekete geçirmiş gibiydi.

Berbattı.

"Ari'yle dans etmektense Dunker'la dans etmeyi tercih ederim."

Sofia kıs kıs güldü. Dunker, Ari'nin uzun evinin trol kahyasıydı. Hodag'ın anaç olduğu yerde, Dunker huysuzdu ve ağır eklemlerini kafanın tepesine vurmak için kullanmayı çok severdi.

"Bu gece eğlenceli olacak, sana yemin ederim," dedi Sofia. "Eğer dans etmeyecekseniz, Prenses Signe'ye Bracken'ın saklamaya çalıştığı gizli bal şarabından biraz içireceğime söz verdiğimi bilmelisiniz."

Prensesin gecesini aydınlatacağına hiç şüphe yoktu. Sofia'nın gizliden gizliye Bracken'ı sevdiğinden emin olsam da, Signe'nin de Sofia için aynı şeyi hissettiğine inanıyordum.

"Signe gibi sıksa bir şey sadece bir damla ile sabaha kadar vals yapacaktır."

"Kesinlikle. Bracken'ın yüzünü hayal edebiliyor musun? Hayal kırıklığından kıpkırmızı olurdu." "Tabii bütün gece sana bakmıyorsa."

"Ah, insan sadece umut edebilir."

Başımı salladım ve orta parmağıma gümüş bir yüzük taktım. İki kuzgun gagalarını birbirlerine doğru çevirmiş, kanatları ise yüzüğün kıvrımını oluşturuyordu. "Senin için öyle olacak, ama ne yazık ki ben bir hizmetkârdan başka bir şey değilim."

"Kahretsin, bunu zorlaştırıyorsun." Sofia kelimeleri o kadar yumuşak söyledi ki yüksek sesle söylemek istediğinden emin olamadım. Gözleri parladı ve neşesi yerine geldi. "Eğer hiçbir şey ifade etmiyorsan, neden sana bir elbise bırakıldığını ve Hodag'ın neden seninle ilgilenmek için gönderildiğini merak ediyorum. Ona bir şans ver. Sana yeni bir şeyler hissettirebileceğine dair içimde bir his var."

Ah, keşke bilseydi, onun o güzel ve korkutucu yüzünü görene *kadar* hiçbir şey hissetmemiştim. Bunun ne anlama geldiğini kimseye açıklamaya çalışmazdım, Sofia'ya bile, deli bir kadın olduğumu düşünmesinler diye.

Başımı salladım ve sakinleşen Sofia giyinmem için bana yer açmak üzere çatı katından çıktı.

Tuniğimi ve tozlu hosenimi çıkarırken parmaklarım titredi. Aşınmış deri botlarımı kenara fırlattım. Elbise benimle alay ediyordu, bunda şüphe yoktu. Sofia'nın bir efendinin bana böyle bir giysi vermesini cömertlik olarak gördüğü şey, benim için ince bir zulümdü. Ari Sekundär'ın bana önümüzdeki yüzyıl boyunca varlığını kontrol altında tutacağını hatırlatmasının küçük bir yoluyla.

Aynanın karşısına geçtiğimde ağzım kurudu. Ay ışığında çıplak ve solgun olan bedenimdeki yara izleri daha sert görünüyordu. Her bir çukur, her bir iz hayatımın hiçbir zaman bana ait olmadığını hatırlatıyordu. Hatırlayamadığım kısımlar olsa da, yara izleri başkalarının hayatım boyunca etim ve bedenim üzerinde hak iddia ettiğinin kanıtıydı.

Bir yüz tur daha ne kadardı?

Meydan okurcasına çenemi sıktım ve elbiseyi elime aldım. Ari alçakgönüllülüğümle alay etti; kuşkusuz benim iffetli ya da çekingen olduğumu düşünüyordu ve biraz kışkırtmak istiyordu. Bu gece kazanma zevkini tadamayacaktı. Bu konuda boyun eğmeyecektim. Başkalarının görmesini istemediğim bazı sırlarım vardı.

İçgüdüsel olarak parmak uçlarım kaburgalarım boyunca uzanan yaralı derinin gergin şeridinde dokundu.

Bakışlara, sorulara katlanmak için. . . Halkın gerçeği görmesine izin vermektense binlerce cezaya katlanmayı tercih ederim.

Aceleyle giyindim. Giyindikten sonra elbisenin çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım. Kumaş vücudumu güzelce sarıyordu. Bir yırtmaç bacaklarımın kıvrımlarını iki yandan ortaya çıkarıyordu ve sırt kısmı omurgamdan aşağıya çaprazlama inen saten kurdelelerden oluşuyordu.

Bir duvarda gümüş bir ayna asılıydı. Bu şekilde dışarı çıkarsam neredeyse üzerimdeki her işaret görünür olacaktı. Ön kolumun ortasındaki rün işaretine dokundum. Son nefesine kadar beni korumaya çalışmış bir kardeşin aziz hatırası. Riot'un nasıl öldüğünü hiç öğrenemedim, sadece halkımız eski savaşları kaybettiğinde öldüğünü öğrendim.

Tenimdeki mürekkep, bir zamanlar birinin beni sevdiğinin son kanıtıydı. Bu kadarı yeterliydi. Kalbimi başkasına açmanın bir anlamı yoktu; onları kaybetme riski çok büyüktü. Bir daha asla kimseyi sevmeme izin vermeyecektim, sadece bir rün dövmesiyle hatıra olarak kalacaktım.

Omuzlarıma bir kürk manto geçirdim ve giysilerin çarpışmasına kıkırdadım. Biri şık ve sevimli, diğeri soğuk sabah avları için kullanılmış.

Ari'ye göre palto bir meydan okuma eylemiydi. Benim içinse bir kalkandı. Asla teslim olmayacağım bir kalkan. Ne de olsa, kimseyi içeri almazsam kimse zarar görmezdi.

BÖLÜM 2

BÜYÜKELÇİ

T lçe, yüksükotu ve ladin ağaçları ile yüksek meşelerden oluşan yemyeşil bir vadiydi. Mossgrove ormanının dört bir yanı çeşitli kasabalara ve aşağı sahalardaki tepelere giden patikalarla doluydu. Mossgrove meşe ve yaprak dökmeyen ağaçlardan, bataklık ve çayırlardan oluşan bir labirentti. Her yeri kaplıyordu Güney Adaları'nın tamamı bataklık bir pelerin gibi.

Bu gece hava, nemli toprak ve yağmurun ipuçlarını taşıyan taze ve berraktı.

Borough'daki açık alanın ortasında, pürüzsüz taşların üzerinde fokurdayan sığ bir dere ve sürekli öten kurbağalar vardı. Rünler ve göksel sembollerle oyulmuş sütunlar ince ahşap duvarları yerinde tutuyordu. Avlunun üzerindeki çatı, kır çiçekleri ve sarmaşık sarmaşıklarla sürekli çiçek açan çimden yapılmıştı. Aslında Borough bir taht odasından çok, bir ucunda siyah ağaçtan yapılmış bir tahtın bulunduğu kraliyet kürsülü bir açık hava pavyonuna benziyordu.

Kirişlerin iki yanındaki ahşap kancalardan sürekli yanan fenerler sallanıyordu. İçlerindeki donyağı mumları sönmeden yaldızlı bir ışık yayabiliyordu. Ziyafet masaları gölgeliğin altında sıralanmıştı ve cilalı ahşap döşeme tahtalarının üzerinde bir kat pırıltılı toz vardı.

Işık tozlara tam olarak vurduğunda, Borough'nun tamamı altından yapılmış gibi görünüyordu.

Kalabalıklar, saten kumaşla kaplanmış kütük bankların geniş bir daire şeklinde yerleştirildiği dere kenarında toplandı.

Alan, taze çiçekler ve çalılardan oluşan korkunç başlıklar giyen halkla; gümüş gözlü ve gümüş boyalı derili fae'lerle; püsküllü kulakları ve sivriltilmiş siyah tırnakları olan kadınlarla; gözlerinin ortasında yarıklar ve uzun köpek dişleri olan erkeklerle doluydu.

Yıldızlar Sarayı'nın insanları ten renkleri ne olursa olsun soluk saçlıydı ve Güney'in vizyonerleri olarak adlandırılırlardı. Ellerinde şarap ve tatlı dut birası ile birbirlerine sokulur, ilhamlarını parıldayan yıldızların örtüsünden alırlardı.

Çatal dilli bir kan fae'si olan Bjorn, Kan Sarayı'nın lordu Gorm'un muhafız yüzbaşısıydı. Bazıları onun kan lordunun sevgilisi olduğunu düşünüyordu, ama kan fae'lerinin daha fazla üredikleri durumlar dışında nasıl seveceklerini bildiklerinden emin değildim.

Kan mahkemesinden yarım düzine muhafızın yanında duruyordu. Kendilerine Yeraltı Halkı diyorlardı. Kandan, arzudan ve şekil değiştirmeden gelen cazibe büyüsüne sahip karanlık fae'ler. Kurnaz ve manipülatif olan Kan Mahkemesi, kan bağlarını Yüksek Mahkeme'ye karşı kullanmalarını, başkalarının benzerliklerini çalmalarını veya kötü niyetli cazibelerini Güney'de kargaşa yaratmak için kullanmalarını engellemek için katı tarifeler ve düzenlemeler konulan tek fae bölgesiydi.

Kan Fae'si Kara Saray savaşında Bracken'a karşı savaşmıştı. Bracken'ın neden

Kral onları davet etti ama ben onun birlik çağrısına saygı duymak zorundaydım.

Benim gözümde onlar birer haindi ve genç Prenses Signe'nin Bjorn'la sohbetini biraz da dehşet içinde izledim. Kız daha on yedi yaşına yeni basmıştı. Kızıl saçlarını hâlâ iki örgüyle örüyordu ama yine de kaptanın söylediği bir şeye güldü.

Bjorn bir içki borusunu dudaklarına götürürken sarı gözleri prensese bakıyordu. Signe sırttı ve köpüklü bir cam flütten köpüklü bir içki yudumlayarak Bjorn'un kan lordunun tek oğlu ve varisi olan Cuyler'e mırıldandığı şeyi dinledi.

Bu, savaşlar sona erdiğinden beri yüksek rütbeli kan fae'lerinin ilk gerçek görünümüydü.

Hoşuma gitmemişti ama Cuyler'in diğerleri kadar korkutucu olmadığını kabul edebilirdim. Altın sarısına yakın saçları vardı ama ten rengi çoğu kan fae'sinde olduğu gibi mavi-gri tonlarındaydı. Ortasında siyah bir nokta bulunan buz gibi gözleri vardı ama babasının meşhur dişleri onda yoktu.

Prensesi kurtarma içgüdüsüne kapıldım ve belki de kan halkıyla bu kadar rahat görünmeseydi kurtarırdım.

Bjorn'dan yirmi adım ötede, Yılanlar Divanı'nın kaba, gırtlaktan gelen sesleri kalabalığın üzerinde yükseldi. Mahkeme orman fae'lerinden oluşuyordu: huldrafolk, trol halkı, kulaklarında kürk tutamları ya da yosun yeşili derisi olan bazı fae'ler.

İyi bir eğlenceyi seviyorlardı, ancak lordları ve leydileri yoktu.

"Yılan lordunun yokluğu hakkında ne düşünüyorsun?" Frey yanıma gelerek sordu. Daha on dokuz yaşındayken bir Kuzgun muhafızının saldırısı sonucu boğazında oluşan yara izinin üzerinde bir elini ovuşturdu.

Frey'in gözleri, hareketli lirler ve davullar eşliğinde dönüp duran birkaç fae kızını takip etti.

"Ben bir şey anlamadım," dedim. "Gelmelerini beklemiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, Hawthorne akıllı bir adam."

Frey kaşlarını kaldırdı. "Adam delinin teki."

"Ah, doğru, ama yine de sadık bir aşık." İki trol kalın kafalarını önemsiz bir tartışmada birbirine çarptığında ağzımın kenarında bir sırıtış belirdi. "Dışarıda entrikalar çevirmiyor. Hatırlarsanız Leydi Yarrow'un çocuğu var ve seyahat etmek istemiyor. Hawthorne kalan haftalar boyunca tek görevinin leydisinin rahatını sağlamak olacağına ısrar etti."

Frey alay etti. "Onun gibi değersiz bir hükümdarın görevlerinden zaman ayırıp ne yapması beklenirdi ki? Karısının ayaklarını ovmak mı?"

Frey'in omzuna bir el attım. "Valen'in hatırı için umarım kralımız da aynısını yapıyordur. Elise'in öfkeli tarafında olmaktan gerçekten nefret ederim. Benim için söylemesi kolay, çünkü sevgili kraliçemizle birden fazla kez haddimi aşmışlığım var. Sizi temin ederim, durmak için korkutucu bir yer."

Frey gözlerini devirdi ve başını salladı. "Eğer hâlâ kral olsaydın, halkının ihtiyaçları dışında kimsenin kapislerine boyun eğmeyeceğinden eminim."

"Dikkatli ol Frey." Sesim hafiften alçak, sert bir törpüye dönüştü. "Neredeyse sen Kralımızı *eleştiriyor*. Kraliçemize olan bağlılığının halkımıza olan bağlılığını azalttığını mı düşünüyorsunuz?"

Artık Kuzey'in kralı değildim ama tahttaki kişi için ölürdüm. Kraliçem için ölürdüm. Doğu'da hüküm süren hırsızlar için bile ölürdüm. Böyle şeyleri hafife alarak söylemedim ama bu inkâr edemeyeceğim bir gerçektir.

"Hayır. Kahretsin, Ari. Kastettiğim bu değildi." Frey teslim olmak için bir elini kaldırdı. "Ben sadece senin insanlar, Ettanlar ve onların ihtiyaçları tarafından motive edildiğini kastetmiştim. Kral Valen önce ailesini korumaktan güç alır. O acımasızdır, beni yanlış anlama. Ama senin bir kraliçen yoktu. Bu seni başka şekillerde acımasız yaptı. Demek istediğim buydu."

Kelimeler ensemde gıcırdadı. Frey'in gerçekte kastettiği, hiç kimsem olmadığıydı. Ailem yok, sevgilim yok. Halkımdan başka kimsem yoktu. Onlar için savaştım çünkü kalbimi başka türlü tutan kimse yoktu.

Bir kraliçeye duyulan şiddetli ve kırılmaz aşk sayesinde iki krallık kazanılmıştı. Görünüşe göre aşk ve bağlılık savaşlarda galip gelmek için yeterince işe yarıyordu. Bu düşünce ilk kez dilimde acı bir tat bıraktı.

Yalnızlık yeni bir duygu değildi. Doğrusu, kalbim sevmediğinde daha iyiydim. Göğsümdeki çatlakları ve yarıkları doldurmak için şefkat ve samimiyetten ziyade şiddet daha uygundu.

Ne yazık ki, iki kraliyet ailesine duyduğum saygıya engel olunamazdı. Hem Kuzey'in hem de Doğu'nun hükümdarlarına olan düşkünlüğüm mühürlenmişti ve kırılmazdı. Yapabileceğim tek şey, hayatımda kalan tanıdıklarımın asla daha derine inmemesini sağlamaktı. Kemiklere işleyen bu tür bağlılıkların çekişmeye, acıya ve ölüme neden olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Kayıtsız bir gülümsemeyi zorladım ve bu rahatsız edici konuşmayı geçiştirdim. "Bırakın orman lordu karısıyla ilgilensin, onunla alay etmeyin. Onun bitmek tükenmek bilmeyen telaşının bu geceki eğlenceden bizi mahrum etmesini istemem. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Frey'in omuzları sanki sesimdeki ani buzlanma hiç olmamış gibi biraz rahatlayarak çöktü. "Hawthorne'un endişelenmeye eğilimi var, değil mi?"

Bir kahkaha atarak Frey'in omzunu tuttum ve ilçenin kalabalığına karıştım.

Güney Krallığı'nın dört bir yanından gelen halk, krallarını karşılamaya hazır bir şekilde arkadaki boyalı kapıların yanında toplanıyordu.

Stieg, Bracken'in iç muhafızlarından biri olan Rune'un yanında duruyordu. Rune çok konuşan bir adam değildi. Kalın kasları, sırtına sıkıştırdığı yusufçuk kanatları ve başının ortasından aşağıya doğru bir sırt gibi örülmüş siyah saçları vardı. Kan Fae'si olan az sayıdaki iç muhafızdan biriydi. Büyüsünün karanlığı, isterse halkı taşa çevirebilme yeteneğinden geliyordu. Rune'un büyüüne hiç şahit olmamıştım ve büyüünü sadece korkunç tehditlere karşı kullanmak için yemin ettiğini biliyordum.

Çoğu kan fae'si bu tür yeminlerle bağlıydı, çünkü çoğu büyüler ve kan ayinleriyle diğer fae'leri emirlerini yerine getirmeleri için köleleştirebiliyordu. Keşfetme talihsizliğine uğradığım bu tür büyülerin istisnası, yeni kralın bir ayinin tamamlanmasını emrettiği ve isteksiz bir fae'yi daha da isteksiz bir efendiye bağladığı zaman ortaya çıktı.

Çenemdeki bir kas zonkladı. Bakışlarım istemeden başların üzerinden kalktı, saçlarının parlak siyahını ve soğuk, gri gözlerinin dar yarıklarını aradı. Kral ve onur konukları her an gelebilirdi ve evimde yaşayanların hazır ve nazır olmalarını beklerdim.

Lanet kadın.

O çok uzakta olduğunda içimde oluşan mide bulandırıcı dalgalardan nefret ediyordum. O burada değildi ve bunu biliyordum, çünkü içim asidik bir fırtına gibi inip çıkıyordu.

Saga'nın daha neye ihtiyacı vardı? Kanayan bir elbise bırakmıştım, giymekte ısrar ettiği eski püskü tunik ve eski çizmelerden kurtulmasını sağlaması için Hodag'ı göndermiştim. Lanet olası emirlerime bile kulak asmiyorsa, kadını bana bağlayan kan ayininin bir anlamı yoktu.

Dereye doğru geri döndüm. Onun gecesini nasıl daha çekilmez ve kendim için daha eğlenceli hale getirebileceğime dair bir düzine düşünce, ağır Borough kapılarının inleyerek açılmasıyla kesintiye uğradı. Her iki taraftaki iki fae muhafızı mızraklarını iki granit taşa vurdu. Şangırtı İlçe'deki insanları susturdu.

Parmaklarım iki kez bükülüp kıvrıldı ve sonra ağzıma rahat bir sırtı yayıldı. Saga'nın düşünceleri görmezden gelinecekti. Şimdilik.

Bracken, saray mensuplarının İlçeye girişine öncülük etti.

Kral her zaman müstehcen hikâyeler anlatacakmış gibi görünürdü. Saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, memleketindeki karla kaplı tepelerin rengindeydi ve bu gece teni, gözeneklerini dolduran gümüş tozu parçaları gibi parıldıyordu. Yüksek yakalı, kolları altın telkâriyle işlenmiş mavi bir ceket giymişti; etek uçları tanrıların gümüş takımyıldızlarıyla dikilmişti.

Sofia onun sağ tarafında duruyordu. Pantolonunu sade, yünlü bir elbiseyle değiştirmişti ama yanından geçerken birden fazla muhafızın çenesi düştü. Kuşkusuz bir şenlik için duyduğu heyecan, şehvet cazibesinin patlamalarını serbest bıraktı ve kanayan aptallar kendilerine engel olamadılar. Rune, Stieg'i terk etti ve anında Bracken'ın solunda yer aldı. Kralın en azılı iz sürücüsü Bo, bir adım gerisinde duruyordu. Kurt kürkünden bir örtü boynunu gizliyordu ve gözleri siyah sürmeyle kaplıydı, bu da onu olduğundan daha zalim gösteriyordu.

Astrid oğlunun tören alayının arkasında ilerledi. Eski kraliçe sarsılmaz bir gururla çenesini dik tutuyordu. Doğu'daki oyunu kaybetmesine rağmen Astrid asaletini kaybetmemişti. Saçları ham safir rengindeydi ve dudakları asla alaycı bir ifadeyle açılmıyordu. Bizler onun ayakları altında ezilen fakirlerdik ve yüksek tacı kaybetse de Astrid kendini asla kimsenin altında görmezdi.

Düzinelerce ışıltılı göz Bracken'ı kürsüye kadar takip etti. Ancak tahta ulaştığında dönüp halkıyla yüzleşti. "Yıldızlar bu gece canlı."

Kalabalıktan bir anlaşma gürültüsü yükseldi.

Yakut gözlü bir fae gümüş bir tabağı kaldırdığında Bracken birasından bir yudum aldı. Kral kalabalığı taradı, gözleri benimkilere takıldı ve tekrar konuşmadan önce göz kırptı.

"Alvheim şehrinin bin yıldır tanık olduğu en görkemli birleşmeyi resmi olarak sunmak benim için büyük bir onurdur. Kuzenim, Yıldızlar Sarayımızın güzel prensesi, üç krallığı birleştirmeye yazgılı. Güney Adalarının halkı onun nişanlısı, Kuzey'deki Etta ve Doğu'daki Klockglas Prensi Gunnar'a hoş geldin diyecek."

Alkışlar ve birkaç cıvı cıvı ses kadife geceye yükseldi.

Kemerli kapı aralığında Gunnar kolunda Eryka ile öne çıktı. Genç prens babasına çok benziyordu. Güçlü bir yüz, soluk bal rengi gözler ve alnından hiç ayrılmıyormuş gibi görünen koyu kumral saçlar. Eryka kar kadar güzeldi. Gümüş rengi saçları, kristal gözleri ve alnından üst dudağına kadar uzanan gergin, kırmızı bir yara izi vardı.

İkilinin yemin etmek istedikleri eski bir haberdi, ancak yabancı bir savaşın sıcaklığı azaldığında, Güney Krallığı en ufak bir iyi haberi kraliyet eğlencesi düzenlemek için kullandı.

Bu, şu andan itibaren, yeminlerini edecekleri ve Alvheim kıyılarının yabancı saraylar ve ziyaretçilerle dolacağı yaklaşan tutulmaya kadar sürecektir bir kutlamanın başlangıcıydı.

Genç çift Borough'ya girerken kıkırdadım.

Böyle bir eşleşme ancak tanrılar tarafından tasarlanabilirdi. Gunnar'ın kollarında Kuzey savaşından kalma kırbaç izleri vardı ve Doğu'da öğrendiği beceriler sayesinde hırsızlığa ve manipülasyona meyilliydi.

Eryka Doğu'dan döndüğünde, yüzündeki yara izi Eryka'yı doğuran anne Leydi Celeste'i bir hafta boyunca krizlere sokmaya yetmişti. Daha nazik bir anne olan Leydi Iris, eşinin kızının yara izi hakkında sızlanmasına izin vermiş, sonra da yara izini gümüş pırıltılı pudrayla kaplamakta ısrar etmiş ve ona yıldız ışığının izi adını vermişti.

Celeste hâlâ yara izinden hoşlanmıyordu. Yıldızlar Divanı güzelliğe neredeyse vizyonlarına verdikleri değer kadar değer verdiği için bu şaşırtıcı değildi.

Gunnar ve Eryka garip bir eşleşmeydi belki ama ikisi topraklar arasında bir bağ olacaktı.

Gunnar bakışlarını yakaladı ve onlar kalabalığın arasından geçerken çenesini eğdi. Bracken çifti kürsüdeki daha küçük koltuklara yerleştirdi, ozanlardan lirlerini bir kez daha çalmalarını istedi ve nişan eğlencesi gerçekten başladı.

Dans eden fae'lerden oluşan coşkulu bir çemberin ortasından uzak bir duvara doğru kaymayı başardım. Halktan

çeşitli mahkemeler başlarını eğdi. Burada biraz onurum vardı ama bunun pek bir önemi yoktu. Valen ve Elise'e, Herja ve Hagen'a hizmet etmek için buradaydım. Genç çifti güvende ve mutlu tutmak için buradaydım.

Bir el bileğimi kavradı.

"Sofia." Huldra önüme çıktığında sııttım. "Her zamanki gibi, güzelliğın yıldızlarınkiyle yarışıyor."

"Sayın Büyükelçi, her zamanki gibi sözleriniz çok sığ. Bu bana son şenlikte verdiğiniz sevginin aynısı."

"Bu doğru mu? Sözlerim monotonlaştı mı?" Dilimi tıkırdattım. "Tanrılara yemin ederim ki Sofia, bir sonraki buluşmamızda dilimden en tatlı övgüler dökülene kadar rahat etmeyeceğim. Ben bir dalkavukluk ustasıyım ve seni övgü konusundaki şaşırtıcı yeteneğim karşısında sersemlemeye hazır olmaya çağırıyorum."

Sofia homurdandı. "Senin coşkulu öz sevgin olmasa ben ne yapardım?"

"Kaçışı olmayan kasvetli bir mizacın içine düşersin."

Sırıtarak fincanından bir yudum aldı. "Sevgili Saga'yı nereye gönderdiğini söyle bana. Ona dinleneceği bir gece sözü verdim, senin emrettiğın anlamsız görevler değil."

Kaşlarını birbirine çarptı. Onun adının anılmasından kaynaklanan tanidik kızgınlık damarlarımda sıcak ve keskin bir şekilde kaynıyordu. "Ona hiçbir şey yapmadım. Henüz yüzünü göstermedi. Hepimiz için bir hediye, bunda şüphe yok, ama burada olması gerekiyordu ve onu görmekten hoşlanmadığım kadar, hafife alınmaktan da nefret ediyorum."

Sofia gözlerini devirdi. "İkinizi birbirine bağlamak gerçekten de geri kalanımız için bir ceza." Kaşlarını çattı ve kapılara baktı. "Ari, Saga buraya geliyordu. Kapıların dışında ikimize yakışksız şeyler söyleyen birkaç kasaba sakini vardı. Bracken'a katılmak zorunda kaldım ama bana iyi olduğuna dair güvence verdi. Şimdi endişeliyim."

Gerginlik göğsümde toplandı. Endişe değil. Saga için asla böyle bir şey hissetmezdim ama yine de tedirgin edici bir duyguydu.

"Onu kapının hemen ötesinde mi bıraktınız?"

Sofia başını salladı ve sarkan çan çiçeklerinden yapılmış bir kemeri işaret etti. "Bazı insanlar onun hakkında kötü şeyler söylüyor."

Avucumu kolunun üzerine koydum. "Ben halledeceğim. Git, özgür ol, dans et ve iç. Eminim bunu beni kızdırmak için yapıyor, çünkü sefil biri ve yüzümü utanç verici bir kızarıklıkla dolduracak kadar benimle alay etmekten hoşlanıyor. Hepsi bu kadar."

Sofia usulca güldü.

Borough kapılarına doğru acele ettim. Eğer Saga direktiflerimi görmezden geldiyse, bunu ona ödetecektim. Eğer biri ona dokunmuş ve emrimi dinlemesini engellemişse, o zaman bedelini ödeyecekti.

BÖLÜM 3
TUTSAK

Foolish adımları, Saga. Elim rün dövmesini kapattı ve Riot'un beni azarlayan sesini duyar gibi oldum. Eğer onlara kulak vermezsem içgüdülerim ne işe yarardı? Belki de Bracken'ın en büyük hayranlarının arasından zarar görmeden sıyrılabileceğimi düşünmeme neden olan şey gururdu.

Kral, Doğu ve Kuzey arasında yeni ticaret yolları yaratmıştı. Doğal olarak tüccarlar, demirciler ve gemi ustaları sadakatlerini kanıtlamak için yorulmadan çalıştılar. Kalpten gelen gerçek bir sadakatle değil, kralın güvenebileceği nakliyeciler olduklarını kanıtlamak için, tüm bunlar kasalarının kraliyet parasıyla dolu kalması içindi.

Doğu'da Kraliçe Astrid'in yanında duran tek kişi ben değildim ama birçokları için bedel ödeyen bendim. Astrid bile Alvheim sokaklarında başı dik dolaşabiliyordu ama ben Bracken'ın yol arkadaşlarından biriydim. Bir arkadaş, eğer arkadaş edinebilirim. Böyle bir ihanet, bir annenin oğluna karşı durmasından daha ölümcül görünüyordu.

Keşke gerçeği yıldızlara, üst katlara, beni dinleyen tüm kanayan fae'lere haykırabilseydim. Yeni kralımıza asla zarar gelmesini istemeyeceğim gerçeğini. Benim tarafımda durmak için bir nedenim olduğu gerçeğini. Sadece iki kişi gerçeği biliyordu. Biri beni bağlayan bir zorba, diğeri ise Rune'du. Sırlarıma tesadüfen rastlamıştı ama onları sert yüzeyinin altında saklıyordu.

Hâlâ nedenini bilmiyordum ve ona tam olarak güvenip güvenmediğimden de emin değildim. Ama başkası için bu anlamsız olurdu. Beni kendi çıkarları için kullanırlardı ya da asla gerçekten dinlemezlerdi.

Benim gibi biri için değil.

Şimdi, başım dik bir şekilde doğruca Borough'ya girebileceğimi düşünmeme neden olan cüretkâr özgüvenim, yüzüme bir yumruk yememe ve sırtımı duvara yaslamama neden oldu.

Einar adında bir liman işçisi, aşağı şehrin en tanınmış gemi ustalarından birinin oğlu, traşlanmış tahta bir çubuğu avucuna vurdu. Boyu posu pek uzun olmayan Einar, ince yapısını dayak atma konusundaki acımasız yeteneğiyle telafi ediyordu.

"Tekrar soruyorum, nereye gittiğini sanıyorsun, yılan?"

Einar'ın arkadaşlarından biri parmaklarını Hodag'ın saç örgülerinin altından geçirdi ve başımı geriye doğru çekti.

"Borough'ya. İlk üç seferde söylediğim gibi, yoksa kelimeler

kafatasın?"

Avucunun yanağımdaki sert sıyrığı omurgamda bir şok etkisi yarattı.

Tanrılar. Tenimdeki acı gözlerimi yaşarttı. Kalkanı yerinde tut. Buzdan başka bir şey görmek istemiyorlardı ve ben de onların arzularını yerine getirecektim. Hiçbir şey hissetmeyecek, hiçbir şeye tepki vermeyecek ve her şeyi saklayacaktım.

Einar kıkırdadı. Sanki kendi akılları yokmuş gibi, aptalca kendini beğenmiş alt tüccar takımı da aynısını yaptı. Gülümsemeler soldu. Einar bana doğru hamle yaptı ve sopayı boynuma bastırdığında boğazımdan süzülen nefesten utandım.

Kaşlarını çattı, gözlerini kısıtı. "Senin kellen mızrağın ucunda olmalı."

Einar çubuğu boynuma bastırdıkça nefes almak zorlaşıyordu. Bacaklarının arasındaki zayıf erkekliğe bir diz. Başparmaklar gözlere. Tırnaklar boğazına. Saldırmak için düzinelerce yol kafamda dönüp duruyordu ve ben hiçbirine göre hareket edemiyordum. Kollarım adamları tarafından iki yanımda tutulmuştu ve bacaklarım Einar'ın dizleri tarafından açılmıştı.

Nemli bedenini benimkine yaklaştırdı. Nefesi eski ot dumanı ve yılanbalığı kokuyordu.

Gözlerimin kenarında siyah noktalar oluştu. Bayılırdım, ellerinde çaresiz kalırdım. Beni hırpalarlardı. Tecavüz ederlerdi. Elbisenin seyrek kumaşıyla bunu yapmak çok kolaydı. Piçler beni öldürmek dışında ne isterlerse yaparlardı.

Halk, büyükelçinin evine bağlı olduğumu biliyordu. Ari Sekundär dışında kimsenin hayatıma son vermeye hakkı yoktu. Ama bana vahşet uygulamaktan zevk alırlardı.

Mide bulandırıcı olan şey, bitirdiklerinde kimsenin umursamayacak olmasıydı. Kimse acımı paylaşmayacak ya da acımı hafifletmeyecekti. Acı, buzun altında gömülü tutacağım bir sır daha olacaktı.

"Unutma *yılan*," diye tısladı Einar yanağıma, "bunu hak ediyorsun."

Eli elbisemi çekiştirdi. Gözlerimi kapattım. Hiçliğe sürüklendim. Duyguları yok etmek kolaydı. Bu konuda ustalaşmıştım ya da ustalaşana kadar öyleydim.

"Kaybetmek istemiyorsanız ellerinizi kadının üzerinden çekin." Geceyi bir ses böldü. Alçak. Tehlikeli. Tanıdık. "Yine de onları almak için içimde heyecan verici bir arzu var. Bıçağı eklemelerime saplamayı özellikle tatmin edici buluyorum ama oldukça acı verici olduğunu duydum. Teoriyi test edelim mi?"

Einar geri çekildi, sopanın baskısı boğazımdan hafifledi ve ciğerlerime şiddetli bir nefes hücumu doldu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve hava artık ateş gibi yanmayana kadar bir elimi göğsüme bastırdım.

Bakışlarım yukarı kaydı. Ari tersanenin girişini işaretleyen taş kemerin gölgesinden çıktı. Koyu altın rengi saçları yüzünün kenarlarından örülmüş, boğazına taze rün işaretleri kazınmış ve vücudunun güçlü şeklinin üzerine siyah bir tunik geçirilmiş, hınzırca güzel bir fae.

Tanrılar adına, korkunçtu, dehşet vericiydi ve gözümü zorlukla başka tarafa çevirebildim.

Ari bana doğru bakmadı bile, sadece Einar'a biraz kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. Korku soğuk bir cüppe gibi üzerime yapıştı, ortamı incelerken kollarımdaki tüyler ürperdi. Ari tek bir adamdı ve bu toprakların kralı değildi. Doğru, Yüksek Saray'da onurlu bir konumu vardı ve kimse yabancı bir elçiye kötülük dilemezdi. Hele ki söz konusu Büyükelçinin kralı lanetli savaş baltaları ve kana susamışlığıyla biliniyorsa. Yine de Einar ve uşakları Bracken'ın dikkatini çekmek istiyordu.

Benden Ari'ye duydukları saygıdan daha fazla nefret ediyorlardı. "Büyükelçi," dedi Einar, sesinde bir çatlak vardı.

"İyi akşamlar," diye yanıtladı Ari, eğitimsiz bir kulağa hoş gelse de, aydınlığın altında karanlık vardı. Büyükelçinin kimsenin görmediği ama benim daha adamı gördüğüm anda hissettiğim bir yanı. Ari kolundan bir parça kürk aldı. "Söyle bana, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Hainleri Yüksek Mahkeme'den uzak tutmak," diye geveledi Einar'ı takip eden hödüklerden biri.

Ari ilk kez yaldızlı kahverengi gözlerini taş döşeli sokakta diz çöktüğüm yere dikti. Gözlerinde bir gölge vardı. Nefret, küçümseme, hayal kırıklığı ... başka bir şey. Endişe mi?

Şüpheli. Büyükelçinin gözlerinde bir endişe varsa, bunun tek nedeni eğlenceye katılmamaktan nefret ediyor olmasıydı. Kendisine yönelen bakışlara uzun süre yok olamayacak kadar değer veriyordu.

"Çabalarınıza sempati duyabilirim," dedi Ari adım atmaya başlarken. "Ama sorun şu ki, sizin olmayan bir şeye dokunmaya hakkınız yok."

"O bir-"

"Hain, evet, bunu söyleyip duruyorsun." Ari durakladı ve yavaşça başını eğdi. "Söyle bana, Doğu'da nerede savaştın? Tepelerde mi? Sahilde mi? Sarayda mı?"

Einar ayaklarının üzerinde kaydı. Boğazını temizledi. "Ben-ben değildim Rütbelerde değildim."

"Söylemiyorsun." Ari'nin gözleri karardı. "Ben de serfimin ihanetine ilk elden şahit olduğumu sanıyordum ki, bir kadına neredeyse, nasıl desem, *zorla* el kaldıracak kadar kin kusuyorsun." Başını öne eğdi. "Yatak odasında tatmin edici bir sorun, öyle mi? Zorla mı? Üzülme, senin gibi zayıf omurgalı birçok erkek sorun yaşar-" Bir parmağını kaldırdı. "Bilirsin işte, *performans*."

Einar'ın çenesi düştü. Belki de Ari'nin çıldırtıcı dili karşısında sersemlemişti, belki de kendisinden iki kat rütbeli bir adam karşısında canileşiyordu.

Liman görevlisinin kafasından geçenler üzerinde fazla düşünmedim. Utançtan bir karıncalanma ensemini ısıtırken Ari'ye odaklanmıştım. O ne yapıyordu? Gözlerini bana doğru çevirip duruyordu ve Einar'ın muhtemelen yapmayı planladığı iğrenç şeyleri anladığını bilmek, yoldaki çatlakların içinde eriyip gitme isteği uyandırıyordu.

"Eğer serfimi senin yumuşak erkekliğini almaya zorlamak gerçekten de yapmayı planladığın şeyse," diye devam etti Ari, "savaş sırasındaki muharebe pozisyonunla ilgili sorumu anlayabilirsin. Benim tecrübelerime göre, onurlu savaşçıların silahsız kadınlara gölgeler içinde tecavüz edecek kadar zavallı ihtiyaçları yoktur."

"Sana ne ki?" Einar alay etti. "Bu fahişeyi hor gördüğün çok iyi biliniyor. Bırakın onu bizim yapalım, eminim daj'ım sizin için nakliye tarifelerini indirecektir, Büyükelçi."

Kahretsin, zayıf düşmüştüm. Buz kırıldı ve şiddetli bir panik beni arkamdan boğdu. Ari'nin beni umursamadığı bir sır değildi. Einar'ın önerisiyle ahlaksız fikirler üretebilir ve beni satabilirdi. Beni kullanılmaya zorlayabilirdi. Neden yapmasın ki? Hayatımı dilediği gibi çekilmez hale getirmesi için serbest bırakılmıştı.

Korkularım kabul edildi.

"Tanrılar aşkına, eğer nakliye masraflarını azaltacaksa, onu alın." "Hayır!" Dedim, sesimde çaresizlik baş döndürücüydü.

Einar'ın dudakları seğirdi ve ön dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkarmak için yarıldı. Omuzlarımdaki kürk mantoyu bir avuç aldı. "Gerçekten mi?"

Ari'nin gülümsemesi soldu ve gizli vahşet yüzeye çıktı. "Hayır."

Her şey çok hızlı oldu. Bir an Einar ceketimi avucunun içine aldı, bir an sonra acı içinde bağırıyordu, bronz bir bıçak yakasının altındaki ete gömülmüştü.

Ari ufak tefek bir adam değildi. Çoğu Gece Halkı fae'si gibi değildi ama minyon halklar arasında yaygın olan bir çeviklikle hareket ediyordu. Seax'ını çekmiş ve Einar'ın adamlarından birine nişan almıştı, sonra bir sonraki kalp atışında Einar'ın ayaklarını tekmeledi, böylece kaldırım taşlarının üzerine ıslak bir tokatla indi.

Ari botunu Einar'ın boğazına bastırdı ve dizinin üzerine eğilerek tek bacağının üzerinde dengede duran ağırlığının baskısını arttırdı.

"Zayıf şeyleri pek umursamam," dedi alçak sesle. "Ama özellikle zayıf şeylerin omurgalı olduklarını hayal edip bana ait olanı almaya çalışmasından nefret ederim." Ari eğildi, yüzü Einar'ınkinin üzerindeydi. Bıçağını Einar'ın etinden sıyırdığında ve liman işçisi acıyla haykırdığında acımasızca sıırttı. "Kadın önümüzdeki yüz tur boyunca benim. Ona bir daha dokunursan kesik parmaklarını boğazına sokmakta tereddüt etmem. Senin için lezzetli olacağından hiç şüphem yok. Belki biraz tuzlu. Demek istediğimi anlatabildim mi?"

Einar, Ari'nin çizmesinin baskısı altında homurdandı ve sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

Ari'nin neşeli gülümsemesi hemen geri döndü. Biraz afalladım, isteksizce minnettar oldum ve belki biraz da başıma bir borç daha açtığı için sinirlendim. Adam nasıl kontrol altına alacağımı bilmediğim bir güçtü. Bir anda vahşilikten kaygısızlığa geçebiliyordu ve bu beni korkuttuğu kadar ilgimi de çekiyordu.

"Güzel." Ari botunu geri çekti. "Bunu söylemeni umuyordum. Şimdi, kralın yabancı bir devlet adamına verdiği hediye yok etmeye çalıştığını Borough muhafızlarına bildirmeden önce acele et. Bu çok kötü bir soruna yol açabilir, öyle değil mi?"

Einar ayağa kalkmadan önce üç adım geri çekildi. Yüzünü silmek için kolunun arkasını kullandı. Saçlarının bir kısmı düzgün örgüsünden kaymış ve kulaklarının uçlarına dökülmüştü.

"Bu geceyi unuttunuz mu Büyükelçi?" Einar mırıldandı.

Bir soru, talep değil. Parmaklarım titredi. Bu krallıkta doğmamış bir adam nasıl olmuştu da birkaç kılıç darbesi ve boğaza stratejik olarak yerleştirilmiş bir çizme ile itaate zorlayabilecek kadar keskin bir saygı kazanmıştı?

"Her şey unutuldu," dedi Ari ama sesinin tınısı düşerken yüzü değişti. "Tabii taşakların inmeye kalkmazsa ve bir daha mülküme yaklaşacak kadar cesur olmazsan."

Einar üstündeki tozu fırçaladı, gölgelere döndü ve ekibiyle birlikte şehrin pasajlarında kayboldu, beni ve Ari'yi boğucu bir sessizlik içinde bıraktı.

Sırtı bana dönüktü; deniz baltası hâlâ elindeydi.

"Öylesin, Saga." Ari'nin sesi göğsüne inen bir kırbaç gibi sertti. Başını hafifçe çevirerek yan profilinden vazgeçti ama başka bir şey yapmadı. Sanki bana bakmak istiyor ama bunu yapmaya cesaret edemiyormuş gibiydi. "Sen benimsin."

Adama duyduğum minnettarlık küçük dikenlere dönüştü, sürekli bir sinir bozucuydu. Kaşlarımı çattım. "Bu sözleri istediğin kadar tekrarlar. Ben sana ait değilim."

Ari kıkırdadı. İçinde biraz mizah vardı. Deniz baltasını kınına sokarken bana baktı. Sert ve kaba bir şekilde yutkundum. Ari Sekundär gözlerimi tuttuğunda her zaman içimin çukuruna yerleşen kargaşanın bir çarpışması. Ve her zaman kanadı.

Diğer erkeklerin aksine, Ari bana doğrudan bakıyordu. En derin düşüncelerimi, her sırrımı okuyabildiğinden emin olana kadar o gözler kafatasımı yaktı.

"Bu dilek dolu sözlerle sıkıca tutun. Yüz dönüşte gerçek olacaklar, tatlı tehdit." Yumruklarım sıkıldı. "Senden bana öyle dememeni istemiştin."

"Sen yaptın." Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve nabzımın hızlanmasından nefret ettim. Ari bir adım daha yaklaştı. "Ama kararlar verilmesi gerekiyordu ve ben de umursamamak gibi yorucu bir seçim yapmak zorunda kaldım."

"Piç kurusu," diye mırıldandım.

"Neydi o?" Bir elini kulağının etrafına götürdü. "Savunucu mu? Koruyucu mu? Geri dönülmez derecede yakışıklı? Bana böyle mi seslendin?"

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. Bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim.

Ari çenemi başparmağı ve ilk parmağı arasında sıkıştırana kadar geldim. Gözlerimi kocaman açtım, nefesim göğsümde durdu. Kaba kirli sakalları çenesinin keskin çizgisini gölgeliyordu. Gözlerinin rengi nemli toprağa gömülmüş kararmış madeni paralar gibiydi. Geceye karışmış altın halkalarla karanlık. Çenemi eğip yanağımı incelediğinde tımaklarımı avuçlarımın etine geçirdim.

"Sende bir iz bıraktı."

"Evet, dediği gibi, sana ne?"

Ari bakışlarını daralttı. "Çok az. Bu bir gurur meselesi. Güzel şeylerimi sevmiyorum *lekelendi*."

Lanet olsun, kanımı ısıttı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Dolgun dudaklarının kıvrımı, gözlerindeki korkunç parıltı. O gülmek istiyordu; ben çığlık atmak istiyordum.

Çenemi tuttuğu yerden çektim. "O zaman izin verin efendim, uzun eve döneyim ve sizi daha fazla utandırmamak için saklanayım."

"Ah, ne tatlı bir düşünce." Ari kolumu kavradı ve beni kemerli geçide doğru sürükledi. "Ama ne yazık ki bu gece prensime ve prensesinize hak ettikleri onuru vereceksiniz. Ve bu-" kürk mantoyu çekiştirdi. "Bu gitmiş olacak. Sana bir elbise verdim ve onu düzgün bir şekilde giymeni bekliyorum."

Geri çekildim. "Havada bir serinlik var."

"Senin gibi soğuk bir yaratığın alı şacağına şüphe yok. Çıkar şunu."

"Hayır." Geri çekilmeye çalıştım ama bileğimi yakaladı. Ona karşı mücadele ettim. Bu konuda ona itaat etmeyecektim. Görmesine izin veremezdim. *Onun görmesine değil*.

Hayal kırıklığına uğrayan Ari göğsümü onunkine çarptı. Vay canına, vücudu taştan yapılmıştı. Omuzlardan kalçalara, güç düzlemleri beni destekledi.

Avuç içi boğazıma dolandı. Nefesimi kesecek kadar değil ama burada gücün onda olduğunu anlamama yetecek kadar. "Hatırlatmama gerek var mı, bir kan ayini seni benim hizmetime bağladı ve benim anlaşılmam senin güzel kafanı idamdan kurtardı. Tıpkı bu gece yaptığım gibi. Al. Çıkar. Çıkar."

Ari bir kez daha kürk mantonun omuzlarını geriye çekmeye çalıştı.

Ben bir sahtekârdım. Sahte bir savaşıydım. Bir zamanlar kendimi demirden yapılmış sanıyordum, ama bu lanet adamın yanında, var olabileceğini unuttuğum tüm panik, öfke ve korku yüzeye çıktı.

"Ari." Sesim soluk soluğaydı ve çaresizliğimi ona duraklatacak kadar belli ediyordu. Alt dudağımı dişlerime kan sıçramasından korkana kadar ısırdım. "Evinize girdiğim andan itibaren emirlerinize itaat ettim. Ama buna itaat etmeyeceğim. Beni onu çıkarmaya *zorlamayın*."

Kaşları çatıldı. Onun sivri dilini, ihtiyatlı alçakgönüllülüğümle biraz alay etmesini bekliyordum. O yaldızlı gözlerden rahatsız edici bir kibarlık ya da başparmağının nabız noktamda ileri geri yumuşak bir şekilde gezinmesini beklemiyordum.

Ari bir süre sonra gözlerini kırıştırdı ve elini boynumdan çekti.

Emri için hazırlandım ama emir asla gelmeyecekti. Bunun yerine Ari geri çekildi ve omuz silkti. "Paltoyu giy o zaman. Bir kadının yatağımın dışında yalvarmasından nefret ederim."

İnledim. "Aklıma böyle görüntüler getirme."

"Doğru, tatlı tehdit," dedi, ses tonunda hafif bir kahkaha iması vardı. "Eğer daha fazla zevk, daha fazla dokunuş, ellerimden ve dilimden daha fazla yararlanmak için yalvarmıyorsan çok yanlış yapmışım demektir."

"Ve şimdi, Efendim, kulaklarımı yakmayı planlıyorum."

"Nihayet, birlikte eğlenebileceğimiz bir etkinlik. Meşaleyi ben yakacağım."

Gözlerimi devirdim ve bunun onu daha da memnun etmesinden nefret ettim.

Benden bir adım önde gidiyordu ve yalnız başıma, sadece başının arkası bana eşlik ederken, sık sık görmezden gelmeyi seçtiğim küçük gerçekleri onun yüzüne karşı çözecek zamanım vardı.

Gerçek şu ki, Ari beni kurtarmıştı. şimdi de bir paltonun vücutumu örtmesine izin verme isteğimi kabul etmişti. Bana bir parça seçme özgürlüğü vermişti ve bu da göğsümdeki buzda bir çatlak daha açmıştı.

Ari beni kurtardı ama her zaman ona karşı gelmem gerekecekti. Benden her zaman nefret etmesi gerekecekti, güvenli bir mesafede kalması yeterliydi. Çünkü bir yanım onun sadece kurtarıcım değil, aynı zamanda beni yok edecek adam olmasından korkuyordu.

BÖLÜM 4

BÜYÜKELÇİ

("Bu gece dikkatiniz dağınık, Büyükelçi." Bracken onun dikkatini çekmek için çırpınan fae kalabalığından kaçtı ve ilçenin arka köşelerinden birinde yanıma geldi. İçki kadehimi onunkine tokuşturdum, gülümseyerek. "Asla dikkatim dağılmaz, sadece derin düşünceler içinde kaybolurum.

Bu gece nasılsınız? Ay neredeyse dolunay."

Bracken kıkırdadı. "Aşılmaz bir cazibeyle dolu, dostum."

Kralın tuhaf bir cazibesi vardı. Onu tanıdıkça, bunun bir yetenekten çok bir lanet olup olmadığını merak ettim. Ay ne kadar dolgun olursa, Bracken'ın derisi de o kadar taş gibi sertleşirdi. O birkaç gün içinde biri kanayan kafasını tamamen koparmadıkça öldürülemezdi. Ay gökyüzünde bir şerit halindeyken ya da hiç ay yokken, onun emriyle vücudu sis gibi olabiliyordu.

O günlerde neredeyse yenilmezdi; ne de olsa hiçbir kılıç derisini delemeydi. Özel, iyi eğitilmiş bir zehir kralı etkileyebilirdi, ama o zaman bile, damarlar ve et kaybolduğunda kanı zehirlemek küçük bir başarı değildi.

Kralın zayıflığı en çok ay döngüsünün ortasında şiddetlenirdi. Bracken neredeyse hasta oluyordu. İşte o zaman düşmanlar kralı öldürmek için plan yapabiliyordu. Herkes onun cazibesinin tuzaklarını bildiği için mücadele başladı. Döngünün ortasında ek korumalar artırıldı.

Bracken sık sık, savunmasız bir gecede bir bıçak bedenini bulduğunda ölümünün kesinlikle geleceğini düşünürdü. Bunu kabullenmişti ve buna kralın kaderi diyordu. O zamana kadar eğlenir, içer ve en savunmasız olduğu anda savaşa katılırdı.

Dansçılar Borough'da çılgınca dönüyorlardı. Yalnızca kurdelelerden yapılmış elbiseler, tanrıların her yıldızlı görüntüsüyle işlenmiş tunikler, saçlarına benekli yumurtalarla tamamlanmış kuş yuvaları dikilmiş halk, kulaklarında uçları yere düşecek kadar çok altın halka olan diğerleri.

Korkunç derecede güzel bir manzaraydı. Güney Adalarındaki tuhafliklardan bıkaçağımı hiç sanmıyordum.

Çeşitli saraylardan gelen Fae halkı tam bir gösteriydi. Orman fae'leri yeşilliklerden büyülenmiş ve daha fazla çiçeğin daha parlak büyümesine neden olmaktan büyük zevk alırken, yıldız fae'leri kadife göklere çıkarak yeni çiftin geleceği veya krallıklarının refahı hakkında büyük kehanetlerde bulunuyorlardı.

Dikkatim dere kenarındaki eğri büğrü karaağaca takıldı. Sofia, biri sarı keçi gözlü, diğeri sakalı kemerine degecek kadar uzun iki Borough muhafızıyla birlikte gülüyordu. Dikkatim yanındaki sessiz, metanetli figüre kaymadan önce bakışlarımı sadece bir an için orada tuttum.

Kaşlarım anında çatıldı. Sanki onun gergin çenesi ve sert duruşu herhangi bir kasveti ortaya çıkarmış gibi

içinde saklanıyor.

Saga ortasına sarıldı, ceketini omuzlarında tutan deri kayışla oynadı ve gözlerini aşağı indirdi. Ne kadar da meydan okuyan, inatçı ve ... kafa karıştırıcıydı. Esirimi sık sık düşündüm, her zaman hoşnut olmasam da her zaman korkunç da değildi.

O iğrenç paltoyu vücudunda tutmak için neredeyse dizlerinin üzerine çökmesi gibi anlar ilgimi çekti. Altında ne saklanıyordu?

Kendi içki boynuzumu dudaklarıma götürdüm. Şarap ilk tadıldığında ekşiydi ama yutulduğunda tatlandı ve bal gibi koyulaştı. Dikkatim saten kumaştaki yarığa kayınca utanmadan ikinci bir yudum aldım.

Saga'nın bacaklarının soluk kıvrımları ortaya çıkıyordu. Fenerlerin ışıltısı altında, kalçasındaki beyaz bir yara izinin parlaklığı görünüyordu ama kapatılması gereken kadar korkunç bir şey değildi.

Sofia tekrar güldü ve Saga'ya uzandı, açıkça onu sohbete dahil etmeye çalışıyordu. Sofia'ya yavaş yavaş aşık olan iki muhafız bu eklemeden hiç hoşlanmadılar ve Saga'yı nasıl uzaklaştırdıklarını gizlemeye çalışmadılar.

Omuzları hafifçe çöktü. Kuşkusuz başka kimse fark etmeyecekti ama Doğu'daki savaştan önce onun sarsılmaz güvenine alışmıştım. Durduğu yerdeki sağlam duruşuna.

Her şey nasıl da değişmişti. Her zaman tanıdığım soğuk, kırıltısız kadın olarak kalmak için cesurca savaştı. Ama belki de yakınlığımız bana yeni bir yönünü göstermişti. Dudağındaki bir seğirme, ellerini çok fazla sıkması ya da başka bir fae ona yaklaştığında sanki kaçmaya hazırlanmış gibi aldığı derin nefesler.

Saga bakışlarımı hissetmiş gibi krala doğru baktı. Gözleri Bracken'ın üzerinden atladı ve benimkilerle kilitlendi.

Ondan nefret ediyordum. O kadar ki gözümü ondan alamıyordum; ağaçta başının üzerinde asılı duran fener, yüzündeki morluğun üzerinde ürkütücü bir parıltı yarattığında nefes almakta zorlanıyordum. O benim için bir lanet, bir belaydı ve onu aklımdan çıkaramıyordum.

"Ari? Tanrılar aşkına, söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?" Bracken elinin tersiyle omzuma vurdu.

Uykumda beni öldürmenin tüm yollarını planladığına şüphe olmayan daralmış bakışlarından gözümü kırıştıtararak uzaklaştım.

"Özür dilerim ama korkarım haklı olabilirsiniz ve ben biraz keyifsizim." Yuvarlak omurgalı, hınzır görünümlü bir fae hizmetkârına içki boynuzumu uzattım. "Sanırım biraz hava alsam iyi olacak. Her zamanki keyifli halim değilim."

Bracken kaşlarını kaldırdı, neredeyse gümüş tacının sivri kenarına değecek kadar yüksekti. "Git. Frey ve Axel'e haber vereceğim ve merak etme, esirine göz kulak olacağım."

Kral içtenlikle güldü, Saga'yı her isteğime bağlama şakasından hâlâ memnundu. Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi ve Borough gölgeliklerinin geniş kapılarından dışarı süzıldüm. Seax'ımın siyah, deri kabzasını kavrarken ter avuçlarımda üzerinde nemli bir tabaka oluşturdu.

Bunu yapmamalıydım. Kanayan kıcıımı geri döndürmek akıllıca olurdu. Gecenin karanlığında yürümeye devam ettim.

Rıhtımdaki insanların çoğu boştu. Kendilerinden başka kimseyle sohbet etmeyen birkaç ilginç fae etrafta dolaşıyordu. Kalabalığın olmaması liman işçisini ve onun iğrenç loncasını bulmayı kolaylaştırdı.

Küçük ateşlerinin ışığına doğru adım attığımda, Einar sandalye olarak kullandığı sandıktan ayağa fırladı. "Büyükelçi." Sinirleri gözlerini gölgeliyordu. Güzeldi. "Ne hoş bir sürpriz. Sizi geri getiren nedir?"

Başparmağımla kılıcımın kabzasını ve muhafazasını kılıfımın üzerinde tutan kayışa hafifçe vurdum. "I

Daha önce olanlar için size özür borçluyum."

Einar tereddüt etti, sonra bakışlarında hırçın bir ışık titreşti. "Hiç de değil, yine de evinizdeki yılan konusunda bir anlaşılmaya varabileceğimizi düşünüyorum. O kralımıza ihanet eden biri ama yine de güzel bir hain."

Bıçağımı çıkardım.

"Hayır, sanırım yanlış anladınız," dedim, soğuk bir sesle. "Özür dilemeye geldim, çünkü daha öncesini unutamıyorum ve unutabileceğimi söyledim."

Einar'ın gülümsemesi soldu.

Boştaki elimle avucumu açtım ve öfkem avuçlarıma yayıldı. Ayaklarının etrafında sürünen düzinelerce kara engerek illüzyonu yarattığımda Einar keskin bir nefes çekti. Arkadaşları inançsızlık ve korku dolu çığlıklar atıp kaçıştılar.

Görünüşe göre sadakat yetersizdi.

Başka bir fae'ye eziyet etmek için illüzyonları kullanma eylemi Yüksek Mahkeme tarafından hoş karşılanmazdı. Öfkemi asla kötülük için kullanmayacağıma yemin etmişim ama bu gece büyük bir istisna yaptım.

"Çıkarın şunları!" Einar illüzyonları tekmeledi. Yağlı saçları gözlerinin içine düştü. Biraz çaresizlikle kilitlere vurdu ve sandığın üzerinden geriye doğru tökezledi.

Üç adımda önüneydim, terli tuniğinin önünü kavıyordum. Onu oturması için geri çektim ve alnımı alnına bastırdım. Geniş gözlerinde parlayan baş döndürücü bir korkuyla bana baktı.

"Demek istediğimin anlaşıldığından emin olmak istiyorum." "Anlaşıldı. Yemin ederim."

Alay ettim. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ama işimiz bittiğinde öyle olacak. Benim olana dokunamazsın ve o kadın da *benim*."

Elimi tekrar salladım ve yılan illüzyonu saldırdı. Tanrılar aşkına, çığlıklarına bayıldım.

Parmak eklemlerimin üzerindeki yarıklardan küçük bir parça kan sızdı. Einar'ın çantasından kestiğim bir deri parçasıyla kanı sildim, sonra deriyi dar şeritler halinde yırttım ve yaraları gizlemek için her bir eklemi sardım. Piçin demirden bir çenesi vardı ama yeni doğmuş bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. *Artık* sevgili Einar'a anlatmak istediğimi anlattığıma emindim.

İlçenin girişini işaretleyen eski meşe ağaçlarının oluşturduğu sık arapsaçı göründü. Çok uzun süredir ortalıkta yoktum. Halk Stieg, Frey ya da Bracken'ı sıkıştırmaya başlayacaktı, o zaman kendimi mazur gösterecek bir şeyler düşünmek zorunda kalacaktım. Kuşkusuz müstehcen bir hikâye uydurabilirdim ama yapmamayı tercih ederim.

Tepemden gelen keskin bir gırtlama sesi kalbimi gırtlığıma götürdü. Lanet olsun.

Yine mi? Dişlerimi sıktım ve meşe ağaçlarının dallarına dik dik baktım. Kanayan kuzgun beni deliliğe sürükleyecek şey olacaktı. Yaratık tarafından lanetlenmişim. Fae adalarında hiç kuzgun olmadığı için bunu daha da iyi biliyordum. Bana eziyet etmek için gönderilmiş bir şeytandı.

Savaş boyunca beni takip etmiş ve henüz benden vazgeçmemişti. Doğru, Güney'e vardığımızdan beri canavarı daha az görüyordum ama oradaydı.

Batı'da bir kader işçisi olan Calista'dan gelen bir mektup, bir kuzgunun hayatımda bir rol oynayacağını ima ediyordu.

Not, kuşlarla ilgili huzursuzluğuma yardımcı olmadı.

Dişlerimin arasından tuhaf bir tıslama çıkarıp yarattığı küçümsedim. Sadece gakladı ve ben Borough'ya geri dönerken boncuk gözleriyle adımlarımı takip etti. Gunnar ortada Eryka ile dans ediyordu,

ve orada başka birinin olduğundan bile habersiz görünüyordu.

Genç prenze bu gece sevgilisi iyi bakacaktı. Benim burada kalıp ona bir çocuk gibi aval aval bakmama pek ihtiyacı yoktu.

Sadece Frey ya da Stieg'e uzun eve gideceğimi haber vermek için dönmeyi planlıyordum. Rıhtıma yaptığım ziyaretten sonra kafam bir fırtınanın içinde kilitlenmişti. Düşüncelerin kafamın içinde çılgınca döndüğü anlar oldu ve onları sakinleştirene kadar yalnız kalmak istedim.

"Frey." Onu bir grup Huldrafolk'un yanında, parmak uçlarını her kulağında en az bir düzine altın yüzük olan bir kadının yanağında gezdirirken buldum.

"Ari." Ayaklarının üzerinde biraz sallandı. "İşte buradasın!"

"Evet. Yüzümü tekrar görmenin büyük bir an olduğunun farkındayım ama sadece eve döneceğimi söylemek için geldim."

Frey'in ifadesi düştü. Bir elini boğazındaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ah. Elbette, ben-" "Hayır." Bir elimi kaldırdım. "Kal. Sadece sana söylüyordum. Benim için ne kadar endişelendiğini biliyorum. nerede olduğunu."

Sarhoş ve dengesiz Frey bir kahkaha attı ve alnımı kendine çekti. "Çok teşekkürler, Büyükelçi. Yakında döneceğim. . . yakında."

Aç bakışları iki huldra'yı yalayıp yuttu. Muhtemelen Frey'i şafağa kadar göremeyecektim.

Stieg, Frey'i kadınların ellerine bırakmayı ve benimle birlikte uzun eve dönmeyi tercih etti.

"Saga'yı gördün mü?" Onun iyiliği için endişelendiğimi belli etmekten nefret ediyordum. Benim yardımım olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı ve zaten onun iyiliği umurumda değildi.

"İşte." Stieg ön kapıları işaret etti.

Saga gölgelerin arasından çıktı. Bu da ne böyle? Üzerinde eski, küflü bir bornoz vardı. Ne kürk manto, ne de göz alıcı saten bir elbise. Ve başını taçlandıran örgüler darmadağınık ve dağınıktı.

Alnımda bir oluk oluştu. "Elbisene ne oldu?"

Saga gözlerimi oymak ister gibi bana baktı. "Boğucuydu."

Pelerinini vücuduna sarış, yüzünün kızarması, omuzlarının biraz hızlıca yükselmesi içimde bir burkulma yarattı. Kolunu sıkıca kavradım ve sesimi alçalttım. "Biriyle mi yattın?"

Bornozun altında çıplaktı, hiç şüphe yok. Onu görme merakını görmezden geldim, kafamda kök salmasına izin vermedim, ama boğazımdaki yersiz kıskançlığın ekşi yanmasını inkar edemezdim.

Saga kolunu tuttuğum yerden çekti. "Hayır, kimseyle yatmadım. Bedenime sahip olan tek kişi senken nasıl yatabilirim ki?"

Kötü bir kelime seçimi. Bu sinir bozucu yaratığın altımda yayıldığı düşüncesini aklımdan uzaklaştırdım ve onu ileri doğru ittim. "Sana bir dizi soru soracağım ve yürürken dürüstçe cevap vermeni isteyeceğim."

"Sorgulanmak gibi bir arzum yok."

"Umursamak gibi bir arzum yok." Parmaklarımı koluna daha da soktum. "Elbisen kayboldu mu?" "Hayır."

"Giyilebilir mi?"

Dudaklarını yaladı. "Hayır. Yırtılmış ve mahvolmuş."

Kan kafatasıma hücum etti. "Bir adam sana dokundu mu? Soyunman için seni zorladı mı?" "Hayır."

"Bir kadın mı?"

Stieg homurdandı, ama ona sert bir bakış attığımda homurdanmamış gibi davrandı.

"Ari, hayır." Saga iç çekti. "Kendi başıma soyundum. Kadın kıyafetlerinden hiç hoşlanmıyorsun ve

Elbise çok rahatsız ediciydi. Kimse beni görmedi, sizi temin ederim."

"Yalan mı söylüyorsun? Mükemmel bir elbisenin içinde aniden soyunduğunuzu hiç görmemiştim."

"Beni kaşındıran *kabul edilemez* bir elbiseydi!"

Sırıtişım ağzıma yapıştı. "Ah, fark etmişsin."

"Evet." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine elini burnunun altına götürdü. "Fark ettim ve eğer yalan söylüyorsam, sanırım sırf sen istedin diye sana gerçeği söylemeye hevesli olmayacağım, değil mi?"

Onu öldürecektim. Yavaş yavaş. Ellerim onun küçük güzel boynunu sıkıyordu.

"Ben ikna ediciyimdir, Saga," diye uyardım. "Halkı nasıl kıracağımı bilirim ve eğer yalan söylüyorsan ve kendini birine teslim ediyorsan ya da biri sana zarar verdiyse, o zaman öğrenirim."

Topuklarını sıktı ve bizi aniden durdurdu. Saga geri adım atmadı, geri çekilmedi. Bunun yerine bir adım daha yaklaştı, yüzlerimiz yakınlaştı, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Deneyebilirsin, Ari Sekundär, ama sana söz veriyorum, beni kırmana asla izin vermeyeceğim. Asla."

"Göreceğiz, tatlı tehdit," dedim. "Şimdi ayaklarını topla ve hızlan."

"Oh, madem bu kadar nazıkçe sordun." Sesi klişe ve kasıtlı olarak ironikti. "Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Yarın oldukça yoğun bir gün olacak ve güneşle birlikte kalkıp biz aç adamlara hizmet edebilmek için dinlenmeye ihtiyacın olacak."

"Sen aşağılıksın."

Saga hışımla yanımdan geçerek iki adım önümdeki Borough'dan uzaklaştı.

Aşağılık biriydim. Bir nefeste ondan nefret ettim, kendimce yalan söylerken onu yalancılıkla suçladım, çünkü ona dokunmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Saga'nın kanayan dizlerinin üzerinde, gözlerinde yeni bir bakışla.

BÖLÜM 5

BÜYÜKELÇİ

P Hodag ve Dunker panjurları açarken bir pencereden içeri şafak sızıyordu.

Dunker yabancı hanenin baş kahyasıydı. Yaklaşık üç tur önce Güney Krallığı'na ilk geldiğimde Yüksek Saray'dan bir hediye idi. Trol, Hodag'dan daha az sevimliydi ve Gece Halkı fae'lerinin yeterince güneş foku yağı yemediği konusunda garip bir ısrarı vardı ve trol sürekli olarak giriş denizinden paketler getirtiyordu.

Dunker için bir incelik; benim için yağlı, tatsız bir deri.

Bıçağımla sütlü küreyi dürtüklediğimde Dunker homurdandı.

Başımı kaldırmadım ama trolle bakmak için gözlerimi yukarı yuvarladım. Dunker oflayıp pufladı ve ağır yumruklarını dolgun kalçalarına sapladı. Trolün dolgun dudakları vardı, sanki ayazda donmuş gibi her zaman maviydi ve gözleri bir baykuş gibi genişti. Yuvarlak, altın rengi, neredeyse kapaksız, ipeksi siyah gözbebekleri vardı.

Dunker çengelli burnunu tabağıma işaret etmek için kullandı. Çok konuşan bir trol değildi ama yeterince iyi anlaşıyorduk.

"Ye onu tatlım. Kemiklerine iyi gelir." Hodag başımı okşadı ve tabağıma işaret etti. Birkaç kez gözlerini kırıştırıp bekledi, sonra vazgeçmiş gibi göründü ve pencereden dokuma bir halının tozunu döverek çalışmaya başladı.

Trol kadının yabancı uzun evde hizmet etmesine gerek yoktu ama Frey'in kardeşi Axel'in yerine adalara geldiğinde Stieg'den hoşlanmıştı. Axel yazı yazma konusunda yetenekliydi ve Elise ile Valen için kraliyet tüccarlığı görevini üstlenmişti.

Hodag, Stieg'i savaşırlardan hatırlıyordu ve savaşçının savaş sırasında bir avuç küçük çocuğu nasıl koruduğu trolün içine dokunmuştu. Babası Eryka'nın yarasının sebebi olan bir deniz fai çocuğunu korumak için neredeyse canını veriyordu.

Görünüşe göre Hodag'ın kalbini kazanmak için sadece kanayan bir adam olmanız ve aramızdaki en masumları savunmanız gerekiyordu. Birçoğumuzun bir ya da iki kez yaptığı bir başarıydı bu, ama o sadece Stieg'e uzun kirpiklerini savurdu.

Sevgisinin kanıtı, küçük koruluğumuzu çevreleyen kara kavakların özsuyundan yapılmış tatlı bir sırta çiseleyen şekerli kremalı kek şeklindeki tabağındaydı.

Benim için yağ derisi. Stieg için kremalı kek.

Bu lanet evde zerre kadar gücüm olduğuna inanan varsa fena halde yanılıyor demektir.

Stieg özlemimi fark etti. Piç kurusu göz kırptı ve bir sonraki ısırığında yarım kek yedi. Stieg siyah saçlarını kısa tutuyor ve tel tel sakalını göğsüne kadar uzatıyordu; Frey ise çenesini bir tutam bıyığa kadar kesmişti. Hem Frey hem de Stieg kulaklarına kemik boncuklar takardı ve Doğu savaşının bitiminden sonra

burunlarının ortasına altın bir halka geçirmişlerdi. Eski savaşçı modası. İki savaşta da ölenleri onurlandırmanın bir yolu.

Karşımdaki masada Frey, yaban mersini ve baldan yapılmış güçlü, sıcak bir bira içiyordu. Gözlerinin kenarları kırmızıydı ve boynunda diş izi gibi görünen şeyler pembeleşmiş ve kabarmıştı. Borough'da pek çok eğlenceye katılmıştık. Bir gün Frey şarap ve huldrafolk karşısında aklını korumayı öğrenecekti.

Çenesi avucunun topuğundan kayıp masaya çarptığında, Stieg bir kahkaha attı ve savaşçı arkadaşını itti. "Bu sefer sana ne yaptı böyle?"

Frey kaşlarını çattı. "Bana ne yaptılar?" Stieg gözlerini devirdi. "Bodil ve ... kim?"

"Gud . . . Gudrun, sanırım adı buydu. Altın saçlı." Frey gözlerini kapadı ve aptalca gülümsedi. "O ellerle yapabileceği şeyler."

"Huldra şehveti kullanır, seni aptal." Stieg kıkırdadı ve sandalyesine geri oturdu. "Bu gerçek değil."

"Biliyorum!" Frey borusundan zencefilli bir yudum aldı. "Ve Öteki Dünya'yı selamlayacağım güne kadar beni kullanmalarına izin vereceğim."

Stieg başını salladı. Frey'i başka türlü ikna etmenin ne anlamı vardı ki? Bunun sadece zevk için olduğunu biliyordu ve tek istediği de buydu.

Uzun evdeki bir yan kapı açıldı. Saga kollarında bir tomruk yığınıyla omuzları önde içeri adım attı. Dün gecedен daha kötü olan samur morluk sol elmacık kemiğini şişirmişti. Ayak parmağı kapının kenarına takıldığında yüzünü buruşturduğunu saklamaya çalışması, kemiklerindeki ağrıları ele veriyordu.

Yumruğum dizimin üzerinde kıvrıldı. Öfke onun rahatsızlığından ya da acısından kaynaklanmıyordu. Hayır. Öfkenin tek nedeni, kanayan bir liman işçisinin benim olan üzerinde hak iddia edebileceğini düşünmesi olabilirdi.

Yine de gözlerindeki mücadelenin bir kısmının kaybolduğunu görmek tedirgin ediciydi. Kadınla ilk tanıştığım andan beri hep kibirli bir havası vardı. Yiğit, kendini Güney'in tacına adanmış. Ama daha ilk kelimemde Saga beni küçümsemeye karar vermişti. Çıkardığım her sesle gerçekten mücadele etti.

Kadının tacına olan bağlılığının nezaketin önüne geçtiğini öğrenmek uzun sürmedi. Doğu Krallığı'nın tamamını yaksa Kraliçe Astrid'in yanında yer alırdı. Eğer Astrid vatanıma savaş açsaydı, Saga onun vahşetine karşı duramazdı. İster kadın ister çocuk olsun, Saga'nın hükümdarının yanında durup yaşanan vahşeti izleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Zorbalara verilen bağlılık hiçbir şey değildir.

Yine de, sabahın ışığında, tamamen boş görünüyordu. Öfke yoktu. Neşe yoktu. Ruh yoktu. Bu boş bakıştan, onun alaylarından ve küçümsemelerinden daha çok nefret ediyordum.

Saga, günlerin hoş sıcaklığına rağmen bir kez daha yüksek yakalı bir tunik giymiş ve kollarını bileklerine kadar çekmişti. Bir gece önce saçma sapan kürk mantosuyla Borough'daki yüzlerce bedenın sıcaklığına katlanmıştı. Şimdi, sanki ayazlar geri dönüp yeniden başlamak üzereymiş gibi giyinmiş bir halde ateş yakıyordu.

Beni zorlama. Örtünmek için yalvarması kalbimde bir delik açmıştı. Zorlama kelimesi, bunu söyleme şekli, kadının birden fazla kez harekete geçmeye zorlandığına dair çok az şüphem vardı. Anlayamadığım şey ise bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğiydi. Neden mideme bir kaya gibi yerleştiğiydi.

"Ari." Frey açık avucunu masanın üzerine vurdu.

Benimle konuşmaya çalıştığını fark etmemiştim. "Ne? Özür dilerim."

"Düşüncelerin başka yerde."

"Benimki gibi ilginç düşüncelere sahip olduğunuzda, bunu yapmak kolay bir şey."

Frey sırtıttı. "Bir sonraki şenlikte bana katılmalısın diyordum. Huldra sana şunu hatırlatacak.

Daha önce yaşamadığın bir canlılıkla kanayan bir adamsın. Gudrun, kız kardeşlerinden birkaçının seni gözüne kestirdiğinden bahsetti."

Frey kaşlarını çattı ve sıcak birasından uzun bir yudum aldı.

Nedenini anlamamıştım ama dikkatim - belli belirsiz - Saga'nın çıraları istiflediği kuzineye kaydı. Elinde bir kütük olduğu halde donup kalmıştı ve sanki dikkatle baktığımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana baktı.

Ona ters ters baktım ve sinirlerimi masa düzenine yönlendirdim. Masanın üzerinde saten bir örtü parlıyordu. Kristal ve gümüş tabaklar ve kadehler.

Adaların güzelliği beni hâlâ tedirgin ediyor. Timor baskınlarının en sert dönemlerinde, toprak ve çamurdan oyulmuş barakalarda büyüdüm. Sonra, Kuzeyli bir asi olarak Ruskig'deki gecekondu benim kalelerim oldu.

Gümüş kaşıkların tek tük şıngırtısı ve sürtünmesi, insanlar arasındaki statü seviyelerini çok açık hale getiriyordu. Bir sıra hasreti göğsüme saplandı. Krallar ve kraliçelerle, hırsızlar ve dolandırıcılarla güldüğümüz geceler. Damarlarımızdaki kanın önemi yoktu, çünkü o anlarda eşittik.

Boynumu iki yana kırdım ve kendimi sandalyeme çökmeye zorladım. Öfke bana yakışmıyordu. Rahat olduğumda, insanları güldürdüğümde ya da durmadan sohbet ettiğimde en iyi halimdeydim.

Ağır ön kapılar açıldığında evi çiçek kokulu bir esinti doldurdu ve beni Frey'in davetine herhangi bir cevap vermekten kurtardı ve bir daha asla ateşe doğru bakmamam için bir bahane oldu.

"Herkes günaydın." Gunnar yüzünde geniş bir sırıtişla içeri girdi ve girişin yanındaki toprak tabakadan taze, beyaz bir ekmek kaptı.

Stieg, Frey ve ben birlikte çenelerimizi eğdik. "Genç prens," dedim. "Yemek yedin mi? Bize katıl."

Gunnar yanımdaki sandalyeye kaydı. Gözleri bal likörü gibiydi, parlak ve yaldızlı, kızıl saçları ise yatağından yeni kalkmış gibi dağınıktı.

Dunker parmak eklemine Saga'nın başının üstüne vurdu. "Bir prens için iç."

"Bana bir daha dokunursan parmağını kaybedersin, trol," diye tersledi. İşte kaybettiği zehri yeniden bulmuştu.

Döndüm ve iyiyim.

Saga raftan bir içki boynuzu aldı ve Gunnar'a bir fincan doldurdu. Prensini onu tanımak için çok az şey yaptı. Kuşkusuz kininden değil. Gunnar'ın gözleri heyecanla parlıyordu ve esaret altında doğmuş bir çocuk olarak, yaklaşan yeminleri yüzünden dikkati bu kadar dağınık olmasaydı, Gunnar Strom'un yüz turluk serfim hakkında söyleyecek çok şeyi olabileceğinden emindim.

"Ari, bugün iki mesaj aldım, biri senin için ve kimden geldiğine asla inanamayacaksın."

"Haklısınız," dedim boynuzumu dudaklarıma götürerek. "Tahmin edebileceğimden şüpheliyim, ama bir deneyeceğim-Prens Laila?"

Prensin kız kardeşi ağabeyine ve müstakbel gelinine hayrandı; Etta'nın dayanılmaz derecede sıcak olduğu yaz aylarında Güney'de kalmasına izin vermesi için Gunnar'a sık sık mektup göndererek yalvarıyordu.

Parmaklarımı şıklattım. "Ya da yeni kardeşlerin. Duyduğuma göre onlar da çizim yapmayı seviyorlarmış. Ve beni en çok onlar seviyor."

Gunnar güldü. "Hayır ama Dain ve Metta bana resim göndermeyi seviyorlar. Büyükbabamın cephaneliğine hayranlar ve şövalye olarak çizdikleri resimleri gönderip duruyorlar."

Memleketimden basit şeyler duyduğuma sevinerek sırıttım. Bu, topraklarımızın huzur içinde olduğu anlamına geliyordu.

Doğu'daki savaşlar sırasında Gunnar'ın babası Hagen, sevgili dostunun ve karısının Hagen'in kız kardeşini korudukları için katledildiklerini öğrenmişti. İki yavruları yetim kalmıştı ve Hagen ile Prens Herja onları sorgusuz sualsiz evlat edinerek Etta'da genç kraliyet ailesi olarak yetiştirmek üzere yanlarına aldılar.

"Pes ediyorum," dedim. "Bize kim mesaj gönderdi?"

"Calista. Çok az anlam ifade ediyorlar, ama o tuhaf biri, yani bu beklenen bir şey, değil mi?"

Neredeyse şarabımı bileğime dökcekken bir anda doğruldum. "Calista? Batı'dan mı?"

Gunnar başıyla onayladı ve açılmamış bir parşömen parçasını masaya doğru kaydırды.

Siyah balmumu mührü yırttım. Calista kader işçisiydi ve aylar önce bana söylediği şifreli sözleri

unutmamıştım:

Ay ışığı gizli gerçekleri ortaya çıkardığında nefret aşkla yanar. Kuzgunu takip edin ve kırık bir tacı ve kırık bir kalbi iyileştirin.

Kuzgunların ve aşkın aklımda yeri yoktu.

Cızırtılı el yazısı eğikti, sanki bir açıyla yazmış gibiydi. İlk başta, sanki kızın gerçek, açık sesi benimle konuşuyor gibiydi.

Merhaba Vekil Kral.

Seni düşünmek komik, ama hediyemin aptalca saçmalıkları hakkında söz hakkım yok, bu yüzden direnmeye çalışmanın ne anlamı var? İstiyorum, ne de olsa yemeğin ortasıdaydım. Sözüümün kesilmesinden hoşlanmam ama görmezden gelmenin bir faydası olmadığını öğrendim.

Ne kadar şanslısın ki sana söyleyecek bir şeyim var.

Mektubun son satırlarına bir göz attım. Farklı bir ton ve Gunnar'ın dediği gibi, tamamen kafa karıştırıcı.

. . . Sevdiklerinizi yok etmesin diye hırsızların ve kanınızın ülkesinden yardım istemeyin.

Bunun yerine, kalbinizin nerede yatması gerektiğini gökyüzünde arayın.

Zor bir işe benziyor, Stand-in King. İyi şanslar, Cal

Bakışlarımı parşömenden kaldırıp Gunnar'a çevirdim. "Seninkinde ne yazıyordu?"

"Düşüğünde, çağrıyı ileterek halkımı güvende tutmakla ilgili bir şey. Dürüst olmak gerekirse pek mantıklı gelmedi. Peki ya sen?"

Ona parşömeni gösterdim. Gunnar homurdandı. "O halde Etta ve Klockglas'tan uzak durmalıyız."

Gunnar rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sevgilisi bir kahindi ve kader konuşmacıları transa geçtiğinde neler olduğunu herkesten iyi biliyordu. Eryka'nın sesi kanıma o kadar korku salmadı; onun kehanetleri daha çok yol gösterici gibiydi ama Calista'nınki tehlikeli bir vaat gibiydi.

Tüylerim diken diken oldu. Eğer Gunnar haklıysa ve halkımızı şimdilik iki krallık arasında uzak tutacaksak, nedenini merak etmeliydim? Onları riske atacak ne olabilirdi ki?

"Ari, hâlâ Wind Knolls'ta bana katılmak istiyor musun?" Gunnar dalgın düşüncelerimi bölerek sordu. Prens birasından uzun bir yudum aldı. "Eryka bugün senin düşüncelerinin önemli olduğunu söyledi."

Sırttım ve yalnız kalana kadar içimdeki huzursuzluğu bastırdım. "Bilge bir kadınla yemin ediyorsun. Benim

Düşünceler her zaman önemlidir ve günde en az bir düzine kez sunulmalıdır." Yakacak odunların yanındaki alandan gelen tiksinti homurtularını duymazdangeldim.

"Güzel." Gunnar poğaçasının kalan yarısını ağzına attı, sonra da avuçlarındaki kırıntıları fırçaladı. "Artık gidelim mi?"

Kıkırdadım. Yemin planları başladığından beri genç prensin sinirleri gerilmekten başka bir şey yapmamıştı. Güney hiçbir şeyi aceleye getirmezdi. Güneyli fae'ler hüzünlü yaratıklardı ve Yıldızlar Mahkemesi mükemmellik talepleriyle yorucuydu. Müstakbel eşinin akrabalarına duyduğu saygıdan dolayı töreni ertelenmişti ve Gunnar için asla yeterince hızlı olmayacaktı.

Ama dahası da vardı. Ailesi gelecek ay geldiğinde, Gunnar Strom'un hayatında ilk kez ailesi bir arada olacaktı; zalim efendiler onları ayırmayacak, savaşlar onları yaşayıp yaşamayacakları konusunda korkutmayacaktı.

Bu yeminler iki kalbi birleştirmekten çok daha fazlasıydı. Bu yeminler kırık ruhları iyileştiriyordu.

Frey ve Stieg ile birlikte ayağa kalktım. Bıçaklarımızı ve kılıflarımızı çıkardık. Frey son tıbbi birasını yudumladı ve sefahat sersemliğinin son parçalarını da silkeledi.

Gunnar, dört atlı tarafından çekilen, kenarlarında göz kamaştırıcı boyalı yıldızlar olan açık bir arabada gelmişti. Kapıda tereddüt ettim ve bir anlık çılgınlığa kapıldım.

"Saga." Boğazım düğümlendi. *Neden?* Onunla konuştuğum için mahcup olmuş gibiydi ama sabırla devam etmemi bekledi. Bakışlarım kemerimdeki seax'ımı tutan bağa kaydı. Kayışı sıkıyormuş gibi yaparak devam ettim. "Bize katılacaksınız. İki krallık daha geldiğinde tehditlerin saklanabileceği zayıf noktaları araştır."

Saga tek kaşını kaldırdı. "Kralın kuzeninin yemin etmesini onayladığı yeri denetlememi mi istiyorsunuz?"

"Evet." Boğazımı temizledim. "İnsan asla çok dikkatli olamaz."

Aceleyle dışarı çıktım, yüzüm kaynıyordu.

"Ari, liman işçisini duydun mu?" Hepimiz arabada bir yer bulduktan sonra Gunnar sordu.

Ben, isteksiz tutsağımdan olabildiğince uzaktayım. "Ne liman işçisi?" Stieg sordu.

Gunnar omuz silkti ve arabanın yan tarafına yaslanırken çenesini bir yumruğunun üstüne dayadı. "Bir nakliye tüccarının oğlu bu sabah rıhtım yakınlarında dövülmüş ve çırılçıplak asılı halde bulundu. Bütün gece oradaymış. Kimin yaptığı hakkında tek kelime etmeyecek." Gunnar, Stieg ile bir kahkaha paylaştı. "Herifin ödünü koparmışlar."

Diğerleri güldü.

"Ari olmalı," dedi Frey, yüzünde geniş bir sırıtışla.

Bakışlarım ona doğru kaydı. "Bunu neden söyledin?"

Frey'in damarlarında hâlâ sesimdeki gerginliği fark edemeyecek kadar çok bira vardı. "Eğlenceye katılmak için Borough'dan kaçan sendin."

Sırıttım ve bankta arkama yaslandım. "Belki de kendi huldra'mı buldum ve Borough'nun gürültüsünde bile duyulamayacak kadar yüksek sesler var."

Frey'in ağzı yarım bir nefes için aralandı. Önce Stieg'e, sonra da Gunnar'a baktı. Sonra üç adam birden güldü. Benim ve bir sevgilinin bir yerlerde saklanıp her türlü ahlaksızlığı yaptığımızı düşününce gözleri doldu.

Sırıtarak arkamı döndüm, yanımızdan geçen ağaçları ve çalıları izledim.

Diğerleri gizli sevgilim, eğlencede geçirdiğim anlar ve Einar hakkında ara sıra yaptıkları yorumlar hakkında gevezelik ederken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Beni izliyordu; yalan söylediğimi biliyordu. Bunu biliyordum, ama rıhtıma döndüğüme inanmasının ne önemi vardı? O benim malımdı.

korumak için, ve hepsi buydu.

Bütün gece ve sabah kendime aynı şeyi söyledim.

Kimse zavallı Einar'ın durumunu fazla kurcalamazdı. Liman işçileri çaresizleri hırpalamakla ün salmışlardı. Aptallardan biri biraz ceza aldığıında, bu büyük bir zevkti.

Ve arabadaki herkes çok mutluydu. Biri hariç hepsi.

Saga'nın bakışları hissediliyordu. Dikenler gibi rahatsız edici bir ağırı tenimde aşağı yukarı sürükleniyordu. Gözlerindeki fırtına benimkilerle buluştuğunda göğsüme kramplar girdi. Gerçeğı biliyordu ve bu onun gözlerinde yeni bir şey ortaya çıkarmıştı.

Bu bir kızgınlık, rahatsızlık ya da hoşlanmama değildi.

O anda Saga aldığım her nefesten nefret ediyordu.

BÖLÜM 6

TUTSAK

A zorlayıcıydı. Kanı ısıtacak ve kalbin hâlâ hissedebildiğini kanıtlayacak kadar güçlüydü. Yukarı tepelere olan yolculuğumuz boyunca, büyükelçiye karşı biraz öfke duydum.

Gözlerimi görmezden gelerek kendini akıllı sanıyordu. Aptal. Ari liman işçisine her ne olduysa masumiyetini kanıtlamak isteseydi, diğerleriyle birlikte güler, alay eder ve spekülasyon yapardı. Parmak eklemlerindeki kan, alındaki ter, dün gece Borough'nun kapısında tanık olduğum yüzündeki kir lekeleri şimdi çok anlamlıydı.

Onurumu koruyacak bir kahramana ihtiyacım yoktu. Bana bir kılıç verin ve kendimi savunayım.

Ari bazı alanlarda yetenekliydi. İstemedenden de olsa, kıvrak zekâsının ve çok fazla gevezeliğinin altında gizlenen bir savaşçı olduğunu inkâr edemezdim. O hangi krallığa giderse gitsin saygı görmeyi başarırken, ben küçümsemeyi başarıyordum. Başkalarını güldürür, ama bir sonraki nefeste yükü ağır olanların gözyaşlarını silebilirdi. Her şeyi yanlış yaptığım endişesine kapılmadan nasıl rahatlatıcı bir dokunuş sunacağımı bilemiyordum.

Ama suçluluğunu gizleme konusunda korkunç derecede beceriksizdi.

Liman işçisinden bir kez bahsedince teni soldu, sonra boynuna bir sıcaklık yayıldı, ardından göz temasından aceleyle kaçındı. Sonra, Ari'nin çok fazla sinirli olduğunu gösteren işareti. Evine katıldıktan kısa bir süre sonra adamın bu özelliğini öğrenmiştim ve bunun beni daha da meraklandırmasından nefret ediyordum. Ari'nin dizi durmadan zıplıyordu.

Sanki hissettiği her neyse kontrol altına alınamayacak kadar fazlaydı ve bedeni kaçma dürtüsüyle savaşıyordu.

Adam sorguya çekilirse, üç nefeste ortaya çıkar.

Umarım onu bu kadar ürkek yapan benim varlığımdır. Bakışlarımın onu oyduğunu ve kışına saplanmış bir bıçak gibi diken üstünde tuttuğunu umuyordum. Her gün onun yanında yaşadığım sürekli, gergin huzursuzluğu tatmayı hak ediyordu.

Araba hafif bir tepeciğin dibinde durdu. Yemyeşil çimenler yeşilden çok maviydi ve balla kaynatılmış çilek kokuyordu. Rüzgâr Tepeleri halkın yemin ettiği yaygın bir yerd. Eski kralların gelinleriyle birlikte tanrıların huzurunda yemin ettikleri yer olduğu söylenirdi.

Masallara inanmadım ama içten içe romantizmi takdir ettim.

Ağaçlar, karmaşık çelik işlerinde yetenekli en küçük fae olan peri halkı tarafından dövülmüş küçük fenerleri tutan sicim ipleriyle bağlanmıştı. Banklar yosun ve mantarla kaplanmış kalın meşe levhalardan yapılmıştı.

Ortada küçük bir açıklık vardı. Bracken oradaydı, Sofia'ya yakındı ve Sofia'nın söylediği bir şeye gülüyordu. Bracken Sofia'nın dağınık saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken, Sofia da onu daha sofistike göstermek için pelerininin broşunu düzeltti. Yan tarafta, banklardan birinin üzerinde oturan Prenses Signe, yüzünü güneşe doğru çevirirken oldukça sıkılmış görünüyordu.

Rune ve Bo her zamanki gibi arkasındaki sessiz nöbetçilerdi. Koyu renk giyinmişlerdi, silahları sırtlarında tehditkâr bir duruş sergiliyordu ve çeneleri sertti. Rune kanatlarını geriye doğru tutturmuş, Bo ise kafasının kenarlarını tıraş etmiş ve kafa derisine yeni bir sıra rün sembolü eklemişti.

Göğsüm biraz özlemle sıkıştı. Çok değil birkaç ay önce onların arasında duruyordum. Bo'nun derisine neden daha fazla dövme eklediğini bilirdim. Sofia'nın sonunda Bracken'a olan arzusuna boyun eğip ona duygularının gerçeğini söyleyip söylemediğini bilirdim.

Soğuk umutsuzluk kalbimi doldurdu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Uzun zamandır hissetmediğim ağrılar ve acılar kalbimin kenarlarını kavuruyordu ve bu tamamen Ari'nin suçuydu. Adam garip bir öfke kullanmıştı ve bu öfke kalbimin etrafındaki sürgülü kapının kilidini açarak tüm acıları *hissetmeme* yol açmıştı.

Verdiği zararı bilmiyordu elbette, nasıl bilebilirdi ki? Boğazıma paslı bir bıçak dayansa bile ona asla söylemezdim. Ama yine de bunun için ondan nefret ederdim.

Ari'nin tutsağı olarak yüzyıllık cezam için Bracken'a kızmadım. Yaptığı şeyi yeni tebaasını yatıştırmak ve aynı zamanda hayatımı kurtarmak için yaptı. Ve belki de beni biraz kızdırmak için de yapmıştı. Ari Sekundâr'ın beni neden kızdırdığını ne Sofia'ya ne de krala, kimseye söylememiştim ama kızdırdığını tahmin etmek zor değildi.

Bracken her zaman şakaları ve muziplikleri sevmişti. Onun için bu eşleşmenin yüzyıl boyunca gülünüp geçilecek bir şeyden başka bir şey olmadığından hiç kuşku yoktu.

Araba durduğunda, adamlar teker teker dışarı çıkmaya başladılar ve etrafı tararken arabaya yakın durdular. Kral çoktan muhafızlarıyla birlikte orada olsa bile, Kuzeyli halk tehdit aramaktan kendini alamıyor gibiydi. Savaş dolu bir hayat onları belki de aşırı tedbirli olmaya itmişti.

"Onun burada ne işi var?" Frey homurdandı.

Bakışlarını takip etmek için otobüs koltuğumda öne doğru eğildim. Lanet olsun. Astrid küçük bir faytondan indi. Hâlâ yüksek bir taç giyiyormuş gibi giyinmişti. Gümüş dikişli siyah kadife çimenlerin üzerinde hışırdıyordu.

Birçok şey için Ari'yi suçluyordum ama bunun tek nedeni kraliçeyi her şey için ne kadar suçladığımı dile getiremememdi.

Daha fazla acı çekmek istemediğim için birçok şeyin gerçeğini kimseye söyleyemedim. Sakat bırakan türden. O bilirdi. Varlığımın gizli anlarını nasıl öğrendiğini anlamıyordum ama Astrid'in krallığın her gölgesinde gözleri var gibiydi. Eğer doğruyu söylersem, kanımdaki görünmez bağlar bana bunu ödetirdi.

Gunnar oflayıp puflayarak Astrid'e baktı. "Bracken onu neden yanında tutuyor anlamıyorum. Ona karşı savaştı ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ediyor."

"Onun annesi," diye önerdi Stieg. "Sen bile kendi anneni katletmekte zorlanabilirsin."

Gunnar'ın ağzı gerildi. "Annemin hain olmaması iyi bir şey. Astrid'in Eryka'ya bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyorum."

Gerçekten de kraliçe kenara çekildi ve Eryka, Yıldızlar Sarayı'ndan gelen hayalet gibi solgun yardımcılarıyla birlikte faytondan indi. Genç prenses parlak ve güzeldi ama hiçbir şey onun gözlerini Gunnar Strom gibi aydınlatamazdı. Nişanlısıyla göz göze geldiği anda, Eryka nezaketi bir kenara bıraktı ve tepenin üzerinden hızla geçti.

"Gunnar!"

Gunnar onu hemen kollarına aldı ve yüzündeki sivri yara izine her zamanki öpücüğünü kondurdu.

"Bilmelisiniz ki Prenses," diye fısıldadı, arabanın benim tarafıma yeterince yakın durdukları için sadece duyabileceğim kadar alçak sesle, "annenizi yatıştırmak için ayrı uyumayı oldukça zor buluyorum. Yatağıma girdiğin anda sana yapmayı planladığım şeylerle ilgili pek çok çirkin rüya gördüm."

Eryka'nın gözleri karanlık bir sıcaklıkla parladı. "Bunu duyduğuma sevindim, çünkü böyle düşüncelerin sadece bana ait olduğunu düşünüyordum."

"Hiç de değil," dedi onu içine çekerek. "Boynunun eğimi hoşuma gidiyor ve yalnız kaldığımızda boylu boyunca öpmeyi planlıyorum."

"Şey, ben senin" Eryka onun yüzünü taradı, bir hevesle düşündü. "Omuzlarını."

"Omuzlarım mı?"

"Evet." Gunnar'ın kollarını sıkarak onun mantığını inceledi. "Benden daha genişler ve vücudunun beni örtmesi fikri hoşuma gidiyor."

Gözleri karardı ve Eryka cesaretlendi. "Aslında seninle yapmayı planladığım şeyleri bilsen utançtan yüzün kıpkırmızı olurdu. Elbette kıyafet gerektirmeyen şeyler. Leydimin hizmetçisi bana gizlice müstehcen bir metin getirdi ve dillerin söylendiği kadar faydalı olup olmadığını merak etmeme neden oldu."

Gunnar'ın ağzı açık şaşkınlığı karşısında yanağımın içini ısırdım. "Tanrılar, kadın."

Gunnar onu öptü, ağzına karşı sırttı.

Onlar bu topraklardaki tek parlak noktaydı. Genç ve birbirlerine tamamen bağlıydılar. Ama açık saçık konuşma girişimleri, hırsız bir prens ile yıldız ışığı prensesi arasındaki bu ateşli anlara kulak misafiri olana kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir başka eğlence biçimiydi.

Her ikisi de şehvet ve duygusallık içeren kelimelerle son derece garipti.

"Böyle övgüler duymak sana acı veriyor mu, Saga?" Ari arabanın ve genç aşıkların arasına girerek görüşümü engelledi. "Böyle bir sıcaklık buz gibi kalbini kızdırıyor olmalı."

"Ne kadar akıllı bir diliniz var, Efendim." Dudağım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Söyleyin bana, kadınları yatağınızdan korkutup kaçıran da aynı zekâ mı, yoksa sadece yüzünüz mü?"

Ari başını öne eğdi. "Ne kadar zamandır bu cevap üzerinde çalışıyorsun? Dürüst ol. Mizahını geliştirmeye çalışmakta utanılacak bir şey yok, senin gibi umutsuz bir vaka için bile."

Lanet olsun, hakaretleri bile öyle neşeyle söyleniyordu ki, içimden ciddi bir şekilde gülmek geldi ve boğazıma yapıştı. Yutkunarak uzaklaştırdım.

Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek arabanın kenarına doğru eğildim. "Liman işçisinin arkasında olduğunu biliyorum. Neden olduğu gibi bırakmadın? Sen onları benim adıma kışkırtmadan halk benden yeterince nefret etmiyor mu? Yoksa planın bu muydu? Onları kızdırmak, böylece bir dahaki sefere bana tecavüz etmeye çalıştıklarında dilimi yakabilirler."

Bir an için Ari'nin yüzü hasta olacaktı gibi soldu. Bir nefes sonra bu solukluk kayboldu ve çenesi gerginlikle titredi. Öne doğru eğildi; kaşlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Böyle şeyler için endişelenmem, benim tatlı tehdidim. Hiçbir erkek senin kadar soğuk biriyle böyle bir yakınlığı kaldıramaz."

Kelimeler keskin ve sertti, iç organlarıma sıcak bir hançer gibi saplanmıştı. İrkildim ve bunun için kendimden nefret ettim. Bu hakaretler mizahtan yoksundu. Bunlar zarar vermek içindi. Ari Sekundär'ın bana olan nefretinin gerçek bir ifşasıydı.

Bracken onu tepenin karşı tarafına çağırdığında arkasını döndü ve beni onun bıçak gibi keskin sözleriyle baş başa bıraktı.

Kimsenin dikkatini çekmemek için sessizce arabadan kaçtım, ama ayaklarım yere basar basmaz

süngerimsi toprağa dokunduğumda, sıkı bir kavrama bileğimin etrafında kıvrıldı.

Astrid beni arabanın arkasına doğru sürükledi. Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Gösteriden önce yanıma gelmeni istemiştin. Ne oyunlar oynuyorsun, ufaklık?"

"Oyun yok *leydim*." Kelimeleri tükürmek zorunda kaldım. "Unuttuysanız söyleyeyim, yeni bir efendiye hizmet ediyorum ve onun çağrısına cevap vermek zorundayım."

"Bir usta." Astrid acıyla kıkırdadı ve bir parmağını ön kolumun ortasında gezdirdi. Dokunuşunun altında soluk, yaldızlı bir parıltı belirdi. Tutsaklığımın işareti. "Sana kimin sahip olduğunu karıştırırsan aptallık edersin."

O anlamadı. Ari'ye ne kadar uzun süre bağlı kalırsam, etrafımdaki zincirleri de o kadar zayıflıyordu.

"Büyükelçi hakkında ne öğrendin?" Astrid karanlık bir şekilde fısıldadı. "Draugr'un istediği onu daha çok tanıyın."

Sanki bu işaret beni Astrid'in yeni keşfettiği karanlığa karşı koruyacakmış gibi ön kolumdaki rün dövmesinin üzerindeki lekeyi ovaladım. İçimde huzursuz bir düğüm bıraktı, neredeyse tanıdık. Sanki daha önce de böyle bir karanlığın karşısında durmuştum.

Draugr. Cehennemlerden gelen efsanevi bir dehşetin adı. Astrid'in kendini yavaşça bağladığı karanlığa uygun bir isim. Gölgelerdeki bir ses. Asla göremediğim, sadece hissettiğim yüz­süz bir yaratık. Soğuk bir esinti ya da gizli gözler izlerken ensemde hissettiğim bir karıncalanma gibi.

Doğu'dan döndüğünden beri, eski kraliçe yeni bir kötülüğü benimsemişti. Anlamıyordum ama fısıltıları duyuyor, kötülüğü hissediyordum. Dışarıda, karanlıkta özgür kalmaya çalışan bir şey vardı. Astrid böyle bir öze sahip bir şeyi sonsuza dek kontrol edebileceğini düşünecek kadar aptaldı.

"Hiçbir şey öğrenmedim," dedim. "Kralına ve kraliçesine inanılmaz derecede sadık, çekilmez bir adam. Ari için daha derin bir şey yok."

"Kendini akıllı sanıyorsun." Astrid sesini alçalttı. "Senin içini görüyorum. Kendi lehine kullanmak için sırlar saklıyorsun ama benim sana olan bağlılığımı kıramayacaksın. Ben istemediğim sürece. Bunu sakın unutma."

Omurgamda bir ürperti dans etti. "Nasıl *unutabilirim leydim*?"

"Güzel." Beni serbest bıraktı, geri çekilirken dudaklarında sahte bir gülümseme vardı. "O zaman görevini yapacaksın ve itaat etmemenin sonuçlarıyla yüzleşeceksin. Bu gece."

Astrid başparmağını derimin altındaki yumuşak parıltıya bastırdı. Ateş kollarımı kavurduğunda, uzuvlarım ikiye ayrılacakmış gibi çekildiğinde dişlerimin arasından bir acı tıslaması geçti.

Kıkırdadı, sonra da yemin için mükemmel olacak bahar çiçeklerinin güzelliğini seyreden diğerlerinin yanında durmam için yanımdan ayrıldı.

Gözyaşlarım kalkanımın altından geri düşene kadar gözlerimi kırptım.

Ailem savaşlar sırasında iktidardan uzaklaştırıldığından beri hayatım bana ait değildi. Canının yanmasını istemeyen bir erkek kardeş tarafından boşlukla lanetlenmiş, yeni kraliyet soyuna teslim edilmiş, bir zamanlar halkımın oturduğu tahta hizmet etmekle yükümlü bir yaratık.

Astrid benim üzerimde iktidarı ele geçirdiğinde, düşmanlarını gözetlemek, özel konuşmalara kulak misafiri olmak için böyle zavallı bir hizmetkârı kullanma fırsatını kullanmıştı, hepsi de kıcını tahtta tutmak içindi.

Benim için çok az önemi vardı. Kalbim bir zamanlar boştu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ne itaat etme ne de itaatsizlik etme arzusu vardı. Büyüsüyle yarattığı ateşten ipler beni ilerlemeye zorluyordu ve bunun başkalarına getirebileceği sonuçları ya da acıyı hiç düşünmüyordum.

Ta ki içimde bir kıvılcım alevlenene ve ona karşı koyma isteğim parça parça ortaya çıkana kadar. Beni Ari'ye bağlayan büyü onun en büyük hayal kırıklığıydı çünkü ustamla aramdaki bağ, beni adalara akılsızca sadık tutan her büyüü yavaş yavaş alt ediyordu. Cehennem, bağ bile

onun cazibesi beni onun yarattığı olmaya zorluyor.

En çok mücadele ettiğim adamın bana hiç fiziksel zarar vermemiş biri olması ne kadar ironikti. Kafamı karıştırdı, düşüncelerimi bir şaşkınlık kargaşasına sürükledi.

Ari'nin yakın olduğu zamanlarda, bir zamanlar olduğum soğuk fae kabuğuna tekrar dönebilmeyi dilediğim zamanlar oldu. Kardeşimin eski büyü ayini beni donmuş bir kalple lanetlemişti. Bazıları için böyle bir şey cehennemde yaşamak gibi bir şeydi. Benim içinse, nasıl yaşayacağımı bildiğim tek katlanılabilir yoldu.

Ve Ari yakınımda olduğu sürece uyuşukluk asla geri dönmeyecekti. Işıltılı bir gülümsemeyle bunu kırmıştı ve ben nedenini bilmiyordum.

Kardeşimin beni korumak için yaptığı son hamleyi yok ettiği için ondan nefret ediyordum. Hissetmek acı veriyordu. Dehşet vericiydi.

Sonraki yüz tur boyunca dayanacak ve Ari beni huzur içinde bıraktığında, ruhumda tutuşturduğu duygu kıvılcımının bir kez daha sönmesi için dua edecektim.

BÖLÜM 7

BÜYÜKELÇİ

"Ben bu birleşmeyi dört gözle bekliyorum," dedi Bracken. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Genç prens prensesin kulağının arkasına yeşil yapraklı bir çiçek sıkıştırırken Gunnar ve Eryka'ya gülümsedi. "Güçlü bir ittifak olacak," diye kabul ettim. "Sevgi ve sadakatle kurulmuş bir ittifak." Krallığım özgürlüğüne kavuştuğundan beri, gerçek sadakatin savaşta ve kanda doğduğu sonucuna vardım. Ben

Kralım ve kraliçem buna şahit olmuştu; birbirleri için savaşmaları ve diğerinin nefes almasını sağlamak için her şeyi riske atmaları, kırılmaz bir bağ oluşturmuştu. Aynı şey Doğu savaşlarında da yapılmıştı. Krallıklarını onurları ya da ahlakları değil, bağlılıkları kazanmıştı. Doğu'nun sahibi hırsızlar ve dolandırıcıları çünkü birbirleri için dünyaları yakarlardı.

Eryka ve Gunnar da aynı olacaktı. Birlikte savaştilar, birbirlerini savundular. Kırılmazlardı.

"Diğer krallıklar geldiğinde bu tarihi bir buluşma olacak," diye devam etti Bracken. "Bildiğim kadarıyla böyle bir toplantı yüzyıllardır yapılmamıştı. Krallığınız buz halkı tarafından devrilmeden çok önce bile."

"Prensimin ailesinin şu anda kıyılarınızı işgal etmesini engellemek büyük bir başarı."

Bracken güldü ama ben olayı hafife almıyordum. Herja ve Hagen beklemekten memnun değillerdi. "Nöbet tutmak yeterince kolay olacak," dedi Bo kayalık bir sesle. Koyu renk gözlerini çiçek açmış sarmaşık perdelerinin ardına gizlenmiş söğüt dallarını tararken güneşi izliyordu.

"Burayı son derece romantik buluyorum." Sofia krala göz kırptı ve bir parmağını baştan çıkarıcı bir şekilde omzunda gezdirdi. "Değil mi, Ari? Bak Saga'nın etrafında nasıl çiçek açıyor ve onu daha da güzelleştiriyor."

Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama hizmetçime bir göz attım. Astrid'in yanındaydı ve bu kanımı kaynattı. İki hain bende iyi düşünceler değil, daha çok şiddet ve kan düşünceleri uyandırdı. Saga sanki onu görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi kraliçeye sırtını dönmüştü.

Başının üzerinde, alçak dallar çiçek açmıştı. Yapraklar kenara sıyrılmış ve başının tepesini öpmeye hazır görünüyordu.

Adalar ihtişamla canlıydı. Hiçbir anlamı yoktu.

"Çok güzel," dedim Sofia'ya dişlerimin arasından. "Ama ben en çok seni ısıltılı buluyorum." Gözlerini devirdi. "Yalancı."

Gunnar yanımıza geldi, Eryka'nın elini kendi eliyle sıktı. "Sanırım herkese yetecek kadar yer var. Tabii Niklas tüm loncasını getirmezse." Bu fikri düşünürken kaşları çatıldı. "Falkyn'ler sahip olduğumuzdan daha fazla yer kaplayabilir."

"Nik değerli yuvasını tamamen korumasız bırakmazdı," dedim. "Yani, onaylıyor musun?"

"Burası huzur dolu," dedi Gunnar. "Doğruyu söylemek gerekirse, onunla nemli bir ara sokakta yemin ederdim. Nerede olduğu benim için önemli değil."

Eryka sırttı ve başını Gunnar'ın omzuna yasladı.

Bracken bu fikirden neredeyse iğrenerek alay etti. "Nemli sokaklar yok. Sadece akrabalarımız için en iyisi." "Onaylıyoruz kuzen," dedi Eryka hüzünle.

Eryka'ya "Gunnar'ın halkını ziyaret ettiğinizde Etta'da da aynı derecede güzel bir yer bulacağız" dedim.

"Doğduğun topraklara dönmek ya sevinç ya da umutsuzluk getirecek." Eryka'nın sesi değişti. Ezberlenmiş, derin bir ton, tuhaf şarkıyı terk etti.

Gunnar tereddüt etmedi. Kehanetler etkisini gösterdiğinde Eryka'yla konuşarak onun sözlerini akıcı hale getirme konusunda eğitilmişti. "Ari eve döndüğü için sevinç mi yoksa umutsuzluk mu? Neden?"

"Bir dahaki sefere gümüş çiçeklerin ülkesiyle karşılaştığınızda, yeni bir kralın tacı alnınızı süsleyecek ya da ölüm ateşleri sonunuzu getirecek."

Gunnar bakışlarını benimkilere çevirdi. Nabzım hızlandı ve içimi ekşi bir yanık kavurdu ama huzursuzluğumu göstermenin bir anlamı yoktu. Omuz silktim ve Gunnar tekrar Eryka'ya döndü. "Bir taç mı yoksa cenaze ateşi mi? Kulağa savaş seçenekleri gibi geliyor, Eryka."

Gözleri o kadar bulanık olmayana kadar biraz sallandı. Trans hali azalıyordu. "Kuzgunu ara. Her şey görüldüğü gibi değil."

Gunnar onu sıkıca kendi tarafına doğru tuttu ve tamamen yüzüne odaklandı. Prenses gittikçe daha fazla transa giriyordu ve biz de genellikle o tekrar uyanana kadar transa girmesine izin veriyorduk. Ama bu sözler kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bir kralın tacı mı yoksa bir ateşin hüznü mü? Ve o lanet kuzgun.

Valen için, Elise için göğsümde yeni bir korku birikti. Yoksa Kase için miydi? Bracken için mi? Beni kastetmiş olamaz. Ben taç takmadım.

"İlginç," dedi Sofia, kaşları çatılmıştı ve sırtışı bana dönüktü. "Hangi kuzgunu kastettiğini merak ediyorum. Burada hiç kuzgun yok."

Omuz silktim. Bu doğrudu. Ağaçlarda serçeler sıralanmıştı. Sülünler. Kargalar bile vardı ama evdekinin aksine Güney Adalarında kuzgun yoktu. Beni acımasızca takip eden bir kuzgun olduğunu söyleyecek kişi ben olamazdım. Delirdiğimi düşünürlerdi.

"Bir metafor olabilir, sevgili Sofia."

Neredeyse acımasızca sırttı. "Olabilir. Ya da kaderinizde heyecan verici bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğu anlamına da gelebilir Büyükelçi. Adımlarınıza dikkat etseniz iyi olur."

"Ah, korkarım kaderimdeki tüm heyecanlara ulaştım," dedim ses tonumdaki tedirginliği gizlemek için gülerek. "Nornlar, benim yücelik seviyeme ulaşabilecekleri umuduyla başkalarına geçmeyi seçtiler. Ben de Öteki Dünya'da yaşlanana kadar Dunker'ın fok balığı yağıyla dolgunlaşmayı planlıyorum."

"Hâlâ sıkışmış durumda," dedi Prenses Signe, kuzeninin yüzünü incelerken neredeyse huysuzca. Genç prenses sabah güneşine karşı yüzünü yelpazeledi. "Dokun ona, Brack. Uyanmasını sağla ki devam edebilelim."

Bracken Eryka'nın kolunu tekrar salladı ve sarsıntı onu hemen uyandırdı. Gözlerini kırıştırdı. "Onaylıyoruz kuzen."

Bracken önce Gunnar'a, sonra bana baktı.

"Görünüşe göre başımıza bela olabilirsiniz, Büyükelçi." Astrid kaşlarını çatı.

Ondan nefret ediyordum. Bana kalsa, Doğu kıyılarından ayrılmadan önce entrikacı kraliçeyi katlederdim. Astrid'in sert bakışları bana yöneldi, sanki kimsenin bilmediği üzücü bir sırrı biliyormuş gibi.

"Asla." Söyleyecek daha çok şeyim vardı, esprili şeyler, keskin, sivri şeyler, ama hiçbirini hak etmiyordu.

"Ah." Eryka yere yığıldı. "Yine konuştum, değil mi?"

Garip kehanetin baskısı biraz daha artarsa derimin dikişleri kanlı bir karmaşaya dönüşecekti. Zoraki bir kahkaha atarak endişesini elimle savuşturdum. "Korkarım yıldızlar hâlâ gece eğlencelerinin uykusunda olmalı. Başımda kralların taçlarından bahsetmek, hepimiz kabul edelim ki, tamamen saçmalık. Yine de, daha önce bir taç takmıştım, size söylemiş miydim?"

Gunnar homurdandı. "En az yüz kez."

"Pekâlâ Prensım, bunu yüz bir yapacağım." Bir kolumu Gunnar'ın omuzlarına doladım.

Bracken'a hızlı bir bakış kralın hâlâ tedirgin olduğunu gösteriyordu. Çoğu zaman Bracken da benim gibi ciddiyetsizliğe meyilliydi. Yavaş yavaş, Kuzey'de geçici kral olarak geçirdiğim günler uzadıkça, Bracken'ın gülümsemesi geri geldi.

"Peki," dedi Frey, konuşmayı ele alarak. "Şu an ile tutulma arasında yaklaşan yeminleri başka nasıl kutlamayı planlıyorsunuz? Bana Alvhelm'in sonsuz festivallere ev sahipliği yapabildiğine dair büyük hikâyeler anlatıldı."

Sofia, Bracken'ın kulağına fısıldadığında kral kıkırdadı ve ağzının kenarları hınzırca bir sırıtışla kıvrıldı. "Biliyor musunuz, kendi büyükelçinizin sizin onurunuzla bir eğlence düzenlemeyi teklif ettiğini bile sanmıyorum Prens Gunnar."

Sofia göz kırparak, "Utanç verici," dedi.

Beklenmedik bir şeydi ama Bracken sık sık etrafındaki herkesi tedirgin edecek fikirler ortaya atardı. Uyumsuzluğu bir oyun olarak görüyor ve başkalarının tedirginlik içinde telaşlanmasına neden olduğunda gurur duyuyordu.

İnatçı gururum yüzünden ona bu zevki nadiren tattırdım.

"Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum ve sarayınızdaki tüm eğlence günlerini biriktirmeyi bırakmanızı bekliyordum, Kral Bracken."

Yüz ifadesini hiç değiştirmeyen Rune bile Bracken bir kahkaha attığında sırıttı. "O halde yarın."

Üç cehennem. Bütün bir cümbüşü düzenlemek için bir günden fazlasını beklemek aptallıktı. Bracken altındaki zemini çekip çıkarmaya kararlıydı. Aramızdaki bu çekişme onun en sevdiği şakaydı.

Çenemi eğdim, yüzümde alaycı bir sırıtış vardı. "Bunu daha sonraya bırakırsak en sevdiğim genç çift adına gücenirim. Günün her anı kutlanmalılar, Kral Bracken."

"Anlaştık."

Gösterişli bir selam verdim ve herkesin duyabileceği şekilde sesimi yükselttim. "Yarın, nişanlılar için başka bir eğlence. Şimdiye kadar gördüklerimizden daha görkemli ve daha ışıltılı."

Saga benden duyduğu hoşnutsuzluğu homurdanarak dile getirdi ama başka kimse bunu fark etmemiş gibiydi.

Çoğu durumda kadın beni sessizce onaylamazdı, ancak kızgınlığının o korkunç derecede cazip dudaklarından süzüldüğü anlar da olurdu. İşte o zaman başkalarının kahkahalarını ve gülümsemelerini çekmek için kendimi övmenin ve övünmenin sınırının yaklaştığını anladım.

Belki de diğerleri onu kasıtlı olarak görmezden geliyordu. Onların ilgisine değmeyen bir kadın. En sinir bozucu kısım ise, bir zamanlar kendilerini onun yoldaşları olarak adlandıran insanların sürekli olarak ondan uzak durması nedeniyle *onun* adına ne kadar rahatsız olduğumdu.

Hemen unutmayı planladığım sefil bir mücadeleyle. Tarafını seçti. Kendi savaşını verdi. Kendi mezarını kazdı.

Frey ve Stieg'e el sallayarak, "Halka haber vermek ve personele masaları hazırlamaları için zaman tanımak istiyorsak geri dönmeliyiz" dedim.

Arabaya geri dönerken diğerleriyle birlikte güldüm. Gözümün ucuyla

Astrid'in keskin bir şeyler mırıldandığına dikkat edin, minyon ağzını hırıltıya çeviren bir şeydi ve Saga'yı hedef alıyordu.

Zamanın içinde bir an. Tam bir konuşma yapmak için yeterli değildi ama eski kraliçe isteksiz köleliğini huzur içinde bıraktığında söylenen sözler biraz zarar vermişti.

Eğlenceli sataşmalarımı yersiz bir şekilde küçümsemesinin altında daha kötü bir şey vardı. Trajik bir şey. Acısının altında kırık bir şey vardı. Korku gibi bir şey.

BÖLÜM 8
TUTSAK

A Mossgrove'un derinliklerindeki terk edilmiş kulübenin içinde bir uğultu vardı. Kaçmak için mükemmel bir an olabileceğini düşünerek gözlerimi kapattım. Ta ki fısıldayana kadar, "O zaman onun işini bitirmeliyiz. Kehanet cevapsız bırakılamayacak kadar büyük bir risk." Hızlı bir tıslamayla eklediğinde kollarımdaki deriyi bir ürperti kaldırdı. "Çabuk olacak. Eğer güç potansiyeli varsa neden yaşamasına izin verelim? Bu bir risk olabilir."

Karanlık, bana eziyet etmek için orada bulunan bir hayalet gibi tenimi yaladı. İçimde bir yerlerde karanlığı tanıyordum, sanki onu daha önce yaşamıştım. Ne zaman üzerinde uzun uzun düşünmeye çalışsam, zihnim ağrıyordu.

Belki de doğuştan karanlık biriydim. Kalbim buza dönüştükten sonra kendi halkımın yüzlerini zar zor hatırladım ama bir zamanlar kötü olabilirdim.

Astrid'in alçak sesi devam etti: "Eğer rolünü keşfederse, her şeyi altüst edebilir." Bir duraklama daha. "Ama neden bir amacı var?"

Gece affetmez bir gölgeye dönüşürken nabzım hızlandı, sanki görünmeyen bir güç sessiz bir öfkeyle büyüyordu.

Astrid tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Bağışlayın beni. Evet, harekete geçme zamanının şimdi olduğuna katılıyorum ve bunun yapılmasını sağlayacağım, ancak yaşamasına izin verirsek sorun çıkacağını görüyorum..."

Bir duraklama. Kaçmalıydım ama orman evinin kökleri ayak bileklerime dolanıyor, beni hissediyor gibiydi. Beni yerimde tuttular. İtaat etmeye zorladılar.

"Elimi tutmayacağım. Şimdilik. Evet. Harekete geçmeye hazır olacağım," dedi Astrid. "Yalnız değiliz."

Kapı açılana kadar ağır adımlar döşeme tahtalarının üzerinde titredi.

"Geç kaldın." Astrid bana ters ters baktı.

"Adaların dostu olduğu sürece elçinin evine hizmet ederim," diye karşılık verdim, nefret her kelimeme zehir gibi işlemişti. "Yeni efendimle aramdaki bağ daha güçlü şeylerden oluşuyorken ayrılmak o kadar kolay değil."

Astrid'in dudakları sanki köşelerinden kırmızı şarap damlıyormuş gibi parlıyordu. Bu ya da kan. Korkunç derecede güzel fae'lerden biriydi. İpeksi saçlar, soluk gözler, keskin yüz hatları. Bazıları yüzünün cilalanmış gümüş gibi güzel olduğunu söylediler. Ben soğuk olduğunu düşündüm, buz gibi.

Eski kraliçe, mum ışığının en ufak parıltısını bile yutan siyah bir saten giymişti. Yakası karga tüyleriyle kaplıydı ve her parmağında sevgililerinin kemiklerinden şekillendirildiği söylenen kemik bir yüzük vardı.

Ondan nefret ettim.

"Boşuna bahaneler üretiyorsun ufaklık."

"Sana göre belki, ama daha az doğru değiller." Sinmeyi reddederek çenemi kaldırdım. "Yakında dönmem bekleniyor, o yüzden işimize bakalım."

Son kelime ağzımdan çıktığı anda, ateşten bir kamçı ve yakıcı bir acı boynuma dolandı.

Astrid'in yüzü alaycı bir ifadeye bürünmüştü ve bu durum elindeki tüküren ateşten yansıyan dans eden gölgelerle daha da kötüleşmişti. Alev, kabuktan ya da sicimden yapılmış bir ip gibi gerilmiş ve kıvrılmıştı ama bu ip sivri dişler gibi ısırıyordu.

Eski kraliçe ince parmaklarını ateş ipinin ucuna doladı. Dizlerimin üzerine ökene kadar gücünün beni boğmasını sağlayacak sözler mırıldandı. Cazibesi tıpkı güneş gibi ısıtılmış ışıktan yapılmıştı. Uzun yaşamının bir yerinde, ateşli ışığını bağlayıcı iplere nasıl dönüştüreceğini keşfetmişti; birkaç güçlü obje ya da kendi sözü dışında kırılması imkânsızdı.

Hiç güçlü eserim yoktu.

Ateşten ip derime saplandı, havayı boğdu, etimi kavurdu, ta ki etli kokusu burnumu yakana kadar.

"Birinin sana benden daha fazla sahip olduğunu düşünmeye cüret mi ediyorsun?" Basamaktan indi. Astrid her adımda ateşten ipi bileğine ve avucuna daha fazla sararak beni kendine yaklaştırıyordu. Bir kol boyu uzaklaştığımda, diğer eliyle saçlarımı kavradı ve kaşlarımı kendi kaşlarına doğru zorladı. "Sen benim doğuştan hakkımsın."

Kraliyet kardeşimin bir savaşı kaybetmesinin kefareti, düşen kraliyet kırımın değişen yaratık olarak adaların kraliçelerine bağlanmasıydı.

Astrid bana sahip olan ilk kraliçenin kızıydı ve bağı daha acımasız bir yere götürmüştü. Karmaşık bir büyüden sonra, beni her iki gecede bir eğilip bükülmeye zorlamanın bir yolunu bulmuştu. Beni savunmasız ve itaatkâr tutmanın bir yolu sanırım. Beni o kadar sık kontrol edebiliyordu ki, onun kan baının zayıfladığını düşüncek vaktim bile olmuyordu.

Yine de kalbimin buzlarının çözüldüğünü inkâr edemezdim. Hissettim, ağladım, öfkelen dim ve tüm bunlar beni kraliçenin gücünden daha da uzaklaştırdı ve hizmet etmek zorunda olduğum adama daha da yaklaştırdı.

Ari, Doğu'da Astrid'in yanında durduğum için beni bir hain olarak görüyordu ama çok az seçeneğim olduğunu bilmiyordu. Bir büyü beni onun kaprislerine boyun eğmeye zorladı ama en azından kalbimde isyan edecek kadar güç vardı.

Prences Signe'ye ölü Doğulu varisle yemin ettirme oyunu, tahtta hak iddia etme, yıkılan Doğu'nun acımasız maskeli balo ve büyü ticaretini ele geçirme girişiminden başka bir şey değildi.

Savaş alanında Astrid'in sembolünü taşımışım ama kraliçeye karşı savaşmışım; ne onun ne de bir başkasının fark edeceği kadar sert bir şekilde değil. Küçük hamlelerle, bileklerini kesen hamlelerle, otların arasındaki bir yılan gibi.

Astrid yumruğunu sıkarak bana ters ters baktı. "Benim pervasız oğlumun verdiği hiçbir aptalca cazibe bana olan borcunu asla ödeyemez."

İpe vurdum. Hava hızla imrenilen bir meta haline geliyordu.

Astrid aldırıyor gibiydi. "Sen aynı tanrı vergisi yaratık değilsin ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Neden direniyorsun? Kanıma hizmet etmekle yükümlüsün ama yine de elimi sana karşı zorluyorsun." Uzun zamandır korkamıyordum, hissedemiyordum, nefret edemiyordum ama şu anda korku beni eziyordu.

Astrid benim eğilmemi izlemekten büyük zevk alıyordu. "Neden benimle savaşıyorsun? Ben yükseldikçe, sen de yükseleceksin. Draugr beni tahta geri getirdiğinde, eğer itaat edersen, bir zamanlar seni seven halkın bir sonraki saldırısı için artık sokaklarda sürekli omzunun üzerinden bakarak yürümeyeceksin."

Yanılıyordu, burada kimse beni sevmiyordu. Bir zamanlar sevenler de ölmüştü.

Omurgamdan aşığı bir ürperti yayıldı. Eski kraliçe gölgelerdeki sese *Draugr* diyordu ve hiç şüphesiz adalarda bir karanlık yükseliyordu. Göremediğim ama içimde kaynayan bir tür güç.

Damarlar, gelecek kötü şeylerin alametiydi. Yavaş yavaş geri dönen unutulmuş bir kabus gibi.

Sonunda Astrid ateşten ipini geri çekti. Zalim hava boğazıma hücum edip ciğerlerimi sert soluklarla şişirirken öksürdüm ve hırladım.

"Sadakatini bir iblise sattın," dedim kısık bir sesle.

Astrid geniş ve korkutucu bir şekilde sırttı. Bana bir orman tavşanının derisini parçalamak üzere olan bir kurdu hatırlatan bir gülümsemeydi bu. "Hepimiz pazarlıklarımızı yaparız, ben de kendiminkini yaptım. Utanç verici savaştan tek teselli ödülüm. Pazarlığım beni bir kez daha kraliçe yapacak. Draugr'un gücü var ama onu bağlayan ipler benim elimde."

Parmaklarını salladı, böylece ateşinin bir parıltısı parmak uçlarının üzerinde titreşti.

Çoğu insan Astrid'in büyüünün gücünün farkında değildi. Doğu'daki gölge kral, kervanını devirdiğinde onu bağlamakla akıllılık etmişti. Elbette Kase Eriksson, isimsiz mektubu loncasının bir üyesine iletenin ben olduğumu bilmiyordu. Savaş hamlelerini planlarken bıraktıkları bir notta, sevgilisi hizmetkârı olan kutsal adamdan bahsediliyordu.

Doğu'da bir tanrı adamının köleleştirilmiş bir kadını sevmesi utanç verici bir şeydi ve bunun bir rüşvet ve planlarının bir parçası olarak kullanılabileceğini biliyordum.

O andan itibaren, Nightrender en iyi yaptığı şeyi yaptı: entrikalar çevirdi, rüşvet verdi, tehdit etti. Kutsal adamın Astrid'e ihanet etmesini sağladı ve Signe'nin Kara Saray'da yemin etmesinden önce kraliçeyi devirme fırsatı eline geçti.

Astrid savaştan uzakta esir tutulmasaydı, büyülerinin ona karşı koyabileceğinden daha uzun bir süre boyunca çok sayıda kişiyi kaprislerine zorlayacak güce sahip olacaktı. Astrid onun hapsedilmesindeki ve nihai başarısızlığındaki rolümü keşfederse, bağ olsun ya da olmasın yaşamama izin vereceğinden emin değildim.

Ama şimdi sahiplendiği bu canavar, bu karanlık güç, şiddetle büyüyordu. Sanki onu kan dökülen evinden takip ediyordu ve son aylarda fark ettiğinden daha da güçlenmişti.

Böyle bir varlığın oynayacak bir ya da iki numarası olmayacağını düşünmemiştim. Astrid bunu göremeyecek kadar açgözlü ve güç delisiydi. Gücü zorlamış olabilirdi, cantrips ve büyülerle fae anlaşmaları yapmış olabilirdi, böylece ses onu tehlikeli bir fısıltı gibi yönlendirdi, ama tüm ipleri onun çektiğine ikna olmadım.

Bu karanlığın büyümesinin bir nedeni vardı, Astrid'le aynı hizaya gelmesinin bir nedeni vardı. Güç istemesinin bir sebebi vardı.

Beni en çok korkutan şey, onu kafamın içinde duymaya başladığım zamandı. Sanki karanlıkta beni aramış ve bulmuştu ama ses benden ne istediğini asla söylemiyordu. Sadece sona yaklaştığımızı söylüyordu.

"Adalar değişiyor küçüğüm," dedi Astrid. "Tacı taşıyacak güçlü bir lideri hak ediyorlar. Oğlum geleceğin getireceklerine uygun değil. Biz Fae'lerin anavatanıyız, büyüünün doğduğu yeriz. Her şeyin üzerinde hüküm sürmeyi hak ediyoruz. Tahtta tekrar güvende olduğumda, Doğu'da bozulan şeyleri düzelteceğim ve bir zamanlar planladığım gibi o tahtı alacağım. Sonra da Kuzey'e."

"Müttefik olsaydık daha güçlü olurduk, hükmeden değil."

Astrid bana tokat attı. Sert zemine kan tükürdüm.

"Çok zayıf. Çok basiretsiz. İşte bu yüzden kader kuzgun halkını iktidardan uzaklaştırdı." Çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Kuzey'in kralı bizi denize batıracak güce sahip. Onun gibi bir adamın kıyılarımıza hiç savaş getirmeyeceğini mi sanıyorsun? Neden şimdiden nüfuzunu gönderdiğini düşünüyorsun?"

Bu doğrudu. Valen Ferus'u şahsen tanıımıyordum ama toprağı bükme için yaptığı büyü beni korkutuyordu.

"Doğu ile ittifakta başarısız oldunuz," dedim. "Onların kadersiz kraliçesi tahta geçti. Artık çok geç."

"Onun kâbus kralıyla yüzleştım. O karanlıktan başka bir şey değil ama artık bizim de bir karanlığımız var. Boğazını kesmek için sabırsızlanıyorum." Astrid sırttı. "Beni bir dolandırıcının kampına bağladı ve ben de onu aynı şekilde yok ederken sözde kaderli kraliçesine izletmeyi planlıyorum."

Astrid beni kavrayışını serbest bıraktı. "Bana yardım edeceksin. Hizmet ettiğin elçiyi öldüreceğin bir zaman gelecek. Yeni bir savaş başlatmalıyız ve her krallık onu seviyor gibi görünüyor. Yine de nedenini anlayamıyorum."

Göğsüm sıkıştı. "Ben ona bağılıyım. Böyle bir hareket beni öldürür."

Sesimin kayıtsız çıkmasını ve sesimdeki titremenin fark edilmemesini umuyordum.

"Bağı koparmanın bir yolunu bulacağım. Bana teşekkür etmelisin."

Ben yapmadım. "Ari Sekundär bir hiç. Güzel bir unvanı var ama beceriksiz bir çocuk gibi gezip tozuyor. Büyükelçi hakkında çok içtiği ve yatağında kadın dolaştırdığı dışında söylenecek kayda değer bir şey yok. Etrafta en az bir düzine çocuğu olsa şaşırmazdım."

Ne zaman bu kadar yetenekli bir yalancı oldum, bilmiyordum. Ama yalanlar dilimden büyük, ekşi dalgalar halinde dökülüyordu.

Ari gibi yalanlar, biraya olan aşkı yüzünden ay doğduğunda zorlukla düz yürüyebiliyordu. Her gece bir, iki, bazen üç aşık onunla yatarı. Kendi ülkesinin kanunlarını bile bilmiyordu, neden endişelensin ki? Yalan söyledim ve Kuzey'deki halkının, Doğu'daki yoldaşlarının hiç yazmadığını söyledim; onun düşündüğü kadar umursamadılar.

Astrid gözlerini kıstı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır. Ondan nefret ediyorum."

"O zaman zamanı geldiğinde onu öldüreceksin."

"Neden o? Neden ölmek zorunda?"

Gözlerini kısmıştı. "Tahtıma yönelik tehditleri neden ortadan kaldırmayayım ki?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Eryka'nın kehanetinden korkuyorsun. Aptal olma, onun sözleri asla net değildir."

Korkunç derecede sinir bozucuydular ama Astrid'in gözlerini Ari'den kaçırmak için yanıp tutuşuyordum ve Ari'nin onun görüş alanında olmasının beni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyordum.

Kraliçe bana bir tokat daha attı. Burnumdan derin bir nefes çektim, saçlarımı köklerine kadar kavradığında neredeyse hiç irkilmedim. "Adamı korumak için yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım küçüğüm."

Biraz daha aklım olsaydı, ona Ari Sekundär hakkındaki gerçeği anlatırdım. Üretken olmak için değil, güneşin doğuşunu izlemek için güneşten önce nasıl kalktığını. Sanki ışığın karanlığı kovacağına inanmıyormuş ve bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyormuş gibi.

Kuzeyli dostlarına saygılı davranıyordu ama onları gerçek dost olarak görüp görmediğini anlayamıyordum. Gözlemlediğim kadarıyla Ari açık görünüyordu ama kimseye karşı gerçekten savunmasız değildi. Gözlerinin daldığı ve ufka baktığı anlar oluyordu. Zekâsı hızlı, aklı keskin ve sadakati tartışılmazdı. Ama sırlarını omuzlarında bir örtü gibi taşırdı. Kendi sırlarını taşıyan bir kadın dışında kimsenin fark etmediği sırlar.

Adam haritacılık konusunda yetenekliydi, zaman ve riskten tasarruf sağlayan ilginç rotaların haritasını çıkarıyordu. Kimsenin göremediği rotalar. Büyükelçi iyi okurdu. Eğer onu bulamazsam, bunun nedeni çoğu zaman kitaplara, dergilere ya da mektuplara gömülmüş olmasıydı.

Aşıklarına gelince, birçok kişi Ari'yi takip etmek için başını çevirdi. Gece Halkı fae'leri geniş, güçlü ve kıvraktı. Rüzgârdaki bir şarkı gibi hareket ederlerdi. Gözleri keskin ve derinlik doluydu. Bracken'in sarayında birden fazla saray mensubu Ari'nin kulağına zevk teklifleri fısıldamıştı. Fark edecek kadar önemsememiş olabilirdim ama büyükelçiden başka hiçbir şey duymamış ve görmemişim.

Yatak odası.

Her şeyden vazgeçmeli ve kendimi acıdan kurtarmalıydım ama bunun yeterli olmadığını zaten biliyordum. Bu noktada, Astrid'i gizlice sabote etmenin neredeyse kendi yarattığım yeni bir dürtü olduğuna inanıyordum.

Ona hizmet etmek zorunda olduğum için hâlâ yalan söyleyebilirdim. Dilimi bağlayamazdı. Başka bir muamma. Büyüsü beni doğruya zorlayacak kadar güçlüydü ama yapamadı. Denemişti. Bu engelin Riot'un üzerime yerleştirdiği korumanın bir parçası olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Yeni bir güç geliyor ufaklık." Astrid kıkırdadı. "Sahte efendinin kanı bir gün senin ellerini de boyayacak. Görevini yaparsan ordumda saygınlık kazanırsın." Astrid elindeki ateş ipini kırdı, kıvılcımlar cızırdayıp tısladığında sırttı. "Ama dün gece çağırma kulak asmadığın için affedilmedin."

Yalvarmadım. Artık yalvarmıyorum. Bu onun zalimliğini körüklemekten başka bir işe yaramadı. Sadece tünğimi çıkardım, özerkliğim üzerindeki büyü benden bunu talep ediyordu ve ona sırtımı döndüm.

Saçlarım yüzüme dökülürken, Astrid yanaklarımdaki her derin ve yakıcı kirpikle birlikte akan gözyaşlarımı hiç görmedi.

BÖLÜM 9

BÜYÜKELÇİ

Frey, ayın en yüksek olduğu zamanlarda uzun evin arazisinde devriye gezerdi, Stieg gecenin ölüsünü alırdı ve ben de şafak sökerken onu dinlendirirdim.

Rune ve Bo, ev halkımla birlikte sıradan bir muhafız gibi çalışmamı, orman fae'leriyle birlikte toprağı sürmemi ya da balık ağlarının tamirine yardım etmemi tuhaf buluyorlardı. Bu, krallığım, kralım ve kraliçem için her zaman değer verdiğim bir dersti.

Valen ve Elise sorumluluklarından kaçmadılar, ancak kendilerini halkının emeğinin üstünde bir yere de koymadılar. Etta'nın tarlalarına sorun geldiğinde, yardım ederek ellerini kirletirlerdi. Hastalık kasabalara girdiğinde ya da ailelere ölüm geldiğinde, eğer onlar orada değilse, kraliyet ailesinden biri orada olurdu.

Bu cümbüş için yapılan hazırlıkları denetlemekle yetinmeyecektim. Orada olacak, huysuz aşçımın ve hayatında bir kez bile gülümsememiş bir trolün emirlerine itaat edecektim. Bundan emindim.

Dolayısıyla, zaten böylesine korkunç bir saatte uyanmam gerekirken, çığlıkların ve kan kokusunun beni uykumdan koparması tamamen can sıkıcıydı.

Saçlarım alnımdaki tere yapıştı. Nefesler ciğerlerimde yandı. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve birkaç kalp atışı boyunca yüzümü avuçlarımla kapattım, ta ki acı bir kez daha bir kâbusun dehşetine dönüşene kadar.

Gittikçe daha da zorlaşıyordu. Kuzey Elçisi unvanını aldığım günden beri, geçmişte yaşadığım acı ve suçluluk duygusu çirkin yüzünü göstermişti. Eğer Valen geçmişte yaptığım aptalca seçimlerin nasıl felaketlere yol açtığını gerçekten bilseydi, unvanımı hemen elimden alır ve muhtemelen bana güvenilir bir dost dediğine pişman olurdu.

Acı ve zavallı düşünceler kafamda dönüp durdukça midem ekşidi. "Kahretsin," diyerek postu bacaklarımın üzerinden geriye attım ve hışımla açık panjurlara doğru yürüdüm.

Gece rüzgârı kakule ve hanımeli kokuları getiriyordu. Çimenlerin üzerinde buz tutmuş çiy kabukları vardı ve çıplak göğsüme değen soğuk, karanlık düşünceleri kovalamama yardımcı oldu.

Başımı pencerenin ahşap çerçevesine yasladım. Pencerenin hemen dışındaki karaağaç, beyaz ışığı kalın dallarının etrafında şeritler halinde parçalıyordu. Kanatların hışırtısı ve zayıf, boğuk bir gıklama dikkatimi dış duvara dayalı kök yumağına çekti.

"Seni canavar şey. Ne istiyorsun? Kuşlar artık yerde mi yuva yapıyor?" Aptal yaratık, bir tilkinin gelip onu yemesi için adeta yalvarıyor.

Kuzgunun tüyleri kabarmıştı. Sesimi duyunca başını kaldırdı, parlak gözleri bana kilitlendi. Orada durmuş, birbirimizin bakışlarını tutuyorduk. Adalarda kuzgun olmamasına rağmen,

Kuzgunum ne zaman ortaya çıksa her zaman bir tanıma vardı. Kuş

sanki her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi bana bakıyordu.

"Sen de mi uyuyamadın benim tüylü haşerem? Seni uyandıran ne? Acımasız bir geçmişten gelen lanetli anlar mı? Yoksa varlığınla bana eziyet etmekten büyük bir zevk mi alıyorsun? Bana yakın olmak istediğin için seni suçlayamam." Kıkırdadım ama içinde çok az mizah vardı. Sözler ciddiyetten çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Huzursuzluğu gizlemenin bir yolu. Şaka, kahkaha, gevezelik. Acıyı neşenin ve eğlenenin ardına saklamak.

Kuzgun tüylerini titreterek kanatlarını açtı ve üst dallara doğru kanat çırparak aramıza mesafe koydu.

Başımı salladım. Görünüşe göre sinir bozucu kuşlar için bile yorucu olmaya başlamıştım.

Odaya geri dönmek için hamle yaptığımda, ay ışığının bir parıltısı düğümlenmiş köklerdeki karanlık ve ıslak bir şeyin üzerinde bir ısıltıya neden olduğunda durakladım.

Kaşlarımın ortasında bir çatık oluştu. Kuzgunun yuva yaptığı yerde taze bir kan lekesi kalmıştı.

Akşam mor karanlığı getirdiğinde, Alvheim ve alt mahkemelerdeki halk son eğlence için geldi.

Masalar tatlı lezzetler ve köpüklü Ettan birasıyla doluydu. Yüksek Saray'dan ozanlar getirildi ve udların neşeli melodisi ile ham deri davulların sabit ritmi, Gunnar ve Eryka'nın etrafını saran eğlenceyi örttü.

Hazırlanmak için bu kadar kısa bir süre varken, dans edenlerin çoğu sadece Kalpler Sarayı'ndan geliyordu. Ancak yılanlardan gelen birkaç orman fae'si donuk yeşil saten elbiseleri, saz ve çiçeklerden taçlarıyla etrafta dönüyordu. Sonra, Yıldızlar Sarayı'nın her daim var olan yüksek soyluları gümüş dubleleri ve taçlarıyla, prenseslerinin yemin töreninden önce prensle dil fantezilerini gerçekleştirmemesini sağlamak için etrafta dolandılar.

Uzun evin kapısından her şeyi içime çektim. Kahkahalar, müzik, deri, işlenmiş toprak ve meşe kokusu.

Bracken yabancı ileri gelenlere sunduğu topraklar konusunda cömertti. Otlaklarda Alvheim'in tuhaf keçileri, uzun, sıırım gibi tüyleri ve ekşi yerine tatlı sütleri olan hayvanlar beslenirdi. Otlakların yanında sülün ve tavuk kümesleri ve donlar sırasında daha da tombullaşan gümüş balıklarla dolu havuzlar vardı.

Tarla işçileri ve bahçıvanlar için kulübeler, çoğunlukla orman fae'lerinden oluşan bir personel vardı. Trol halkının ticaret için kemik bıçaklarla geçebileceği veya yolun aşağısındaki kasaba meydanlarından tatlı ekmekler pişirebileceği yuvalar vardı.

Etta'dan uzak kaldığım aylar boyunca evim diyebileceğim hoş bir yerdi.

En uzun masanın başında oturan Bracken gülüyordu; yanakları yağlı boya ile gerçek altın beneklerine boyanmıştı. Gözleri Sofia'nın çeşitli partnerlerle salonda dönüp durmasını takip etti. Bo çoktan bir bankta yan yatmıştı; Frey gülerek onu devrilmeden yakaladı ve iz sürücüye bir bira daha uzattı. Rune'un yanardöner kanatları serbestti ve Bracken'ın sağ elinde metanetle duruyordu. Yeni bir şey yoktu.

Hazırlanmak için bu kadar az zamanım varken böyle bir şenlik yapmaktan memnundum ama gecenin huzursuzluğu hâlâ göğsümde düğümleniyordu. Çoğu zaman kabuslar geldiğinde onları çabucak unutabiliyordum, ama bu duygu

tedirginliğim gün boyunca devam etti. Şimdi, kahkahalar ve anlamsız aptallıklarla çevrili olmak daha rahatsız ediciydi ve bundan uzaklaşmak istedim.

"Eğlenceye katılmayacaksınız, Büyükelçi." Astrid bir anda ortaya ıktı. Yanımda durduğunda eteğinin hışırtısı tüylerimi ürpertti. Saçları sertçe örülmüş iki görevli iki yanımda durmuş yere bakıyorlardı.

"Ben bu evin efendisiyim," dedim. "Bu geceyi ben yneteceğim."

Astrid alay etti. "Ynetiyorsun ama hiçbir şey görmüyorsun."

Yüz ifademi bozmadan eski kraliçeyle yüzleştim. "Sizi temin ederim, ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki bilmiyorsun." Astrid güldü. "Sen, alay eden ve başındaki tacı alan kraldan kabul görmekten başka bir şey istemeyen bir adamsın. Nasıl bir şey anlayabilirsin ki?"

"Halkım hakkında konuşurken dikkatli olun leydim."

"Bu doğru değil mi? Tahttaki yerinizi devretmediniz mi? Bana bunu tek bir tartışma yapmadan, tek bir duraklama olmadan yaptığınız söylendi. Bir *korkak* gibi."

"Bir korkak mı?" Sesimi alçalttım, dilimden dökülmeden önce düşüncelerimi doğru düzgün değerlendiremeyecek kadar fkeliydim. "Hakkı olan tahtı, hakkı olan krala teslim etmek korkaklık değerdir. Korkaka olan tiranlarla savaşmak, hak etmediğin güce agzlu pençelerini geçirmek için kendi halkına karşı savaşmaktır."

Astrid gözlerini kısıtı. "Yine görüyorsun ama hiçbir şey görmüyorsun."

"Benden ne diliyorsun?" Bir adım daha yaklaştım. "Kralıma ve kralieme hizmet ediyorum; halklarımız arasındaki barış herkesin yararınadır."

"Buradaki varlığınızın sona ermesini diliyorum." Tehdit dişlerinin arasından tısladı. Yanlış konuştuğunu fark eden Astrid ses tonunu yumuşattı. "Oğlumun ve kralımın etrafında böyle hırslı olmayan etkilere ihtiyaım yok."

Güldüm. "Ah, asla korkmayın Leydi Astrid, oğlunuz zamanı geldiğinde hırslınızın tahtına yine savaş getireceğinin tamamen farkında."

Astrid tek kelime etmeden eteğini kaldırdı ve sessiz hizmetkârları peşinden giderken oradan uzaklaştı.

Bir an için bir ok ucunun kafatasının arkasına saplandığını hayal ettim. Bir nefes daha aldım ve kendimi daha iyi hissettim.

Eğlence devam etti. Davullar, lavtalar, kavallar, hepsi de boğazlarından aşağı dökülen bira ve tatlı şaraplardan daha fazla dönmekten insanların başını döndürüyordu. Uzun evin gölgelerinde kaybolan çiftlerle birden fazla kez alay ettim. Frey bir kez daha iki ya da üç huldra tarafından evrenmişti. Sofia şu anda dans çemberinde yoktu, onlardan biri olup olmadığını merak ettim.

Stieg köşede hareketsiz bir nöbetçi gibi duruyordu.

Muhafızlar orman fae'lerini kucaklarına aldılar. Dunker bile ara sıra Hodag'a sanki trol arkadaşını gezdirmek istiyormuş gibi bir bakış atıyordu.

Prences Signe köşede birine kıkırdayıp sonra da gölgelerin arasında kaybolduğunda dudaklarımda bir sırıtışla başımı salladım. şenlik, sefahat, hepsi adaların kanında vardı. Eğer bir balo diğerini geçerse, insanlar ayakları kan içinde dans edene kadar onu geçmek için sonsuz bir rekabet olurdu.

Bana evi hatırlatan bir bira boynuzunu elime aldım ve izledim. Burada bir keyif duygusu vardı ama sanki hep bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, Etta'da bile eksik parçalar hala oradaydı, kendime sakladığım, dile getirmediğim bir şeydi.

"Ari!" Kornam boşaldığında Sofia arka koridordan çıkageldi.

Saçları dağınıktı ve Frey gibi bir sevgili edinmesiyle ilgili teorimin doğru olabileceğini düşündüm.

"Sofia." Kornamı kaldırdım. "Eğleniyor musun?"

"Kalkıp dans etseydin daha çok eğlenirdim, dostum."

"Gözlemlemekle yetiniyorum, zira dans yeteneğime şahit olduklarında diğerlerini oldukça tedirgin edeceğime şüphe yok."

"Seni tanımasaydım, aptalların en kibirlisi olduğunu düşünürdüm." Sofia kıs kıs güldü.

"Ah, büyükelçiyi kendi haline bırakın." Bracken kalabalığın arasından çıktı. Sofia'ya göz kırptı ve huldra için elini uzattı. "Dans etmek istemiyor, onu zorlamanıza gerek yok."

Sofia, Bracken'ın bedenine doğru dönerken, "Saçmalık," dedi. "Saga tam arkanda. Dans et." Bracken onu taleplerini haykıramayacağı kadar uzağa götürürken Sofia güldü.

Ne yazık ki Gunnar kulak misafiri oldu ve bu saçma fikrin ölmesine izin vermedi. "Ari, kadını al ve bizimle kutlamaya gel. Bunu talep ediyorum."

"Piç kurusu," diye fısıldadım nefesimin altında. Yeterince alçak değildi ve kazandığını bildiği için biraz kibirle gülmesine neden oldu. Genç prens, hangi kraliyetten olursa olsun emirlere saygı duyduğumubiliyordu. O Etta'nın bir prensiydi ve ben de bu unvana boyun eğdim.

Günün büyük bölümünde Saga'yı görmemiştim. Yemek odasına girip çıktığını ya da hazırlıklara yardım etmek için çimenlere gittiğini birkaç kez görmüştüm. Daha iyi tanımak isteseydim, benden kaçtığını düşünebilirdim.

Uzun evin arka tarafından boş ewers'ları doldurmak için yanlış zamanda salona adım atmış ve açık kapıdan gelen yaldızlı ışıktaki donup kalmıştı. Saçları bu gece omuzlarının üzerinde uzun bırakılmıştı. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama onu bu kadar özgür görmek, zehirli serfime üzücü bir güzellik katıyordu ve böyle bir kadına ilgi duymak gibi bir düşüncem olamazdı.

Gunnar, Sofia ve hatta Eryka beni dansçılara katılmam için ikna etmeye çalışırken, Saga'ya küçümseyici bir sırıtişla baktım ve elimi uzattım. "Benimle dans eder misin?"

Halk güldü, bazıları tısladı, diğerleri hoşnutsuzluk ya da sevinçle mırıldandı.

Saga bazılarına göre bir hain, bazılarına göre ise basit bir köleydi ve emirlerimi yerine getirmesi gerekiyordu.

Ama aynı zamanda Kalpler Sarayı'nın eski bir muhafızıydı.

Saga'nın gülümsemesi okunamazdı. Eğildi ve ibriği taburenin üzerine bırakıp yanıma geldi. Uzattığım elimi kabul ederken gri gözleri fırtına gibiydi. "Bunu mu istiyorsunuz, Efendim?" Astrid'le yüzleşmesinden mi, kâbusların verdiği yorgunluktan mı, yoksa bakışlarında hâlâ canlı olan korkunun gölgesinden mi bilinmez, karşı koyamayacak kadar rahatsız edici buluyordum. Yanağımı onun pürüzsüz tenine yaklaştırdım.

onun. "Seçim senin, tatlı tehdit." "Çekip gidersem seni utandırırım." "Bu seni ne zaman durdurdu ki?"

Parmaklarımı sıkıca kavradı. "Seni anlamıyorum, Ari Sekundär."

Bir elimi sırtına götürdüm ve onu bedenime doğru çektim. Yüzünü buruşturdu ama ben bunu dokunuşumdan duyduğu normal tiksinti olarak algıladım.

Dudaklarım Saga'nın kulağının sivri ucuna değdi. "Benim hakkımda anlamam gereken basit bir şey var.

-Bir kadını istemediği bir şeyi yapmaya zorlayacak kadar kırılgan değilim. Ve bir kadına benim arzuladığımdan farklı bir seçim yapma hakkı tanımak bana utanç vermez.

"İstersen uzaklaş, bu beni hiçbir şekilde yaralamayacak." Onu daha sıkı kavradım, kalçalarımız, göğüslerimiz birbirine bastırdı ve nefesinin kesilmesinden zevk aldım. "Bana bağlısın Saga, ama aklın hâlâ sana ait. Anladın mı?"

Geri çekildiğimde, sanki ona vurmuşum gibi baktı.

Saga dudaklarını yaladı, sonra kendi çenesini eğdi. "Sizinle dans edeceğim, Büyükelçi." Bu düşüncenin beni neden tatmin ettiğini analiz edecek zaman yoktu.

Melodi temposunu yavaşlatırken elini tuttum. Kolum beline dolandı ve Saga en yumuşak acı iniltisini çıkardı.

Belki de dokunuşum iğrenç değil, daha çok acı vericiydi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Başını eğdi ve alay etti. "Zalim efendimin her gün verdiği bitmek bilmeyen görevler yüzünden ağrıyor olmalıyım."

Yalan söylüyordu. Bir gerçeği keskin sözlerle nasıl örtbas edeceğimi herkesten daha iyi biliyordum.

"Kimse benim evimde yaşamamanın kolay olacağını söylemedi," dedim tembelce. "Ama buna değdiğini görüyorum." "Kendini çok büyük görüyorsun."

"Kendimi doğru miktarda düşünüyorum."

Bakışlarımız buluştu ve parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı. Bir anda vücudunun bana ne kadar yakın olduğunun farkına vardım. Göğüslerinin göğsümdeki yumuşak kıvrımları, avucumun altındaki teninin sıcaklığı ve onu nasıl daha sıkı kavramak istediğimi. Ona daha fazla dokunmak istiyordum. Saga'nın bakışları ağızıma düştü.

Bir an için dudaklarımı dudaklarında isteyebileceğini düşünmeme izin verdim. Benden nefret ediyordu ama benimle dans etti. Bana kızdı ama bana doğru eğildi.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde gözlerimi kısmıştım. O da bana baktı, karanlık ve yakıcı, sanki küçümsemesiyle kafatasımda delikler açmak istiyormuş gibi. Parmakları boynumun dibinde küçük daireler çizip saçlarımla oynarken tenim karıncalanmış olsa da.

Bunu yaptığının farkında olduğundan bile

şüpheliydim. Şarkı bittiğinde hemen ayrıldık.

Saga avuçlarını eteğinin ön kısmına sildi. "Bardakları doldurmalıyım, Usta. İşime devam etmek için iznim var mı?"

Sesi öylesine öfkeyle titriyordu ki neredeyse tükürüyordu. Benden bu kadar şiddetli nefret etmesine neyin sebep olduğunu bilseydim, kendimi affettirmeye istekli olabilirdim. İlk günden beri Saga sanki beni deşmek istiyordu.

Hayatımı Timor halkının büyülu kanım ve fae kulaklarım yüzünden beni hor görmesiyle yaşadım. Düşmanlar benim için önemsizdi ama sanırım ondan nefret ediyordum çünkü onun nefreti canımı acıtıyordu. İçimde gizli bir yerde, onun benden nefret etmesinden nefret *ediyordum*.

"Git." Ona el salladım. "Görevini yapmak için benim iznime ihtiyacın yok."

Saga arka kapıdan aceleyle uzun evden çıktı. Hava kulağa hoş geliyordu. Beni durdurmalarına fırsat vermeden evin arka tarafına geçtim ve masaya koymak için birkaç sütlü kek toplarken Hodag'ın meraklı bakışlarını görmezden geldim.

Bir tahıl fiçisinin üzerine oturdum ve kepenklerin kilidine vurdum, böylece tahta kalaslar açıldı. Yanaklarım yandı; nabzım hızlandı. Gece havası kanımdaki ateşi biraz olsun yatıştırdı.

Bir süre sonra Dunker yanıma geldi. Onu fark ettim ama trol hâlâ taş gibi sert parmaklarını üst baldırıma vurma ihtiyacı hissediyordu.

"Lanet olsun sana." Trolle ters ters baktım ve bacağımdaki lekeyi ovaladım.

Dunker'ın tek yaptığı homurdanmak ve bana içi sulandırılmış şarapla dolu yeni bir boynuz uzatmak oldu. Trol içkilerimin çoğunu sulandırdı, çünkü mevki sahibi bir adamın şafak sökerken içmesini doğru bulmuyordu.

Önce yağ, şimdi de su-şarabı. Kuzeye dönmeden önce aklıktan ölebilirdim.

"Kral konuşuyor." Dunker kalın kafasını sallayarak yemek odasında saklanma zamanımın sona erdiğini açıkça belirtti.

"Biraz daha kibarca sorabilirdin, seni lanet olası." Homurtu. Her zaman bir homurtu.

Tatsız içkiyi yudumladım ve salondaki kalabalığa döndüm.

"Yine mi saklanıyorsun?" Astrid kan kırmızısı şarapla dolu gümüş bir kadehin üzerinden bana bakarak alay etti. Hayır, bir daha düşündüm de, muhtemelen sadece kandı.

Kızgınlığımı gizlemeye çalışmadım. "Ah, sevgililerimle olan alışkanlıklarım mı ilgileniyorsunuz, Leydi Astrid? Pantolonunun içindekini bir kadına tattırmak için odadan kaçan tek kişi ben değilimdir herhalde."

Altımda. Kaba. Elise burada olsaydı kaşlarını çatıyordu ve kafamın arkasına bir tokat atardı. Ama Astrid'in burnundaki tiksinti kırışıklığı ve karşılık vermemesi beni tatmin etti. Belki de en sevdiğim kısım buydu.

Deri kemerimi ayarlıyormuş gibi yaptım, sonra masaya doğru yürüdüm ve Bracken odanın ortasına giderken yanında durdum.

"Ay parlak." Kral sırtımdan gümüş hilali işaret etti. "Nişanlıların şerefine kadeh kaldıralım."

Etraftaki insanlar alkışladı, bazıları çoktan fincanlarına gömülmüştü ve sendeleyerek masalara doğru yürüdüler. Saga ile dansımın getirdiği sakinliğin, arzusun verdiği huzursuzluğu üzerimden atar gibi omuzlarımı sıvazladım ve masanın başına doğru ilerledim.

"Bu senin masan dostum, bu şeref sana ait." Bracken sırtıttı ve Eryka ile Gunnar oturduktan sonra onun yanına oturdu.

Önce boynuzlarına tatlı şarap dökerek sırtıttım.

Ben uzaklaşmadan önce Eryka elini benimkinin üzerine koydu ve fısıldadı, "Ne kadar trajik olsa da, uzun zaman önce başlayan hikâyeyi bitirmek için olması gereken bu. Göz önünde saklı duran gerçeği bul."

"Ne?"

Eryka sadece gülümsedi, sonra Gunnar'ın boynuna sokuldu. Bracken'a baktım. Kral omuz silkti, sonra da kuzeninin tuhafliklarına gülüp geçti.

Eryka'nın rastgele düşünceler ve kelimeler dökmesi olağan bir şeydi ve bundan rahatsız olmamış görünüyordu. Ben de kendi kornamı kaldırdım. Bankların aşağısındaki halk da aynı şeyi yaptı ve çeşitli kaplardan içki doldurdu.

"Prensime ve müstakbel prensesime. Birlikteliğiniz tanrılar tarafından kutsanmış olsun ve birçok diyar arasında barışın sürmesini sağlasın."

Kalabalıktan bir anlaşma gümbürtüsü yükseldi. Güney'de adet olduğu üzere, önce onurlandırılanların içmesini bekledik. Gunnar Eryka'ya gülümsedi ve ilk yudumu birlikte aldılar. Biz kendi biralarımızı dilimize götürmeden önce halk içkilerini kenara vurdukça sayısız boynuz masaya vurdu.

Uzun evin arka odasından gırtlaktan gelen bir çığlık çınladığında içkim dudaklarımın yarısına gelmişti. Astrid'in hizmetkârlarından biri elleri taze kanla kaplanmış halde kendini uzun masanın üzerine attı.

Bracken kadının omuzlarını kavrayarak onu sarstı. "Ne oldu?"

Hizmetçi hıçkırığa hıçkırığa ağladı, gözyaşları yanaklarını şişirdi. "Kralım, bu ... prenses." "Signe mi?" Bracken'ın yüzü soldu.

Kadın bir şeyler geveledi ama sonunda söylemeye geldiği şeyi söylediğinde kimse kıpırdamadı. "Kız kardeşin ... o öldü."

BÖLÜM 10
BÜYÜKELÇİ

A Strid arka odaya kaçtı. Çığlıkları tüyler ürperticiydi. Kornamı bıraktım ve yardım etmek, her ne olduysa düzeltmek için çaresizce halkın arasından geçmeye çalıştım.

"Hayır!" diye tökezleyerek arka odadan çıktı eski kraliçe. İnce orman fae'lerini ve hantal savaşçıları iterek geçtim ve odanın üzerindeki boncuk örtüyü geri çektim. Boğazımın arkasındaki safra yaktı.

Signe kürk halının üzerine yayılmıştı, eteği yamuktu ve boğazı kesilmişti.

Onu sadece gölgelere doğru kayarken görmüştüm. *Lanet* olsun. Parmaklarım saçlarıma gitti, uçlarını çekiştirdim. Kiminle yakınlaştığını kontrol etmeliydim; onu izlemesi için birini göndermeliydim. O kanayan bir kraliyet ailesiydi ve ...

"Bunu sen yaptın!" Astrid bağırdı.

Parmağının bana dönük olduğunu fark ettiğimde dehşet içinde donakaldım.

"Anne." Bracken'ın kaşları çatıldı. Teni solgundu ve ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Kalbi kırık bir kardeş ile kral arasında kalmıştı.

Astrid'in dudağı kıvrıldı. "Bana daha yeni bir sevgilisiyle bir odaya girdiğini söyledi. Kızımı kirletti ve onu öldürdü."

Dizlerinin üzerine çökmüş, iki Borough muhafızının kollarında hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. "Ari?" Bracken dehşet içinde bana baktı.

"Hayır." Ellerimi kaldırdım. Dilime, öfkeme lanet olsun. Astrid'e ateş ederek kendimi de bu işe bulaştırmıştım. "Ben odada değildim, Kral Bracken. Mutfaktaydım. Dunker beni gördü."

"Bir trol!" Astrid ağlamaklı bir feryat kopardı. "Kalın kafalı bir trolün sözüne mi inanacağız?"

Onu görmezden geldim ve krala baktım. "Sana yemin ederim, Bracken. Bunu ben yapmadım."

"O ... onunla birlikteydi!" Astrid hıçkırarak ağladı ama gözyaşları çok azdı. Gözlerinde daha çok nefret, tiksinti ve kan arzusu vardı.

"Hayır!" Gunnar masadan fırladı. "Ari bunu yapmazdı."

Kimse beni dinlemiyor gibiydi. Etrafımdaki diğerleri beni inceledi, sanki uğursuz arzularımı ortaya çıkarmak için derimi soydular.

Astrid çığlık atarken sesi titriyordu. "Suçlu Ari Sekundär."

Bracken dehşete düşmüş bir ifadeyle bana baktı. Bir kez daha paramparça olmuştu ve bu onun inançsızlığının altında yatan yeni bir yarayı kemiklerimin derinliklerine kazıdı. Merak ediyordu. *Gerçekten de masum bir kıza tecavüz edip onu katledip edemeyeceğimi merak ediyordu.*

"Ari, Güneyli bir kraliyet mensubunun ölümüne tanıklık ettin," dedi kral kasvetli bir sesle.

"Bunu ben yapmadım," diye ısrar ettim. Gözlerim Gunnar'a döndü. "Ona zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Gunnar kralla aynı şüphelere sahip değildi. Bakışlarında bunu görebiliyordum. "Ari, Etta Krallığı'nın bir elçisidir. Eğer mahkemelerinizle yüzleşecekse, halkımızın onun adına konuşmasına izin verilir."

"Bu kraliyet kanı dökmek için geçerli değil." Astrid feryat etti. "Alın onu! Tanrılar, alın onu!"

Bracken kraldı. Emirleri o verirdi. Bu aptalca bir umuttu. Kral kız kardeşinin cesedine boş gözlerle bakarken, cümbüş halkı bana döndü.

Sofia halkın durması için bağırdı, hatta onları kesmek için küçük bir bıçak kullandı. Kanıyorlardı ve daha da kötüleşiyor gibiydiler.

Bıçak Bo'nun bileğini sıyırdı ve gözlerini bana dikti. Daha önce sarhoştum ama şimdi bana karanlık ve nefret dolu bir berraklıkla bakıyordu. "Bunu yapmayın, Büyükelçi. Kalmanız emredildi."

Damarlarımda bir öfke şoku kıvılcımlandı. Güney'e geldiğimden beri Etta'yla ticaret yapan, yanımdaki eğlencelerde yemek yiyen, hatta yanımdaki lanet savaş meydanlarında savaşan aynı halk şimdi bana karşı dönmüştü. Bir anda, bir saniye bile düşünmeden düşman olmuştum.

Rune muhafız arkadaşına katıldı ve kemerinden deniz baltasını çıkarırken şok edici koyu yeşil gözleriyle bakışlarımı üzerinde tuttu.

"Kesin şunu." Sofia Rune'un omzunu itti ama Rune kıpırdamadı bile.

Daha fazla insan bana ulaşmak için umutsuzca iç muhafızları ittiğinde Huldra'nın gözleri karardı. Orman fae'leri onları itip kaktı, Yıldızlar Sarayı'ndan bazı görücüler onları takip etti ve kollarımı tırmaladı.

Bracken kral rolüne geri döndü ve halkına sakin olmaları için bağırdı ama insanların gözlerinde garip, neredeyse doğal olmayan bir öfke vardı. Nazik prensesin başına gelenler için kan istiyorlardı ve aradıkları benim kanımdı.

Hantal bir fae boynuma bronz bir meç savurduğunda kısa kılıcıma uzandım. Bu çılgınlıktı. Kafamdan bir düzine hamle geçti. Kaçmalı mıydım? Mantığımı mı kullanmalıydım? Artık kanayan hiç kimse mantıklı görünmüyordu.

Neler oluyordu? Bu kadar beceriksiz insanlar nasıl kana susamış fae'lere dönüşmüştü?

Bir balta ceketimi kesip derimi yüzdüğünde, öfkeye kapılmaktan başka çarem yoktu. Buraya ilk geldiğimde Güney halkına sadakat yemini etmişim ve illüzyonlarımı sadece tehditler ortaya çıktığında kullanacaktım.

Tehdidin bana karşı olmasını beklemiyordum ama fae'ler krallarını görmezden geliyorlardı; lanet olası vahşiydiler.

Bir elimi kaldırdım. Öfkenin yakıcılığı parmak uçlarımı kavurdu ve bana saldıran halkı şaşırtacak kadar güçlü, sisli bir illüzyon yarattım. Adalarda kullandığım tek öfke Einar'a yaptığım tek kaymaydı. Basit engerekler bir kalabalığı kontrol altına almak için hiçbir şeydi.

"Zaman yok." Eryka önümde belirdi, gözleri yıldız ışığı gibi bembeyazdı. "Her şey görüldüğü gibi değil. Her şey görüldüğü gibi değil. Kaç. Kaç!"

Onun ürkütücü kahin sesi duvarlara çarptı. Beni iliklerime kadar sarstı. Eryka kaçmam için bağırmaya devam etti, transa geçmişti ve bu sadece fae'de daha ilkel bir öfke uyandırıyor gibiydi. Gunnar sevgilisini sürükleyerek uzaklaştırdı, çılgın bakışları benimkilerle buluştu ve gürültünün içinde gitmem için bağırarak olabileceğini düşündüm.

Arka kapıya doğru koşmadan önce ne olduğunu öğrenmek için beklemedim.

"Ari!" Frey beni orada karşıladı. Burnundan kan damlıyordu ve gözleri çılgına dönmüştü. "Kelleni istiyorlar."

"Tanrılar aşkına Frey, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Omuzlarımı kavradı. "Rihtıma koş. Sınırları mühürlüyorlar!"

"Prensi terk etmiyorum."

"Ari," diye bağırdı Frey yüzüme yaklaşarak. "Onu bırakmayacağız. Stieg ve ben hem onun hem de Eryka'nın yanında olacağız."

"Biri ona suikast düzenledi," dedim, panik boğazımda düğümlendi. "Bana komplo kuruyorlar. Kuzey'e tuzak kuruyorlar. Frey, senin için gelebilirler, Bracken için,-"

"Biliyorum," dedi Frey beni sert bir şekilde iterken. "Burada ne olduğunu anlayana kadar boynunu tutmalısın, şimdi git!"

"Ayrılamam-"

"Eğer ölürsen Gunnar'ı koruyamazsın." Frey beni bir kez salladı. "Yanlış bir şeyler var. Saçmalıyorlar. Bir hile var, bir fae oyunu oynanıyor."

"O zaman birlikte gideriz."

"Ve prensin peşinde vahşi fae sürüleri mi var? Şu anda onun için bir tehlikesin, Ari. Bunu gör." Ses tonunu alçaltırken çenesi sertleşti. "Onu koruyacağız, bunu biliyorsun. Ama Etta'ya git; ordulara ihtiyacımız olabilir."

Vay canına, haklıydı. Fae halkı çok hızlı değişmişti. Sakin orman fae'leri kan fae'lerinin vahşetine daha yakındı. Sadece birkaçı bağırarak sorular sordu, sadece birkaçı halkını sakinleştirmeye çalıştı.

Frey'e döndüm ve bir elimle yanağına vurdum. "Prens ve prensesi bırakmayacaksın. Gerekirse saklayın. Ben geri döneceğim."

Başını salladı ve beni uzun evin arkasına doğru itti. "Git. *Git*."

Kapıyı arkamdan çarptım ve üstten sürgüledim. Bir elimi tahtaya bastırarak kapıya yaklaşan herkesi şaşırtacak bir illüzyon yarattım. Enerjim azalıyordu. Savaşlarda büyük yanılsamalar yaratmıştım, ama barışla birlikte, şimdi büyük öfke dalgaları yaratmak nefretle acı veriyordu.

Birkaç malzeme toplayabilmem için yeterince uzun süre dayanması gerekiyordu.

Trol, kapının üzerindeki perdelerden birinin arkasından görünene kadar Dunker'ın zaten odada olduğunu fark etmemiştim. "Gürültülü bir cümbüş."

"Bana pelerinimi ve seyahat çantamı getirin. Acele edin!"

Dunker sarsıldı. Ne trollerle ne de Saga'dan başka kimseyle sert konuşmadım. Trol yemek odasına girdi ve bir süre sonra geri dönerek bana pelerini giydirmeye çalıştı. Onun yardımını beklemedim ve koyu renkli, ağır yünü omuzlarımdan geçirdim ve seyahat için kullanılan deri bir deriyi kemerime bağladım. Bir deri içinde su, ekmek, peynir, fındık ve kurutulmuş bıldırcın eti beni birkaç gün idare ederdi.

Ticaret gemileri olup olmayacağını bile bilmiyordum. Bir prensenin öldürülmesi sınırları kapatabilirdi. Krallık kaosa sürüklenirdi ama denemek zorundaydım. Doğu denizlerine, Klockglas ya da Skítkast'a ulaşabilsem bile. Kryv Loncası'nın ve Falkynler'in yardımını almak, Valen ve Elise'le konuşana kadar beni rahatlatabilirdi.

Stieg arka kapı aralığında belirdi. Yüzü kızarmış, alnında ter parıldıyordu. "Ari, arkadan çık."

"Neler oluyor?" Masadan gümüş kabızalı bir bıçak kaptım ve aceleyle kapıya yöneldim. "Astrid krallıklar arasında bir savaş başlatmak için prensese zarar verdiğin konusunda ısrar ediyor. İstedliğini söylüyor Bracken'ın gücü." Stieg sesini alçak tuttu ve birlikte dışarıdaki domuz ağıllarının gölgeleri arasından süzüldük.

"Bu işin arkasında o var."

Stieg'in çenesi titredi. Bir elini kaydırdı ve dalgalı saçlarından bir tutamı alnına doğru itti. "Kesin bir şey söyleyemem; gerçekten sıkıntılı görünüyor. Bracken düzen çağrısı yapıyor ama halk

mahkemeleriyle yüzleşmenizi talep ediyor."

Lanet olsun. Fae mahkemeleri hilelerle doluydu ve Güney'deki halkın ince kana susamışlığı her zaman sızardı. Masum ya da suçlu olmasına rağmen sanığın ceza almadığı tek bir mahkemeye bile tanık olmamıştım. Buradaki halk şaşırmaktan hoşlanıyordu. Yeni bir heyecanı özlüyorlardı; bir mahkumu taşa çevirmek, gözlerini almak ve on yıl boyunca dizlerinin üzerinde yürümesine neden olmak, görmek için yaşadıkları türden hileler ve planlardı.

Benim masum olmam onlar için önemli değildi. Onlar burada gerçekten ne olduğunu araştırırken, gerçek suçluyu bulana kadar yeni çılgınlıklar atmaktan zevk almak için tırnaklarımı sökeceklerdi.

Bracken'ın tahta geçerken ettiği yeminlerden biri de sarayına biraz nezaket katmaktı ama bir kültürü değiştirmek hiç de kolay ve hızlı değildi. Kralın da halkı gibi biraz yaramazlık yapmaktan hoşlandığından şüpheleniyordum.

Bıçağı eklemelerim ağrıyana kadar kavradım. Bir felaketin olması kaçınılmazdı. Bunu bilmeliydim. Felaket kötü bir gölge gibi beni takip etti.

Hata yok, birisi Signe'yi kasıtlı olarak öldürmüştü. Bunun krallıklar arasındaki barışı bozmak için olduğuna inanıyordum, beni suçlamak için başka ne işe yarayacaktı? Nedenini öğrenene kadar durmayacaktım, sonra kaburgalarını kıracak ve kalbini ikiye bölecektim.

"Ari." Stieg kıpırdandı ve ağılın köşesinden baktı. "Şimdi gitme zamanı. Ben arkanı kollayacağım."

Uzun evin kapısı vurulduğunda, Stieg ellerini kaldırdı. Bir hava fae'si olarak, öfkesi kapıya güçlü bir rüzgâr dalgası gönderdi ve halk rüzgârın gücüne karşı savaşırken menteşeleri yerinde kilitli tuttu.

"Seni bulacağız, Ari!"

Boğazımın arkasında onlarca kelime düğümlendi. Birçok düşüncesi ve esprisi olan bir adamdım ama sesimi çıkaramıyordum. Stieg'in buna ihtiyacı yoktu. Omzunu kavradım, hafifçe salladım ve sonra başımı salladım.

Stieg'in gözcülüğünde, kaos arkamdayken nemli Mossgrove'a daldım.

BÖLÜM 11

BÜYÜKELÇİ

Word Güney'de iyi seyahat etmedi. Gecenin bir nimetiydi. Kasabalar ve farklı mahkemeler birbirlerine biraz şüpheyile yaklaşıyordu. Kibir, kin ve hile onları barış ve uğursuz oyunlardan oluşan garip bir dansın içinde tutuyordu. Çeşitli hikâyeler anlatılır ve her mahkeme gerçek hikâyeyi bildiğini iddia ederdi.

Bana zaman kazandıracaktı. Düşünmek, harekete geçmek ve plan yapmak için zaman.

Yukarı tepelerdeki sorunlardan hiçbiri rıhtıma ulaşmamıştı, bu da bana Arnavut kaldırımlı patikalar ve tahta kalaslar boyunca fazla fark edilmeden koşma özgürlüğü bırakıyordu. Gece nöbetçileri su kenarındaki tavernada biralarını yudumluyorlardı. Halk geçmeme izin verdi ve bitkin nefeslerime pek aldırış etmedi.

Ta ki bir dönemeci dönüp yüzüme dolanan saçlarıyla yumuşak ve güçlü başka bir bedene çarpına kadar. Neredeyse öne doğru düşüyordum, ama onu belinden yakaladım ve merkezden uzak bir kucaklaşmayla bizi dengeledim.

"Saga?" Adı dişlerimin arasından tıslayarak geçti.

Saga ters ters baktı ve beni geri itti. "Ne halt ettin sen?"

Bunun için zamanım yoktu. "Git buradan, Saga. Git." Bilinçli bir adımla onu kenara ittim ve rıhtımın ticaret köşelerine giden yolda ilerlemeye devam ettim.

Saga'nın adımları onu takip etti. "Beni bırakın dedim."

Nefesinin altında mırıldandı ama dinlemeyi reddetti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tedirginlik ve şüphe kalbime bir veba gibi yapışmış, beni her türlü güvene karşı zehirlemişti.

Bıçak elimde, onu nemli bir duvara yapıştırdım. Hançerimin ucunu göğsünün altındaki kaburga kemiklerinin arasına saplarken elim boğazına dolandı. "Bunu sen yaptın, değil mi? Hâlâ eski kraliçe için çalışıyorsun ve bana tuzak kurdun."

Saga bıçağı savurdu, gözlerinde ateş yanıyordu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok." "O zaman git. Git."

"Gemilere gitmeyin."

"Beni rahat bırak." Boğazını bıraktım ve arkamı döndüm.

"Ari." Saga kolumdan çekerek beni eski arma ve çuvallardan oluşan büyük, çürümüş bir sandığın arkasına itti. "Bak."

Şiddetle küfrettim, sayamayacağım kadar çok küfür ettim. Rune rıhtımdaydı, sol elinde bir seax tutuyordu ve etkileyici kanatlarını açmıştı. Kalan üç ticaret gemisindeki mürettebatla konuştu

gemiler. Yanında silahlı ve gölgeleri tarayan diğer kanatlı muhafızlar vardı.

Göğsüme kramp girdi. Rune cana yakın biri değildi ama Torsten Bror'un ve en huysuz adam olan Nightrender'in dostluğunu kazanmıştım ve her zaman Rune ve Bo ile de aynı şeyi yaptığımı hayal etmiştim.

Saga, "Bo zaten seni takip ediyor olacak," diye fısıldadı. "Bracken seni canlı olarak geri getirmek istiyor ama .

. . muhafızların bir *kaza* geçirip geçirmeyeceği belli değil. Nasıl çalıştıklarını biliyorum, Ari." "Onları sen getirdin."

"Suçlamaları bırakın ve beni dinleyin. Onları ben getirmedim." "O zaman neden buradasın?" Sabrım tükenerek tersledim.

"Başka seçeneğim yok." Avuçlarını göğsüme bastırdı.

Her geçen an daha da canileşiyordum. Bir elimle bıçağımın kabzasını kavradım, böylece ucu nemli kaldırım taşlarına yöneldi ve diğer elimle saçlarını kavradım, başını geriye doğru çektim. Yüzüm ona yaklaştı; nefesi dudaklarımı ısıttı. "Açıkla."

"Seni lanet olası aptal," dedi Saga. "Sana *bağlıyım*. Burada olmaya mecburum. Senin iğrenç tarafında olmaktan başka seçeneğim yok. Tebrikler Ari, ikimizi de lanetledin."

Parmaklarımı saçlarından çözdüm ve çenesini başparmağımla ilk parmağımın arasına sıkıştırdım. "Yalan söylüyorsun. Her zaman benim yanımda değilsin."

Saga elimi yüzünden çekti. "Asla uzun süre ayrı kalmayız ve sen bile itiraf etmelisin ki beni sıkıcı işlerine sürüklemek zorunda hissediyorsun."

"O zaman Bracken'a koş," diye çıktım. "Seni kaçak efendinden kurtarmasını iste."

"Bu kadar kalın kafalı olamazsın. Bana daha fazla beynin olduğunu söyle." Elinde olmadan hıncını benden çıkarıyormuş gibi bir avucunu göğsüme vurdu. Ya da bana dokunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Her iki durumda da umurumda değildi. "Ari, eğer geri dönersem, beni sana çeken bağı keşfederler ve seni bulmak, seni izlemek için kullanılırım. Senin sonun olurum."

"Ne kadar da doğru," diye homurdandım.

"En azından hizmetkârlığım konusunda bana bir avuç seçenek sundun." Saga gözlerini kaçırdı, çenesi titriyordu. "Kullanılmak ve zorlanmak için geri dönmeyi, sonra da can sıkıntısından gözlerini oyarken cezamı tamamlamak üzere yeni bir efendiyle takas edilmeyi tercih etmem."

"Yazık olurdu," dedim kendimi durduramadan. "Gözlerimin taze bal kadar güzel olduğunu söylerler."

"Gerçekten mi? Sana söylediklerimden sonra tek anladığın lanet olası göz rengin mi oldu?" Kırılganlığı maskelemek için kullanılan zekâ ve akıllıca sözler, vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktı.

İçimi çektim. "Hayır. Seni duydum. Beni böylesine cömert bir efendi olarak görmeniz sizin lehinize bir işaret."

"Tanrılar beni lanetlesin." Saga fikrini değiştirip kılıcımı kendine çevirecekmiş gibi görünüyordu. "Mesele şu ki, her halükarda burada olmak zorundayım. Ama prensiniz beni giderken gördü ve-"

"Gunnar? O güvende mi?"

"O güvende ve bunu senin yaptığına inanmıyor," dedi. Kadının lehine bir işaret daha. Yalan söyleyebilirdi, Gunnar'dan kendi uydurduğu acımasız sözlerle bana eziyet edebilirdi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye devam etti Saga, "ama sana mektupları hatırlatmamı söyledi."

Ciğerlerimdeki hava, iç organlarıma inen bir yumruk gibi emildi. Calista'nın notu. Rıhtıma baktım. Beni uyarmıştı, hem beni hem de Gunnar'ı halkımızı aramamamız konusunda uyarmıştı. Lanet olsun, bu belayı görmüş müydü?

Kuzey'e ve Doğu'ya uzanırsak, sevdiklerimize zarar geleceğini ima etmişti.

Yumruklarım sıkıldı ve çözüldü. Buna inanmalı mıydım? *Evet*. Kız hiçbir zaman gerçek dışı konuşmamıştı ve muhtemelen bunu asla kabul etmeyecekti ama Elise ve Valen'i, özellikle de Sol Ferus'u kendi çocukları gibi görüyordu.

İnsanlar.

Arkadaşları olarak. Onlara zarar verecek hiçbir şey yapmazdı.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Ne yapacağım ben? Bunu kralımdan, Gunnar'ın ailesinden nasıl saklayabilirim?"

"Önce buradan kaçacağız. Açıkta kalmak pervasızlık ve aptallık olur." "Kaçmak mı? Ben kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir yavru değilim. Kötü niyetli-"

Saga'nın iniltisi sözlerimi kesti. Kolumu kavradı ve bizi nemli bir ara sokağa çekti.

Bir yığın nakliye tahtasının arkasına çömelip elini ceketimin ön kısmına doladı ve beni kendine çekti. "Kırılğan gururunu unut. Korkak olman gerektiğini ima etmiyorum. Sana kaçırılmadan önce saklanacak bir yer bulmanı söylüyorum. Sınırlar şafakta kapanacak. Adalardan ayrılmak yok."

Bu köşeye sıkıştırıldığım ilk sefer değildi. Muhtemelen son da olmayacaktı. Ancak bu hareket kişiseldi; krallıklar arasındaki birliğin hoş karşılanmadığının ve kabul edilmediğinin açık bir göstergesiydi.

Gözlerimi kapattım, düşüncelerim bir mil gibi dönüyordu. Bracken iki keskin bıçak arasında sıkışıp kalacaktı. Beni Kalpler Sarayı'nın karşısına çıkararak halkını yatıştırması gerekecekti ama toprakların birleşmesini görmek istediğini biliyordum. Boğazımı kesmeyecekti ama eğer ona canlı olarak geri dönebilirim, onlar soruştururken beni bir süreliğine hapsetmek zorunda kalabilirdi.

Burada birisi bir kraliyet mensubunu katletmiş, sonra da bunu Etta'dan gelen temsilcinin üzerine yıkmıştı. Valen, Sol, Herja, cehennem, tüm krallığımız bunu bir hakaret olarak görecektir. Misilleme yaparlardı. Kralım ve kraliçemin bana yeterince değer verdiğine güveniyordum ki, tüm bunların arasında hapsedilseydim, Etta'nın savaş gemileri Güney kıyılarıyla buluşacaktı.

Demir duvarların arkasında kalmayı göze alamazdım.

"Ari?" Saga alışılmadık bir güvence gösterisiyle elini omzuma bıraktı. Ya da belki de sadece benim hareketsizliğimden rahatsız olmuştu.

Bakışlarını karşılamak için gözlerimi kaldırdım. "Yüce Divan'a götürülemem ama halkıma ulaşamazsam, bunu kimin yaptığını bulmanın bir yolunu bulmalıyım."

Saga topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "O zaman ne yapacağımızı bulana kadar saklanalım."

Lanet okudum ve bakışlarımı yıldızlara kaldırdım. "Doğru söyle Saga: Gönül Divanı bana ulaşmak için Gunnar'a, Frey'e ya da Stieg'e zarar verecek mi?"

"Sanmıyorum."

"Öyle olduğuna inanmıyorsun." Hayal kırıklığıyla inleyerek avuçlarımı yüzümde gezdirdim. "Bu cevap yeterince iyi değil ve samimi olup olmadığını bilmiyorum. Bir ayın yapmalıyız."

"Ne?" Ağzını solgun bir çizgiye sıkıştırdı. "Hangi ayın?"

"Bilmiyorum." Savaş Kuzey'deki halkımı tehdit ettiğinden beri hissetmediğim sıcak öfke damarlarımda fokurduyor, sert sözler ve keskin bıçaklarla ezmek için bir boğaza ulaşıyordu. Kendimi çelikleştirdim ve parmak eklemlerimin kaldırım taşlarına çarpmasını engellemek için yumruklarımı sıkıca kavradım. "Adaların Fae'leri her zaman ayın yaparlar, değil mi? Bana ihanet etmemen için bizi bir sadakat, bağlılık ve sönmeyen bir aşk ayiniyle büyüle."

"İlki gerçekten var," dedi Saga parmağını kaldırarak, "ikincisini asla kabul etmem, üçüncüsü ise sende sevicecek bir şey olmadığı için işe yaramaz."

Ona el salladım. Şimdi bir kelime savaşının zamanı değildi. "O zaman sadakat olsun. Nasıl yapılır?"

"Ben zaten sana bağlıyım."

"Bana bağlısın, evet. Gerçek sadakat ya da beni yalnız ve savunmasız bıraktığın için boğazımı kesmeyeceğine dair hiçbir söz söylenmedi."

"Bu gerekli değil ve-"

Açık avucumu sokağın kaygan taşlarına vurdum. Saga biraz şaşkınlıkla sarsıldı ve sustu. Sesim boğazımdan bir engerek yılanının dişleri gibi sert ve sivri bir şekilde süzüldü. "Bu gerekli. Seninle birlikte gölgelere bir adım daha atmaktansa kendi boğazımı keseceğimi bilecek kadar ihanet gördüm."

Aylardır süren alay ve küçümsemelerden sonra ilk kez Saga tartışmadı. Beni kesmek için bir girişimde bulunmadı. Belki de nedenlerini anlamıştı.

Başını sallayarak diz çöktü. "Ben Özellikle yetenekli değilim."

O anda Saga'yı hangi sarayda doğduğu konusunda hiç sorgulamadığımı fark ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse, kadının cazibesine tanık olduğum bir zamanı bile hatırlayamıyordum. Çok az yeteneği olan bazı fae'lere *tömma* ya da boş olan denilen sert bir unvan verilirdi.

Yıldızlar Sarayı'ndaki gibi soluk gözleri, Kan Sarayı'ndaki gibi sivri dişleri ya da gri bir teni yoktu. Orman fae'si olabilir mi? Lord Hawthorne ve Leydi Yarrow'un bitmek bilmeyen eğlence düşkünleri oldukları biliniyordu; Saga gibi ağırbaşlı, son derece soğuk bir ruhun onların sarayında yer bulamayacağına şüphe yoktu.

İlçenin değişmez muhafızlarından biri haline gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi. "Bunu

başarabilir misin?"

Başını salladı ama aldığı her nefesten alışılmadık bir gerginlik sızıyordu. "Bir damla kanına ihtiyacım olacak."

Hiç vakit kaybetmeden bir parmağımın ucunu batırdım, sonra bıçağımı kabzasıyla birlikte ona uzattım. O da bıçağı aldı ve aynısını yaptı. Birkaç kelimeyle, Saga bana bir taşı onur için belirli bir rune şeklinde kanla boyamamı söyledi, sonra Saga güvenilirlik ve güvenilirlik için rune'a kanını ekledi.

Bağlama rumuzu taşların üzerinde parlıyordu, kayda değer bir şey değildi ve tam olarak sadakat isteyen bir rumuz da değildi.

"Yalan yok," dedi utangaç bir ifadeyle. "Yapabileceğimin en iyisi bu." Saga avuçlarını birbirine sürttü, sonra bir avucunu üstte tuttu. Bakışlarını kaldırdı. "Benimle ayini konuşmanı istiyorum."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve büyük elimi onunkinin üzerinde gezdirdim, teninin sıcaklığını, yaşamasının ya da ölmesinin umurunda olmadığına ikna olduğum bir kadına karşı duyduğum garip istek ve çekimin kıvılcımını görmezden geldim.

"*Binda oss samman eiwa och tiwaz*," Kelimeler Saga'nın dilinden bir şarkı gibi kayıyordu, kasvetin altına gömülmüş bir hafiflikle hüzünlü bir melodi.

Gözlerini kısıtı ve çenesiyle ellerimi işaret etti, ben de onun ilk kez glamour kullanımını izlerken huşu hissine kapıldım.

Boğazımı temizledim ve ayin büyüsünü tekrarlamak için elimden geleni yaptım. Garip bir şekilde, ilk kelimeleri beceriksizce söyledikten kısa bir süre sonra, sanki göğsüm çatladı ve içim onun gücünü kendi gücümün içine almak için uzandı. Sözcüklerim onunkilerle çarpışıyor, ben bir değirmen, o da bir su gibi diğerinin kuytularına ve çatlaklarına yerleşiyordu.

Her büyü onun kanından sıcaklık alıp benim kanıma katıyordu.

Ellerimiz birbirine değdi. İnce parmakları benimkilere sertleşmiş nasırlarla bağlandı. Öfkemin içinden melankolik bir melodiyle şarkı söylüyordu. Beni tamamen dolduran altın rengi, sıcak bir şeyin gelgiti ve akışı. Göğsümde kök saldı, sonra damarlarımdan kafatasıma, ayak parmaklarıma, parmak uçlarıma dal budak saldı.

Altımızda, kanlı bağlama yazısı gümüş yıldız ışığı gibi parlıyordu.

Bunu pek umursamadım. Gözlerimi Saga'ya dikmiştim. O da şaşkın, neredeyse korkmuş bir şekilde bana bakıyordu. Bir anda çok sıcaklamıştım, teninin tenime değdiğinin çok farkındaydım.

Rahatsızlık aniden ortaya çıkınca Saga geri çekildi. Ellerini silkeledi ve bakışlarını kaldırım taşlarına dikti. "Bitti."

"Tam olarak ne yapıldı?"

"Önümüzdeki üç gün doğumu boyunca birbirimizi korumaya ve asla yalan söylememeye ya da ihanet etmemeye kararlıyız."

Sözlerin gerçekliği omuzlarıma asıldı, garip bir rahatlıktı. Ona bir yalan söylemeyi düşündüğümde, sanki ona bakmak iğrençmiş gibi, bu düşünce bile dilimi çatlamış bir karabiber gibi yakıyordu.

Gerçek bir ayın yapıldığına inanmam için yeterliydi ve zamanımız kalmamıştı. "Büyü kullandığını görmek garip," diye itiraf ettim.

"Övünülecek bir şey değil; ayın basitti. Adalardaki çoğu Fae halkı geçinmek için temel ayinleri öğrenir."

"Şimdi test etmek niyetindeyim." Bir elimi bileğine dolayarak onu kendime yakın tuttum. "Tekrar soruyorum, halkıma zarar verecek biri var mı? İlk cevabın pek tatmin edici değildi."

Bir an için tereddüt etti. "Genç prensiniz Eryka ile nişanlı olduğu için Yıldız Sarayı tarafından korunuyor. Ben kaçmadan önce Frey ve Stieg onun yanındaydı. Muhtemelen sorgulanacaklar ama prensin muhafızları olarak görüleceklerdir, sizin değil."

Midem ekşi asitle çalkalanırken, gerçek yumuşak bir dalgayla üzerime yuvarlandı. Ne lanet bir kabustu. Ölmemi çok isteyen bir kadınla yabancı bir krallıkta kapana kısılmıştım. Prensime hizmet edemiyordum ve kralıma hemen haber gönderemiyordum. Eğer bu ittifaka yönelik bir saldırıysa, tek bildiğim Etta'ya, hatta muhtemelen Doğu halkına saldırmak için daha derin bir komplo kurulduğuydu.

"Yollardan uzakta seyahat edeceğiz," diye fısıldadı Saga. "Mossgrove'un derinliklerinde bir sürü mağara var."

Bir elimi bileğine doladım ve onu tekrar göğsüme çektim. "Eğer bana ihanet etmeye kalkarsan, seni öldürürüm."

"Üç gün boyunca yapamam." Saga bana ters ters baktı. "Ama sana olan bağım bir rün ayininden çok daha fazlası, beni senin yanında olmaya zorluyor yoksa nefes alamam. Gelecek yüzyılda kendini ölü bulursan ne olacağını tahmin etmek için fazla hayal gücüne gerek yok. Nefes almaya devam etmek istememden başka bir nedenle sana yardım etmiyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Cenaze ateşimin başında ağlar ve büyük salonla karşılaştığımda beni bedenime geri döndürmeleri için tanrılara yalvarırdın."

Tiksintiyle homurdandı. "Sana bu kadar iğrenç bir şekilde bağlı olmasaydım, ..." Sözcükleri dilinin ucuna dolandı. Bana ters ters baktı.

Çenesini aniden kavradım, nefesinin kesilmesinden çok fazla zevk aldım. "Bana yalan söyleyemezsin, değil mi? Ölümüm üzerine ne kadar övgüler dizeceğini söyleyemezsin çünkü bu doğru değil." Sesimi karanlık, tehditkâr ama dürüst bir şeye indirdim. "Beni ister lanetle, ister öv, bunun pek bir önemi yok, çünkü her iki durumda da adım dudaklarından dökülür ve ben tatmin olurum."

"Sen bir piçsin."

"Yanlış, ailem çok yeminliydi." Bileğini kavramak için yüzünü serbest bıraktım. "Ama ben senin efendinim. Şimdi ya adımlarını topla ya da geride kal."

Karanlığa doğru ilerlerken bana bakışına bakılırsa, iz sürücü bir fae önce boğazımı kesmezse, Saga'nın çok geçmeden keseceğinden emindim.

BÖLÜM 12

TUTSAK

MAlvheim'dan yaklaşık yedi boy ötede, iki beyaz kayanın arasında bir kayalık bulmuştuk. Sarmaşık sarmaşıkları ve söğüt dallarıyla iyice gizlenmişti. Ari'yle birlikte bir kulübe inşa ettik. Bizi gözden sakladı, sonra da kulübeyi gizlemek için dalların üzerine yapraklar, yosunlar ve kesilmiş çimen parçaları sererek bir saat daha geçirdi.

"Birkaç saat sonra dinlenmeye vaktimiz olacak," dedi çantasını omzuna atarken. Karanlık bakışlarıyla kürk mantomu omuzlarımdan indirip yastık olarak kullanmak üzere bir çıkıntının içine sokmamı izledi. "Beni uykumda öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Bunu düşündüğüm zamanlar oluyor." Ağzımdan çıkan kelimeleri düşünmeden söyledim. "Anlaşılabilir."

Ölüm tehdidi onu eğlendirmiş gibi ağzının kenarı seğirdi. "Ama ne bu gecenin?"

"Bu gece seni öldürmeyi düşünemeyecek kadar yorgunum." Gözlerimi kapattım.

Cevap Ari'yi yeterince yatıştırmış olmalı ki düz bir taşta yaslandı, çantası yastığı, bıçağı da kucağıydı. İstesem uzanıp avucumu göğsüne yaslayabileceğim bir mesafedeydi. Tabii ki istemedim ama teninin sıcaklığı garip bir rahatlık veriyordu.

Uykuya daldım, akşamın telaşı ve şiddeti damarlarımı terk etti, ta ki yorgunluk beni arkamdan yakalayıp hiçliğin içine çekene kadar.

Sabah ötücü kuşların hoş cıvıltıları beni uyandırdı. Dizlerimi göğsüme çekmiştim ve kürk mantom omuzlarıma dökülmüş, soğuğu kovalıyordu. Ama o oradaysa, kafam neydi?

Çenemi eğdim. Bacaklar. Güçlü, kaslı bacaklarımın üzerinde uyuyordum. Savaş eğitimi, yokuş yukarı koşma ve çalılıklarda çömelme sırasında şekillenen türden bacaklar.

Ari'nin yumuşak nefesleri duyularımı harekete geçirdi. Omzumun üzerinden baktım. Hâlâ ayaktaydı ama uykuya dalmıştı ve başı bir tarafa düşmüştü. Bıçak elindeydi ve diğer kolu sahiplenici bir şekilde belime sarılmıştı.

İrkilerek oturdum. Ari sarsılarak uyandı, bıçağı hazırды.

Gözleri ışığa alıştığında uykusunu sildi ve hızla ayağa kalktı. Barınağımızın girişine doğru ilerledi ve elini yüzüne sürdü. "Bu kadar uzun süre uyumamalıydık."

"Çok uzun sayılmazdı," diye karşı çıktım, muhtemelen adamla tartışmaktan kendimi alamadığım için. Vücutlarımızın birbirine dolanmaya ne kadar yaklaştığından hiç bahsetmeyeceğimizden şüpheliydim.

Kulübenin dışında, taştan bir yarıktan biriken bir dere damlası buldum ve buz gibi suyu yüzüme sıçrattım. Ari uzun bir meşeye tırmanarak konumumuzu belirlemeye çalıştı.

Biz yabancı meyveler ve kökler ararken o da biraz illüzyon yapmıştı. İç kenardaydım, ama bulanık bir pusun içinden gerçekte orada olmayan uzun otların parıltısı ve kimseyi çok yakın adım atmaktan caydırmak için pürüzlü düşüşler vardı.

Parmak ucumla dokunduğumda sihrinin parlaklığı dalgalandı.

"Dur." Ari en alttaki dalın yarısına kadar inmişti ve bir eli göğsünü kaşıyordu. "Ne?"

"Dokunma ona."

"Bunun gibi mi?" Parmağımı tekrar parlaklığın içine soktum.

Ari bana küfretti. Eli göğsüne doğru uçu ve daldaki tutuşunu kaybederek kısa mesafeden orman zeminine düştü.

Ağzımı kapattım ve ona doğru yavaş adımlarla ilerledim. "Boynunu mu kırdın?"

Bana ters ters baktı ve kendini oturmaya çekti. "Bunu istediğini söyledim ama istediğini sanmıyorum.

Sanırım beni özlersin."

Alay ettim, ama kan ayininin dilimden döktüğü kelimelerden sonra *söyleyeceğim* her kelimeyi ısıarak söyledim.

"İllüzyona dokunduğumu hissedebiliyor muydun?"

"Evet." Homurdanarak ayağa kalktı ve pantolonunu ölü yapraklardan ve kirden arındırdı. "Sanırım öfkemde bir arıza var. Pek çok illüzyonist büyülerinin manipüle edildiğini hissedemez. Normalde çok büyük bir sıkıntı değil ama sende . . . cehennem, korkunç kaçınıyor. Ve keşke bunu sana söylemeseydim, çünkü şimdi bunu bana karşı kullanacaksın. Aslında bunu hiç kimseye itiraf etmedim."

"Ah, senin için daha kötü bir şey yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor."

"Evet, bu doğru. Her zaman saklamayı ve görmezden gelmeyi başardığım bir şey, Tanrı'nın cezası bir nedenden ötürü, dokunuşunuz ... daha hissedilir."

Karnımdaki gergin, düğümlemiş sinirlerin saldırısını gizlemek için kıkırdadım. "Neden sır olarak saklıyorsun? Halkının bunu bir zayıflık olarak görüp seni kovmasından mı korkuyorsun?"

Şimdi sessiz kalan Ari'ydi.

Gülümsemem soldu. O da öyle. Böylesine basit bir şeyi, kendisinde daha az değer görecekları korkusuyla halkından saklamıştı. Ah, böyle şeyleri bilerek onu ne kadar kızdırabilirdim.

"Saçma sapan şeyler için endişeleniyorsun," dedim. "Eğer bu senin cazibeni başarıyla korumanı engellemiyorsa-"

"Öfke."

"-o zaman sizi bu yüzden daha aşağı görmezler."

Ari kaşlarını kaldırdı. "Tatlı tehdit, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım şu anda beni yükseltmeye çalışıyorsun."

"Bence bu kadar basit bir konuda çocukça davranıyorsun, hepsi bu."

"Alışkanlıklar, sevgilim." Ari elinin tersiyle itti. "Hayatta kalmak bir zayıflık görüntüsünü bile göze alamadığında, biz Gece Halkı her türlü anormalliği saklamayı çabuk öğrendik." Ari durakladı. "Aslında, şu anda yakınlarda biri var. İllüzyonun içine girmişler. Acele et, gitmeliyiz. Fısıltı Gölü'nün doğusunda kasabalar var. Erzak alabiliriz."

Bana geride durmamı ve illüzyonun düşmesine izin verirken aşağıda kalmamı söyledi. Eğer yakınlarda birileri varsa, Mossgrrove'un derinliklerine gizlice girmemiz gerekecekti.

Ari yumruklarını kapattı ve kısa bir an için öfke büyüünün parıltısı tekrar içine dönmüş gibi göründü.

Halkın yakın olduğu hissinden bahsetmişti ama yanılsama tamamen ortadan kalktığında, Ari'nin de bir anda yalnız olmadığımıza benim kadar şaşırdığından şüpheleniyordum.

Ari küfretti ve kılıcını kınından çekerek saldırmaya hazırlandı.

"Üç cehennem." Bir elini kalbine bastırmıştı. "Eryka." Sonra Ari başını eğdi ve ses tonu değişti. "Eryka? Bizi nasıl buldun?"

Şüphe ensemde keskin dişler gibi yükseldi. Gerçekten de bizi nasıl bulmuştu?

Ari'nin uzun evindeki dizginlenemeyen öfke ve hiddete tanık olduktan sonra, insanları ele geçiren garip bir büyü olduğunu kabul etmeye başlamıştım. Aynı şeyin Eryka'nın başına gelmediğini ve kötü niyetli nedenlerle burada olduğunu kim söyleyebilirdi?

Eryka'nın yanaklarına kir bulaşmıştı. Buz gibi saçları dağınık ve toz içindeydi ve elinde katlanmış küçük bir parşömen tutuyordu.

"Hodag büyüünüzün kokusunu aldıktan sonra bizi buraya getirdi. Bana gördüğüm şeyin gerçek olmadığını söyledi. Kenarlarına dokunduğumda parıldadığı doğrudur. Bu iyi bir şey, çoğu trol halkı vahşi vebadan etkilenmedi, yoksa büyü bulma konusundaki mükemmel yetenekleriyle saklanmanız daha da zor olurdu."

Ari iç çekti ve bana bir bakış fırlattı. Öfke büyüünün tuhaflığı onu rahatsız ediyordu ama doğrusu ben bunu bir avantaj olarak görüyordum. Kullanmamız için bir tür uyarı. Belki bir gün ona bu konuda güvence bile verebilirdim.

"Vahşi veba mı?" Ari kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı.

"Yüce Kral böyle diyor," dedi Eryka. "Etkilenenlerin gözleri gölge gibi. Nightrender'ınkiler gibi değil, onlar ne kadar korkunç olsalar da, bunlar farklı. Akılsız bir tür karanlık. Boş. Kan, öfke ve korkuyla hayatta kalmak için ilkel içgüdülere saplanmış gibiler. Alvheim'ın kapılarına şiddet getiriyor."

Ari bana bir bakış attı. Güzel. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Trol halkı bizi bulabilir o zaman?"

Boğuk bir ses geri döndü, "Benim gibi değil. Sizi kolaylıkla buldum canlarım, ama size hizmet ettiğimden beri kokunuzu biliyorum." Yosunluğun birkaç adım ötesinde toprak yükseldi ve Hodag kalın kafasını yüzeyden içeri soktu. "Kokunuzu, kara iz sürücü sevgilimin sizi takip edebileceğinden daha iyi alıyorum."

"Bo," diye fısıldadım. "Bo'yu kastediyor. Hodag onu yetiştirmemize yardım etti." Bu küçük hikâyeyi neden eklediğimi bilmiyorum ama doğrudur. Bo bebekliğinden itibaren Borough'da büyümüştü. O zamanın prensi, şimdinin kralı için bir kılıç olmak üzere yetiştirilmiş.

Belki de gerçeği sadece Bo ve Rune'un, Bracken için diyarın sonuna kadar gidebilecek iki savaşçının nasıl olup da onun sözünü dinlemeyip şimdi peşimize düştüklerini anlamamıza yardımcı olmak için öne sürmüştüm.

Sadece Eryka'nın tarif ettiği gibi karanlık bir veba onları geri çevirebilirdi.

"Alvheim'dan buraya kadar geldin ve bizi bu kadar kısa sürede mi buldun?" Ari sordu.

Eryka, "Trol yuvaları yolculuğu son derece kısaltıyor," dedi. "Çok uzağa gitmeden önce sana ulaşmalıydım."

"Prenses." Ari bir elini kaldırdı. "Prens nerede?"

"Aşkım mı?" Eryka'nın yanakları kızardı. "O, şey, o hâlâ Frey ve Stieg ile birlikte."

"Neden yalan söylüyorsun?" Sesim soğuk, neredeyse sert çıkmıştı ama o oldukça ketum davranıyordu.

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti Eryka. "Frey ve Stieg'le birlikte ama bana bunu yalnız yapmamamı da söyledi ve muhtemelen nerede olduğumu bilmiyor."

"Lanet olsun." Ari kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eryka-"

"Özür dilerim ama korkarım bekleyemezdi. Döndüğümde memnun olmayacak ve ben hâlâ gelme kararımın arkasındayım." Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Yine de beni uzun, çok uzun bir süre öpecek çünkü endişelendiğinde hep öyle yapar."

Eryka sesini fısıltıya indirdi. "Bizi yere bile yatırabilir. Bunu yapmasından hoşlanıyorum.

Bazen tuniğini çıkardığım oluyor."

Sanki bize en skandal hikayeyi anlatmış gibi ciyakladı, elleriyle ağzını kapattı ve kan kırmızısına döndü.

Ari birkaç nefes için alt dudağını dişlerinin arasında ısırdı, sonra boğazını temizledi. "Prens Gunnar'ın endişelenmek için bir sebebi var Prens. Yakınımız güvenli değil."

"Biliyorum. Ama yine yıldızlardan gelen sözcükleri söyledim. Aynı anlama geldiğinden emin olmak için gökyüzünü kontrol ettim ve takımyıldızları okudum. Frey ben konuşurken onları yazdı, böylece unutmayacaktım ve onları sana getirmek zorundaydım."

Ari parşömeni almak için çekingen bir el uzattı. O okurken Eryka ortasına sarıldı. Sonra parmaklarının bir hareketiyle benim de ona katılmamı işaret etti.

"Bundan bir şey çıkarabilir misin?" Parşömeni bana uzattı.

Sevgi işaretinin gerçeğini arayın.

Korkuyu terk edin ve kanın evinde cevaplar alın. Eşleşme için

gümüş dilli yılanlara yemin et.

Her şey görüldüğü gibi değildir. Her şey görüldüğü gibi değildir. Her şey görüldüğü gibi değildir.

"Son kısmı çok söyledim," diye açıkladı Eryka. "Frey üç kez söylemenin bir şey ifade edeceğini düşündü." Parşömeni dört kez daha okudum, sonra Eryka'ya baktım. "Bu kadar mı?"

"Yıldızların net olduğu bilinmez." Prens bir elini Riot'un kolumdaki rün dövmesinin olduğu yerin üzerine koydu. "Her aşk işareti görüldüğü kadar basit değildir."

Bir aşk işareti. Bakışlarım ön koluma kaydı. Riot'un benim için bıraktığı rün bir aşk sembolüydü. Ari kaşlarını kaldırdı. "Ne işareti?"

Onu görmezden geldim ve dikkatimi prensese verdim.

"Üzerinde çalışın, bu ikinize de ait ve birbirinize yardımcı olabilirsiniz." Eryka gülümsedi. "Sözlerimin bu kadar belirsiz olmasının rahatsız edici olabileceğini biliyorum. Ama bu yıldız dili, tüm varlığımla hissediyorum, bir yön bulmanıza yardımcı olacak bir rehber olabilir."

"Teşekkür ederim," dedi Ari. "Böyle bir risk almanız takdire şayan. Ama şu andan itibaren prensimle aynı fikirdeyim, Stieg ve Frey'den uzaklaşmayın. Burada karanlık var, Eryka."

"Biliyorum," dedi. "Bir şeyler değişiyor. Halkımda hiç bu kadar boş gözler görmemiştik, Büyükelçi Ari." Tekrar parşömeni işaret etti. "İşte bu yüzden yıldızların size rehberlik etmek için çaresiz olduğunu biliyorum. Bu işte sizin de rolünüz var ve keşke ne olduklarını bilseydim."

Nabzım hızlandı. Sanki sözleri damarlarıma kazınmış ve orada ağır bir gerçek olarak yerleşmişti. "Sizi izleyeceğiz ve yuvalar aracılığıyla yardım göndereceğiz. Bizi izlemeye devam et," dedi Eryka.

Hodag onun elini tutup prensesi yuvaya doğru geri ittiğinde. "Bu yolculukta arkadaşsız değilsin."

Onlar toprağın altında kaybolduğunda, Ari ve ben uzun bir süre sessizce durduk.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu sonunda. "İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da, bunların ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yok."

Benim de hiçbir fikrim yoktu. Parmağım ikinci satıra düştü. "Aşk hikâyelerini bilmem ama cevapları nerede bulacağımıza dair bir fikrim olabilir."

Ari kaşlarını çattı. Zekiydi ve kendisi de bir tahminde bulunabilirdi.

"Kan Fae'lerinden korkuyorsun," dedim. "Belki de onu terk etmenin ve cevaplarımızı onların arasında bulmanın zamanı gelmiştir."

"Yıldızlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Kıkırdadım ama damarlarımda dolaşan sıcak korku örtüsünü göstermedim. Kan Sarayı bir zamanlar şekil değiştirenlerin eviydi. Gorm'un her türlü büyüü sezdiği bilinirdi. Adalarda neler olduğunu hissediyor olabilirdi.

"Yavaş hareket etmemiz gerekecek. Girişin karşısındaki tekneler muhtemelen şimdiye kadar korunmuşlardır," dedim. "Doğru." Ari ellerini kalçalarına dayadı ve manzarayı inceledi. "Etrafindan dolaşmaya çalışacağız."

Başlangıç olarak Whisper Gölü. Köprü Adalar hakkında ne düşünüyorsun? Yoksa Hells Pass'ın daha iyi bir rota olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Planın bir parçası olmak bile garipti. Sessiz bir ortak olmayı, kaderimize karar verirken onun yanında olmaya zorlanmayı bekliyordum. Ustaların yapması gereken buydu. Yoksa ben mi öyle sanıyordum?

"Eğer ciddi olarak soruyorsanız-"

"Başka nasıl sorabilirim ki?"

Gözlerimi devirdim. "Köprü Adaları'nın en hızlısı olacağını düşünüyorum ama Kalpler Sarayı'nın sınırlarına doğru geri dönmemiz gerekecek. Bunun riskleri olacaktır. Ama Köprü'de yelken açan bazı kayıkçı denizciler var ki, yeterli para karşılığında her türlü yüzü unuturlar."

"Zamanımız kısıtlı," diye kabul etti Ari. "Köprü Adaları olsun."

Toprağa bölgenin kabaca bir haritasını çizdi. Eğer ormanın derinliklerinde kalırsak Fısıltı Gölü'nün etrafından dolaşmak tüm günümüzü alırdı, sonra da güneye, Köprü Adalarına doğru giderken birkaç sınır kasabasından geçerdik.

Görülme riski her an ortaya çıkabilirdi ama Ari'nin de dediği gibi en hızlı seçimimiz buydu. Ari hafızasında oluşturduğu toprak haritasını bir süre inceledikten sonra çizmesiyle tekmeledi.

"Akşama kadar kasabalara ulaşmaya çalışacağız, belki erzak buluruz." Başımızın üzerinde bir gümbürtü koptu. Ari gökyüzünü taradı, sonra çantasını tekrar omzuna attı. "Şu ayakları topla, tatlı tehdit, yoksa islanacağız."

Ari huzursuzdu ve onun huzursuzluğu beni beklediğimden daha fazla sinirlendirdi.

Kan Sarayı'na girmek istemiyordum ama farklı nedenlerden dolayı. Ne olduğumu öğrenmeleri mümkündü ve öğrendiklerinde kan fae'lerinin gitmeme asla izin vermemeleri daha da olasıydı.

BÖLÜM 13

TUTSAK

("Seyahat notlarına ihtiyacımız var.") Gün batımı ufku yaldızlı bir bıçak gibi keserken Ari bir tepeciğin üzerinden baktı.

Bütün gün boyunca, Fısıltı Gölü'nün etrafından dolaşıp Kader Okyanusu'nun giriş denizinin yakınındaki kasabanın etrafındaki tepelere ulaşana kadar Mossgrrove'un dolambaçlı yollarında yürüdük.

Kasaba, Kalpler Sarayı ve Yılanlar Sarayı'ndan gelen fae tüccarlarının çarpışmasıydı ve bölünme açıldı.

Arnavut kaldırımlı sokakların bir tarafındaki arabalar, her bir stand orijinal ağacın küçük bir versiyonu gibi görüne kadar ağaç dallarından bükülmüş ve şekillendirilmiştir. Çıkıntılı dallar çiçeklerle altın kurdelelerle bağlanmış, direklerin ve tezgahların üzerine sünger yosunu serpiştirilmişti. Yılanlar Sarayı'ndaki halk, orman yaşamıyla olan bağlantılarıyla övünmek için her türlü girişimde bulunurdu.

Ana yolun karşı tarafında ise cilalı kiraz ağacından ya da yükselen güneş ışığında inci kabukları gibi parlayan kalıcı nehir taşından yapılmış arabalar ve tezgahlar vardı. Mavinin, yeşilin ve kırmızının her tonundan mumlar taşıyan fenerler kalın sarmaşıklara bağlanmıştı.

Kalpler Sarayı'nın tüccarları ve tacirleri.

Tüm farklılıklarına rağmen, kasaba her iki tarafta da aynı şekilde hareket ediyor, sohbet ediyor ve pazarlık ediyordu.

Yulaf keki ya da darı ekmeği için değirmencilerle tahıl çuvalları üzerinde pazarlık yapan anneler, küçük çocuklarının meraklı ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyordu. Yanakları denizden yanmış liman işçileri boyunlarındaki kokuşmuş atkılarını çıkarıp terli yüzlerini silerken, kızları ve oğulları sabahki hasılatı yontulmuş buz ve balmumu parşömen üzerine seriyordu.

Ari'ye baktım. O da bir fae'ydi, ama Gece Halkı fae'si. Daha uzun boylu, daha güçlü, Güney Adalarındaki sıradan fae'lerden farklı olarak hakim adımlarla yürüyordu.

"Fark edileceksiniz. Kılık değiştirmemiz gerekecek," dedim biraz umutsuzca.

"Gerçeği söylemek zor muydu?" Sırıttı ve beyaz parıltının göğsümde rahatsız edici bir sıcaklık yaratmasından oldukça nefret ettim. "Söyle bana, beni ilk tüccara kaç kez ispiyonlamayı hayal ettin?"

"Ah, sayılamayacak kadar çok," diye homurdandım, bir yalanın sert yakıcılığı dilimi büküyordu. Şaka ya da değil, rün ayini şimdilik birbirimize karşı dürüst olmamızı sağlayacaktı.

Ari kıkırdadı ve tekrar şehir merkezine baktı. "Belki de bu bir ilk, tatlı tehdit, ama sana katılıyorum. Görkemli yüzüm fark edilecek. Tanrıların beni illüzyonlarla kutsaması iyi bir şey."

Avucunu elimin üzerinde gezdirdi ve parmaklarımda yarım düzine gümüş yüzük belirdi. Pürüzsüz,

Yeşim taşları ve siyah oniksle parlatılmış. Güzel ve geçiciydiler. Elinin bir başka hareketiyle yüzükler soldu.

"Bizi göz önünde saklayacağım," diye devam etti, "ama yeni isimlerle gerçek seyahat notlarına sahip olmak yardımcı olacaktır. Ne kadar az yanılısama yaratırsam o kadar güçlü olurlar."

Parmak uçlarımı gergin bir şekilde oynattım. "Bana biraz parşömen bul, gerisini ben hallederim." "Seyahat notlarını taklit edebileceğine ikna oldun mu?"

"En düzgün yazı bende. Şimdi git. Öz güven eksikliği beni rahatsız ediyorsun."

Çoğu erkek kendilerinden daha düşük statüdeki bir kadının dişlerini gösterip boğazlarını ısırmasından rahatsız olabilirdi ama Ari tanıdığım erkekler gibi değildi. Bana hırlamak, vurmak ya da beni yerimde tutmak için aşağılamak yerine, tamamen memnun görünüyordu.

"Pençelerinin ortaya çıkmasını seviyorum." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, bir dokunuş yaptı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan gitti. "Ruhundaki soğukluğu oldukça ilginç kılıyor."

Sözlerinin kesilmesine izin veremezdim, gerçek olsalar bile. Bana yalan söyleyemezdi, bu yüzden beni soğuk bulduğu yalan değildi. Bunun bir önemi yoktu. Ben de onun pek çok şey olduğunu düşünüyordum. Yüksek sesle itiraf edemeyeceğim şeyler.

İnsan yalan söyleyemediğinde, sessiz kalmak daha iyiydi.

Ari, iyice saklandığımdan emin olduktan sonra beni terk etti. Kaburgalarım içeriden vuran bir yumruk gibi göğsümde donuk bir ağrı filizlendi. Eğer Ari, birbirimizden çok uzaklaştığımızda aramızdaki bağın rahatsız edici bağlarını hissetmiyorsa, bu büyük bir haksızlıktı.

Bracken beni Ari'nin hizmetkârı olarak lanetlediği andan itibaren, onu uzun süre ya da uzun mesafeler için terk edersem, kemiklerime vurulmaya başlandı.

Ari dönmeden önce alacakaranlık çöktü.

Mor alacakaranlık nemli otların üzerinde parıldıyordu. Burada, Mossgrove'un kenarları tarafından yeterince iyi gizlenmiştim. Dallar uzanmış, bulutlara doğru uzanıyordu ama diğer ağaçlarla bir kucağa dolanmış parmaklar gibi birbirine dolanmıştı. Yapraklar yeşiller ve sarılardan daha fazla benekliydiler. Bazı dallarda sonsuz bir sonbahar vardı. Kırmızı, kahverengi ve ateşli turuncu her yaprağın damarlarını aydınlatıyordu. Diğerleri her daim yeşildi. Mavi ve yeşil çam iğneleri, gümüşü titrek kavaklar ve lavanta çalılarının arasına karışıyordu.

Düşmüş bir dalı kaldırdım ve çiçek açmış bir kan üzümü çalısını dürttüm. Meyveler tepelerde yabani olarak yetişirdi. Tombul, bordo renkli meyveler yutulduğunda tatlıya dönüşen acı sularla doluydu. Yaprakları cilalı deri siyahıydı ve kalın dikenler dalları kurt dişleri gibi uzun, sert ve beyaz beneklerle süslüyordu.

Çalıyı kurcalamaktan sıkıldığımda, dikene takılmamaya dikkat ederek elimi çalılarının arasına soktum ve bir kese dolusu kopardım. Birkaç tanesini dilime attım, suyu ağzımda patladığında inledim, sonra bal gibi boğazımdan aşağı kaydı.

"İşte bu sese alışabilirim."

Etrafımda döndüm. On adım ötede sopa gibi bir adam duruyordu, saçları dökülmüştü, gülümsemesinin önünde altın bir diş vardı.

İlgüdülerim alevlendi ve bıçağıma uzandım. Davetsiz misafirime baktığımda, kabzadaki tutuşumu gevşetmiştim. Çoktan dökülen saçların yerini buğday sarısı bukleler almış, incecik uzuvlar Ari'nin zayıf gücüyle dolmuştu.

İllüzyon tamamen kaybolana kadar elini yüzünde gezdirdi.

"Ne?" Bir kaşını kaldırarak durakladı. "Çekici özelliklerimle ilgili bir şey mi unuttum?" "Evet," dedim, boğazımın dut suyu dışında bir şeyden dolayı kalınlaşmasına aldırmadan. "Sen herhangi bir getirme özelliğini getirmeyi unuttum."

"Oh hayır." Ari başını salladı. "Çok yaklaştın, benim tatlı tehdidim. Neredeyse hakaret ediyordun. Neredeyse, ama ne yazık ki, oldukça kısa düştü. Yine de sözlerinizle oynamak için iyi bir girişim."

Nefesimin altında ona küfrettim. Sadece güldü ve bana bir rulo parşömen ile kömür kalem uzattı.

"Ben çalışırken bir işe yara," dedim, sırf Ari'nin kanayan yüzüne karşı bana bir tampon olsun diye.

Çalıları işaret ederek, kasabadan tekrar ayrıldığımızda yanımıza alabileceğimiz yiyecekleri toplaması gerektiğini söyledim ama Ari bunun yerine yanıma oturdu. Bacaklarını açtı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "O zaman ben burada kalacağım. Varlığımın her açıdan faydalı olduğunu duydum."

"Tanrım," diye mırıldandım ama ağzımın kenarındaki gülümsemeyi görmemesi için dua ederek arkamı döndüm.

Meyhane küçüktü, deri ve ter kokusuyla olgunlaşmıştı ve her şeyin altında bir miktar karanfil vardı. Bu evde sadece birkaç oda vardı ama bunu bilerek yapmıştık. Daha az kiracı, oda ve pansiyon arayan garip genç çifti merak edecek daha az göz anlamına geliyordu.

Meyhanenin kahyası sahte seyahat notlarımıza, sarayımızın ya da geldiğimiz ülkenin kaleme alınmış tanımlarına, doğum yerimiz olarak iddia ettiğimiz dönüşlere ve soyadlarımıza baktı.

"Soyadını hiç sormadım," demişti Ari gayri ihtiyari. "Kuzeyde kuzgun anlamına gelen bir kelime. Burada hiç kuzgun olmaması ne garip."

Ona kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaparak konuyu başlamadan kapattım. Güneyde en az bir kuzgun olduğunu o da benim kadar iyi biliyordu.

Soyadımın gerçek yazılışını değil, yüzyıllar öncesinden kalma eski bir dil olan Ravn'ı kullandım. Aynı Ari'nin Sekundär için yaptığı gibi. *İkincisi* için eski dilde bir kelime kullanmıştı. Çılgınca farklı isimler kullanmayı tercih ederdim, ama kızgınlığıma rağmen, kan ayini bizi birbirimizi aldatmanın büyük biçimlerinden uzak tuttu. Başkalarına karşı nasıl davranacağımı bilmiyordum.

"Birbirimize ayin yaptık," demişti Ari ormanda, ben endişeye yaklaştığımda. Halkın karşısına çıkıp Gönül Sarayı'ndan kaçtığımızı söyleyemezdik. "Parşömen için gittiğimde gönlümce yalan söyleyebildim."

Şimdi, meyhanenin asık suratlı başhemşiresinin önünde durmak gerçek bir sınav olacaktı.

"Nişanlandın mı?" diye sordu başhemşire işkenceli bir sessizliğin ardından.

Ari kolunu omuzlarıma doladı ve beni kemikli tarafına çekti. "Evet. O benim aşkım. Bakılacak pek bir şey yok ama tanrılara yemin ederim ki yemek yapabiliyor."

Sesi sanki Yıldızlar Sarayı'nın yakınındaki ıssız tarım arazilerindeki yeraltı tepelerinden çıkmışız gibi aksanlıydı. Bir çiftçiye benziyordu: katır gibi güçlü, uzun, siyah saçları başının arkasında düğümlenmiş, kanvas pantolon ve tozlu bir ceket giymişti.

Ben onun sade geliniydim.

Bana donuk toprak rengine ipek ipliği inceliğinde saçlar vermişti. Burnumun ve dudaklarımın yarıklarında birkaç leke ve artık normal çelik mavisinden eser kalmamış gözler. Sanki haftalardır bir şey yememişim gibi inceciğim ve giydiğim yırtık pırtık eteğin ipliklerinde balık yağı kokusu vardı.

Başhemşire hırçın bir homurdanmayla karşılık verdi, sonra bana döndü. Gagaya benzeyen burnunun ucu çengel şeklindeydi ve gözleri gece gibi ziftli ve ahşap cilası gibi parlaktı. Sanırım kanında bir miktar Fae kanı vardı. Bu da onun parlaklığını daha hissedilir kılıyordu.

"Tamam o zaman." Kadın seyahat notlarını katlayıp Ari'ye geri uzattı ve ben yeniden nefes aldım. Kaba saçlarını alnından süpürdü ve evin arka tarafındaki ahşap merdiveni işaret etti. "Sadece üst oda kaldı ama onun da bir kapısı var."

"İki oda yok mu?" Ağzımdan kaçırdım.

Ari bana sert bir bakış attı ama ben onu görmezden gelmeye kararlıyım.

Kadın burnundaki kancadan uzun bir ses çıkararak homurdandı. "İki yatak mı?"

Kızım, o senin sevgilin değil mi?"

"Maj iffetli bir fae ve benim de öyle olmamı bekliyor."

"Senin majörün burada değil. Eğer geçmeyi tercih ederseniz bir odamız ve onu dolduracak kadar insanımız var." "Biz alırız." Ari kararmaya yüz tutmuş pirinç anahtarı başhemşirenin elinden kaparak

Kolumu tuttu ve beni çekmeye başladı.

"Gün doğumunda bir sup servis edilir," dedi bize, tezgâhın üzerine eğilerek. "Kızarmış yılan balığı ve haşlanmış sülün yumurtası ya da peynirli ve dana etli börek. Siz ikiniz şanslısınız, oğlum ve kocam meşhur bal likörümüzü daha bu öğleden sonra demlediler. Saat ücreti karşılığında servis edilecek."

"Böyle büyüleyici bir yere rastladığımız için ne kadar şanslıyız. Tanrılar yaldızlı salonlarında daha fazla konfor bulamazlardı," dedi Ari. Hatta beline hafif bir eğim bile ekledi.

Sözleri illüzyonun bir parçası mıydı? Yoksa sadece o kadar kurnaz mıydı ki, canlı kadınların derilerinin altını yüzlerini kızartacak kadar kazmayı biliyordu?

Ari gerekenden daha fazla güç kullanarak beni eğri merdivenlerden yukarı sürükledi, sonra da uzak köşedeki küçük ama temiz odaya soktu.

Gümüş zinciri çentiğe takarak bizi kapının arkasına kilitledi. Uzun bir iç çekişle gözlerini kapattı ve o tanıdık yüzü geri geldi. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Koyu, kalın örgüler bir kez daha oradaydı.

"İki oda mı?" Ari gözlerini kıstı. "Buraya dikkatleri üzerimize çekmek için gelmedik. En azından ben öyle düşünmüştüm. Bu kadar kısa sürede planlarımızı mı değiştirdiniz?"

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama seninle dört duvar arasına sıkışıp kalma düşüncesi midemi bulandırıyor."

Hakaret olarak algılanabilir ama gerçektir. İsteksiz bir gerçek. Aynı odada uyuma düşüncesinin içimde sinir düğümleri oluşturduğunu ona söylememe gerek yoktu. İğrenme değil.

"Teknik olarak dörtten fazla duvar var." Kaşlarını çatı ve büyük bir oyuk pencereyi işaret etti. "Eğer senin için bu kadar iğrençse orada uyuyabilirsin."

Kibirli, beceriksiz adam. "Sen orada uyu."

"Oh, hiç şansım yok." Ari kıkırdadı ve büyük, kütük yatağın üzerinde geriye doğru yığıldı. Yumuşak tavşan postları büyük bir örtü halinde birbirine dikilmişti ve yatağın ayak ucunda katlanmış yamalı bir yorgan vardı. Ari'nin etrafını sarma şekline bakarak, nehir yosunu ya da kaz tüyüyle doldurulmuş olabileceğini düşünmeye cüret ettim. İkisi de olabilir.

Eklemelerimdeki, sırtımdaki, boynumdaki ağrılar gerçek bir yosun yatağının üzerinde dinlenmek için ağladı.

Parmak uçlarımı uyluklarıma vurarak düşündüm. Yüzümde güvensizliğin yazılı olduğunu biliyordum. Bir rün ayini, Ari Sekundär'ı tanıdığım neredeyse üç dönem boyunca taşıdığım şüpheleri silmedi. "Kıyafetlerini çıkarmayacak mısın?"

Birçok şeye tahammül edebilirdim ama bu adamın yanında çıplak uyumak bunlardan biri değildi.

"Şüpheli." Ari yüzüstü yuvarlandı, bir yastığı altında yumuşak bir top haline getirdi ve yanağını üzerine koydu.

"Sesinizden hiç sıkıldınız mı?"

"Bir zamanlar sevgili dostum Nightrender'a da söylediğim gibi, asla." Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi ve

çok hoşuma giden bir manzaraydı. "Ee, tatlı tehdit, benimle yatmaya karar verdin mi?" "Bir zamanlar sinir bozucu efendime de söyledığım gibi, asla."

"Bekle, yüzündeki o şaşkınlık ifadesi de ne? Ne demek istediğimi sandın?" Ari başını kaldırdı ve yumuşak kürkleri okşadı. "Yatağımı *paylaşmak* anlamında. Gerçekten, düşüncelerini daha az aşağılık tutmalısın. Hiç çekici değil."

Dilini kesip boynuma bir ödöl gibi takacaktım, adamı sonunda susturduğum için bir ödöl.

Ağır adımlarla odayı geçtim, yastığı altından çekip aldım, sonra Ari neredeyse yataktan yuvarlanacakken güldüm. Kalan üç yastıkla yatağın ortasına küçük bir duvar ördüm.

Ari şaşkın bir sırıtişla tüy duvarımı inceledi. "Ne kadar güçlü bir kale inşa etmişsin. Kanayan bir ordunun sana dokunmasını engelleyeceğini söyleyebilirim. Etkileyici. Düşmanlarınızın korkunç ellerini uzak tutma beceriniz karşısında saygıyla eğiliyorum." Sert avuçlarını kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Yatağımı paylaşırsam sana sahip olmak için pek çok yol düşündüm ama şimdi ne yapacağım? Bu hayali gerçekleştirmek imkânsız olacak."

Dudağımı ısırdım. Tamamen kötü niyetli olmadığı için her kelimesi ayin sırasında ağzından kaçmış bir şakaydı. Basit bir kan ayininde böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama sözleri gerçek olamazdı. Ari'nin bana farklı bir şekilde dokunmayı hayal ettiğini düşünmek nabzımı hızlandırdı ve iğrenç bir sırıtma arzusu duydum.

"Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın." Birçok yönden doğru.

En gururlu cevabım bu değildi ama tek yapabildiğim buydu. Vücudum yıpranmış ve ağırlaşmıştı, zihnim ise dönen sudan başka bir şeyle dolu değilmiş gibi hissediyordu.

Uyumak istiyordum, Ari ile sözlü atışmalarda dans etmek değil.

Çantasından nane yaprakları, tarçın kabuğu ve biraz kekikten yapılmış birkaç toz çıkarıp bir avuç dolusu bana verirken sessizdim. Toprak leğene gidip içine biraz buzlu su döktüm ve otlarla birlikte ağzıma biraz su attım.

Dilim ve ağzım temizlendikten sonra Ari de aynısını yaptı.

Yatağın yanında duraksadım, efendimin gece bir şeytana dönüşme ihtimaline karşı kapının yanında durmanın benim için daha güvenli olabileceğini düşündüm. Daha kolay kaçabilirdim. Ancak yastık duvarımın düşmeyeceğine ikna olduğumda botlarımı çıkardım. Yorganlardan birini açtım ve yatağın benim tarafımı kapmaya başladım ama Ari üst kolumu kavrayınca durdum.

Başını iki yana salladı. "Dağlık bariyerinin diğer tarafında, tatlı tehdit."

Neden? Boş duvara en yakın benim olmamı istedi. Kapıya en yakın o olacaktı. Gece kaçacağımı mı düşündü?

Bakışlarımı takip etti ve sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi başını salladı. "Kapının yanında uyuyacağım, teşekkürler." Ari yine duvar tarafını işaret etti ve ben itiraz edemeden yataktaki yerini aldı.

Gözlerimi devirdim. Bana henüz tecavüz etmediyse ya da öldürmediyse, şimdi de başlamayacağını düşündüm. Yorganımın altına girdim ve yüzümü yastıklardan, Ari'den uzağa çevirdim. "Senin bir çocuk olduğunu ve gece boyunca bir düzine kez işemen gerektiğini düşünmeye başlıyorum, yoksa altını ıslatacaksın. Bunda utanılacak bir şey yok, *Efendim*. Parçalar her zaman çalışmaz."

Emin olamadım ama Ari yatağın içinde boğuk bir kahkaha atmış gibiydi. "Sizi temin ederim, parçalarım, onları deneyimleyecek kadar şanslı olanları suskun bırakan mucizevi bir fenomen gibi çalışıyor."

"Eminim öyle düşünmek hoşuna gidiyordur." Yorganı çenemin altında daha sıkı tuttum. "Sadece merak ettim."

çok titiz davranıyorsun. Saldırıya uğrarsak kapıya en yakın olmak, ilk senin vurulacağın anlamına gelir. Garip bir tercih, hepsi bu."

Ari uzun bir süre sessiz kaldı ve çoktan uykuya dalmış olabileceğini düşündüm. Ama bir süre sonra iç çekti. "Aynen öyle, tatlı tehdit."

Sonra karşı omzunun üzerine yuvarlandı, yatak ağırlığının altında kaydı ve sırtlarımız yastık duvarıma dayandı.

Ari bana yalan söyleyemezdi. Bir gün daha olmaz. Kendini oraya niyetle yerleştirdi. Düzgün nefesleri hızla geliyordu ama benim nabzım hiç durmuyordu.

BÖLÜM 14
TUTSAK

M sanki biri omurgamın altında ateş yakmış gibi derim yandı. Bir sarsıntıyla doğruldum. Ari'nin düzenli nefesleri dışında oda sessizdi. Yastık duvarım yıkılmıştı. Bir yerlerde Uykuya daldığımızdan bu yana geçen sürede tuniğini çıkarmıştı ve belden yukarısı çıplaktı.

Ari yüzüstü yatmış, her yastığı kucaklamış, bir dizini yatağın benim tarafıma doğru uzatmıştı. Sırtının oyulmuş düzlemleri seğiriyordu. İnledi ve gözleri kapaklarının ardında yabanileşti, kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalandı.

Hangi rüyalar ona eziyet ediyordu?

Omurgamdaki keskin bir sızı beni ikiye katladı. Burada kalamazdım. Onu uyandıramazdım. Özgür olmam gerekiyordu.

Kafamın içinde en son ne zaman üstümü değiştirmek zorunda kaldığımı saydım. Lanet olsun. Bu ikinci geceydi. Geçen günleri nasıl hiç düşünmemiştim? Vardiya çağrısı, saatin gece yarısını geçtiği anlamına geliyordu.

İçimi tutarak yataktan kaydım ve pantolonumun bağcıklarıyla uğraştım. Onları bacaklarımdan çıkardım ve tunikle boğuştum. Sahip olduğum tek giysi buydu, şüphesiz, yok edilirlse Ari kesinlikle fark edecek ve sorular soracaktı.

Ari'nin peşinden rıhtıma koşmadan önce kapmayı başardığım küçük keseyi aceleyle karıştırdım. İçine baktığımda lanet ettim.

Normalde Ari'nin yastığının altına koyduğum ve lanetin formumu değiştirmeye zorladığı gecelerde onu yumuşak bir uykuda tutmak için kullandığım otlar giderek azalıyordu. O fark etmeden daha fazla almanın bir yolunu bulmalıydım, yoksa gerçeği öğrenmesi ve benden ne kadar korktuğunu göstererek beni öldürmesi riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

Astrid'in dövuıldığı gece otları unutmuştum ve beni penceresinin yanında otururken bulmak için uykusundan uyandırılmıştı. Gitmek için garip bir yerdi ama bir şey beni uzun evin onun tarafına çekiyordu, sanki ondan yayılan bir rahatlık gibi, istenmeyen ve sinir bozucu. Ama yine de inkar edilemezdi.

Titreyen parmaklarımla başının altına bir doz uyku otu koydum ve rüyaları boyunca irkilmesini ama hiç uyanmamasını izledim.

Çırılçıplak pencereye koştum ve mandalları kaldırdım. Boğazımın arkası yanıyordu. Tanrı aşkına, acele etmem gerekiyordu. Ev fazla yüksek olmadığı için düşüş çok da uzak değildi. Yine de yere indiğimde bileğim ters dönünce kendimi bir çığlık atmamak için zor tuttum.

Bulutlar dağılırken yıldızlar parlıyor, ay yükseliyordu. Mavi ışık nemli toprağın üzerinde parlıyor, ona doğru koşmak için doyumsuz bir dürtüyü ateşliyordu.

Tanrılar lütfen.

Nefes daha sert geliyordu, kemiklerim ağrıyordu. Bacaklarım tutmayınca paniğe kapıldım ve sürünmek zorunda kaldım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde irkildim ve sertleşen uzuvlarımı tavernanın sınır çizgilerini belirleyen ince çit çubuklarının etrafından tırmanmaya zorladım.

Çitlerden kurtulup sendeleyerek ayağa kalktım ve Mossgrove'a doğru yürüdüm. *Neredeyse varmıştım.* Gözden uzak olmam gerekiyordu. Birinin tanık olması, haberin Astrid'e ulaşması için çok büyük bir risk olurdu.

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Kanım damarlarımda kavruldu. Gecenin gölgeleri tenime dokunduğunda, her kemiğim kırıldı ve eğildi. Omurgam kendi içinde ezildi. Derim sertleşti ve siyah parlak tüyler filizlendi. Kanımdaki değişim zorlandıkça artık çılgılık atmayacak kadar alışmıştım.

Gece gökyüzünün altında nihayet nefes alabiliyordum ve ölüm riski ortadan kalkmıştı ama dönüşüm cehennemlere aitti.

Yeni bir forma girmeden önce gözümünden bir damla yaş süzüldü. Küçük, kıvrak, gizli. Kuzgunların olmadığı bir diyarda yalnız bir kuzgundum. Kuzgunların nereye gittiğini bilmiyordum. Savaşlardan sonra sanki ortadan kaybolmuşlardı.

İstedğim gibi yer değiştirebiliyordum ve sık sık da değiştiriyordum. Ari ortadan kaybolduktan sonra, ayın gecesi yer değiştirmiştim. Onu ağaçların arasında kaybetmeden önce takip etmek istemişim.

Ama ikinci gece, vardiya zorlandı. Acımasız bir zorba tarafından üzerime yerleştirilen doğal olmayan bir zorlama. Eğer çağrıyı görmezden gelirim, eğer geceye adım atmazsam, külden başka bir şey olmayana kadar eğilecek ve kırılacaktım.

Astrid, şekil değiştiren cazibemi diğer fae'leri ateşten iplerine bağlama yeteneğiyle manipüle ederek ömür boyu hapis cezası daha da kötüleştirdi. O lanetli iplerden biri kanımdaydı ve beni kendi iradesine boyun eğdiriyordu.

Bir şekil değiştiriciyi zorla bir şekle sokmak doğal değildi ve korkunç derecede acı vericiydi, sanki binlerce mum alevi etimden bir kıl kadar uzakta tutuluyordu.

Hata yok, Astrid yapabilseydi, her zaman kuzgun olmamı sağlardı. Ne yazık ki, fae formuma dönmezsem bedenim iflas edecek.

Tuzağını hazırlamak için bir aydan daha uzun bir süre harcamıştı. Ateşten bir ipi bileğime doladı, bunun bana acı çektirmenin başka bir yolu olduğunu düşündüm ama derim ipin altında yanmadı. Astrid birkaç korkunç kelime söyledi ve bedenim onun büyüünü yuttu ve kuzgun formumun her iki gecede bir ilerlemesini talep etti.

Lanetli nesneleri, hatta büyüü bile geri almak neredeyse imkânsızdı. Onu öldürmem ya da vücudumdan parçalatmam ve hayatta kalmayı ummam gerekiyordu.

Sizi lanetleyen kişiyi öldürmek zor, üstelik o size sahipken ve bunu yasaklamışken.

Lanetlere yabancı değildim ve bir Skald hikâye anlatıcısının söylediğine göre, bir kalp bir kez lanetlendiğinde bir başkasını gerçekleştirmek kolaydır. Ari'nin kralının iki kez lanetlenmesi gibi, bir kez yüzyıllar önce, sonra da Doğu'da.

İlk lanetim zalimlikten değildi. İkincisi gibi değil. Riot kendisi öldürülürken benim köleliğe mahkum edileceğimi biliyordu. Bunu, ailemizin başarısızlığı yüzünden üzerime salınan yeni asillerin zulmünden beni korumak için yaptı.

Ağabeyimin yüz hatlarını düşünmeye çalıştım, onları bir teselli, bir zamanlar halkın beni sevdiğini hatırlatan bir hatıra olarak ortaya çıkarmaya çalıştım. Eğer doğru hatırlıyorsam, annemizi tercih ederdi. Ben doğarken öldüğü için onu tanıımıyordum ama babam her zaman Riot'un toprak rengi kahverengi gözlerinin onunkilerle aynı olduğunu söylerdi.

Babam annemden hep şefkatle bahsederdi. Onu çok fazla hatırlamıyordum, anılar çok bulanıktı ama babamın yanaklarımı öperken beni gıdıkladığı koyu renkli, cızırtılı bir sakalı olduğunu biliyordum.

Kalbim ısındı. Kalbimin buzları çözölmeye başladığından beri tek parlak nokta

ailem göğsüme kasvetli, acı verici güzellikte bir sızı getirdi. Daha önce onların yüzlerini görüp

Hiçbir şey.

Gözlerimi kapattım ve bir anlığına bile olsa kaçmak için umutsuzca yükseldim. Burada, ağaçların üzerinde dünya farklıydı, hatta daha basitti. Nehirler ve bataklıklar boyunca cam gibi ışık parıltıları vardı. Çiçeklerin üzerindeki çiğin parıltısı toprağı, Mossgrove'u kaplayan gümüş tozu gibi parlatıyordu.

Mesafe. *Ondan* uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Ari'nin yanında, kafam öfke, nefret ve ... çok daha fazlasıyla doluydu. Ağacın tepesinde, onun uyuduğı meyhaneye baktım. Nasıl zehirli sözler söylediğini, sonra da beni korumak için küçük bir yol olarak bir kapının yanında uyuduğunu düşündüm.

Tamamen kafa karıştırıcıydı.

Ari yeni bir büyükelçi olarak Ettan gemisinden indiğı anda, Kuzey savaşlarından kalan yaralar hâlâ tenindeyken, kalbim ... *hissetti*. Acısı o kadar şiddetli gelmişti ki iki büküm olmuştum. Rune yanımdaydı. O güne kadar beni yüzümde bir sırtışıla bile görmemişti ve beni şifacılarā götürmesi söylenmişti.

Reddetmiştim ve vücudum bu kadar şiddetli ağrıdığına bildiğı tek yolla karşılık verdi - yer değıştirdi.

İşte o gün, Rune benim hakkımdaki gerçeğı öğrendi.

Üç tur sonra hâlâ tek kelime etmemişti. Bunun arkadaş olduğumuz anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum, şüpheliydim ama derdimi anladığını bilmek beni biraz rahatlatmıştı. Neredeyse bana bakıyor gibiydi.

Yaptığı şey yüzünden Astrid'den nefret ediyordu ve taş suratlı savaşçı birden fazla kez sırtımdaki kırbaçlarla ilgilenmişti.

Bir keresinde kendi sırrını bile itiraf etmişti; kalbi Bo için atıyordu. Ancak Borough muhafızı olarak bile kan fae'lerinin itibarına sahip olan Rune, bir Kalpler Sarayı iz sürücüsüyle boy ölçüşemezdi.

Kuzeyli büyükelçiyle tekrar göz göze geldiğimde, aynı keskin ıstırap göğsümü kavradı. Ömrümün sonuna kadar bakmak isteyeceğim bir adam olduğunu düşünmüştüm. Sesi, şekli, çarpık sırtışı hoşuma gitmişti.

Kısa bir an ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim.

Ari beni mahvetmişti; vücudum dört bir yandan yarılıyormuş gibi hissetmeden nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir geri dönüş duyguları çılgınlığına savrulmuştum. Bunun için ondan nefret etmenin daha iyi olacağına karar verdim. Aramızda sağlıklı bir bariyer oluşturmak için.

Dikenli sözlere ve alaylara rağmen, içimdeki amansız dürtü Sanırım o piçi gözetim altında tutmak daha da güçlendi. Doğruyu söylemek gerekirse, form değıştirdiğimde, küçük görüntülerle ona eziyet etmek keyifliydi.

Ama bu, neden herkesin içinde onun kalbimi uyandırdığına cevap vermiyordu.

Büyükelçinin hayatımda nasıl bir rol oynaması gerektiğini bilmiyordum ama kalbime yeniden ısı verdiğinde, gölge ses de onu takip etti. Geçmişimin hatırlamadığım bir parçası olduğuna dair korkutucu bir ipucu.

Keskin bir esinti kanatlarımdaki parlak siyah tüyleri karıştırdı. Sanki dalgın düşüncelerim gölgeyi çağırmış gibiydi. Kemikleri kesecek kadar keskin, nefes nefese, ürkütücü bir ses.

Küçük raaaaven, şarkı söyledi, tanıdık ama yeni. *Seni hissediyorum. Benim seni özlediğim gibi sen de beni arıyor musun?*

Hayır! Kafamın içinde çığlık attım ve tekrar uçtum.

Fazla uzun sürmez.

Cehenneme git! Kalbimde öfkelendim, ikinci sesimden tiz bir gıklama yükseldi.

Sanki saklanabilecekmişim gibi ağaçların tepelerine doğru uçtum, ancak arkamdan gelen tek tepki gizli bir canavarın sesinden gelen hınzır kahkahalar oldu.

BÖLÜM 15

BÜYÜKELÇİ

S Ağa dertli bir ölü gibi uyuyordu. Gün ağardığında küçük çatı odasına girdiğinde neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama saçları kızarmış yüzünün etrafında karmakarışık.

Açık bıraktığımı hatırlamadığım pencereyi kapattım ve onu uyandırmayı düşündüm. Çenesindeki sürekli gerginlik olmasa neredeyse huzurlu görünüyordu.

Tehditkâr bir kadının biraz daha uyumasına izin vermekte bir sakınca görmedim ve yiyecek ve birkaç giysi bulmak için evin önüne doğru yürüdüm.

Kuzeye giden bir gemiye binmek için birkaç gümüşüm vardı. Fazla uzağa gitmezdi. Ferus adını ve itibarını temsil eden biri olarak, bir şeyleri ödemek için illüzyonları kullanma fikrinden hoşlanmıyordum ama ... Valen'in beni affetmesi gerekecekti.

Umutsuz zamanlar. Ve doğruyu söylemek gerekirse, kralım otların arasında bulduğum birkaç bakır parçasını gümüş para olarak teklif etmekten çok daha kötüsünü yapmıştı.

Gün doğarken açılan kasaba meydanındaki birkaç arabayı tararken yüzüm öfkemden iki büklüm olmuştu. Koşuşturma yeterince ferahlatıcıydı, neredeyse canımızı kurtarmak için koştuğumuzu unutuyordum. Buradaki fae halkı kraliyet tepelerindeki garip büyüden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ama uzun sürecek miydi?

Göğsümde bir ağırlıkla, süt mavisi tenli yaşlı kadının tülbent sargısındaki safranlı çörekleri paketlemesini izledim. Huzurluydu, çalışmaktan, pişirmekten ve ticaretini satmaktan mutlu bir fae kadını.

Alvheim'daki fae'lere yapışan karanlık adalara yayılır ve onu düşüncelerinden mahrum bırakırsa ne olurdu?

"Kuş üzümü mü?" Öyle bir gülümsedi ki solgun dudakları yarılmaya hazır görünüyordu. İçi dolgun siyah ve kırmızı kuş üzümü meyveleriyle dolu küçük ahşap bir fincanı havaya kaldırdı.

Elimdeki bakır paralara bir göz attım ve yanılsama ortadan kalktığında onu sadece çeyreklik bir ödemeye bırakma düşüncesinden dolayı rahatsız edici bir suçluluk hissettim. Paraları cebime soktum ve başımı salladım. "Bugün olmaz, aşkım."

"*Nich.*" Dilini şaklattı ve elimi tutarak avucuma bir yığın kuş üzümü döktü. "Nişanlıyla birlikte yemin etmeye giderken Featherwood Tavernası'nı ziyaret edeceğine duydum. Uzun bir flört dönemi geçirdiğinizi ve yemin etme zamanının geldiğini söylüyorlar."

"Bütün bunları bizimle yeni tanıştıktan sonra mı söylüyorlar?" Kıkırdadım. Küçük kasaba dedikoduları bana Kuzey savaşları sırasında Ruskig sığınağında başkaları hakkında spekülasyon yapmaktan başka yapacak bir şeyimizin olmadığı tembel günleri hatırlattı. Özellikle de Valen, adının gerçekliğini bilmeden önce korkulan Kan Hayaleti olarak yeniden ortaya çıktığında ve bir düşman kraliyet mensubunda gözü olduğunda.

Dedikodu ve söylentiler neredeyse evimiz gibiydi.

Fae kadın göz kırptı ve kabuklarını kırmamaya dikkat ederek parmaklarımı böğürtlenlerin etrafına yavaşça kapadı. "Onları Hagatha'dan özel bir yemin ikramı olarak al."

Çenemi eğdim ve sııttım. "Çok teşekkürler, aşkım."

Kuş üzümelerini çantama koydum ve gitmek için döndüm ama Hagatha kolumdan çekti.

"Senin de yüklerin var evlat." Kalbinin üzerindeki yeri okşadı. "Eğer dertlerini ona vermezsen onu asla tam olarak sevemezsin."

Ter avuç içlerimi ıslattı. Her zaman uyuduğum gibi uyumuştum - geçmişin yüzleri, yapmam gereken tüm şeylerle, bu kadar aptal olmasaydım önleyebileceğim tüm şeylerle bana bakarken rahatça uyumuştum.

Kadının bana bakışı sanki her şeyi görebiliyormuş gibiydi.

Ama yaşadığım hayatı şimdi hayaletleri maskeleyerek başarısız olmak için yaşamamıştım. Sırıtişımı kolaylıkla genişlettim. "Korkarım sevgilim bir erkeği geceleri nasıl uyutmayacağını biliyor. Gördüğünüz tek şey bu."

Hagatha neredeyse bilerek sııttı. "Ah, evlat. Bir gün öğreneceksin. Hepimizin içinde sakladığı karanlığı görmekten herkes korkmaz. Seni en çok seven kişi bunu değiştirmeye çalışmayacak, sadece feneri getirecek ve sana tutunacak."

Bununla birlikte, kadın arkasını döndü ve daha fazla turta ve ekmeğin buzunu çözmekle meşgul oldu.

Onun her ruhun karanlık bir yanı olduğuna dair inancını paylaşıyordum ama tüm karanlıkların paylaşılması gerektiğine inanmıyordum. Kendime yeterince eziyet ediyordum, sevdiklerimi dahil etmek ya da onların küçümsemelerini göze almak için bir neden yoktu.

Sırayla var oldum. Daha fazlası değil. Sadece bir dövüşçü, bir savaşçı, içine doğduğum topraklar için bir asi olarak var oldum. Kral ve kraliçe savaşıma katılıp beni bir savaşçıdan daha fazlası olarak kucaklayana kadar, karanlığım ortaya çıkarsa neler kaybedeceğimi fark etmemiştim.

Ne de olsa Valen ailesini kurtarmak için her şeyini feda etti.

Ben benimkini öldürdüm.

Odaya döndüğümde yatak hiç dokunulmamış gibi toplanmıştı ve Saga sanki yer döşemelerinde bir delik açacakmış gibi volta atıyordu.

Doğrusu, bana doğru dönüp vahşi gözlerle bakarken, kalbime bir bıçak fırlatmadığına şaşırdım. "Hangi cehennemdeydin sen?" Hafifçe topallayarak odanın karşısına geçti ve göğsünü

Benim.

Dünkü tuniğini giymiş olan Saga yüzünü yıkamıştı, bu yüzden cildi nemden parlıyordu ve saçlarını ensesinin arkasından sade bir şekilde örmüştü. Onu hem elbiseler hem de savaş derileri içinde görmüştüm, ikisi de hoş bir manzaraydı ama onu şimdiki kadar güzel gördüğümünden emin değildim.

Kadın dişlerini gösterip sanki konuşma yeteneğimi kemirecekmiş gibi bana hırladığında delice bir çekim vardı; bu ya da beni öpmesi.

İkisi de macera olurdu.

"Malzeme toplanıyor. Konuştuğumuz gibi." Çantayı yatağın üzerine bıraktım ve ona pek de sevimli olmayan bir tekstil tüccarından satın aldığım gri yün tuniklerden birini gösterdim. Kıyafet için ona bir avuç illüzyon kaplı bakır bırakırken hiç suçluluk duymadım.

Safranlı çörekleri ve kuş üzümelerini özenle tavşan kürkü örtünün üzerine kaldırdım ve büyük bir altın dağını ortaya çıkarır gibi hareketli bir el salladım.

Saga etkilenmedi.

"Beni terk ettin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini kısıtı.

"Uyuyordun ve itiraf etmekten korkmuyorum ki uyurken yayılmaktan hoşlanıyorum. Yatağın tamamını bir süreliğine sana vermemin kibarlık olduğunu düşünebileceğini düşündüm."

Saga'nın dudağı seğirdi. "Sen. *Beni terk ettin*. Tek kelime etmeden. Ne yapmam gerekiyordu? Öldüğünü mü varsayacaktım? Tek başına devam etmeye karar verdiğini mi? Yüzüm bu haldeyken odadan çıkamazdım."

Kahretsin, çok öfkeliydi. İçgüdüsel bir his diyebilirsiniz ama bunun odadan çıkıp taverna sahibesiyle sohbet etme isteğinden çok, iki kez tekrarladığı sözlerle ilgili olduğundan şüpheleniyordum - onu terk etmiştim.

Daha terbiyeli olsaydım, özür dileyebilirdim. Geride bırakılmakla ilgili bu tuhaf korkunun nereden kaynaklandığını bana anlatmasını isteyebilirdim ama bu daha derin katmanlara inebilirdi. Bugün zaten çok fazla düşündüğüm türden.

"Canım," elimi göğsüme bastırdım. "Benim için *endişelendin* mi?"

Saga'nın yüzünü kırmızı bir renk kapladı. "Hiç dinlemiyor musun? Burada kapana kısılmıştım! Sizi temin ederim ki yokluğunuz beni rahatlattı ama ben sizin kaprislerinizin esiriyim. Geride bırakılmak biraz korkutucuydu ve aylardır ilk kez gerçekten senin ellerinde tutsak olduğumu hissettim."

Saga dişlerini öyle bir sıktı ki, takırtısını duydum.

Belli ki tüm bunları itiraf etmek istememişti. Hata yok, bana yaptığı hakaretler asla göstermek istemediği bir kırılganlıkla iç içeydi. Sanırım aramızda yeterince zaman geçtiği için onu olduğu gibi görmeyi bırakmıştım - bir tutsak gibi.

Benim için o sadece güvenmeye başladığım bir sabit haline gelmişti. Saga içinse her gün doğumu, yüz yıllık kölelik cezasının bir başka günüydü.

Her ne kadar istemesem de, kendini koruyacak araç ve gereçler olmadan terk edilmenin yarattığı paniği anlayabiliyordum.

Yatağın kenarına oturdum, dizlerim zıplıyordu. "Bu kadar uzun süre yok olmak istemezdim ve niyetim gerçekten uyumana izin vermektir. Bu sabah seni üzdüğüm için özür dilerim."

Saga ağzını açtı ama ağzından çıkacak cevabı tekrar düşünüyor gibiydi. Birkaç kez hızla gözlerini kırıştırdı, sonra uzun bir iç geçirdi. "Ne ... hangi malzemeleri aldınız?"

Boğazımı temizledim ve fazladan tunikleri, pantolonları, çorapları, kuru meyveleri ve yolda yeterince iyi saklanabilecek yulaflı kekleri dağıttım.

"Daha fazla satın almamız gerekirse biraz daha düz çakıl taşı bulmamız gerekecek," dedim. "Bulduğum son gümüş ve bakır buydu."

"Pebbles?"

"Onları başka bir şeye dönüştürebilirim." Ona bakmadan parmaklarımı oynattım. Saga homurdandı. "Bence çok sinsisin."

"Doğru düşünüyorsun." Ağzıma bir avuç kuş üzümü attım, sonra kil leğende ellerimi çalkaladım. "Yine de illüzyon paralarını idareli kullanmalıyız. Burada o kadar az gerçek illüzyon fae'si var ki, bir zamanlar gümüş olan sikkelerin artık çakıl taşı olduğu haberinin yayılması uzun sürmez."

"Anlaştık. İz bırakamayız."

"Bu bir tartışma konusu." Onu işaret ettim. "Kan Mahkemesi'ne yapacağımız yolculuğu planlamak için bir haritaya ihtiyacımız var. Yolları bilmiyorum ve bu beni tedirgin ediyor."

"Yalan söyleyip sizi temin edemesem bile doğru yolda olduğumuzu söyleyebilir miyim?"

"Nereye gittiğimi bilmem bizi daha güvende tutmama yardımcı oluyor," dedim omuz silkerek. "Yeterince adil."

"Şu halimize bak." Kıkırdadım. "Çok iyi anlaşıyoruz."

Saga başparmağındaki bir parça şeker parçasını pat diye emdi. "Bana safranlı çörekler getirmeye devam edersen beni oldukça hoş bulacağını düşünüyorum."

"Senin favorin mi?"

Saga tereddüt etti ama ağzının kenarından küçük, belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Babam ve kardeşim doğum günümde benim için alırlardı. O kadar çok alırlardı ki bir kule yaparlardı, sonra da bütün günü birlikte onları yiyerek geçirirdik."

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum." Saga'nın halkı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yüzü kızardı. "Vardı. O öldü. Herkes öldü. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Ah, bu duyguyu anlayabiliyordum. Onun adına üzölmek garip bir düşünceydi. Bir an için taziyelerimi sunmayı düşündüm ve bunu anlıyordum. Ama hemen gömdüm.

Burada bir risk vardı, fazla rahat olma riski. Eğer kendime izin verirsem, onun hakkında düşünmemem gereken şeyler düşünebilirdim. Ondan hafif bir tiksintiden daha fazla hoşlanmak, Saga'nın hayatında ihtiyaç duymadığı bir riskti.

İhtiyacım olan bir şey değildi.

Kapıya doğru geri çekildim. "Dost canlısı başhemşiremizi ziyaret edecek ve ayrılmadan önce krallıkla ilgili herhangi bir haritası olup olmadığına bakacaktım. Kalıyor musun yoksa katılıyor musun?"

Saga bacaklarını yataktan attı ve parmaklarını hızla suya sildi. "Katılıyorum. Tekrar gitmeyeceğine güvenmiyorum."

Güldüm ve önce onun gitmesi için kapıyı açık tuttum. "Senin yerinde olsaydım, bana hiç güvenmezdim, tatlı tehdit."

BÖLÜM 16

TUTSAK

İ bunu asla yüzüne söylemezdi ama Ari'nin başkalarına karşı bir yeteneği vardı. Benim hiç böyle bir yeteneğim olmamıştı. Kalbim buza dönüşmeden önce bile. Sosyal konumlara getirildiğimde dilimin dolaştığı ve zorla için İletişim kurun, Ari oldu a nefes kesen kasırga . Kahkaha, Flört, ve dikkat.

Şüphesiz, adaların farklı açılarını gösteren eski parşömen haritalarla dolu özel çalışma odasına girmeme izin vermeden önce başhemşirenin ölmüş yan dişini çekmem gerekecekti.

Vaat edilen bal liköründen bir yudum almaya fırsat bulamadan Ari bizi odaya sokmuştu. Yanılsamalı yüzünde güçlü çenesi ve kehribar rengi gözleri bile yoktu.

Bizi meyhanenin aile konutu tarafına götürürken kadın bana ikinci bir bakış bile atmadı. Oda tozla kaplıydı ve meşe, deri ve küfün yaratıcı, küflü bir ipucunu barındırıyordu.

Açık bir pencerenin pervazına oturdum, bir dizimi yukarı kaldırdım, diğer bacağımı pervazdan sarkıttım ve küçük bir bıçağı ileri geri salladım. Ari, çeşitli sarayların yeni haritaları ve çizimlerinin yanı sıra, uzak krallıklara göre ada sınırları hakkında çok az şey bilen haritacılar tarafından çizilen eski haritalar üzerinde duruyordu.

Sırtı bana dönükken sıırttım. Şekeri keşfetmiş bir çocuk gibiydi. Gözleri hararetle haritalara kilitlenmiş, parmağı parşömen üzerindeki soluk notların satırlarını takip ediyordu ve hayallerinin yüzünü terk ettiğini çoktan unuttuğundan emindim.

Son haritalara bir göz attım, doğru yöne gittiğimizi kabul ettim ve bunun son olmasını bekledim. Ari eski çizimleri gördü ve garip bir hayranlığa sürüklendi. Henüz görmediğim bir yönü vardı ama yüzü neredeyse masum bir merakla aydınlanmıştı.

Adam öğrenmeyi seviyordu ve ben de onun öğrenmesini sevdim.

Bir sayfayı çevirdi ve yeni haritaya doğru eğildi. Alay ettim ve dışarı baktım. Hava ağır ve nemliydi. Uzakta, denizden gelen kalın, uğursuz bulutlar Mossgrove'un üzerinden soyuluyordu. Bir gece önce yağmur yağmıştı ama yaklaşan fırtına, bizim küçük çiselememizin daha çok gerçek bir gösterinin duyurusu gibi görünmesine neden oldu.

Yanağımın içini ısırdım. Yakında yola çıkacaktık ama adalarda fırtınalar bir nefesten diğerine şiddetlenebiliyordu.

"Bunu gördün mü?" Ari aniden sordu. Sandalyesini yana kaydırды, sonra ona katılmamı işaret etti.

Penceredeki rahatımı bozduğunu bilmesini isteyerek iç çektim ama ikiz koltuğa onun yanına çöktüm.

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ve şu sözlerle soluk tepeler ve zirvelerden oluşan bir adayı işaret etti

Tymorian och Ettah yanına bir şeyler karaladı.

"Bir Eski Dünya haritacısının gözünden Kuzey." Gözlerini kaldırdı, gülümsüyordu.

Memleketini eski, yırtık pırtık bir haritada bulduğu için öyle saçma bir şekilde büyülenmişti ki, kendi gülümsememi tutamadım.

"İki ismi var." Eski dildeki kelimeleri işaret ettim.

"Timoran ve Etta," dedi başını sallayarak. Ari haritanın bir köşesini çevirerek arka tarafını taradı. "Acaba haritacı buraya ne isim vereceğini henüz bilmiyor muydu? Bunun baskınlar sırasında yapıldığına bahse girerim."

Geçmiş önemli olmamalıydı, değildi de ama yine de sordum: "Daha önce baskınlardan bahsettiğinizi duymuştum. Nedir onlar?"

Ari sonunda bakışlarını haritalardan ayırdı ve birkaç nefes boyunca beni inceledi. "Krallığımızı parçalayan şey baskınlardı." Gözlerini kırıştıtırarak dünyanın kendi tarafındaki toprak parçası üzerindeki zirvelere baktı. "Kuzey tepeleri buz halkının-Timoranların-yaşadığı yerd. Onlar hâlâ dağların buzul tarafında yaşarken ben henüz varlığımla dünyayı şereflendirmemiştım. Onların yaşamlarını şiirler, tarihler ve tüm bunları yaşamış olan kralımla konuşarak öğrendim."

"Ah, birinci ağızdan anlatılanlar şiirlerden ve tarihlerden sonra gelir."

"Kral Valen berbat bir hikâye anlatıcısıdır. Ses tonu donuktur ve heyecanlı kısımları doğru düzgün telaffuz etmeden ezbere anlatır," dedi sırtarak. "Kanlı hikâyeye göre, Timorlular eski Etta krallığını yağmalamışlar. Buzun kralı, Valen'in annesiyle yemin ettiği için Valen'in babası Kral Arvad'ı hor görmüş. Lilianna Timorlu.

"Bu büyük bir savaşa neden oldu. Ettan sarayındaki hainler sonunda akıncıların saraya ve krala ulaşmasına izin verdi. Gece Halkı soyluları hapsedildi ve kadim bir kader işçisinin planını harekete geçirmesine yetecek kadar uzun bir süre savaşa ara vermek için büyük bir kurnazlık ve bir fae uykusu gerekti."

Sessiz kalabilmeyi dileyerek yerimde kıpırdandım ama benzerlikleri fark etmekten kendimi alamadım. "Kralınız, o... o lanetliydi, değil mi?"

Ari'nin çenesi irkildi. "Öyleydi. Hepsi öyleydi."

"Kader işçisi tarafından mı?"

"Evet."

"Onun bir arkadaş olduğunu sanıyordum."

"Bana söylendiği gibi, öyleydi. Aynı şekilde Batı'dan gelen Calista adlı kız da halkımızın dostu. Tüm lanetlerin nefretten kaynaklanmadığını anlamaya başladım. Hikaye ortaya çıkana ve savaş nihayet sona erene kadar onları korumak için yapıldı."

Onun bildiğinden daha fazlasını anladım.

Görünüşe göre kader tüm âlemleri manipüle ediyordu. Son aylardaki tüm gariplikler, Ari'ye olan çekim, kafamdaki hayalet ses, bir şekilde kendi sefil hikayemin dikişlerinden çözülmeye başlayıp başlamadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Bir zamanlar burada sizin baskınlarınız gibi savaşlar yaşadık." Neden

hala konuşuyordum? "Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

Başımı salladım, her zaman dilimi dolaştıran sinir cızırtısını yuttum. "Seninki kadar dramatik değildi. Fae topraklarında her zaman savaşlar çıkar. Bir kraliyet soyuna karşı bir meydan okuma ortaya çıktı, onlar kaybetti ve meydan okuyanlara taht verildi."

Kıkırdadı. "Evet. Daha basit, bir oyun gibi. Güney'de pek bir şey değişmedi." "Baskınlar sırasında yaşadın mı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

"Asillerimizin hapsedildiği dönemde doğdum ve hepsinin öldüğüne inanan bir dünyada büyüdüm. O zamanlar Timoranlılar günlerini tüm Gece Halkı'nın katledilmesi ya da hapsedilmesi gerektiğine karar vererek geçirirlerdi. Pek hoş zamanlar değildi ama işte bu yüzden geriye dönüp bakmıyorum." Ari eski haritayı bir kenara itip üzerine yeni bir harita yerleştirdi ve benim kadar hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi. Mossgrove'un kalın, meşe ağaçlı bölümlerini, denize dökülen nehirlerin yanında uzanan ağaçları işaret etti. "Sanırım Köprü Adalarına inmek için en iyi yol burası olacak. Daha düz bir arazi, ama girişin kıyısından geçene kadar daha fazla koruma."

"Daha az taverna var," dedim.

"Başınızı sokacak bir çatıya sahip olduğunuzu biliyorum ama ben hayatım boyunca gecekondularda ve kulübelerde yaşadım. Yıldızların altında yaşamaya alışkınım ve mümkün olduğunca kuru kalmanızı sağlayacağım."

Aynı anda hem benimle alay ediyor hem de beni rahatlatıyordu. Fark ettiğinden bile emin değilim. "Her zaman başımı sokacak bir evim olmadı."

Ari bana şaşkın şaşkın baktı. "Hayır mı? Senin bol miktarda parası ve prestiji olan uzun bir Borough muhafızları soyundan geldiğini hayal etmiştim." Koltuğunda arkasına yaslandı. "Pekâlâ, sen beni sordun. Benim de aynı şeyi sormam adil olur."

"Yapmamamı tercih ederim."

"Çok geç. Artık merak ediyorum ve merakım giderilmezse sinirleniyorum." "Bir çocuk gibi mi?"

"Hem de çok. Eğer bana hemen tüm hayat hikayeni anlatmazsan sinir krizi geçirmeye hazırım."

Sadakat ve doğruluk töreni devam ederken hikayemi nasıl anlatabilirdim? Basit, dikkat ederdim ve daha büyük ayrıntılar olmadan sadece küçük parçalar verirdim. "Babamı genç yaşta kaybettim, sonra da kardeşimi. Bu yüzden sadakatimi kraliyete adadım."

"Yani sana küçük yaştan itibaren Alvheim tahtına sadakat öğretildi." Ari birkaç nefes için durakladı. "Bracken yerine Astrid'in yanında yer almanın sebebi taca olan bağlılığın mı?"

Hayır. Ona bağışmak istedim. Onu sarsmak ve beni sandığı gibi zayıf biri olmadığımı söylemek istedim. Hiçbir şey söylemedim. Sessizliğin sesi boğucuydu ve Ari'nin gözlerine yeni bir karanlık kattı.

Dudağı kıvrılmış bir halde haritalara geri döndü.

Bir an için ateşkes yapmıştık, ama bu değişim bana tekrar düşman olduğumuzu hissettirdi. Bir savaşta nasıl düşmanın tarafında durabildiğimi asla anlayamayacaktı ve ben de ona gerçeği asla söylemeyecektim.

İmkânsız bir çıkmazdaydık.

Gergin bir sessizliğe gömülmemizin üzerinden çok geçmeden kapının kilidi tıkladı. Ari, taverna başhemşiresi kafasını içeri sokmadan önce yüzlerimizi illüzyonun arkasına saklamak için çabalarken hızlıydı.

"Ara öğün servis ediliyor." Siyah gece gözleri parlıyordu. "Şanslısınız, yaklaşan fırtına bize bir Skald getirdi. Hikayesini anlatmak üzere."

"Teşekkür ederim," dedim, "ama gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Kızım, bu kadar kalın kafalı olamazsın." Başhemşire yumru parmaklarıyla pencereyi işaret etti. "Tanrılar savaşıyor. Bu gece çok şiddetli bir fırtına olacak. Bataklıklar taşacak ve yollar sular altında kalacak. Evin dolu olmasını bekleyin, insanlar masaların üstünde uyuyacak."

Biz itiraz edemeden kıkırdayarak dışarı çıktı. Ari uzun bir nefes verdi. "Haksız değil, tatlı tehdit. Orada boğulursak hiçbir işe yaramayız."

Baş parmaklarımın eklemelerini kırdım. Kalpler Sarayı'na çok yakın bir gece daha geçirdim. Ari'nin sıcak bedeninin yanında uyuduğum bir gece daha.

Meyhanenin ana salonunda, çam ağacından yapılmış bankların üzerine nemli pelerinler serpilmişti.

masalar. Yolcuların botları kaba kesimli döşeme tahtalarını çamurla kaplamıştı. Tavernanın içine sıkışmış, masaların etrafına sokulmuş, her yaygının ortasındaki kolza yağı fenerlerinden bir parça sıcaklık arayan bedenlerden kahkahalar yükseldi.

Ari bizi en fazla iki kişilik bir arka masaya yönlendirdi. Yanılsamalı ya da yanılsamasız, parlak, sinsî bir gülümsemesi vardı ve bunu kanayan avantajı için nasıl kullanacağını biliyordu. Başhemşirenin kızı, yemek ortasında sipariş ettiğimiz yulaf lapası ve tatlı soğanı alırken göz kırptığında yüzü kızardı. Yemek pişirme odasına koşmadan önce, kız bana değil Ari'ye tatlı olarak bir tabak balla ıslatılmış çilek atacağına söz verdi.

"Oldukça kibirlisin, biliyorsun." Ari ilk bal likörünü doldururken ben taze nehir suyundan yudumladım.

Gözlerini kaldırdı. "Kendine güvenen mi, kibirli mi?" "Arada bir fark var mı?"

"Evet."

"O zaman, kibirli." Başka tarafa baktım. "Bence o sefil dilinin altında korkularını saklıyorsun."

Ayin yeterince hızlı bitemezdi. O zaman kısa sözlerime geri dönebilirdim ya da daha iyisi hiç konuşmayabilirdim. Bu açıklığın, bu kanayan adamın yanında benim felaketim olacağı kesindi.

Ari uzun bir içki aldı ama sessiz kaldı.

Huylarımız değişmişti, çünkü ben de onu örnek almalıyım, ama yine de dilim dışarı fırladı. "Çürütme yok mu? Dilinin görkemli nitelikleri ya da aynı kabalıkta başka bir şey hakkında yorum yok mu?"

Ari'nin gülümsemesi hâlâ parlaktı ama öncekinden daha kasvetliydi. "Sana yalan söyleyemem tatlı tehdit, bu yüzden spekülasyonlarınla ilgili hiç konuşmamayı tercih ederim."

Göğsünden vurulmuştu. Akıllıca sözler ve yoğun bir dilin altında bir şeyler sakladığını itiraf etmişti.

"Ama-" İçkisinin yakıcılığı yüzünden yüzünü buruşturdu. "Dilimin görkemli olduğunu kabul ediyorum. Biraz daha nazik davranırsan bunu kendin de anlayabilirsin."

Yumruğumu dizimin üzerinde sıktım ve benimle alay edencesine gülmesini görmezden geldim. Karşılık veremiyordum çünkü içimde onun ağzını tenimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak eden iğrenç bir yan vardı.

Yemeğin yarısında, bir fae adam salonun ortasına adım attı. Başhemşire, oğlu ve kocası olduğunu tahmin ettiğim iri yarı, kösele derili bir adam, fae'nin etrafında bir fener çemberi kurdular.

Yırtık pırtık bir yün pelerin giymiş olan adam haftalardır kirli bir taşın altında uyuyor gibiydi. Sakalları dağınıktı ve kemik boncuklarla beneklenmişti; tırnaklarının altında kirden kalın siyah çizgiler oluşmuştu. Sivri, konik kulaklarının uçlarında kürk tutamları vardı ve gözleri içtiğim nehir suyunun tonundaydı, berraktı, birkaç yeşil, sarı ve mavi girdap vardı.

Skald halkı adaları dolaşarak eski irfan ve tarih hikâyeleri anlatırdı. Bazıları hiç şüphesiz dinleyenlerin kalbine bir ders yerleştirmek için uydurulmuştu. Onlar vahşi fae'lerdi, hikâyelerinin karşılığı olarak başkalarının yiyecek ve içeceklerine bel bağlayan serserilerdi.

Ari sandalyesini odanın ortasına bakacak şekilde kaydırды ve memnun görünüyordu.

"Kuzey'de Skald yok mu?" Ben sordum.

"Masaları paylaşan ozanlarımız ve büyüklerimiz var. Ama böyle bir şeye adanmış bir hayat yaşamak büyüleyici."

Çok kolay eğleniyordu.

Skald eldivenli ellerini havaya kaldırdığında salon sessizleşti. Arkadan, Skald kadar sade giyimli iki genç kadın yaklaştı, her biri sicim üzerinde daldan bir kukla taşıyordu. Kuklalar

Yün pantolon giymişlerdi ve düz tahta yüzlerinde boyalı gözler ve dudaklar vardı.

Skald, yaldızlı bir ön dişini göstererek odadakilere sırttı. Seyircilerin dikkatini çektikten sonra avucunu düzleştirdi ve üfledi. Salonda bir altın tozu fırtınası koptu. Döşeme tahtalarının üzerine bir domuz derisi kese bıraktı ve kese beyaz kıvılcımlar saçarak patladı.

Halk sevinçten nefesi kesildi. Skald hikayesine başladı.

"İki kardeşin hikayesini iyi dinleyin. İki kardeşin. İki düşman. Nornların kaprislerinin ve hilelerinin hikayesi. Kuzey'den Güney'e, Doğu'dan Batı'ya, onların hikayesi toprağın derinliklerinde, tüm büyücülerin kanında yaşıyor."

İki kadın sopa adamlarıyla birlikte öne çıktı. Kuklalardan birinin açık renk saçları mısır kabuğundan yapılmıştı, diğerinin ise kafasından koyu renkli deri kayışlar çıkıyordu.

Skald ellerini havaya kaldırdı ve tüm gözlerin dikkatini üzerine çekmek için dönmeye başladı.

"Uzun zaman önce iki bebek doğdu; kaderlerinde kardeş olmak vardı, kan bağı değil ama bağ." İki hizmetkârı kuklaları kaldırırken Skald çömeldi ve masalcı altın tozu serperken onları dans ettirdi. "Kader gençleri kutsadı, onlara tanrıların iki sarayından vahşi hediyeler verdi. Biri, kalbin efendisi." Mısır kabuğu kuklası kaldırıldı. "Diğeri, bir savaş lordu."

İkinci kukla, kızın dans eden ellerinde oradan oraya savruldu.

"Ne kadar kutsanmış olsalar da, her gümüş saçlı anne bilir ki, tüm oğullar daha rahimden çıkmadan hile ve yaramazlık tanrısı tarafından öpülür."

Koridorda birkaç kıkırdama gürledi. Ari sırttı ve başını salladı. Hikâye tanıdık geliyordu ama nereden duyduğumu kavrayamıyordum.

"Çileler ve sıkıntılar, oyunlar ve şakalar. Genç oğullar babalarının salonlarında dans ettiler. İlki kaderin efendisi oldu. Oğlan tasarladığı arzularla kalpleri değiştirdi. Ülke halkına sevgi, umut ve cesaret getirdi."

Skald döndü, ellerini uzattı. "Ve ikinci oğul daha endişe verici özelliklerden oluşuyordu. Bir taklitçi, bir düzenbaz, birinin suretini çalabildiği ve saraylılarla acımasızca alay edebildiği söylenirdi. Oğullar büyüdü. Kardeşler." Skald ellerini tekrar birbirine vurdu. "Kan bağıyla değil ama bağla."

Skald daha fazla ısıltılı toz ve ikinci bir yanıp sönen kese fırlattığında Ari kalabalıkla birlikte alkışladı, bu sefer çivit mavisi ve mavi kıvılcımlar yerde parlıyordu.

Skald, Kalplerin Efendisi ve Savaşın Efendisi'nin genç dönüşleri hakkında dans etmeye devam ederken etrafta halk gülümsedi ve güldü.

Nefes alamıyordum. Karanlık gözlerin titreşimi. Bir alay. *Bir ses. Küçük Raaaaven.*

Kaskatı kesildim ve gözlerimi kapattım. Neler oluyordu? Skald ağır çizmelerini üç kez yere vurduğunda bakışlarım açıldı ve salon sessizleşti.

"Kalplerin Efendisi yanında güzel bir kraliçeyle tahta çıktı," dedi Skald. "Bağ kardeşi, savaş alanının tanrısı olarak kurnazlığı ve acımasızlığıyla taca hizmet etti. Ta ki tanrıların iki sarayı gibi, bu farklı güçler de ayrı durmak zorunda kalana kadar." Skald durakladı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Kardeşler bir kadın yüzünden -başka ne olabilirdi ki- aşktan nefrete düştüler."

Skald ellerini havaya kaldırdığında havada gül kokulu kırmızı bir toz bulutu belirdi. "Bazıları, kalp-kader kralının güzel kraliçesinin de savaş lordunu sevdiğini ve onun

Kocasını öyle bir kıskançlığa kapılmış ki kardeşini sürgüne göndermiş. Bana gelince, ben ikinci bir hikâyeyi tercih ediyorum: Savaş lordu kralın değer verdiği bir aşığı aldı ve ona öyle şiddetli bir şekilde ihanet etti ki Kan Sarayı'ndaki kristal buhar pınarları aşığın acı gözyaşlarından geriye kalan tek şey oldu.

"Kalplerin Efendisi ihanetinden ötürü kadını çaldı ve onu bağlı olduğu kardeşinin gözünden sakladı. Sonra, tanrıların kaçındığı bir lanetle kardeşinin kalbini kararttı, ta ki Kalplerin Efendisi

Savaş bir gölgeden başka bir şey değildi. Kalbi kırık sevgilisini durmaksızın arayan, birçok krallıkta dolaşmak zorunda kalan karanlığın sesi.

"Dolaşırken, sadakati zehirliyor ve çarpıtıyor. Topraklarını seven halk, bir anda onun için savaşmayı, ondan daha büyük parçalar kazanmak için savaşmayı arzuluyor. Hayalet savaş lordu sevdikleri bu topraklarda hak sahibi olduklarını fısıldadıkça savaş krallıkları yırtıyor ve gücü daha fazla savaş alanı, daha fazla kanla artırıyor."

Skald bir avuç kömür tozu ve altın tozunu birbirine savururken kadınlar kuklalarla dans etti. Çarpışma, yumuşak bir alkış koparan karışık renklerden oluşan bir bulutla patladı.

"Tanrılar kardeşleri mahkûm etti. Savaş Lordu ihaneti yüzünden, Kalplerin Lordu ise kaderin isteklerine karşı yaptığı lanet yüzünden," dedi Skald yeni bir ciddiyetle. "Bazıları Kalplerin Efendisi'nin, kayıp kraliçesi onu tekrar bulana kadar Cehennem'de kilitli kaldığını söylüyor.

"Efsaneye göre, sevgilisini bulma arayışı ancak düşman savaş lordunun savaş ve kan dökmesiyle kurulan krallıklara kaderin armağanlarını vererek ortaya çıkacaktır. Gördüğünüz gibi, Nornlar tüm armağanlarını tek bir krallığa vermenin ne kadar felaket olduğunu gördüler. Hediyeleri, kaderin yoluna adım atacak kadar cesur olanlar tarafından kazanılacaktı.

"Kuzeye hediyeler verdiler." Skald kollarını zirvelere doğru açtı. "Doğu'ya, hatta Batı'daki varoşlara bile. Yeni krallıklar yükseldi, sevgili halkım. Son zamanlarda buna şahit olduk." Sinsice sırttı. "Bunun anlamı ne olabilir? Kalp Lordu'nun kraliçesi aşkını bulmak için çıktığı yolculukta kaderin hediyelerini yavaş yavaş dağıtıyor mu? Yoksa yıkılmış krallıklarda yeni tahtları şekillendiren savaşlar, düşmüş bir savaş lordunun lanetinden mi kaynaklanıyor?"

Skald çılginca sırttı.

"Dua edelim de ikincisi olmasın. Çünkü zalim Savaş Lordu senin benzerliğini çalabilir. Zihninizi bozabilir. O sen olabilirsin." Arkasında pür dikkat kilitlenmiş bir kadına gümüş tozu fırlattı. Kadın sırtarak çılgılık attı. "Ya da sen." Sinirli kahkahalar geri dönene kadar etrafında dönerek insanlara toz fırlattı.

"Kaderin ve savaşın lordlarından ders alın: kopan bağlar kimseye hizmet etmez. Değer verdiklerinize sınırsız sarılın, yoksa yakında kendinizi kaybettiğiniz kişiyi ararken karanlıkta dolaşırken bulabilirsiniz."

Skald ve hizmetkârları alkışlar arasında bellerine kadar eğilerek birkaç bakır, birkaç gümüş sikke kabul ettiler.

Ari gülerek alkışladı ve bana döndü. "Krallıkların kökenlerinin bu şekilde anlatıldığını hiç duymamıştım. Neredeyse Kuzey ve Doğu'da anlattığımız dört kraliçe hikâyesine uyuyor. Kaderin dört gücü yükseliyor. Ne ilginç bir hikâye."

Onu zar zor duydum. Kanım çok sıcaktı. Başım dönen bir fırtınaya gömülmüştü. "Ari," dedim kısık sesle. "Ben iyi değilim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Odada olacağım."

Kaşlarını çattı. "Seni götüreceğim-"

"Hayır." Kaçmak için çaresizce bir el uzattım. "Başka bir masalın tadını çıkar. Ben sadece uyuyacağım." Cevap vermesine ya da tartışmasına fırsat vermedim ve aceleyle merdivene yöneldim.

BÖLÜM 17

TUTSAK

B Arkamdan kapıyı kilitledim ve döşeme tahtalarının üzerine kadar kaydım. Titreyerek dizlerimi göğsüme çektim.

Zihnimde bir sel açıldı. Sesler, sesler, yüzler, çığlıklar, hepsi beni arkadan vuran gizli bir saldırı gibi kafatasıma çarptı. O kadar çok anı unutmuştum ki. Neden? Hepsi şimdi nasıl geri dönmüştü?

Tuniğimin kolunu yukarı çekip rün işaretine baktım, çaresizce odaklanmaya, her şeyi anlamaya çalıştım. Hayır, Riot, o ... kaderi değiştiremezdi. Beni büyülerle ve eski sihirlerle lanetlemişti ve ... karanlığın içinde bir yerlerde yumuşak bir ses, bir kadın, yalvarıyordu.

Ona ne yaptığını gör, Riot. Kardeşimizi nasıl sakatladığını gör.

Kardeşim. Başımı tuttum ve yüzümü dizlerimin üstüne gömdüm. Kız kardeşi değil, ama bir kız kardeş gibi...

Tüm tanrılar. O ses, o kadın, *Riot*'la birlikte yemin etmişti. Şimdi onu görebiliyordum, köşede oturuyordu, kucağında en yakın arkadaşım olduğunu düşündüğüm bir kadın vardı. Adı neydi?

Ve benim de etrafımda kollar vardı. Beni sevmesi gereken kollar, ama ...

Tuniğimin kolunu bir kolumdan yukarı kaydırırken elim titredi. Astrid'in son dayaklarından kalma yeni yaralar vardı ama bunların altında soluk pembe yara izleri vardı. Uzun zaman önceki yaralardan kalan izler.

Omuzlarım, omurgam, göğüslerim, karnım, hepsi çok daha kötüydü. Bir yıkım haritası sonsuza dek tenimi lekeleyecekti. Şimdiye kadar hatırlayamadığım bir acı.

Skald'ın hikâyesi unutulmuş anların sürgülü kapısını acımasızca aralamıştı.

Aklıma erkek görüntüleri geldi. Çok sayıda. Bazıları tuzlu su gibi kokuyordu, bazılarında ise asil saraydan gelen tatlı sedir kokusu vardı. Hepsi aynıydı, duygusuz ve bencil. Acı hatıraları, yalvarışlar, bedenimi başkalarına verdikten sonra onlardan gümüş alırken beni el üstünde tutacağına yemin eden birinin dudak büküşü.

Uzak ve anlaşılmaz bağırışlar kadının öfkesini bastırdığında gözlerimi kapattım.

Bir elin başka bir adamın göğsünü yırttığını gördüm, sonra kanlı parmaklar bir şeyin etrafında kıvrılmış olarak geri çekildi, seçemediğim bir şeyin. Anılar hatırlamanın eşiğinde gezinirken çığlık atmak istedim ama hepsini kavrayamadım.

Ona bir daha asla sahip olamayacaksın. Kalın bir kapıdan sert bir ses yükseldi. Uzak, ama acımasız. Kulağa ürkütücü gelse de, sanki ruhumu rahatlatıyormuş gibi ona yaklaşmak istedim. Sonra hınzır kahkahalar kafamı doldurdu.

Küçük Raaaven. Hatırlıyor musun? Dene, aşkım. Beni sana geri getir.

Gözlerimi açtığımda yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Hikaye . . . doğruydı.

Bağlanmış kardeşleri tanıyordum. Biri, kaderin kralı. Diğeri, onun güvenilir şövalyesi. Sanki bu yer, bu Skald, hikâyemin parçalarını bir araya getirmek için konumlandırılmış gibi, onları tanıyordum.

Riot kaderin kralıydı.

Aşkın tüm işaretleri görüldüğü gibi değildir.

Onun sembolü. Kanayan kraliyet arması.

Riot bu işareti bana *kendimi* hatırlatmak için yazmıştı. Geçmişim buz ve karanlıkla örtüldüğünde, sevmek ve korumak için onun olduğumu ve onun da bunu yaptığını bana hatırlatmak için. Kendi *tanrılarıyla*, kendi Savaş Lordu'yla savaşıyordu.

Beni kullanan ve kıran bir adam. Ve şimdi kalbim ısınırken, o daha da yaklaştı. Kafamın içindeki gölge ses, canavar, beni bulmuştu.

Güneş batmak üzereyken Ari odaya döndü. Yatağın üzerindeki yorganın altına büzüldüm, hala tam olarak bir araya getiremediğim bir geçmişin gölgesinden rahatsız oldum ve gerçekten uyuyup uyumadığımı görmek için çok fazla kontrol etmemesi için dua ettim.

Yüzüm gözyaşlarıyla kaplıydı, şüphesiz lekeli ve kırmızıydı. Nefes nefese kalmak ve hıçkırmak garip duygulardı ve ihanet duygusuyla göğsümü kesen keskin acıya alışık değildim.

Hiçbir şey hissetmediğim günlere geri dönmeyi diledim.

Keşke beni bu kadar güçsüz bırakan kişiyi bulabilseydim ve onun yerine kalbini sökebilseydim. Ari'nin yanımda yatmasını ve sadece yakın olmayı diledim.

İstedğim kadar inkar edeyim, bu sinir bozucu adamın yatıştırıcı bir varlığı vardı. Derimin altını kazıyordu ve böyle anlarda derimi kazmasını istemiyordum.

"Saga?" diye fısıldadı. Yatak yan yatmıştı. Bana bakmak için diz çöktüğünü tahmin ettim. Nefes nefese bir iç geçirdim ve uykuda kaybolmuş gibi görünmek için gözlerimi yumuşattım.

Ari bir an kıpırdamadı, sonra sert, sıcak avucu alnıma dokunduğunda kalbim sarsıldı, ateş arıyordu. Neredeyse umursuyormuş gibi.

Bir iç çekişle geri çekildi ve yatak tekrar kaymaya başladı. Gözlerimi kapalı tuttum ve kâğıtların karışmasını, fırtına dindiğinde yapacağımız seyahatle ilgili planları fısıldarken sesinin yumuşak uğultusunu alacakaranlıktan başka kimseye duyurmadan dinledim. Tek başına yedi ve içti, sonra botlarını ve üstünü çıkardı; Ari yatağa sürünürken gözlerimi kapalı tuttum.

Yüzüstü uzanıp ellerinden birini tekrar alnıma koyana kadar kaskatı ve hareketsizdim -sanki ateşim değişmiş gibi. Ölmediğimden emin olarak elini çekti ve parmaklarının saçlarımda dolaşmasına izin verdi.

Dokunuşu bir alevdi. Onun varlığı beni rahatsız ediyor ve rahatlatıyor. Ama o yakınımdayken

sonunda onun yanında uyuyacak kadar uzun süre korkunç anıları gömmeyi başardı.

"Yapma. Bırak... bırak onu!"

Bir sarsıntı yatağı salladı. Kirpiklerimi birbirine dolayan tuz kabuğunun arasından göz kırtım. "Lütfen, bırak onu."

Ari'nin yakarışıyla yerimden fırladım. Yorgan yatağın onun tarafına düşmüştü ve yanımda titriyordu. Gözleri kapalıydı, çenesi gergindi ve yüzü acı içinde buruşmuştu.

İnledi, seğirdi, vücudunun altındaki tüylü yastıklardan birini boğarken sırt kaslarının esnekliği nabız gibi atıyordu.

"Yapma." Sesi yumuşaktı, acı dolu bir iniltiydi, ardından mırıldanarak "affet beni" dedi.

Vücudu ter içinde kalmıştı. Hangi kâbus onu ele geçirmişse, içten dışa doğru işkence ediyordu. İçimi bir suçluluk duygusu kemirdi. Neredeyse bir dönemdir onun üzerinde uyku otları kullanıyordum ve şimdi dozu atladığım gecelerde kabuslar daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu.

Bir yanımla uyumasına yardımcı olmak için ona biraz vermek istiyordu ama az kalmıştı. Ari'nin yer değiştirme yeteneğinden habersiz kalmasını istiyorsam onları idareli kullanmam gerekiyordu.

"Ari." Bir an için kızgınlığımı bir kenara ittim. Ağzından sürekli çıkan alayları ve iğnelemeleri unuttum. Tek istediğim, bir kelime savaşını kazandığımı anlamamı sağlayan o sırtışı takınana kadar keskin yüz hatlarındaki acı ifadesini yok etmekte.

Avucumu omzuna dayadım ve onu biraz dürttüm. Sadece boğazının arkasından kırık bir sesle inledi.

"Ari, uyan." Onu daha sert salladım. "Ari-"

Bir anda kehribar rengi gözleri açıldı, irileşti ve şiddetlendi. Bir nefesten azdı, çılgılık bile atamayacak kadar hızlıydı ve Ari'nin bir eli kalbimin üzerindeydi, bedenim onunkinin altında sıkışmıştı ve yastığının altından çıkardığı kanlı bir bıçak boğazımdaydı.

"Ari." Gardiyanın dönüşü içgüdülerimi artırmıştı ve bileğini kavrayıp bıçağın öldürücü darbeyi indirmesini engellemek için bir anım vardı.

Vücudu benimkinin üzerinde ağırlaştı. Kalçaları kalçalarımın arasına yerleşmişti ve zihnimin bir parçası bundan hoşlanmak istiyordu, bir parçası teninin sıcaklığından zevk almak istiyordu ama daha büyük bir parçası kapana kısılmıştı. Kontrolümün olmadığı bir pozisyonda kilitlenmişim.

Hava, dar bir delikten nefes alıyormuşum gibi ciğerlerime geldi. Kan kafatasıma çarpıyordu. Tekmelemeye çalıştım, vücudumun çırpınmasını ve eğitildiğim kanlı savaşçı gibi dövüşmesini istedim. Ama ağır zincirler ve dikenli iplerden oluşan bir dehşet beni yerimde tutuyordu, sanki hareket edersem daha fazla acı çekeceğime dair bir tehdit gibiydi.

Boğazımdaki bıçak daha da derinleşti. Ari'nin gözleri daha da karardı. Göğüslerimiz kısa soluklarla birbirine çarpıyordu; biri öfkeden, diğeri panikten.

Bıçağının ucu boynumun yüzeyini keserken irkildim ama dikkatimi onun geniş gözlerine, sert nefes alışlarına verdim. Acı çeken bir canavara benziyordu, sert bakışlarında kara bir ateş yanıyordu sanki. Beni öldürmek istiyordu. Yavaşça.

Hayır. İstemiyordu. Kafamın arkasındaki yumuşak bir fısıltı korkuyu yeterince uzun süre kesti, paramparça olmuş aklımı tek tek toplamaya başladım.

Ölmemi isteyen bir adam ateşim var mı diye başımı kontrol eder miydi? Kapıya en yakın yerde uyur muydu? Bu Ari değildi. Kafasının içinde bir korku onu tehdit ediyordu ve Ari bir

Birini savunan adam.

"Ari," diye fısıldadım. Onu uyandırmam gerekiyordu.

Üzerimde donup kalmıştı, nefesleri kesik kesik ve sertti. Bıçağına karşı yutkundum ve yapabileceğimi bildiğim tek şeyi yaptım. Bir avucumu yüzünün yan tarafına uzattım, ılık yanağını tuttum ve onu saldırıya geçiren korku her neyse ondan çıkarmaya çalıştım.

Elim yanağından ayrılıp boynuna, oradan da göğsüne gitti. Kalbinin üzerindeki deri kabarık ve pürüzlüydü. Aşağıya bakmaya cesaret ettim ve ortasında beyaz, parlak, sivri bir çizgi olduğunu fark ettim. Yara izi boğazının hemen altındaki çentikten başlıyor, göğsünü boydan boya oyuyor ve karnının üst kısmında son buluyordu. Sert bir yaraydı, sanki etine giren her neyse, keskin ileri geri çizgilerden oluşana kadar yolu değiştirmeye devam etmişti.

Nefes alışları yavaşlamaya başladı ve bakışlarımın tekrar onunkileri yakalamasına izin verdim.

"Ari." Tırnaklarımı bir aşığın yapabileceği gibi güçlü sırtında gezdirdim.

Gözlerinin zengin kehribar renginden gölgeler kayboldu. Bıçağı kavrayışı gevşedi, sesi yumuşaktı, "Saga" diye fısıldarken hala rüya görüyormuş gibiydi. Neredeyse bir yalvarış, bir dua, sanki adıma değer veriyormuş gibi. Vücudu bana doğru battı. Kalçalarının baskısı, uzunluğu göbeğime baskı yapıyordu ve bunun korkunç bir

his olmadığını düşünmekten utanıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, Ari'nin zihninden kurtulmaya odaklandıkça

Mares'in altında sıkışıp kalmakla ilgili kendi korkularımı o kadar az düşündüm.

Ona daha çok sanılmak istedim.

Duyguları okuma konusunda yetenekli değildim; duyguları karşılaştırabileceğim çok fazla şey yoktu. Adalarda halk şehvet duyar, eğlenir ve eşlerine takıntılı davranırdı. Ama Eryka ve genç prensin birbirlerine bağlılıkla baktıklarına tanık olmuştum. Doğu'da kraliçesini arayan halkı katlederken Kuzey Kralı'nın gözlerinde de aynı şeyi gördüm. Ya da karısına ulaşmak için Kara Saray'ın kapılarını kıran gölge kralın.

Gözlerinde saplantıdan daha fazlası vardı. Ve yabancı kraliyet mensuplarının bakışları içimdeki tuhaf *kıpırdanmaya* çok yakındı. Ari'nin sıkıntıda olduğunu anladığımda koruyucu içgüdülerim alevlendi. Yüzündeki dayanılmaz sırtışı geri getirmek isteyen bir ihtiyaç beni ele geçirdi.

"Uyan." Yanağını okşadım. "Ari, uyan."

Pozisyonumuzu görünce Ari'nin gözleri büyüdü. Bacaklarım açıldı, boyu pantolonunun içinde kalın ve ağırdı, kalçaları uyluklarımın arasındaydı.

"Bu da ne böyle!" Geri çekildi. "Çok özür dilerim. Lanet olsun. Beni bıçaklamalıydın."

"Ari." Ona doğru uzandım, yüzünü tekrar ellerimin arasına aldım. "Rüya görüyordun, bu yüzden seni uyandırdım."

Neredeyse yapmadığım kısmı atladım.

Ari yataktan yuvarlanarak ayağa kalktı ve ellerini saçlarının arasına daldırdı. Yüzünü bir korku ifadesi kapladı. "Ben yapmazdım. Saga, kendimi sana zorla kabul ettirmediğimi söyle. Yapmadığımı söyle."

"Yapmadın."

Çılgınca adımlar attı. "Bana bunun doğru olduğuna yemin et, çünkü seni inciten bir adam olmaktansa kılıcımı yemeyi tercih ederim."

Gülümsedim. "Yemin ederim, bana zarar vermedin. Yapsaydın, seni bıçaklayacağımı biliyorsun."

O sırada yastığımın üzerindeki bıçağı fark etti. Hemen bıçağı bir kenara fırlattı, çeliğin şakırtısı o anın ürkütücü sessizliğini sarstı.

Ari yatağa oturdu; bana baktığında omuzları çökmüştü. "Ben ..." Başını salladı ve boğazımdaki küçük çizige ters ters baktı.

"Sorun yok," dedim. Doğruyu söyledim. Kalbim boğazıma düğümlenmişti ama bıçak beni rahatsız etmiyordu. Onu bu kadar şiddetle istediğim ve adımın ağzından kaçtığı için gülünç bir şekilde sinirlenmişim.

Rüya gibi dudakları, sanki o da aynısını istiyormuş gibi.

Ari'nin kolları titredi. Başparmağı boğazındaki yaranın üzerinde gezindi ama ucu tuniğimin altında saklı olan gergin yara izlerimden birine dokununca durakladı.

Dikkatimi yaralardan uzak tutmak için her şeyi yapardım. Geçmişin gölgelerini bir daha asla hatırlamak istemiyordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece iç geçirdi ve kendini yarı yatağın üzerine yarı da benim üzerime yerleştirdi. Aramızda konuşulmayan bir anlayış geçti. Bu yakınlığı sabah konuşacağımızdan şüpheliydim ama şimdilik öyle kalmasına izin verecektik.

Ari başını koluna yasladı ve diğer elini sahiplenici bir şekilde ortama koydu. Sinirlerime hakim olamadım ve omzuma doğru yuvarlandım, böylece burun buruna geldik.

"İyi olduğuna yemin eder misin?" diye sordu

usulca. "Bıçağı yavaş kullanıyorsun. Ben iyiyim."

"Diğer her şey gibi, yanıyorsun. Bir bıçakla fevkaladeyimdir." Sırıttı ama dişlerini gösterecek kadar geniş değildi. Ari yatağın üzerine yayılmış olan saçlarımın birkaç teline dokundu. "Bu olanları unutmamızı istesek çok mu şey istemiş oluruz?"

Tereddüt ettim. "Sana karşı bir şey kullanmam gerekene kadar."

Ari güldü. Sonunda o kaygısız sırtış bir anlığına geri döndü.

Parmak uçlarım istemeden göğsündeki yara izine dokundu. Bakışlarıyla karşılaştığımda sertleşti. "Ne oldu?"

Ari sırt üstü yattı ve başını çevirip bana bakmadan önce uzun bir süre kırıslere baktı. "Sen bana seninkini anlattırsan ben de sana benimkini anlatırım."

Parmak uçları özenle tuniğimin boynunu çekiştirdi ve boynumun alt kısmından aşağı doğru inen yara izinin en ufak bir görüntüsünü ortaya çıkardı.

Varlığı için ne kadar tehditkâr olduğumu söylemekten çekinmeyen bir adama böyle bir hikâyeyi nasıl emanet edebilirdim ki? Aptallık ettim. Bir anlık şefkat, ikimizin arasında geçen ayları -sırayla söylenen acı sözleri- silip *atmadı*.

Muhtemelen her şeyi hak ettiğim konusunda ısrar ederdi.

"Hayır." Ayin azalıyordu. Şafakta yalan söyleyebilecek, ihanet edebilecek, belki de birbirimizi öldürebilecektik. Şu anda, yarı gerçekler ve dikenli maskeler arzumu korumak için yeterince basitti. "Umurumuzdaymış gibi davranmayalım Büyükelçi. Bu, birbirimizden nefret etmek için harcadığımız tüm çabayı değersiz kılacaktır."

Bana dokunsa, nazik parmaklarını tekrar saçlarımın arasında gezdirse bile, yüzümdeki ifade parçalanacaktı. Gözlerimdeki arzuyu, orada, onun yanında güvende olma isteğini yüzümün ağır çizgilerinde görürdü.

Ari hiçbirini yapmadı. Onu haşlamışım gibi geri çekildi ve dudaklarını bükerek başını salladı. "İyi konuştun, tatlı tehdit."

Sırtını bana dönerek yuvarlanmadan önce başka bir şey söylemedi ve şafak karanlığı kovana kadar orada kaldı.

BÖLÜM 18

BÜYÜKELÇİ

Acı bakışlara ve kızgınlığa geri dönmekle ilgili sorun, Saga'nın bedenini kendime bastırmanın nasıl bir his olduğunu keşfetmiş olmamdı. Sıcak, yumuşak ve güçlü. Lanet çiçeklerin kokusu ve temiz bir yağmurdan sonra çim.

Çiçekleri ve yumuşak kıvrımları nasıl unutabilirdim ki?

Birbirimize homurdanarak söylediğimiz birkaç kelimeden fazlasını henüz söylememiştik. Gün ışığı odayı aydınlattığında, sanki birbirimize dokunmak kalıcı bir yara izi bırakacakmış gibi lavabonun etrafında dans etmiştik. Öğle güneşinden önce yola çıkmamız konusunda birkaç söz söyledim, o da başını sallayarak onayladı ve böylece kendimizi kıyılmış cevizli yulaf lapası ve Yıldızlar Sarayı'nda yapraklardan yapılan bir garnitür olan tatlı baharatın kırmızı beneklerinden oluşan bir toz üzerinde kaşlarımızı çatarken bulduk.

Saga'nın saçları tel tel ve kuru görünüyordu ama yüzüne hayal edebileceğim en sade görüntüyü vermiştim. Maskenin altında bile, boğazının eğimine tekrar dokunmayı çok fazla düşündüm.

Hiçbir şeyden ders almayan lanet bir aptaldım.

Ondan nefret ediyordum ve her nefes çekişimde onu istiyordum. Doğrusu, ne zaman bir kadına karşı böyle bir çekim hissettiğimi hatırlamıyordum. Bir kez aşık olduğumda bile bu kadar ilkel değildi, sanki bir iplik daha derine iniyor ve beni bu kadına geri çekiyordu. Uygun bir isim, tehdit.

Saga bir tehditti.

Bir tanesini çırılçıplak soymak isterdim, böylece her yüzeyinin tadına bakabilirdim.

"Kalmaya hoş geldiniz." Başhemşire dar masamızda durakladı ve izin istemeden yulaf lapamın üzerine biraz daha keçi sütü döktü. "Hala kötü bir yağmur var."

"Böyle bir yerden ayrılmak çok kasvetli bir düşünce," dedim sırtarak. "Krallar gibi yaşadık, sevgili leydim. Ama katılmamız gereken yeminlerimiz var. Hiçbir şeyi kaçırmamalıyız."

Başhemşire çarpık burnundan bir kahkaha attı. "Sanırım haklısın." Fae kadın Saga'yı dürttü ve onu kasesinin içinde hüzünlenmekten alıkoydu. "Çok esprili birisin kızım. Ama kanayan dilini nasıl kullanacağını bilen bir adam, eğer takip edersen, genellikle dilini nasıl kullanacağını bilir."

Göz kırptı. Ben güldüm. Saga, tahta kaşığını gözlerimi oymak için kullanmanın sayısız yolunu planladığını gösteren bir bakış takındı.

"Toplanmaya gidiyorum." Saga bakışlarımdan kaçarak oturduğu yerden fırladı. "Neyi toplayacaksın? En fazla ikişer parça eşyamız var."

"O zaman şu kanayan eşyaları toplayayım. Köprü Adalarına ulaşmak istiyorsak burada oyalanmamıza gerek yok."

gece olmadan. Yoksa ifşa olmamız umurunda değil mi?"

Haklıydı ve bu can sıkıcıydı. Adalar tam da adlarından anlaşılacağı gibi, Kalpler Sarayı ile Kan Sarayı arasında bir köprüydü.

Bracken'ın diyarını en iyi ben biliyordum ve sazlıkların ve deniz ağaçlarının arasından kan fae'lerinin yanına geçmenin bir yolunu bulana kadar gerekirse derin kayalıklara ve yarıklara doğru yürümeyi planlıyordum. En basit yol değildi ama Borough muhafızlarından kaçmak istiyorsak en garantisiydi.

Sandalyeme geri oturdum ve ona el salladım. "O zaman git. Ben burada hesabımızı kapatacağım."

Saga arkasını döndü, saman gibi saçları belinin etrafında dalgalanıyordu. Gözlerimi devirdim. Bir prensesi katletmekle suçlanıyor, yabancı bir krallıkta kapana kısıyor ve bir hainin peşinden gitmeye zorlanıyordum. Hangi tanrının üzerine işediğimi bilmiyordum ama onlar benden nefret ediyordu.

Sinirlenerek, başhemşirenin bize içirmeye devam ettiği son bal likörünü de geri attım ve kolumla ağzımı özensizce sildim.

Meyhanenin kapısı çarparak açıldığında boynuzu masaya daha yeni koymuştum ki, ağır tahta duvarlara çarparak takırdadı.

Başhemşirenin tiz sesi, müşterilerinin başlarının üzerinden, "Sakin ol," diye bağırdı. "Kırarsan, bedelini ödersin."

"Yüce Kral'ın emriyle, odalarınızı aramamıza izin vereceksiniz, Leydim."

Odanın arka tarafında durma talihsizliğini yaşadım. Yüzüm bana ait değildi. Her zamanki geniş halimde değildim, sadece eklemelerim ve ince uzuvlarım vardı, yine de Bo'nun sesini duyunca donakaldım.

İz sürücü masamda birden fazla kez yemek yemişti. Kalın vücudu ve alev alev yanan kara gözleri her zaman biraz korkutucuydu ama beline ve omuzlarına bağladığı bıçaklarla meyhanenin ortasına doğru ilerleyişini izlemek dehşet vericiydi.

Havayı kokladı ve odayı taradı.

Lanet olsun. Bo en kalın ayazda bir tavşanın kokusunu alabilirdi; en gür çalılıkta bir tilkiyi fark edebilirdi. Bizi bulmuştu. Öfkem konusunda pratik yapmadığım için, aramanın tamamı boyunca yanılsamalarımı koruyamayacaktım.

İki adım gerisinde, kanatlarını açmış, bir eli kılıcının kemik kabzasında Rune belirdi. Misafirler yerlerinden fırlayıp kenara çekilirken, ilçe muhafızları da patron masalarını işgal etti. Bo'nun siyah saçları yüzüne dökülmüştü ve bu sadece odanın ortasında durup "Prenses Signe öldü" diye bağırdığında bakışlarındaki vahşi parıltıyı arttırdı.

Kelimelerin nefes nefese, birkaç anlık hıçkırıkla yerleşmesine izin verdi.

Bo konuşurken Rune odayı taradı. Gölgelelerin arasına daldım, yavaşça merdivenlere doğru süründüm. Hayatımın çoğunu gölgelerde geçirmiştım ve nasıl kaybolacağımı biliyordum. Yine de, odadan kurtulana kadar küçük köşemi bozmak için bir illüzyon gerdim.

"Etta'nın elçisi tarafından harap edildi ve katledildi."

Bir öfke patlamasıyla yumruklarımı sıktım. Birçok şeydim ama bir şeytan değildim. Suçlandığım suçlar hayal edebileceğim en iğrenç suçlardı. Beni yıllardır tanıyan insanların şimdi böyle şeylere inandığını düşünmek kaburgalarımın paslı bir sustalı saplamak gibiydi.

"Tanrılar onu korusun," dedi başhemşire mürekkep rengi gözlerini silerken.

Bo ona doğru döndü. "Prensesimizi öldüren adamı sakladığınızı düşünmek için nedenlerimiz var."

Başhemşirenin gözleri kısıldı. "Onun kanayan erkekliğini keserdim. Odaları arayın ve yeni kelimelerle bana geri dönün."

Lanet olsun.

Yavaşça sürünecek zamanım yoktu. Bo muhafızlara işaret verdiği anda, kaosu kullanarak

merdivenleri koşarak çıktım. Kapıya ulaşmadan önce illüzyonları geri çektim. Güce ihtiyaç olacaktı. Borough muhafızları ensemizde boza pişirmeden önce kaçmak için sadece birkaç dakikamız vardı.

Dönerek odaya girdim, kapıyı arkamdan çarptım ve zayıf ip kilidini mandalın üzerinden kaydurdım.

"Sen de kimsin be? . ." Saga başladı, yeni tuniğin yarısı çantamın içine sokulmuştu.

Üç adımda odanın karşısındaydım, bir elim bileğindeydi ve onu pencereye doğru çekiyordum. "Zaman yok, tatlı tehdit. Dışarı. Şimdi."

"Ari, ne-"

Sabrim tükenince çenesini kavradım ve yüzünü kendime yaklaştırdım. "Bo ve Rune bizi buldu.

Şimdi kışını pencereden dışarı çıkar."

Saga'nın gözleri irileşti ve sessiz kalmayı tercih etti. Ağır botların sesi odamızın dışındaki döşemeleri döverken aceleyle çantayı omzuma attım. Önce Saga'yı dışarı gönderdim. Çim çatının sivri tepesini beyaz parmak eklemleriyle kavradı.

"Lanet olsun, savaşlarda savaşıyorsun ama yükseklikten korkuyorsun öyle mi kadın?"

"Sadece kanatlarım olmadığı için, seni piç kurusu," dedi biraz nefessiz kalarak.

"Omurganı daha hızlı büyüt."

Kapıdan bağırışlar geldi. Bir bacağımı pencere pervazının üzerinden kaydurdım. Bir nefes daha aldım ve kapı tekmelendi.

Aptalca, Bo'nun öfkeli bakışlarıyla karşılaşabilmek için omzumun üzerinden baktım.

"Büyükelçi!" diye kükredi, "Kral adına duracaksın."

Durdurulması imkânsız bir şekilde dudak büktüm ve göz kırptım. "*Benim kralım* değil."

Bo beni ölü ya da diri ele geçirmeleri için emir verdi ve muhafızlar harekete geçti. Ben çoktan çıkıntıya çıkmıştım. Saga çatının sırtına tırmanmayı başarmıştı. Akıllıca. Evin tepesini aşacak ve bizi Mossgrove'a yaklaştıran sona ulaşana kadar yerden uzak kalacaktık.

Saga küfretti ve çıkıntıyı kavradı. Elimi çizmesinin altına sokup onu kalın ahşap çıkıntının üzerine kaldırıırken parmak uçlarımda öfke titreşiyordu. "Kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum ama bu günü atlatmak istiyorsak daha hızlı hareket etmene ihtiyacım olacak."

"Bir daha konuşursan burnun kırılana kadar suratını tekmelerim."

Saga yolun geri kalanında kendini yukarı çekti, sonra döndü ve bana doğru bir el uzattı. Kendi boynunu kurtarmak için kaçmasını bekliyordum.

"Ari! Dur." Bo yarı yarıya pencereden dışarıdaydı. Yerden, Rune ve birkaç seçkin savaşçı ön kapıdan dışarı dökülüyordu.

"Rune, bunu yapmana gerek yok!" Saga savaşçıya yalvardı.

Neden? Bo ve Rune arasında en soğukkanlı olanı ikincisiydi. Saga'nın elini sıktım ve çatının düz omurgası boyunca koştum, ama sonunda bir grup Borough muhafızı düşmemizi bekliyordu.

"Ari!" İki okçu oklarını kalbimize doğrulttuğunda Saga beni geri çekti.

Bir avucumu açtım. Okçular ateş etti. İçgüdüğü başını eğmesine neden olduğunda Saga elime yapıştı. Oklar hiç gelmedi.

Yoğun bir gece avluyu kapladığında hüsrân dolu haykırışlar meyhanenin etrafında yankılandı. Bir duman bulutu gibi karanlık bizi bütünüyle yuttu. En yaratıcı illüzyonum değildi ama bize zaman kazandırdı.

"Git!" Saga'yı birkaç adım geriye attım, sonra kadına danışmayı düşünmeden çıkıntıdan aşağı atladım.

Tavernanın hayvan ağılının çıtalarının üzerine yuvarlanırken vahşi bir çığlık attı. Kurumuş dallar ve saman çatı inledi ve çıtalar yerinden çıktı. Ayağım çatıdaki bir deliği deldi ve sahip olmadığımız anlar boyunca beni olduğum yere hapsetti.

"Çekil." Altımda, çizmelerimi kemirmeye çalışan meraklı bir keçiye tekme attım. "Seni lanet yaratık, defol." Saga kafamın arkasına vurdu. İlk başta bunun kasıtsız olduğunu ve panikle kollarını salladığını düşündüm.

Ama kollarını kalçamın altından geçirdiğinde, sert bakışları bana

Canımızı kurtarmak için koşarken bile rahatsız ediciydi.

"Her şeyi-" diye homurdandı bacağımı kurtarmaya çalışırken, "her şeyi ... zorlaştırmak zorunda mısın?"

Ayağım delikten dışarı kaydı ve Saga'yı geriye doğru fırlattı. Kırık çatıdaki konsantrasyon sırasında yanılısamalar azalmıştı ve bir ok başımın yanındaki havayı kesti.

"Lanet olsun onlara!" Başımı eğerek tüm tanrılara lanet okudum ve bir kez daha Saga'nın elini tuttum. "Atla. Atla. Atla."

Onu ağılın kenarından nemli bir saman yığınının üzerine itmeden önce başka seçeneği yoktu. Saga sıçradı ama hiç duraksamadan yığından dışarı fırlayacak kadar akıllıydı.

"Ari!" Bo tavernanın çatısına baktı.

"Adımı bağırp duruyorsun!" Ona seslendim. "Sanki bu beni durmaya ve beni öldürmeni beklemeye ikna edecekmiş gibi."

"Dur!"

"Prensesi ben öldürmedim!" Hırladım. "O

zaman cevapları bulalım."

Acı acı kıkırdadım. "Bu sana güvendiğimi varsayar. Korkarım şu anda sadece kendime güveniyorum."

Bo siyah gözlerini kıstı ve okçularına tekrar işaret etti. Ağıldan samanların üzerine sıçradım ve avludaki toprak patikada kayana kadar yuvarlandım.

Sokaklarda, taverna müşterileri pencerelerden dışarı bakarak kovalamacayı izliyordu. Bazıları yağlı kümes hayvanlarının kemiklerini kemiriyor, bazıları da biralarını yudumluyordu. Sanki muhafızlar ve kaçakları da eğlencenin bir parçasıymış gibi kimse iki tarafa da katılmadı.

Piçler.

"Ari, muhafızlar!" Saga bizi Yosun Korusu'na götürecek yolu işaret etti. Şimdiden bir düzine muhafız kılıçlarını çekmişti.

Ellerim titriyordu. Öfke beni yoruyor ve zarar veriyordu. İllüzyonlar duyularımı köreltiyor ve düşüncelerimi yavaşlatıyordu ama başka bir seçenek göremiyordum. Muhafızların arasından geçemezdim; arkamı dönemezdim yoksa daha fazlasıyla karşılaşardım. Etrafımız sarılmıştı.

Elimizde kalan tek seçenek kaçmak için bir siperdi ama aklımdan geçen tek düşünce Valen'in öfkesiyle toprağı eğip bükerek burada olmasını dilemekti. Değişen ana kayasıyla muhafızları yutabilirdi.

Belki biraz kralım gibi olabilirim.

Öfkenin vahşi yanışına karşı irkildim. İçim yandı. Tükürdüm ve dikkatimi toplamaya çalıştım. *Sadece biraz daha.*

"Ari, nesen sen? . ." Yanıma geldiğinde Saga'nın sesi soluklaştı, elinde sivri bir tahta çitadan yapılmış eğreti bir bıçak vardı.

Onu bu kadar şaşırtan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Başım gölgelerle örtülmüştü. Kıvrıldım.

"Ari, kaçmalısınız! Ne yapıyorsun?"

Koşmak hareket etmek demekti. En az dört gece hiç uyanmadan uyumadan tekrar hareket etmeyi hayal bile edemezdim.

"İnanılmaz." Saga'nın nefes nefese fısıltısı gözlerimi kırpmama neden oldu.

Hareket edemememe şaşmamalı. Avlunun dört bir yanında insanlar çılgık atıyor ve saklanmak için kaçıyorlardı. Tavernanın duvarları gümbürdedi. Muhafızlar telaşlandı. Yanılısamalar onları yeryüzünün yarıldığına inandırmıştı.

onları yutar. Yarıklardan buhar püskürüyordu. Sivri taş sütunlar gökyüzüne doğru yükseldi. Derin yarıklar çatlayarak ölümcül vadiler oluşturdu.

Gücüm olsaydı gülebilirdim. Valen'in toprak öfkesinin bir yanılsamasını yarattığımı yüzüne vurmanın tüm yollarını düşünebilirdim, ama benimki daha korkunçtu.

"Lanet olsun, benden vazgeçemezsin. Her zaman söylediğin gibi lanet olası ayaklarını topla," diye öfkeleni Saga elime uzanırken.

Bensiz devam etmek zorunda kalacaktı. En azından onu özgür bırakabilirim. Düşündüğü kadar bağlı olduğumuzu sanmıyorum. Kan Fae'lerinden halkı için yardım bulabilirdi. Belki de Stieg ve Frey, gardiyanlar tüm parmak uçlarımı almadan önce beni nemli Borough hapishanesinden çıkarmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Ama Saga'nın dokunuşuyla ciğerlerime ılık bir nefes doldu. Öyle bir güçle geldi ki sanki boğazıma darbe almışım gibi soluk soluğa kaldım.

Elini çekti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aynı acıyı hissetmiş miydi? Bir şeyin aynı nabzını mı? Her neyse, bunu daha sonra çözecektik.

Onun dokunuşu gücümü yeniden canlandırdı ve tekrar ayağa kalkmayı başardım. Saga biraz isteksizce, beni sabitlemek için elimi tuttu. Ya aramızdaki kıvılcımı hissetmedi ya da benim gibi o da görmezden geldi.

Ben ondan daha beceriksizdim ama onun bedenini destek olarak kullanarak yanılsamalarımı tökezleyerek aştık. Saga birden fazla kez çılgılık attı, bir uçurumdan atlamak üzereymişiz gibi görüldüğünde bile adımlarımın bizi yönlendireceğine güveniyordu. Onları öfkem yarattı; puslu kenarları, cam bir göldeki dalgalanma gibi öfkenin parıltısını görmek benim için kolaydı.

Ağaçların gölgeleri bizi yuttu. Korunun içinde fazla uzaklaşmamıştık ama Saga beni hafif bir tepeciğe sürükledi. Garip bir şekli vardı ama dikenli çalıları ve ölü yaprakları kaldırdığında bir açıklık ortaya çıktı.

Terk edilmiş bir trol yuvası.

"Nereden biliyorsun?" Vücuduna çok fazla yaslanarak söyledim. Benden bir baş kısaydı ve beni açıklığa doğru itti.

"Trol halkı her yerde yuvalanır," dedi. "Biri sadece bakmalı. İçeri girin ve sessiz olun. Senin için zor olduğunu biliyorum ama yap."

"Ah, tatlı tehdit, sen benim güzel kafamın kesilmesini önle, ben de ne istersen yapayım."

Saga gözlerini devirdi ve yuvanın dar ağzına sıkıştı. Toprak ve yaprakları toplayıp başımızı örttükten sonra yanıma yerleşti. Vücutlarımız aynı hizadaydı. Rahat etmek ve yer açmak için bir kolumu beline doladım. O da aynısını yaptı. Her şey bittiğinde muhtemelen hiç konuşmayacağımız bir şey daha.

"Geliyorlar," diye fısıldadı. Tuniğimi sıkıca kavradı.

Ayak sesleri ölü dalları kırıp geçti. Dalları kesen bıçakların şakırtısı. İçimde çok az şey kalmıştı, ama kendi öfkemle savaştım, muhafızları uzağa çekmek için saklandığımız yerin üzerine puslu bir yanılsama çizmek için çaresizdim.

"Ari." Saga'nın avuç içi yüzümdeydi. "Üşüyorsun." İçim yanıyordu.

"Uzun süre uyanık kalmayacağım ..." Sesim azalıyordu. Sihrini kontrol edemeyen bir çocuk olduğumdan beri böyle bir öfke kullanmamıştım. Ama bizi bulmalarına izin veremezdim. Saga'yı bulmalarına izin veremezdim. Bunu düşünecek zamanım yoktu. "Eğer beni uykumda öldürürsen, Öteki Dünya'ya ulaştığında . . Öteki Dünya'ya ulaştığında."

"Ari," diye fısıldadı, beni sarsarak. "Bırak onu. Onlar ..." Dünya kararmadan önce ne olduklarını öğrenemedim.

BÖLÜM 19
TUTSAK

("Neden bana bakıyorsun?") Ari başını kaldırdı, açıklıktan sızan güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırdı.

Göğsümdeki rahatlama hissini görmezden gelerek alay ettim. O kadar hareketsiz, o kadar soğuktu ki. Gecenin büyük bölümünde onu sıcak tutmak için tek yapabildiğim buydu. Elimden geldiğince tek bir beden haline gelene kadar uzuvlarımızı birbirine dolamıştım.

Tek parlak nokta, kabusların onu huzur içinde bırakması ve yeterince derin bir uykuda olmasıydı, form değiştirme lanetine cevap vermek için ayrılmak zorunda kaldığımda fark etmemişti. Yine de ikinci formumda bile yuvanın ağzından hiç ayrılmamıştım.

Lanetin geçmesi için yeterli zaman geçene kadar onu hiç bırakmamıştım ve ona sımsıkı sarılarak içeri girmiştim.

"Bakmıyorum."

"Bakıyorsun. Aval aval bakıyorsun. Sanki bu kadar büyük birinin senin yanında yatmasına şaşırmış gibisin."

Gözlerimi devirdim ve aramıza mesafe koymaya çalıştım. Bu kadar yakın olmak aklımı kaybetmeme neden oluyordu. Ari'nin hiç uyanmamasının korkunç olacağına kendimi neredeyse ikna etmiştim.

"Uyurken daha keyifli oluyorsun, çünkü bu konuşmadığın anlamına geliyor," diye homurdandım. "Tanrım, çürüyen bir ceset gibi kokuyorsun."

Ari elini yüzünde gezdirerek son güçsüzlüğünü de silkeledi. "Sabahın köründe böyle tatlı sözler duyduğum için ne kadar kutsanmış bir adamım."

"Evet, onları hak ettin." Kendimi yuvadan çıkardım ve pantolonumdaki kiri fırçaladım. "Muhafızlar çoktan gittiler ama yönümüzü biliyorlar. Ormanın derinliklerine doğru ilerlememiz gerekecek. Daha zor bir yol ama başka seçeneğimiz yok."

Ari arkamdan kendini sürüklerken yüzünü buruşturdu. Boynunu iki yana kırdı, sonra omuzlarını gerdi. "O halde hemen yola çıkmalıyız."

"Sadece uyanmaya karar vermeni bekliyordum."

"Yapmayacağımdan mı endişelendin? Doğru söyle." O iğrenç ve eğlenceli sırıtışıyla sanki cevabı zaten biliyormuş gibi sırıttı.

"Cenaze ateşini ısınmak için nasıl kullanabileceğimin planlarını çoktan yapmıştım."

Ari bir elini kalbine bastırdı. "Benim için bir ateş mi yakacaksın? Çok duygulandım. Gerçekten."

Başımı salladım, hayal kırıklığına uğramış ve eğlenmiş duyguların korkunç bir çarpışması içindeydim.

"Sadece ... acele et."

Tekrar konuşana kadar sadece birkaç adım uzaklaşmıştım. "Saga. İllüzyonlar . . . o zaman işe yaradılar mı?" Hatırlayamadı mı? Övgüyü ben almalıydım, muhafızları nasıl yendiğime dair büyük bir hikaye anlatmalıydım.

Bir sopa.

Omzumun üzerinden baktım ve sırttım. "Son derece korkutucuydular, Ari."

Mossgrove'un sık çalılıklarında doğmamış bir adam, kanayan ayaklarının üzerinde nasıl bu kadar hafif kalabiliyordu?

Ateş her nefeste ciğerlerimi karartıyordu. Ari'nin ağaçların arasında tuttuğu hınzır hız yüzünden vücudum sanki ters yüz oluyordu. İnce çalı yumakları ayak bileklerime ve bacaklarıma çarpıyordu. Sarmaşıklar örgülerime takılıyordu, bu yüzden gizli bir pınara ulaştığımızda boynum defalarca geriye çekilmekten ağrıyordu.

"Dinlen," dedi Ari kendini dinlendirmeden. Elindeki küçük çantayı omzundan indirdi ve ormanın kayalık vadilerine doğru uzanan dar, aşırı büyümüş patikayı inceledi.

Pürüzsüz bir taşın üzerine yığıldım. Kenarlarını kaplayan sarı ve mavi yosunlar sırtımı yastıkladı. Taşlardan kaynağa akan küçük suyun buğusunun yanaklarımı yatıştırmasına izin verdim. Sonra masmavi sudan bir avuç alıp enseme ve boğazımın kıvrımlarını ıslattım. Gözlerimi açtığımda Ari'nin ateşli bakışları ellerime kilitlenmişti.

Lanet olsun. Tuniğimin yüksek yakasını aşağı doğru çekistirmeye başladığımı fark etmemiştim. Kalın yün korkunç bir şekilde kaşındırıyordu ve havadaki soğuğa rağmen Ari'nin uzun bacaklarının arkasında koşmaktan tenim aşırı ısınmıştı.

Boğazımdaki tasmayı aceleyle düzelttim. Yeterince küstahtı, boynumdaki yeni yaraları ve izleri görürse sorardı. Ona bir şey söylemediğimde de, onu bıçaklayana ya da bir uçurumdan atlayana kadar başımın etini yedi.

Cildimi kapalı tutmak herkes için daha güvenliydi.

Tekrar baktığımda hâlâ bana bakıyordu. Dizlerimi göğsüme çektim ve gözlerimi kısıtım. "Ne?"

Ari gözlerini kırıştırdı ve tekrar arkasını döndü. "Devam etmeye hazır mısın?"

Hayır. Yakınından bile geçmez.

"Evet." Kendimi zorla ayağa kaldırdım.

"İleride yaprak dökmeyen bir kuru var gibi görünüyor. Orada kamp kurabiliriz. Daha kalabalık kasabaları riske atmak istemiyorum. Rune çok konuşkan, büyük ihtimalle dedikodular yayılacak ve halk bizi kapmak için hırslanacaktır."

Homurdandım. Rune'un başkalarını taş a çevirme gibi kısıtlı bir yeteneği vardı ama ben onun tamamen taştan yapıldığına asla inanmadım. Birbirimizin sırlarını sakladığımızdan beri. Yine de tavernada yüzünün aldığı şekilden onu tanıyamamıştım.

"Orman halkının Borough'nun tarafını tuttuğunu mu düşünüyorsun?" Ari sordu.

"Sadece Hawthorne'un sevgili karısı talep ederse. Yılanlar Divanı zafer kesinleşene kadar tarafsız kalmasıyla ünlüdür. Yine de Borough kaçaklarını satmak için kârlı bir fırsatı kaçırmayabilirler."

"Şüphesiz aynı şey Gorm ve onun kan mahkemesi için de söylenebilir. Ama bizi parça parça satarlardı. Kan Mahkemesi'ne neden kasten gittiğimizi bana hatırlatır mısın? Ya bizi kalmaya zorlarsa?"

"Kan fae'lerinden daha fazlası zorlama gücüne sahiptir," dedim. Tanrılar, bunu nasıl da biliyordum.

"Evet, ama sinsidirler, diğer fae'leri kaprislerine köle ederler, onlara istediklerini yaptırırlar,

ruhlarını emer ya da bizim korkunç sinirli Rune gibi onları taş a çevirir."

"Onlar cazibe hakkında çok şey biliyorlar," dedim. "Bu konuda düşündükçe, onlardan yardım istemenin daha akıllıca olduğunu görüyorum. Tabii ki, bunu yapmalarına de ğecek bir şey yapmamız gerekecek."

"Do ğu'da onların halkından birço ğunu öldürdüm. Kulaklarımı kesip yemelerine de ğecek."

"Fena fikir de ğil Büyükelçi. Sanırım Lord Gorm'u görür görmez teklifi yapacağım." Ari bana ters ters baktı. "Şimdi karşılık verme alış tırması yapmanın sırası de ğil, benim tatlı tehdidim."

Yüzüm asıldı. Garip ama içinde gerçek bir huzursuzluk vardı. Daha zalim olsaydım, rahatsızlığının bıça ğını daha da derine saplayabilirdim.

Tanrıların unuttu ğu bir nedenden ötürü, Ari'ye karşı acımasızlık dilimde ekşi bir tat bıraktı. "Ari, kan fae'lerinin hepsi senin düşündü ğün gibi sefil de ğil."

"Beni katletmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadıkları zaman, o zaman zavallıların en zavallısı olarak adlandırılacaklar."

Do ğu Krallığı'nda sluagh adı verilen genç kan fae'lerinin kendisine saldırdığı bir andan bahsediyordu.

"Vahşi doğaya terk edilen genç sluagh, Kan Mahkemesi hakkındaki son fikriniz olmamalı." Israr ettim.

"Onlar da bizim gibi birer fae halkıdır, ancak büyüleri ve yetenekleri nedeniyle temkinli bir mesafede tutulurlar."

İsteksizliklerini anlıyordum ama onlar da aileleri, çocukları olan ve di ğer fae diyarlarındakiler gibi seven insanlardı.

Hayal kırıklığım yüzünden, sırtına çarpana kadar Ari'nin durdu ğunu fark etmemiş tim. "Tanrım, ne oluyor? _"

"Sluagh saldırısını nereden biliyordun?" O çok gurur duydu ğu parlak, bal rengi gözleri karanlık yarıklara dönüştü. "Seninle bu konuyu hiç konuşmadık. Sofia, belki?"

Ari cevap vermeme fırsat vermeden devam etti, "Ama bu nasıl olabilir ki, sluagh saldırdığında Sofia Hodag'ın yuvasına hapsedilmiş ti? Biz ortaya çıktığımızda cesetler gitmişti. O sadece ikinci elden bilgi aldı ve ben onların genç Sluagh olduğunu hiç söylemedim."

Üç cehennem. O ağaçlarda yaşanan katliamı gören başkaları da olmalıydı. Tedirgindim, gözlerindeki karanlık bakış tan biraz korkuyordum ama büyükelçi gibi sırları nasıl saklayacağımı yeterince iyi biliyordum.

"Ne kadar çok konuştu ğunuzun farkında olmamanız inanılmaz. Bu hikâyeyi defalarca anlattın." Yalanın içinden dudak büktüm ama o aksini bilemezdi.

Ari ya kuzgunundan korktu ğu için beni terk edecekti ya da hayatım boyunca başkalarının yaptığı gibi beni kullanacaktı. Göğüslerimiz birbirine de ğene kadar yanına yaklaştım. Bu bir hataydı, çünkü hemen onun güçlü bedeninin benimkine bastır dığı çekici hissi hatırladım.

"Sluagh'ı katletti ğin kahramanlık hikâyeni çok şarap içti ğinde anlatıyorsun," dedim, sesim sertleşerek. "Her anlattığın daha da büyük oluyor."

Ari'nin duda ğı kıvrıldı. Bana inanıp inanmadığını bilmenin bir yolu yoktu ama öğrenmek için beklemek çok büyük bir risk gibi görünüyordu. Gözlerimi kıstım ve yanından geçerek ladin ağaçlarının arasına daldım.

Birkaç kalp atışı boyunca, kurumuş yaprakların üzerinde sadece benim ayak seslerim duyuluyordu. Sonra, lanet bir hayalet gibi, Ari'nin sesi on adım ilerideki gölgeli bir açıklıktan geldi. "Bu yönde ilerlemeye devam edersen kayalık patikalar olacak."

"Nasıl . . ." Omzumun üzerinden baktım. "Bu topraklardan bile de ğilken nasıl oluyor da araziyi bu kadar iyi biliyorsun?"

"Hayatımın büyük bölümünde sürgünde yaşadım, tatlı tehdit." Ağaçların arasından çıktı. "Biri büyük

evleri olmadığında farklı arazilere alışkındırlar."

Sözleri göğsümü rahatsız ediyordu. Bir ısırik, keskin ve ani, sanki kalbim ona sempati duymak istiyordu. Ben reddettim. "Birkaç tur çadırda yaşamak zorunda kaldığın için sana acımam mı gerekiyor?"

"Hayır. Acımak bu kadar sertleşmiş birinden bekleyeceğim bir duygu değil. Görmek korkunç derecede rahatsız edici olurdu."

Yürürken çok az konuştuk. Onun sözlerinin beni yaraladığını, daha fazla soktuğunu söyleyemem.

"İşte." Ari kalın ladin dallarını kenara iterek, rahatça yayılabileceğim kadar çimenlik alana sahip küçük, gölgeli bir alana ulaştı. "Bir şeyler ye," dedi huysuzca ve çantasını bana doğru fırlattı. "Ben tuzak kuracağım."

"Neden nöbet değişimi yapmıyoruz?"

Sırıttı. Gözlerindeki muziplikten hoşlanmamdan nefret ediyordum. Bunun midemin altüst olmasına neden olmasından tamamen nefret ediyordum.

"Birçok nedenden ötürü. Birincisi, ayinimiz öldüğüne göre artık sana güvenmiyorum; boğazıma yakın bir bıçak tuttuğunu bilsem gözüme uyku girmezdi."

"Bana zaten yaptığın bir şey ve ben senin yanında uyudum-"

"İkincisi," diye devam etti, beni görmezden gelerek. "İllüzyonları tekrar kullanmak için öfke gücüm yok. Üçüncüsü, bu gece gökyüzü aysız. Ağaçlarla birlikte, güvenli bir şekilde devam etmek için çok karanlık oluyor."

"Dördüncü," diye tersledi Ari ben sessiz kalınca. "Yorgunluktan ölüyorum. Sen de berbat görünüyorsun. Tuzaklar kuracağız ve kısa aralıklarla uyuyacağız."

Kalın ağaçların arasına girdiğinde sinirli bir şekilde homurdandım. Berbat görünmüyordum. O ... şey, o da kirliydi.

Çantasını sıkıca kucaklayıp görünüşümü incelerken bu acınası karşılık dilimde can verdi. Onun onayına ihtiyacım olduğundan değil, ama yine de aynı görünüyordum. Büyük boy pantolonumun paçaları çamurla ıslanmış, tırnaklarımın altı kir tutmuş ve siyah saçlarımdan küçük parçalar yüzümün etrafında uçuşmuştu. Kolumu kaldırmaya cesaret edemedim. Yanlışlık yok, sidik gibi kokuyordum.

"Aradığınız kelime *Travelworn*!" Ağaçlara seslendim. "Çoğu akli başında insan gibi dikkatli adımlar atmak yerine ormanın içinde koşturursan daha ne bekliyorsun!"

Geri dönen tek şey gecenin bir yerlerinden gelen Ari'nin derin, gırtlaktan gelen kahkahasıydı.

Çekilmez, kibirli bir fae ile cehennemdeydim ve yeterince uzun süre duraksasaydım, birçok dönemeçte kendimi bu kadar güvende hissetmediğimi itiraf edebilirdim.

Ari döndüğünde uzun otlardan ve mavi yosunlardan küçük bir yatak oluşturmuştum. Pelerinim üzerime sıkıca sarılmıştı. Çantanın dibine gömdüğü kurutulmuş yılan balığından iki parça almış ve kanayan her ısıriğin tadını çıkarmıştım.

Ona bir yatak yapmayı umursamadan malzemelerini bir kenara atmıştım.

Dar kamp alanının kenarında durakladı. Ona bakmadım. Bir süre sonra boğazını temizledi. "Tuzaklar kuruldu. Biri çok yaklaşırsa patlayacaklar. Ateş yok, bu yüzden başınızı ve ayaklarınızı örttüğünüzden emin olun."

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Hiç de değil," dedi. "Eğer donarsan, cesedini geride bırakmak zorunda kalırım ve bu da gittiğim yöne dair bir ipucu olur."

Gözlerimi devirdim ve sırtım ona dönük olacak şekilde omzumun üzerine döndüm. Kelimeler acıtmadı. Sinir bozucuydular. Başka bir şey değil.

Pelerinimi çeneme kadar çektim ve ayaklarımın gerçekten de örtülü olduğundan emin olmak için dizlerimi göğsüme çektim. Elbette tavsiyesi büyük bir bilgelik patlaması olduğu için değil, sadece görmezden gelmem durumunda bana rahatsızlık verecek yaygın bir bilgi olduğu için.

Ari, kamp alanında uyumayı planladığı yatağı hazırlamakla meşguldü. Biraz uzağa yerleştiğini bilmek beni memnun etmişti. Vücut ısısı akıllıca olurdu ama onun uzun, güçlü, kaslı vücuduna yakın uyumaktansa donmayı tercih ederdim.

Hiçbir şey söylemedik ve uykunun beni kendine çekmesi uzun sürmedi.

Bir ürperti beni uyandırdı ve gece kalın, zifiri bir battaniyeye dönüştü. Çok sıcaktım ve bir şey orta yerimden beni boğuyordu.

Gözlerim belime doğru kaydı.

Ari'nin kolu karnımın üzerindeydi ve beni sıkıca tutuyordu. Gecenin bir yerinde yanıma yuvarlanmıştı, şüphesiz ısınmak istiyordu. Kuru dudaklarımı yaladım ve onu uyandırmamak için dikkatlice, yüzümü ona dönene kadar yuvarlandım.

Ari'nin buğday sarısı saçları alnının etrafında dağılmıştı. Yüzündeki kirli sakal, sıkılmış çenesinin üzerinde daha çok kızıl bir renge bürünmüştü. Kaşlarının arasında, alnı acı çekiyormuş gibi bükülmüştü. Ağzı sıkı, soluk bir çizgi halindeydi. Omuzlarındaki küçük sarsıntılar bana başka bir rüyaya kilitlendiğini söylüyordu.

Bir anlık delilikle başparmağımı gözlerinin arasındaki gerginlikte gezdirdim. Bir nefes aldı ve vücudu birkaç dakikalığına hareketsiz kaldı. Alnındaki gerginliği ovuşturdukça yüzü gevşedi.

Çok geçmeden nefes alış veriş huzurlu, dinlendirici bir tempoya yavaşladı. Dirseklerime yaslandım, uyurken onu inceliyordum.

"Hangi yükleri saklıyorsun, seni güzel piç?"

BÖLÜM 20

BÜYÜKELÇİ

W Bir gün daha yürüdükten sonra bir gece daha boş bir trol yuvasında kamp kurduk. Rüya görmüş olabilirim ama ben uyuduktan sonra Saga'nın bir süreliğine ortadan kaybolduğunu düşündüm.

İmkansız. Eğer dar alanımızı terk etseydi, kesinlikle fark ederdim.

Saga'nın geceleyin sıvışıp gittiğine dair düşüncelerim, şafak sökerken başını göğsüme yaslamış, saçları darmadağın olmuş ve bir eli tuniğimin altından kayarak çıplak karnıma dayanmış halde uyandığımda kayboldu.

Şimdiye kadar, böyle şeyler olduğunda, Saga ve ben uyandık, gerindik ve her zaman birbirimizin uzuvlarına dolanmış olarak uyandığımızdan hiç bahsetmedik. Avucunun tenimde olduğundan hiç bahsetmedi ve ben de parmaklarımı onun dolgun göğsünün altından çekerken hiçbir şey söylemedim.

Meyhaneden ayrıldıktan sonraki dördüncü sabah, Yosun Korusu'nun inceliklerine oldukça alışmıştım. Korudaki keşfedilmemiş patikalarda yavaş yürümek zorundaydık ama bu bana ormanın derinliklerindeki sırları öğrenmek için zaman kazandırdı.

Beyaz kil, yakınlarda kayalık çıkıntılar olduğu anlamına geliyordu. Daha kalın ağaçlar her zaman yıkanmak ya da içmek için kullanılabilecek dere ve çaylar anlamına gelirdi. Bir uğultu duyarsak yeni bir rota bulurduk ya da zehirli böceklerin yuvasına girerdik.

Koruluk tüm krallık boyunca uzanıyordu. Ağaçlar boyunca küçük kasabalar araziye yayılmıştı. Bizi kulübelere ya da çiftliklere götürecek yolların çoğundan kaçındık. Arada sırada birkaç ağaçlık gecekondunun ya da uzun evin yanından geçiyorduk. Konuşan şeylerle etkileşim kurmaktansa kurbağalı tabureleri tercih eden yalnız insanlar vardı.

Birkaç kelime konuşarak öğleden sonraya kadar yürüdük. Tavernadaki üzüntü yolculuğumuzu ayıltmıştı ama dillerimizi bağlayan daha fazla şey olduğunu düşündüm. Saga beni savaştan uzaklaştırmıştı. Onu savunmak için öfkemi tüketmiştim. Sanki aramızda kurduğumuz yasak bir ittifak vardı ve ikimiz de bu yeni gerçeği nasıl aşacağımızı bilmiyor gibiydik.

İlk içgüdüm onu geri püskürtmek, mesafeli durmasını sağlamaktı. Bu sessizlik ya da acımasız sözler anlamına geliyordu. Sessizlik yeterli olacaktı. Neden hiçbir şey söylemediğini ve bakışlarımdan kaçındığını sadece tahmin edebilirdim.

İki adım arkamda, Saga toprağın içinden çıkan nemli bir köke takılıp tökezledi. İçgüdüsel olarak onu yakalamak için elimi uzattım. Gri taştan gözleri kısıldı ve kolunu benden çekti.

Ağzım gerildi. Uzun bir adım attım, bir anda çaresiz bir şekilde aramızda büyük bir boşluk bıraktım. Biz.

Zayıf düşmüştüm. Kalbimi bu kadına karşı kayıtsız tutma kararlılığım giderek bulanıklaşıyordu. endişe. Öfke ve acının çatlakları arasından süzülüyordu. Yanlış adım attığımda yüzünün buruşması için endişe. Başkalarının zalimliği için duyduğu endişe ona doğru kusuldu. Gözlerini uzaklara diktiğinde

Uzakta, binlerce düşünce içinde kaybolmuş gibi, kendimi onun taşıdığı yüklerle fazlasıyla ilgilenirken buldum.

Sonra bana öylesine kinle bakardı ki, ben de onun ince boynunu nasıl sıkabileceğimi hayal etmeye geri dönerdim. Onu fiyortlara fırlatmak, akıntı onu denize çekerken el sallamak isterdim.

Onun kıvranmasını ve inlemesini görmek istiyordum ve bunu yaparken ellerimin onun üzerinde olmasını istiyordum.

Frey haklıydı. İşgüzar bir yaratığı lanet olası kanımdan çıkarmak için bir huldra ile birlikte olmam gerekiyordu. Anlamsız bir şey, tamamen fiziksel ve kalpten yoksun bir şey. Kuzey'de genç bir asi olduğumdan beri bu tür şeylerle böyle başa çıkıyordum.

Bu tür şeylerin değişmeden kalması herkes için daha iyidir.

"Kanayan kökler." Saga homurdandı ve kaygan yaprakların altına gömülmüş başka bir kökü tekmeledi.

"Yürümek için insanın ayağını kaldırması yeterlidir," dedim. "Ne yazık ki annen sana hiç doğru düzgün öğretmemiş."

"Ben ilk nefesimi alırken o son nefesini verdiğinde bunu yapmak zor," diye tersledi Saga.

Vicdan azabına benzer bir şey göğsüme saplandı. "Tanrılar, beceriksiz soyunun basit bir orman yolunda beceriksizce ilerleyişini izlerken onu teselli etsin."

Saga durakladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Söylediğin şeyleri nerede düşünüyorsun?"

"Düşünmeme gerek yok. Güzel düşünceler kendiliğinden ortaya çıkıyor."

"Söyle bana Ari," dedi Saga alaycı bir tavırla, "seni bu dünyaya getiren kadın, oğlunun azarlayan, alay eden ve gerçekten söyleyecek kayda değer hiçbir şeyi olmayan bir adam olmasından gurur duyuyor mu?"

"Hayır, gururlu değil. Aynı talihsizliği paylaşıyoruz ve bu acımasız dünyada annesiziz."

Tanrılar aşkına, annemin cansız bedenini gecekondumuzun dışındaki bankette gördüğümünden beri bu sözleri söylememiştim.

Her zaman olduğu gibi, anılar kafatasıma girdiğinde beynimde kan kaynadı; dünya dönüyor gibiydi. Ciğerlerim bükülüp nefes alamayana kadar benimle savaşmak istediğinde nefesimin kesildiğini hissettim.

Hayır. Yumruklarımı sıktım. Burada olmaz. Onunla olmaz.

İhanet ettiğim yüzleri düşündüğümde yaşadığım paniği, nefesimi kesen o boğucu baskıyı görürse, Saga'nın bunu tamamen bana karşı kullanacağına hiç şüphe yoktu.

Saga başını eğdi ve beni inceledi. Çok fazla şey anlatıyordum.

"Kişisel trajedilerimiz üzerine bağ kurmayı bitirdiyseniz," dedim alçak ve acımasız bir ses tonuyla. "Devam edebilir miyiz? Yoksa seni arkamdan sürüklemek zorunda mı kalacağım?"

Saga ilk kez hiçbir şey söylemedi ama daha belirgin bir mesafe bıraktı.

Yollar dardı ve çalılarla doluydu. Kalın sarmaşıkları kesmek için bir ya da iki kez seax'ımı çıkarmak zorunda kaldım. Güneş tepedeyken Saga'ya tek kelime etmeden çantamdan birkaç dilim kurutulmuş ringa balığı ve darı rulosunun yarısını uzattım. Buna karşılık, kayalık bir vadiden geçtiğimizde, Saga omzuma dokundu ve avucuma onun topladığını görmediğim bir avuç böğürtlen attı.

Avucunun sıcaklığı omzumda gereğinden uzun süre kaldı. Fark ettiğinde çenesini kaldırdı ve tek kelime etmeden birkaç adım ilerledi.

Kaç gişe yürüdüğümüzü unutmuştum. Gün aydınlık ve ılıkken, şimdi deniz fırtınası yaklaşırken kızgın bulutlar güneşi kapatıyordu.

Yol genişledi ve düzleşti. Birden fazla yan yol görüldüğünde elim kılıcımın kabzasına dayandı. Kalpler Sarayı'nın sınırındaki ilçelere çok yaklaştığımız. Bu düşünce aklıma geldiği anda, tahta tekerleklerin çakıl taşları üzerindeki sürtünme ve gümbürtüleri virajın etrafından geldi.

Lanet olsun.

Gümüş rengi saçları ve göbeğine kadar uzanan sakallarıyla kambur bir fae adam yolumuza çıktı. Yanında bir kadın vardı, kolları çuvalla doluydu ve kulağına bir şeyler söylüyordu.

Kadın bakışlarını bize doğru çevirdi. Kaşları tüylü kurtçuklar gibi kalındı ve burnunun ucu sertçe çengellenmişti.

Bir avucumu yan tarafıma açtım.

"Ari," Saga'nın sesi yumuşaktı ama yüzeyin altında tedirginlik vardı.

"Yürümeye devam et."

"Ama-"

"Yürü," diye hırladım.

Saga başını eğdi. Neden bu kadar tedirgin olduğunu bilmiyordum. Boynu tehlikede olan bendim.

Yaşlı Fae çiftinin yanından geçerken el salladım. "Güzel bir gün."

Kadın ofladı, sesi bir perde fazla yüksekti. "Hoş mu? Sonny, yine bir fırtına yaklaşıyor. Jötunn halkı oyun mu oynuyor acaba?"

Kolayca güldüm. Güneyli fae'ler eski efsaneleriyle yaşar ve nefes alırlardı. "Muhtemelen. Buz ve kardan ne kadar hoşlandıklarını hepimiz biliyoruz."

"Çok doğru," dedi bilge adam, dilini şaklatarak ve uzaktaki tepelere doğru bakarak. "Hep aynı şey, ne zaman çiçekler kırağıdan kurtulmaya çalışsa, o buzlu halk hepsini yeraltına geri kovalamaya çalışır. Şimdi dikkatli olun, mevsim değişiklikleri hilekârların hepimize eziyet etmek için ortaya çıktıkları zamandır."

"Çok teşekkürler," dedim. "Arkamızı kollayacağız."

"Onun nesi var?" Fae adam Saga'ya doğru başını salladı, böylece kulaklarının kırıksık uçları uçtu.

"Oh, o mu?" Omzumun üzerinden döndüm ve Saga yüzünü kaldırdığında kahkahamı geri çektim. "O kadar basit bir aklı var ki, bir gazyağı çalışısıyla oynamaya karar verdi."

Saga'nın kaşları çatıldı ama iki yaşlı fae geri sıçrayınca gülmekten kendimi alamadım. "Tanrıları çağır," diye soluk soluğa kaldı adam.

"Oh, basit çocuk. Basit, aptal çocuk." Kadın kolumu sempatiyle sıvazlamadan önce çengelli burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Ormanın onu almasına izin vermeyi düşünebilirsiniz. Böyle kayıp bir akıl için merhamet olabilir."

Ağır bir iç geçirdim ve yaşlı kadının elinin üstünü okşadım. "Korkarım o zavallı şey benim kız kardeşim. Öteki Dünya onu geri çağırmadan önce kör annemize kızı bakacağıma dair şeref yemini etmemiş olsaydım, tam da bunu yapardım. Maj hep onun akıllanacağına dair büyük umutlar beslemişti ama ne yazık ki tanrılar onu kayırmıyor."

Saga'nın ölümümü planladığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Küçümsemesi ağır bir pelerin gibiydi, omuzlarıma baskı yapıyor, beni boğazlamak için bir yol arıyordu.

İki yaşlı fae parmak uçlarını öptüler, dehşete düşmüşlerdi, belki de bu ahmağın onları hastalıklarıyla lanetlememesi için dua ediyorlardı.

"Onurlu bir adam." Yaşlı kadın yanağımı okşadı. "Gökler senin üzerine parlasın." "Teşekkür ederim," dedim, sanki her kelime kalbimin ortasına dokunmuş gibi.

"Fırtına uğultuları başlamadan önce siper alın," dedi kadın. "Kısraklar sizi cehenneme götürene kadar gece yağmurları aklınızla oynar."

Tekrar kıkırdadım. Orman fae'leri bilmecelerle, ilimlerle konuşurdu ve mantıkla takip edilmesi oldukça zordu. Buna bayılırdım.

El sallayan iki yaşlı fae, Saga'dan uzak durarak kaçıştılar.

Onları takip etti, sonra bana doğru dönerek koluma vurdu. "Bu da neydi böyle? Neden bana zehirden yapılmışım gibi baktılar? Bekle, yüzünde ne var?"

Sırıttım ve öfkemden kurtulduğum için rahatlamış bir şekilde yumruğumu kapattım. Taverna çatışmasından sonra, yanılsamalarım hâlâ ağrıyordu.

Saga onun yüzünü okşadı ve küçük bir çığlık attı. "Bana ne yaptın?" "Seni tanınmaktan korudum."

"Ari, seni piç kurusu." Parmakları çenesindeki, burnundaki ve yanaklarının kenarındaki şişliklerin ve ağlayan sivilcelerin üzerinde gezindi. "Beni tekrar değiştir."

Dudakları o kadar dolgunlaşmıştı ki neredeyse kıvrılacaklardı. Gözleri kıpkırmızıydı ve alnından aşağı irin sızıyordu.

Sırıttım ve çenesini kavradım. Saga'nın nefesi kesildi. Dokunuşum onun şaşkınlığını her giderdiğinde, bundan biraz daha fazla zevk aldığımı fark ettim. Daha yakına eğildim. "Yalvar bana."

"Asla."

Parmağımla yanağının bir tarafını okşadım. "Seni değiştirmem için bana yalvar."

"Ölmeyi tercih ederim." Saga geri çekilmedi ama bakışlarını üzerinde tuttu. Bir meydan okuma. Sürekli bir mücadele sözü.

Yüzünün diğer tarafını okşadım, ta ki yanılsama yerini pürüzsüz, güneşten öpülmüş tenine bırakana kadar. Yüzünü bırakmadan önce fısıldadım, "Söz veriyorum, benim tatlı tehdidim, bir gün öyle ya da böyle benim için yalvarmanı sağlayacağım."

Saga beni geri itti. "Tamamen çekilmez birisin. Sana yalvaracağım tek şey bir uçurumdan aşağı atlamam için yalvarmak olacak."

Bir elimi göğsüme bastırdım. "Bir kez daha, yaralamak için söylenen sözler ... yaralamıyor. Başını dik tut, denemeye devam et, bir gün başaracaksın."

"Senden nefret ediyorum."

Saga uzaklaşmaya çalıştı ama ben kolundan çekiştirerek onu göğsüme doğru çektim. Gözleri cam gibiydi, genişti ve panik ile arzusun karışımıydı. Yol boyunca arzulamaya başladığım ve nasıl durduracağımı bilmediğim bir bakış.

"Benden nefret ediyorsun," diye fısıldadım. "Çünkü *etmiyorsun*. Ve buna dayanamıyorsun. Benden nefret etmek istiyorsun ama yine de tamamen dayanılmaz olmadığımı fark ettin."

"Öyle mi? Düşüncelerimi doldurduğunu mu sanıyorsun? En *mahrem* rüyalarımı?" Saga dudak büktü ve bir avucunu göğsümden yukarı kaydırды, daha yukarı, daha yukarı, ta ki küçük elini boğazıma dolayana kadar.

Tanrılar adına.

Sıkmadı, tehdit etmedi. Bu hepsinden daha kötüydü. Başparmağını boynumun nabız noktasına sürttü, parmak uçları çenemin çizgisinde gezindi. Neredeyse şefkatli bir dokunuştı ve ben daha fazlasını istiyordum. Ondan kaçmak istedim.

"Eğer gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyorsanız, Büyükelçi Ari," dedi yumuşak bir sesle. "Bence başkaları tarafından çok seviliyorsunuz, bunda hiç şüphe yok. Ama benimle alay etmeniz, sizi düşündüğümü itiraf ettirmeye çalışmanızın nedeni, birilerinin varlığını hoşlanmadığını bilmenin size *eziyet* etmesidir. Sevmeye o kadar mı muhtaçsınız ki, bir düşmanınız olduğu fikrine bile katlanamıyorsunuz?"

İrkilmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Ona bu zevki tattırabileceğim bir gerçeklik yoktu.

Çenesini serbest bıraktım ve saçlarından bir avuç alarak başını geriye yatırdım. "Sevmek gibi bir arzum yok, her ne kadar onların aleyhine olsa da, sevenler de var."

Saga'nın kaşları çatıldı. "Onların zararına mı?"

"Evet." Onu serbest bıraktım ve geri çekildim, biraz çatladığım ve çok fazla gösterdiğim için kendimden utandım. "Seni temin ederim, beni sevmek mutsuzluktan başka bir şey getirmiyor. Bu konuşmadan bıktım. Sıkıcı ve ben

sıkıcı olmaktan başka her şeyi tercih eder. Şimdi şu ayakları kaldırın, fırtınadan korunmamız gerekiyor."

Döndüm ve bizi Mossgrove'un derinliklerine götürecek daha dar yollardan birine doğru ilerledim, ama ilerledikçe özenle yerleştirilmiş zırhımda daha fazla çatlak oluştu.

BÖLÜM 21
TUTSAK

Ivadinin duvarına inşa edilmiş küçük bir mağara bulduğumuzdan beri gözlerimi Ari'den ayırdığımdan emin değildim. *Onların zararına*. Çok basit, neredeyse tembelce bir ifade, ama çarpılmışım. Terazide takılan kancalar gibi

kaçan bir yılan balığı gibi, kelimeler beni o ana geri götürmeye devam etti.

Kehribar rengi gözlerinin siyahı gölgeleyişi miydi, sanki altın renginin arasından mürekkep dökülmüş gibi? Çenesinde titreşen gerginlik miydi? Ona bunun doğru olmadığını söylemek için duyduğu inkar edilemez, ani ihtiyaç mıydı?

Ne aptalca bir düşünce. Ari Sekundär gibi bir adamı sevmenin zararlı olup olmadığını nereden bilebilirdim ki? O adamı sevmiyordum.

Yine de onu incelemeyi bırakamıyordum. Geçici bir sığınak olarak kullandığımız küçük mağaranın ağzından dökülen yağmur damlalarını izlerken, kafasından sürekli geçen sinir bozucu düşüncelere dalıp gitmiş olması küçük bir nimetti.

Saçları nemliydi. Su, buğday rengini toprak kahverengisine dönüştürmüştü ve ıslakken kulaklarının sivri uçları etrafında doğal bir şekilde kıvrılmasından nefret ediyordum. Omuzlarındaki ağır, deri kayışlar seax ve bıçaklarını taşıyordu ve kemerleri olmadan, başparmaklarını pantolonunun üst kısmına geçirme şekli pantolonunu lanet kalçalarına çok aşağı çekiyordu.

Çok az da olsa karnının, belinin oyuklarını, vücudunun tüm gücünün bir çizgiyi nasıl kestğini *görebiliyordum*.

Yutkundum ve büyük bir dikkatle arkamı döndüm, kaval kemiğim kayalara sürtündü.

Midemdeki kızgın açlık hissi bana başka bir yere odaklanmam için bahane verdi. Deri kesesini karıştırdım. Birkaç ağaç yemişi, bir parça yabani bal peteği ve bir yulaf keki kalmıştı.

"Yarın balık tutmamız ya da böğürtlen toplamamız gerekecek," dedim. "Bu şekilde yersek, geceyi ve sabahı geçirmemize yetecek kadar yemeğimiz yok."

Balık tutmak yeterince basit olmalıydı ve övünecek biri değildim, ama bıçakla kurnazdım. Kancalar daha basitti ama bıçak kullanmak hoşuma gidiyordu. Zorluğu, başarılı olduğunda duyduğum tatmin. Babamın bana balığın arkasından gizlice yaklaşmayı öğrettiği, sonra da suyun yanılmasıyla balığın gerçekten yüzeyin altında olduğu yeri nasıl çarpıtacağını çıkardığı puslu anılara tutunurdum.

Köprü Adalarından birkaç boy uzaktaydık. Dereler, göletler ve girişle birlikte su boldu. Sorun şuydu ki, denizde fırtınalar eserken, yağmur ağır tabakalar halinde yağıyor ve Mossgrove'u nemli bıçaklar gibi kesiyordu.

Biraz korkuyla yere yığıldım. Bu gece lanetim etkisini gösterecek ve kan dondurucu bir soğuk olacaktı. Bir başka sorun da iki gece önce Ari'nin üzerinde son uyku otlarını kullanmış olmamdı.

Tek umudum o berbat kâbusların Ari'yi kendi dehşetine o kadar hapsetmesiydi ki, bu gece dışarı çıkıp sonra tekrar içeri girdiğimi fark etmesin. Sadece birkaç saatliğine gitmişim, ama bu gecelerden birinde bu kadar şanslı olamayacağıma dair içimde can sıkıcı bir his vardı.

Omzumun üzerinden baktım. Ari yağmuru incelemekten vazgeçmemişti. "Ari," diye bağırdım. "Beni duydun mu?"

Bana baktı, gözlerinde daha önce gördüğüm gölgenin bir parçası hâlâ duruyordu. "Hayır. Sanırım umursamadım. Sen ne dedin?"

"Sana şimdi söylemeyi reddediyorum."

"Beni affet," dedi, hâlâ neşeliydi ve bunun içten bir özür olduğundan kuşkuluydum. "Sebepsiz yere sana sataşmamalıydım, tembelliğim ve alışkanlığım yüzünden böyle davrandım. Gelecekte ısırıcı karşılıklarımın daha iyi düşünülmüş olmasını sağlayacağım. Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin: sevgili tehdidim, söylediğiniz şey neydi?"

Lanet olsun. Hayal kırıklığı içinde çılgık atarken sırtıtmak istememe neden oldu.

"Yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu söyledim." Neredeyse boşalmış deri keseyi elime aldım ve küçük mağarayı geçip onun yanına gitmeye cesaret ettim. "Bu gece oldukça yetersiz bir yemeğe aldırılmazsan sabah bize biraz balık bulabilirim."

Ari başını salladı, hâlâ dikkatini tam olarak vermemişti. "Benim için fark etmez."

Bu kadar mıydı? Benden daha iyi balık tutacağını iddia etmedi mi? Onun küçük tehdidiyle bir yemeği paylaşma ihtiyacı hakkında bir yorum yok mu?

Bu işin peşini bırakmalıyım, ama

... "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Ari birkaç nefes boyunca bana baktı. "Beni rahatsız eden pek çok şey var."

"Eminim," dedim alaycı bir ifadeyle. "Ama dikkatin dağınık görünüyor."

"Saga mı?" Ari tek kaşını kaldırdı. "Korkarım zamansız bir ölümüne sürükleniyor olabilirim. Bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Her şey alay konusu olmak zorunda mı?" Ellerimi havaya kaldırdım. Bu adam kan dökerek ikna edilemezdi. "Söylediklerimi unut."

İki adım attım ve kalbim göğsümde durdu. Ari'nin nasırlı eli bileğimin etrafında kıvrıldı. Dokunuşu bir alev gibiydi. Bir yük. Bir pranga. İstemediğim bir sakinlikti. Gözlerim bana tuttuğu yere kaydı, sonra yavaşça gözlerine doğru yükseldi.

"Annen hakkında söylediklerini düşünüyorum," dedi usulca. "Annem mi? O öldü."

"Evet." Beni bıraktı ve tekrar yağmura baktı. "İstersen benimle alay et, ama seni doğururken öldüğünü söyledin ve bu benim dikkatimi çeken bir düşünce. Kraliçem her an bir çocuk sahibi olabilir. Ben sadece haber bekliyordum."

Ettan kraliçesi vahşi, güçlü ve ölümcüldü. Rune bir keresinde Ari ve kadının yakın bir ilişkisi olduğundan bahsetmişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Onun için korkuyor musun?"

Omuz silkti ve sadece yağmura baktı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Korkarım çok fazla."

"Sakin bana kraliçeyle bir tür ilişki yaşadığını ve çocuğun-"

"Saga." Ari gözlerini kapattı. "Bana istediğin kadar saygısızlık et, ama kocasına olan sadakatini sorgulayarak kraliçeme saygısızlık etme."

Sesi sakın ama pürüzlüydü. Ses tonundan, bir an için, bir zamanlar neden kral olduğunu anlayabiliyordum.

Çenemi eğdim. "Dediğiniz gibi olsun." "Teşekkür ederim."

Bu umutsuz, dalgın Ari rahatsız ediciydi. "Kadınlar her zaman çocuk sahibi olur. Hepsi ölmez, Ari. Neden bu kadar üzülüyorsun?"

"Elise'in ve belki de benim kararına rağmen, korkarım kralım ve kraliçem en güvendiğim insanlar oldular."

"Görünüşe göre onları arkadaş olarak görüyorsun." Kıkırdadım. "Onlara açıkça böyle demekten neden çekindiğinizi merak ediyorum."

"Sizi sürekli merakta bırakacağım bir neden," dedi, sesinde şaka yoktu. "Ama öyle ve kendimi kraliçem için endişelenirken buluyorum, hepsi bu. Şimdi onun iyi olup olmadığını, çocuğun gelip gelmediğini, bir prenses mi yoksa prens mi olduğunu öğrenmek için müsait olamayacağım."

Hayranlığımı hak etmiyordu ama kısa bir süreliğine hak etmişti. "Sadakatiniz... bu sizin hoş görülebilecek tek yönünüz, Büyükelçi."

Bana bakıp yanaklarımdaki kızarıklığı görmeden önce çıkıntıdan kaydım ve mağaraya geri döndüm.

"Neden Astrid'le savaştın Saga?" diye sordu usulca. "Doğu'da neden bize karşı durdun?"

Taşların üzerine örtü olarak kullanmak üzere kirli seyahat pelerinimi sererken cevap vermedim. Dizlerimi göğsüme yasladıktan sonra, "Sürekli merak etmenize izin vereceğim bir neden" dedim.

Daha sonra, lanetli yer değiştirme dürtüsü geldiğinde, Ari bir kez daha uyurken onu incelemek için durakladım. Yüzünde çatık bir ifade, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanında bir bıçak.

O bir muammaydı. Dilinden hançer ya da şeker gibi kelimeler dökülüyordu, ikisinin arası yoktu. Korkunç şeylerin hayalini kuran, değer verdiği bir kraliçe için endişelenen ama kraliyet mensuplarının onu dost olarak seçmesinden dehşete düşen bir adamdı.

Vücudum sarsıldı. Dışarı çıktım ve giysilerimi çıkarıp bir kayanın yanına sıkıştırdım, sonra ağaçların yağmurla ıslanmış gölgelerine doğru koştum.

Ari'yle tanıştığımдан beri ilk kez, gölge ses, efendimin yakınlığının kalbimde nasıl bir delik açtığına dair düşünceler tarafından bastırıldı.

BÖLÜM 22

BÜYÜKELÇİ

S Şafaktan önce döndü. Saga aceleyle nemli mağaramızın arkasına gitmeden önce, uyuyup uyumadığımı kontrol etmek için bana verdiği tek süre bir duraklamaydı.

Tek gözümü kırdım, izliyor, inceliyor, öfkeleniyordum.

Çırılçıplak kanıyordu. Yeterince karanlıktı, güzel detayları seçemiyordum ama etin ve kıvrımların parıltısı midemin çukurunu sıkmaya yetiyordu.

Tıpkı Borough'da olduğu gibi, gülünç elbisesini çıkarıp şatafatlı bir kürk mantoya sarındığı zaman.

Çamurdan sırlıklam olmuş tuniğini, ipliklerini inceliyormuş gibi yüzüne yaklaştırdı.

Bu geceki rüya ikinci kız kardeşimin ölümünün canlı bir hatırasıydı ve beni uykudan uyandırdığında Saga'nın kayıp olduğunu gördüm. Kıyafetleri bir kayanın yanına serilmişti, ayak sesleri ağaçlara doğru gidiyordu. Aradığımda bir şey bulamayınca, onu beklemek için geri döndüm. Onunkinden başka ayak izi yoktu, bu yüzden benden kaçırılmadığından emindim. Ayrıca, eğer bir köle tüccarı kampımıza girmiş olsaydı, hala nefes alıyor olmazdım.

Beni bilerek atlatmıştı. Ben de bilerek fırtınanın elbiselerini biraz daha ıslatmasını sağladım.

"Kahretsin." Küfretti ve giysiye yana fırlatarak elleriyle yüzünü kapattı.

Döndü ve tekrar bana doğru baktı. Gözlerimin, dar bir aralıktan onun her hareketini izlediğimi fark etmeyeceği kadar kapalı olması için dua ederek donakaldım. Saga bir eliyle başını kaşırken diğer eliyle kalçasının yan tarafına vuruyordu. Bir sonraki hareketi seyahat çantama dalmak ve yedek tuniğimi çıkarmak oldu.

İçi kaba kürkle kaplı, kış için kullanılan bir modeldi ama aramızdaki boy farkı, üst kısmının uyluğunun ortasına denk gelmesine yetiyordu.

Yazık.

"Ari," diye fısıldadı.

Hareket etmedim.

Uzun bir iç çekip bekledi, sonra tekrar adımı fısıldadı. Meraklandım ve açıkçası öfkelen dim.

Dört saatten fazla bir süre önce dışarı çıkmıştı. Yürüdüğünü duymuştum. Takip etmeye gittiğimde, ortadan kaybolmuştu.

Şimdi, çıplak, ıslak ve açıkça gergin bir şekilde döndüğüne göre, anlayabildiğim tek şey ağaçların arasında biriyle konuşuyor ol m a s ı y d ı . Ya da onlarla yattığı.

Hata yoktu, öyle ya da böyle Saga, Rune ya da Bo'yu almaya gitmişti. Aptal yerine konmuştum,

Ve zavallı kalbime hareketlerimi yönetme özgürlüğü vermekten daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu.

Saga hakkında kendime yalan söyleyemezdim. Evime bağlandığından beri, hatta daha da kötüsü kaçtığımızdan beri, kalbimde kadına karşı sinir bozucu bir arzu oluşmuştu.

Kalbimi her seçimin, her etkileşimin dışında tutmanın daha iyi olduğunu biliyordum.

Çok azı zorla içeri girebilmişti. İki kral, iki kraliçe, birkaç hırsız. Onları sevdiğimi asla inkâr etmedim ama kalbimin bu *yaratığı* almak istediği şekilde değildi. Neden beni bu kadar iğrenç boyutlara sürükledi?

Benimle kavga etti. Benimle alay etti. Konumuma, adıma, geçmişime çok az saygı duyuyordu. Ama kalbimin kabuk bağlamış, kavrulmuş parçalarının altında bir yerlerde, isteksiz hizmetkârıma karşı yanlış yönlendirilmiş bir çekimin kuru yanıyordu.

Aptalın tekiydim ama artık öyle olmayacaktım.

Saga'nın bu gece bana ihanet ettiğine dair çok az şüphem vardı. Bunu ödeyecekti. Nasıl ödeyeceğini düşünmek biraz zaman alacaktı ama ödeyecekti. Yakında.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Saga iç çekerek. "Ama tuhaf bir şekilde sessizsin ve bu beni rahatsız ediyor. Sessizlik oldukça boş hissettiriyor."

Homurdandım, dilimin üzerinde yüzlerce kelime dans ediyordu ve toprak duvarın kenarından çıkan eski, perili görünümlü bir meşeden ölü bir dalı kestim. Saga başını eğdi, daha fazlasını bekledi, sonra benden vazgeçti ve vadinin dibindeki büyük bir kayadan aşağı kaydı.

Görünmemek için ova yollarını seçmiştik. Vadideki patikalar kayalık, engebeli ve seyahat etmek için tatsızdı. Köprü Adalarının sınırına ulaşana kadar nefes alan başka bir ruh görmek sürpriz olacaktı.

Eğer o kadar ileri gidebilirsek. Saga'ya nasıl işkence edeceğime hâlâ karar vermemiştim ama sessizliğim onu kızdırdıysa şimdilik bu kadarı yeterdi.

"Bak," dedi kızgınlıkla ve adımlarını hızlandırarak benim adımlarıma yetişmeye çalıştı. "Sana söyledim, girişe ulaşır ulaşmaz, kıyafetlerimi yıkamak için bir yer bulacağım ve sen de kendininkileri geri alabilirsin."

Tekrar homurdandım ama vücudundaki kıyafetlerime bir bakış atmayı başardım. Hoşuma gitmesini istemiyordum ama üstümün ona iki beden büyük gelmesi ya da pantolonun paçalarını kıvrıp belindeki deri kemere iki yeni delik açması çok keyifliydi.

Saga tuniğin boyun kısmını mümkün olduğunca yukarıdan bağlamayı ihmal etmemişti. Ağaçların arasında çırılçıplak dolaşıyordu ama boğazını gösterme zahmetine katlanmamıştı.

"Balık tutmak istiyor musun?" diye sordu.

"Pek değil."

"Acıktım."

"Senin için ne kadar harika."

"Sen değil misin?"

"Pek sayılmaz." Onu geride bırakmak için geniş bir adım attım. Uzun bacaklarım bu tür araziler için yaratılmıştı ve Saga tökezlerken tanrılara tekrar küfrettiğinde ağzımı bir sırtış kapladı.

"İnsanın boynunu kıran ruh halleriniz var," diye mırıldandı. "Neye ihtiyacınız var, Büyükelçi? Moralinizi düzeltecek tatlı bir şey mi? Beyninizi uyuşturmak için şarap mı? Giyindiğim ve her yerim görünecek şekilde yürüdüğüm için çok alındığınız için giysilerinizi çıkarayım mı?"

"Son kısımda tüm desteğimi sunabilirim," dedim ve geri dönüp yürümeye başladım.

Saga bana ters ters baktı. Yorumuma mı kızmıştı, yoksa benim hâlâ geriye doğru ondan daha iyi yürümeyi başarıyor olmama mı anlam verememiştim.

"Dilinde ne var?" diye açıkça sordu.

"Sen." Yürümeyi bıraktım. Yeterince yaklaşmıştık ki Saga göğsümden kıl payı uzakta durdu. Gözlerimi kısmıştım. "Köprüye ulaştığımızda, illüzyonları maske olarak kullanacağım."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"İllüzyonları kendim için kullanacağım." İşte oldu. Gözlerinin biraz korkuyla genişlemesine bakılırsa, onu kırana kadar seve seve zorlayabilirdim. Doğru, ben bir aptaldım ama o bir haindi. Belki de Saga haklıydı, sevilme istiyordum. Ne kadar acınası. Artık değil. Zalimce sırtmaya zorladım ve çenesini kavradım. "Bundan sonra tek başınasın, tatlı tehdit."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sert sesinin altındaki titreme hiçbir şey yapmadı. Önemli değildi. Buna izin vermeyi reddettim. Yüzünü serbest bıraktım ve uzaklaşmaya başladım.

"Ari." Saga adımlarını hızlandırdı. "Ari, sen neden bahsediyorsun? Senden uzak kalamam." "Sanırım bu senin sorunun. Çünkü ben senden uzakta olabilirim."

"Hayır-"

"İzle beni!" Omzumun üzerinden bağırdım. "Seni varlığımdan kesip atmaktan zevk almayacak hiçbir parçam yok."

Saga'nın gözleri biraz korkuyla doldu ve neredeyse ona vuracakmışım gibi geri çekildi.

"Bunu neden yaptın?" diye mırıldandı, sanki ona acı çektirmişim gibi bakmaya cesaret ederek.

Şüphesiz her gün yüzüme karşı söylediği yalanlardan sonra, burada kurban gibi görünmesi oldukça cesurcaydı.

"Artık sana ihtiyacım olmadığı sonucuna vardım," dedim. "Yemeğimi yiyorsun, kıyafetlerimi çalyorsun, bana ihanet ediyorsun. Neden seni korumak için enerji harcamayım ki? Sonumuz geldi. Seninle bir gün daha geçirmektense, bir fae bağ büyüsünden kaynaklanan sinir bozucu bir çizige katlanmayı tercih ederim."

"Sana ihanet mi edeyim? Nasıl?" Ağzı sert bir çizgiye oturdu. Bana karşı iddialı bir adım attı. "Sana karşı ne suç işlediğimi söyle bana."

"Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız," diye homurdandım. "Beyinsiz olduğumu düşünebilirsiniz, çok konuştuğum için önemli bir şeyim olmadığını düşünebilirsiniz. Ama size hatırlatırım, sayısız savaştan sağ çıktım, isyanlara önderlik ettim ve bunların hiçbirini yol boyunca güvenemeyeceğim kişileri bulmadan yapmadım."

Dudaklarımı kulağına doğru indirdim, vücudunun kaskatı kesilmesinden biraz güç aldım. "Dün gece bana ihanet ettin. Senin deyiminle yıkanmak için gizlice dışarı çıkmaya gerek yok. Sonra da kıyafetlerini unuttuğunu söyledin. Saçma bir yalan."

"Belki de kadın olmakla ilgili görmek için bir erkeğe ihtiyaç duymadığım şeyler vardır." Beni geri itti. "Üç kız kardeşle büyüdüğüm için kadınlara alışkınım," dedim duramadan kendim. Lanet olsun, neden onlardan bahsettim ki? Sanki bu sürçme için Saga'yı suçluyormuşum gibi, yüz ifademi aşağılık, sert bir şeye dönüştürdüm. "Senin zamanın değil."

"Öyle mi? Kontrol ettiniz mi? Elbette, bir erkek benden daha iyi bilir."

Onu kendime doğru çektim, parmaklarım saçlarında, başını geriye doğru çektim. Yüzümü boynunun kıvrımına yasladım ve içime çektim. Sanki onu içime çekiyormuşum gibi gözlerimi kapattım. "Hiçbir koku almıyorum. Belki birkaç yalan."

"Bırak beni. Kokusunu alamazsın." Göğsümü itti ama ben daha sıkı tuttum. "Sana ihanet etmedim, Ari."

"Bir şey saklıyorsun."

"Olduğun gibi mi?" Bana baktığında gözlerinde kül fırtınası vardı. Öfkeli ve korkutucuydu. "Bana *her lanet gecede* rüyanızda ne gördüğünüzü söyleyin, Büyükelçi."

Bir an için kelimeler dilimde öldü.

Saga kıkırdadı. "Sırlarım var, doğru. *Kimsenin* bilmesine güvenmediğim sırlar. Ama sen bana hangi sırları sakladığını söyleyene kadar, ben de kendiminkileri saklayacağım. Bu sana ihanet ettiğim anlamına gelmez."

Makul davranacak havada değildim. Ama kırılmaz bir kanıt olarak sunabileceğim hiçbir şey olmadığında, çenemi kapattım, onu serbest bıraktım ve tekrar hışımınla uzaklaştım. Sırlardan daha fazlası için gitmişti. Kanayan omzumun üzerinden bakmaya devam ederek Borough muhafızlarının gelmesini bekledim.

"Ari, huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun." Bana çocuk demesi ama inatçılığım karşısında kendi hayal kırıklığı çığlığını atması ne tuhaftı. "Bana güvenmekte neden tereddüt ettiğinizi anlıyorum ama sabahın yarısını yürüdük ve kimse bizi almaya gelmedi. Ben, ahh-"

Saga haykırdı ve ne yazık ki arkamı dönecek kadar bile umursamazlığım kalmamıştı. Bir taş parçasının üzerine oturmuş, pantolonumun dizindeki yırtığı ve cildindeki parlak yeni kan lekesini inceliyordu.

"Gerçekten de sana yürümeyi kimsenin öğretmediğini düşünmeye başlıyorum." Bu sözleri söyledim ama çoktan onun yanına gitmek için harekete geçmişim. Yanına çömelip yarasını inceledim. İç çekerek, onu ayağa kaldırmak için bir elimi uzattım. "Ne yazık ki yaşayacaksın."

"Heyecanını gizlemeye çalış," diye tersledi. "Kendini utandırıyorsun."

Tüm sağduyuma rağmen boğazımın derinliklerinden bir kakhaha yükseldi. "İyi konuştun, tatlı tehdit. Dikenli kelimeler uçmadan önce düşünmene bile gerek yoktu."

Saga'nın ağzının köşesi, bakışlarımla karşılaşana kadar az çok sırtıtmaya benzer bir şekilde kıvrıldı. Bir an için sadece birbirimize baktık, meydan okuduk, belki de güvenmeye çalıştık.

Uzun sürmez.

Tepemizdeki uçurumun kenarında bir dal kırıldı ve ardından ağır çizmelerin sesi duyuldu. Saga beni çok konuşan bir aptal ve beceriksiz biri olarak görebilirdi ama ben kana susamış bir savaşçıydım. Hiç vakit kaybetmeden bir elimde seax'ım, diğerinde bıçağım, gözlerimi de üzerimizdeki çıkıntıya diktim.

Ağaçların arasından yarım düzine kukuletalı adam çıktı.

Saga ayağa fırladı ve botundan çalıntı bir taverna bıçağı çıkardı. Bir tane aldığını bile bilmiyordum.

"Kuzey Büyükelçisi," dedi bir adam kabaca ve yüzündeki maskenin altından hafifçe boğuk bir sesle. Yavaşça çekiştirerek kumaş parçasını aşağı indirdi. Dişleri kısa sivri dişler gibi alt dudağına batıyordu ve gözleri koyu gün batımı sarısıydı.

Bir Kan Fae Gözcüsü.

"Ruhlarımızı içmeye mi geldin, kan fae?"

Sırıttı. "Ah, evet. Sluagh halkına karşı önyargılarınız olduğunu duymuştum."

"Geri çekil," diye uyardım.

"Hayır."

"Ari." Saga koluma dokundu ve arkamızı işaret etti.

Nefesimin altından bir lanet kaydı. Yarım düzine kan fae'si daha vadinin kenarında duruyordu. "Dediğim gibi, tatlı tehdit," diye fısıldadım. "Korkarım sonumuz geldi."

"Kan lordunuzla buluşmaya gidiyorduk. Arkadaş olarak," diye bağırdı Saga kan fae'sine.

"Farkındayız."

"O zaman neden silahlarınızı çekerek geldiniz?" Saga sordu. "Ne istiyorsunuz?" "Anlamsız bir soru gibi görünüyor," diye mırıldandım. "Ne istediklerini oldukça açık buluyorum."

"Kan fae savaşçıları açık sözlülüğü takdir eder." Elinin tersiyle göğsüme vurdu ve liderlik pozisyonunu aldı. "Süslü sözlerinizi bırakın Büyükelçi ve açık konuşun ki yaşayabilelim."

"Bu olabildiğince açık: Öfkeyle dikkatlerini dağıtacağım. Bu bize ortadan kaybolmak için yeterince zaman kazandıracak."

Saga başıyla onayladı, ikimiz de onu geride bırakmakla tehdit ederek o kadar nefes tükettikten sonra kaçış planıma onu da dahil ettiğimi fark etmek için duraklamadık.

Ellerimi kaldırdım ama kan fae'si sadece güldü. "Bunu yapmayacağım Büyükelçi. Bizimle geliyorsunuz."

"Bizi istediğiniz şekilde değil. İyi niyetle geliyorduk ve-"

Daha sözümü bitirmeden, parlak bir acı kıvılcımı bacağımı ısırdı. Kalçamın derinliklerine gömülmüş, bir ucunda deri şeritlerden sarkan kemik boncuklar olan bir diken vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Saga haykırdı, omzuna bir diken batmıştı. Bacağını kesen sivri taşı hedef alarak öne doğru düşmeye başladı. Düşüşünü kolumla engellemeyi başardım ama bir sonraki kalp atışında başım geriye düştü, gözlerim kapandı ve her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 23
TUTSAK

Uyan, küçük kuzgun.

M Gözlerimi açtım. Kambur, cadıya benzeyen bir kadın yuvarlak bir odada tatlı bir melodi mırıldanıyordu. Koyu renk saçları yıldız ışığında gümüş rengine boyanmıştı ve burnu kırılmış gibi bükülmüştü. bir kereden fazla. Dudaklarının rengi kansız bir griydi, ama gözleri garip bir şekilde yumuşaktı, yeşil ve altından iki kararmış sikke.

İçinde buharlı suda yüzen karanfil ve nane yapraklarıyla dolu bir fincan bulunan bir tepsiyi bana doğru taşıdı.

"İç," dedi hırıltılı bir sesle. "Cıvata zehrine iyi gelir."

Bolt zehiri. En son hatırladığım şey neydi? Vadiyi, Ari'nin beni sinirlendirdiğini, sonra ... Kan Fae'lerini. Lanet olsun, Kan Sarayı'ndaydık ve planladığımız gibi değildi. Bizi esir gibi almışlardı. Neden? Onları aradığımızı nereden biliyorlardı ki?

Burada işler yolunda gitmiyordu.

Parmaklarım fincanı çevreledi ama içmedim. Kaçmanın yollarını planladım.

"Arkadaşım nerede?"

Kadın birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra sırttı. "Uyuyorum. Cıvataların darbesini aldı. Yoğun Aren. Lordum *özellikle* ikinize de dikkatle davranmamı söyledikten sonra çocuk ona iki kez ateş etti." Cadı homurdandı ve gözlerini devirdi. "Bu genç savaşçılar her zaman kendilerini Lorduma kanıtlamak isterler. Aşkının akşama kadar uyanacağını umuyorum."

"O benim değil-"

Çoktan kapıdan çıkmıştı. Tavşan kürküyle kaplı kuştüyü yastığa sırtımı yasladım. Zehirli bir Ari ile nasıl dışarı çıkacaktım?

Etrafa bir göz attım. Oda ne kadar büyük olsa da sade bir şekilde döşenmişti. Küçük bir masa, iki sandalye ve çatısında duman deliği olan bir ateş çukuru. Sadece birkaç köz titreyerek hayat veriyordu ama odayı yeterince ısıtıyordu. Ellerimi vücudumda gezdirdim. Bileğimde birkaç çizik vardı. Düşükleri desen garipti, neredeyse iki kader yolu kesiştiğinde yazılması gereken bir kader bağlama rününün ağı gibiydi. Ancak yeni çiziklerden daha endişe verici olan, birinin bana siyah, ipek bir gecelik giydirmiş olmasıydı.

Kıyafetlerim. Kıyafetlerim neredeydi?

"Üzülme. Seni ben giydirdim." Kapıda, Sofia çerçeveye yaslanmış, sırtıyordu.

"Sof?" Rahatlama boğazımda düğümlendi.

Sofia odayı geçti ve yatağın yanına bir sandalye çekti. Seyahat kıyafetleri giymişti ama boğazında iyileşmekte olan yeni bir yara izi vardı.

"Tanrım, Sofia, ne oldu?"

Parmakları yaraya dokundu. "Diğer fae'ler daha kötüsünü yaptı. Adalarda halk çıldırdı, Saga."

"Saldırıya uğradınız."

Sırıttı. "Hayatta kaldım. Ve korkma, *seni* başka kimsenin görmediğinden de emin oldum." Bir elimi alnıma götürdüm. "Sen neden bahsediyorsun? Neden buradasın?"

"Çoğumuz öyleyiz," dedi. "Bracken, prensleriyle birlikte Kuzeyli savaşçılar ve Eryka. Bracken, Eryka ona senin Kan Sarayı'nı aradığını söyledikten sonra Gorm'a resmi bir yazı göndermişti. Kan Fae'lerinin seni karşılamasını istedi. Ama görünüşe göre endişelendiler ve seni aramaya başladılar. Bracken, Dunker ve Hodag senin kokunu buraya kadar takip ettiklerinde geldi."

Uzun bir nefes verdim. "Kral burada mı? Ari'yi alamaz, Sofia. Adalarda yanlış giden bir şeyler var ve-"

"Ari'yi götürmüyoruz. Bracken burada bir şeylerin değiştiğini biliyor. Biz sadece yolculukta size yardımcı olmak istiyoruz." Sandalyesinde arkasına yaslandı, neredeyse benimle alay ediyordu. "Biliyor musun, kuzgunları hep sevmişimdir."

Donup kaldım. Kan kafatasımda durdu ve bir ağaca vurulan balta gibi vurdu. "Gördün mü?"

"Dediğim gibi, başka kimsenin yapmadığından emin oldum ama formun tekrar değiştiğinde seni giydirmeye yardım ettim." Sofia sıırıttı. "Bazı kan şövalyelerinin ödünü kopardın."

"Şaşırmış görünmüyorsunuz."

Sofia'nın gülümsemesi soldu. "Benden bir sır sakladığını hep biliyordum. Hissettim. Şimdi sana binlerce soru sorsam bir faydası olur mu?"

Olmazdı ve doğrusu böyle garip bir şekilde sakın bir tavır takınmasına sevinmiştim.

"Sen bir kuzgunsun," diye devam etti Sofia. "Nadir bulunan birisin ve çok fazla kişiye anlattırsan şu anki amacından uzaklaşabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, Rune'un bildiği gerçeği dilimin ucunda tutarak. En iyisi üzülecek bir şey daha eklememektir.

Sofia bir bacağını bir dizinin üzerine çaprazladı. "Elbette, sadece kendi adıma konuşabilirim. Öte yandan Gorm oldukça büyülenmişti ve sizinle konuşma ihtiyacını dile getirdi. Oldukça ısrarcıydı."

"Bu beni öldürebileceği anlamına mı geliyor? Şekil değiştirenler kan fae'leridir ve bunu bir tehdit olarak görebilir." "Hayır. Gorm lafı dolandırmaz. Seninle konuşmak istiyor."

"Ari görmedi mi?"

"Büyükelçi çoktan okların etkisi altına girmişti," dedi. "Sen de öyleydin ama kuzgun formun hâlâ etkisini sürdürüyor. Başka kimse bilmeyecek."

Sofia bir zamanlar elbiseler ve altın yüzükler taktığını ya da ağabeyimin beni lanetlediğini ve şimdi gölgelerdeki bir sesin kötü bir hayalet gibi beni rahatsız ettiğini bilseydi ne düşünürdü?

Kanım düşmüş bir kraliyet soyundan geliyordu, doğru, ama bende kraliyetle ilgili hiçbir şey yoktu.

Soyluların özlem duyduğu eğlencelerden uzak durmayı tercih ederdim. Bir alanda çok fazla insan toplandığında avuçlarım terler ve kalbim hızlanırdı. Ve tüm huzursuzluğumu gizlemek için bir bıçak ve keskin sözlerle saldırdım.

Bir prenses için pek de uygun bir kombinasyon değildi. Cevap vermek yerine dilim düğümlendi ve başkaları beni çok fazla dürtmeye çalıştığında huzursuz sessizliğime gömüldüm.

"Bana güvenmiyorsun." Sofia sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kimseye güvenmiyordum. "Sofia, anlamaya çalış. Ben Ari'ye bağlıyım, eğer o

böyle bir sırrı sakladığımı keşfetti. Bana neler yapabileceğini bir düşünün."

Bu biraz zordu. Ari muhtemelen bana dehşetle bakar ve başa çıkması için beni Bracken'a geri gönderirdi. Ne kadar denesem de, Ari'nin beni Astrid gibi istismar ettiği bir gerçekliği hayal edemiyordum.

"Büyükelçiye güvenmelisiniz. Ondan birkaç kez bahsettiğinizi fark ettim," dedi Sofia. "Sanırım senin için bir anlamı var. Henüz birbirinizle yatmadınız mı?"

Vücudumun onu daha fazla tanımak için nasıl sık sık acı çektiğini unutmak için umutsuzca burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Birlikte olmak zorundayız. Hepsi bu."

Sofia bana şaşkın şaşkın baktı. Sanki söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyor ya da durumu kurtarmak için yalan söylediğimi umuyordu. Doğu'daki savaştan döndüğümünden beri, benim aşık olmam fikrine daha çok odaklanmıştı. Son zamanlarda, Ari Sekundär ile var olmayan bir aşka odaklanmıştı.

Odanın dışındaki döşeme tahtaları gıcırdadı. Kan Lordu kapı aralığını doldurduğunda nefesimi boğazımda tuttum.

Gorm heybetliydi. Taştan oyulmuş ve savaştan dönmüş bir adam. Gözlerinin ortası buz gibiydi ve iki köpek dişinin uçları dudaklarının üzerinden hafifçe kayıyordu.

"İyi uyudun mu?" Kaba, törpülenmiş sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

İri avuçlarının kılıcının kabzasını nasıl kavradığını fark etmeden edemedim. Gorm odaya girdiğinde gülümsedi -hayır, hapşırdı-.

"Umarım öyledir," dedi. "Çünkü konuşacak çok şeyimiz var."

Gorm yatağın yanına yaklaşırken kaskatı kesildim. Düşüncelerim kalçasında kınında duran kılıçla ilgili dönüp duruyordu. Hepsi bir yalan mıydı? Bizi esir mi almıştı? O kılıcı Ari'nin kalbine mi götürmüştü?

"Benden korkmana gerek yok, arkadaşını da katletmedim. Aslında şu anda rahat bir kulübede dinleniyor," dedi Gorm, düşüncelerimi bölerek. Başının yan tarafına vurdu. "Düşünceleri duyuyorum. Çoğunu." Gorm'un gözleri yanıma yaklaşan Sofia'ya kaydı.

"Kalmamı mı istiyorsun?" Sofia fısıldadı.

Kimseyle konuşmak istemiyordum ama başımı salladım. Tanıdık bir yüzün olması güvenlik hissi veriyordu. Lanet Kan Lordu'nun zihin okuyabildiğini keşfettikten sonra daha da fazla.

Gorm'u iki kişi daha takip ediyordu. Biri kaptanı Bjorn'du. Çoğu kişinin bilmediği şey ise Bjorn'un, Gorm'un karısı olan şehit Kanlı Leydi'nin kardeşi olduğuydu.

Leydi Ernaline'in o kadar güzel olduğu söylenirdi ki ona bakmak acı verirdi. Rivayete göre Ernaline, Cuyler'in doğumundan sonra oğlu için tanrılara şükretmek üzere kıyıya doğru yola çıkmış, ancak Cehennem Geçidi'ndeki sarp kayalıklardan birinden hızla düşmüş.

Sürekli varlığından dolayı halk Bjorn'un Gorm'un sevgilisi olduğuna dair söylentiler çıkardı, hatta bazıları birlikte olmak için Kanlı Leydi'nin ölümünü planladıklarını söyledi. Halk dilediği gibi düşünebilirdi ama ben Bjorn'un Gorm'a daha az aşık olduğu ve kız kardeşini en çok seven kişiye daha sadık olduğu fikrini tercih ettim.

Odaya en son giren Cuyler oldu. Gülümsemesinde babasının dişleri yoktu ve gözleri Sofia'ya kilitlenmişti. "Belki de hanımefendiyle yalnız konuşabiliriz."

Sofia yüzüne yumuşak bir gülümseme yerleştirdi. "Saga benden onun yanında kalmamı istedi. Bize söyleyeceğin her ne olursa olsun, hepimizi daha güçlü kılacağından hiç şüphem yok."

Kan Lordu bir an için onu inceledi, kalın kaşlarının alnının ortasına doğru çekilmesine neredeyse sinirlenmişti ama ona tek kelime etmedi. Bana döndü. "Adalarda hile ve oyun çoktur. Bazıları kalbimi rahatlatmak için fazla tanıdık. Bir sonraki sorumu sorduğumda açıkça konuş ki doğru söylediğini bileyim ve sarayımda misafir olarak kalabilesin."

Gorm parmaklarını başparmağının üzerine sıkıştırdı ve göğsümde bir gerginlik oluştu. "Ne yapıyorsun sen? Eğer düşünceleri okuyabiliyorsan, oku onları."

"Düşünceler her zaman net değildir ya da ait oldukları kişi tarafından bile bilinmez. Kararsızlık cazibemi engelliyor ama pek çok şeye hükmedebiliyorum," dedi Gorm. "Dil ve gerçek bunlardan biridir."

"Tüm yaptığın bu mu?" Sesimde rahatsız edici bir titreme ile sordum. "Başkalarının aklına girip onlara emir vermek mi? Büyü gücünün kayda değer hiçbir şey yapamaması ne yazık."

Lanet olsun, Ari'nin etrafında çok fazla bulunmuştum.

"Benim sihrim çok şey yapar," dedi Gorm, hiç bozuntuya vermeden. "Az önce yapabileceklerine işaret ettiniz."

Cuyler sırttı ve bir eliyle babasının omzuna vurdu. "İroni yapıyor baba."

Gorm'un kafası biraz karışmış gibiydi ama hemen toparladı ve bana baktı. "Gerektiğinde sözüme itaat edilir ama ben adil bir lordum. Zalim yürekli bir lider olsaydım böyle bir gücün ne kadar tehlikeli olabileceğini bilirdim. Ben sarayımı ve bu adaları önemsiyorum. Bu kadar basit. Başka bir şey değil. Ama sahtekârlarla uğraşmak için çok fazla risk var. Sizden gerçeği öğrenmeliyim, Revna Hanesi'nden misiniz?"

Midemde dönen dalgalarla savaşıarak dudaklarımı yaladım. "Evet ama ben Ode Hanesi'ne kardeşim aracılığıyla bağlıyım. Babalarımız farklıydı."

"Sen lanetlisin."

Şaşkınlıkla Gorm'a göz kırptım. O anda Riot'un lanetini düşünüyordum. Kan lordunun yanında nasıl olur da herkes özel bir şey düşünebilirdi? "İki kat fazla."

Gorm nefes aldı, gözlerini kapattı ama çok geçmeden yüzü bir hırıltıya dönüştü. "Şekil değiştirmeye zorlandın. Zorla olmamalıydı."

"Katılıyorum," diye fısıldadım. "Çok acı verici."

"Laneti en azından birkaç geceliğine etkisiz hale getirebilecek bir iksir yapabilecek bir zehircim var." Kapıdan eğilip koridorda biriyle konuşan Bjorn'a eliyle işaret etti. Gorm bana ters ters baktı. "Kalıcı değil ama sana biraz daha zaman kazandırabilir."

Dudaklarıma minnettar bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim."

"Bana soğuk kalbinin lanetini anlat." Gorm onun geniş bacaklarının üzerine eğildi. "Onu geri istiyorsun ve ben böyle bir düşünceyi tuhaf buluyorum."

"Çözülmenin acısını çekmek neredeyse daha kötü," diye fısıldadım.

Bakışlarımla Sofia'nın dudaklarının nasıl sırttığını fark ettim.

"Çözülmüş bir kalp daha güçlü bir kalptir," dedi Gorm. "Hisseden, acı çeken, neleri kaybedebileceğini bilen kalpler savaşan kalplerdir. Bunlar inançlarına sadık olan kalplerdir. Bunu nasıl bir acı olarak görüyorsunuz?"

Çünkü ağrıyordu. Tanrım, acıyordu. Korku ve aşk ve acı ve nefret. Bir insan atan bir kalple nasıl yaşayabilirdi ki?

"Hissetmek çok zor." Konuşan Bjorn oldu. Gorm'un diğer omzuna dokundu. "Anlamak için tek yapman gereken Erna'nın ölümünü öğrendiğin günü hatırlamak."

Gorm'un yüzü gölgelendi ama sanki bir kalbin getirebileceği acı fikri nihayet anlam kazanmış gibi başını salladı.

Bjorn'un sarı gözleri bakışlarımla buluştu. "Şanslısınız Leydim. Lord Gorm, Revna Hanesi'nin bilgi ve eser muhafızlarından biridir. Yıldız kahininiz sizi buraya göndermekle akıllılık etmiş."

"Objeler mi?"

"Evet." Gorm dişlerini göstererek sırttı. "Bunların hepsine geleceğiz. Öncelikle kalbinin uyandığını kabul etmelisin. Bu anahtar olacak."

"Buna ne diyorsunuz? Uyanmış bir kalp."

"Bu tür romantik kavramlarla ilgili pek çok halk hikâyesi ve şiir var," dedi Gorm. "En gerçek aşkın öpücüğü, bir onur yemini. Peki, size soruyorum, bir uyanış yaşadınız mı?"

Ağzım kurudu. Başımı salladım ama daha fazlasını istememesi için dua ettim. "Uyanışı kim yaptı?" Sofia bastırdı ama Gorm elini kaldırdı.

"Bunu bilmemize gerek yok," diye ısrar etti ona ters ters bakarak. "Sadece bunun yapıldığına ve leydimizin özgür olduğuna şükredebiliriz."

"Artık bir hanımefendi değil, bir köleyim Lord Gorm."

Homurdandı, sanki ona tokat atmışım gibi ağzı açık kalmıştı. "Bir serf mi? Kuzgun soyunun varisi bir serf mi?" "Halkımız savaşları uzun zaman önce kaybetti."

"Tarihiniz yanlış."

Başımı salladım. "Neden böyle söylüyorsun?"

Cuyler, "Baba, o huzursuz," dedi ve sonra bana gülümsedi. "Göster ona."

"Evet. Görünüşe göre lanetler hafızanı bulandırmış." Gorm burnunu çekti ve tuniğinin içinden yıpranmış görünümlü bir parşömen parçası çıkardı. Rulo haline getirilmiş ve siyah bir kurdeleyle bağlanmıştı. "İzin ver onları düzeltelim ve sana aradığını bilmediğin cevapları verelim. Size gerçeği göstereceğiz."

BÖLÜM 24
TUTSAK

Gorm, Cuyler'a küçük masayı getirmesini söyledi. Parşömeni yüzeyin üzerine açtı. Bir aile hattının haritasıydı. Mürekkebi solmuş ve yıpranmıştı, kenarları yıpranmıştı ama üzerindeki başlık yüzey hala görülebiliyordu.

Seidr Hattı

İsimler tanrılar ağacının bir görüntüsü boyunca dağılmıştı, ancak bu çizgi köklerin yakınındaki Nornlara sıkı sıkıya bağlıydı. Alfild dedikleri bir kraliçe ile başladı.

"Bunu daha önce de görmüştüm," dedim ağaçtaki isimlere dokunarak.

"Umarım öyledir," dedi Gorm. "Bu senin aile soyun." Alfild'i işaret etti. "Tanrıça kraliçe. Onun bir efsane olduğuna inanan pek çok kişi var, ama şiirler onun diyarların büyüsünün yarısına hayat verdiğini, beden ve toprağın kraliçesi olduğunu söylüyor. Ama onun eşi-" yan taraftaki erkek ismini işaret etti. "Ebbe, sihirlere dil kattı, kaderi değiştirebilecek şarkılar ve masallar. Birlikte soyları seidr'i oluşturdu. Kaderin büyüsü."

Elli çocuklarına kadar çizgiyi takip ettim. Hepsinin adı vardı. Her birini hatırlamak imkânsız. Ama Gorm bu haritanın odaklandığı çizgiyi not etmemi istedi. Üç kuşak aşağıda başka bir kraliçe vardı.

"Kasmira." Gözlerimin arkasında bir sızı belirdi ve gülümsedim. "Annem."

Gorm kralını ve kocasını işaret etti. Adının üzerinde siyah bir çarpı işareti vardı. "Kardeşinin babası, savaşta öldüğünü hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Daj ve Riot her fırsatta Jul şenliklerinde kadeh kaldırarak onu ve annemizi onurlandırıyorlardı." "Ode Hanesi'nden Riot, seidr ya da gerçek kader büyüsünün varisiydi. Yüce bir kral."

Sofia oturduğu yerde kıpırdandı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve elimi rünün üzerine bastırdım, neredeyse onun eli olduğunu hayal ediyordum.

"Onun büyüsünü unuttuğumu itiraf etmeliyim," dedim. "Büyülerle ya da bir tür ayinle lanetlendiğimi sanıyordum ama-" Gorm'a baktım. "Bu doğru değil, değil mi? Riot kaderle çalıştı."

Gorm'un gözleri karardı. "Kasmira'nın oğlu, annesi ve babasının soyu aracılığıyla yılan sarayından doğdu, ancak kalp şarkıları yazma yeteneğiyle, tanrısal asillerden bu yana en gerçek kader kralıydı."

"Kalp şarkıları mı?"

Cuyler yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bazı seidr kullanıcıları kaderi yazı yoluyla bükler. Diğerleri ise bir kalbi bir yola yönlendirmek için kaderin dilini söyler. Düşünün: Kazanılması mümkün olmayan bir savaşta, kalplerin yumuşamasına neden olan bir şarkı söylemek akan kanın sonunu getirebilir. Ya da belki daha karanlık yollarla bir kalbe şarkı söyleyebilirdi.

öyle bir umutsuzluğa kapıldı ki pes etti. Bu güçlü bir hediye idi." Riot kalbime boşluğa giden yeni bir yol mu vermişti?

Kuzey'in lanetli kralına yardım eden kızı düşündüm. Onu lanetinden kurtarmıştı. Bu tür insanların hâlâ yaşadığını ve nefes aldığını biliyordum. Sormadım, Gorm'un kaside satırını takip eden boyalı siyah tırnaklarına odaklanmıştım. Ta ki değişene kadar. Annemin yanındaki yeni bir erkek ismini işaret etti.

"Revna Hanesi'nden Tyr. Güçlü bir kan fae'si."

Parmak uçlarım başımı sallayarak onun adına dokundu. Bana babamdan bahsetmesine ihtiyacım yoktu ama yine de bunu duymak hoşuma gitmişti.

"Tyr merhum kralın muhafızı, şekil değiştiren casusu olarak görev yaptı." Gorm durakladı. "Kuzgun soyu en saygın olanıydı, çünkü onların Huginn ya da Muninn'in, yani tanrıların kuzgunlarının soyundan geldikleri söylenirdi. Adalarımızda pek çok şekil değiştiren var: su atları, wolvynler, kuğu kızları, ama kuzgunun gücünü elinde tutan tek bir soy var."

"Tyr benim babam," dedim özellikle kimseye söylemeden.

"Sen Revna Hanesi'nden olduğuna göre başka kim olabilirdi bilmiyorum," dedi Gorm.

Neredeyse gülecektim. Kan lordu, kelimeleri gerçek anlamıyla alma şekli ve geri kalanımızın bu kadar açık göremediği hayal kırıklığı nöbetleriyle eğleneliydi.

"Onun hakkında ne hatırlıyorsun?" Cuyler sordu. Gerçekten meraklı görünüyordu. Sanki hayatı boyunca üzerinde çalıştığı tarihler sonunda gerçekleşiyormuş gibiydi.

"Babası öldüğünde Riot'a babam baktı," dedim. "Annemi korudu ama sonunda birbirlerine aşık oldular ve yemin ettiler."

"Ve bir çocuk doğurdu," diye ekledi Gorm bana doğru bilmiş bir bakışla. "Hem kandan hem de orman fae'lerinden bir kız, babasının gücüne sahip ama aynı zamanda annesinden gelen bir seidr damarı var."

"Benim kaderle ilgili bir yeteneğim yok," dedim.

"Biliyorsun. Belli ki senden gizlenmiş ama biliyorsun." "Nasıl?"

Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Çünkü kardeşiniz bunu istemedi. Onu kendileri için alacak olanlar vardı, adanın gücünü açgözlülük ve nefret için kullanacaklardı." Gorm oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Kardeşin insanların kaderini değiştirebilecek bir dile sahipti ama sen adaların, bu toprakların diline sahiptin. İddia hâlâ senin."

"Hayır. Tahtı kaybettik."

"Yapmadın," diye araya girdi Gorm. "En azından senin düşündüğün gibi değil. Dediğim gibi, şu anda yayılan öfke, karanlık, tarihin tekerrüründen ibaret. Bir düşman kardeşinin sarayına sızdı. Siz adaların bekçisiydiniz Leydim. Ve düşman sizin gücünüzü almak istedi."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Lord Gorm, ben toprağın büyüüne sahip değilim. Şekil değiştiriyorum, başka bir şey değil."

"Doğru değil. Şarkılar ve sesler kardeşinin seidr'i için nasıl bir araçsa, kan tüyü de seninkiydi."

Sofia dizlerinin üzerine çökmüş, dinlemeye hevesliydi. Doğruyu söylemek gerekirse ben kaçmak istiyordum. Sanki Gorm'un sözleri yüzleşmek istemediğim yeni ve acı verici bir gerçeğin kilidini açmış gibi göğsümde yeni bir baskı oluştu.

Özgür olmak istiyordum. Zalim bir eski kraliçeye bağlı olmamak, gölgelerde bir ses olmamak ve kesinlikle bir taç olmamak.

Ari bu kez listede yoktu. Doğrusu, ilk düşüncelerimden biri onun uzun evine, bana sağladığı büyük çatı katına, yeterince yorgan, yeterince kürk, yeterince yiyeceklerle kaçmak ve bunların hiçbirini unutmaktı.

Ona kaçmak istedim.

Gorm parşömeni yuvarladı ve bana dik dik baktı. "Kan tüyü saklıydı." "Kan tüyünün ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir güç kaynağı. Neye benzediğini bilmiyorum, sana nasıl bağlandığını bilmiyorum, sadece var olduğunu biliyorum. O sizin gücünüzdü ve bu topraklar üzerinde hak iddia ediyordunuz. Onunla Leydim, lanetler bozulacaktı. Bir kez daha bu topraklarla konuşacak, onu evcilleştirecek, ona hükmedecektiniz."

"Lanetleri bozar. Yani, böyle bir şey Gönül Sarayı'nın yaydığı vebayı iyileştirebilir mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama karşı koymak için bir silah olabilir. Sanırım sana karanlık büyüye karşı bir kalkan sağlayacaktır. Halkınızın dil yeteneği vardı. Bu topraklarda büyüyle konuşmanın gerçek bir yolu var ve bu bir zamanlar size aitti."

"Onu bulmalısın," dedi Sofia.

Damarlarımdaki kan ağırlaştı. Sırları açığa çıkarmam gerekecekti ve nasıl yapacağımı bilmiyordum. Avuçlarım kulaklarımı kapattı. "Neden bu kadar az şey hatırlıyorum?"

"Kader vefasızdır," dedi Bjorn. "Kardeşinin lanetinin bu şekilde olmasını isteyerek yarattığından şüpheleniyorum. Her gücün bir karşıtı vardır. Ne kadar çok şey bilersen, düşmanlarının o kadar güçleneceğine şüphe yok."

Astrid'in mi yoksa yayılan karanlığın mı daha büyük düşman olduğunu bilmiyordum.

"Kan tüyü gibi güçlü bir yadigarı elde etmek için çok şey gerekir," dedi Gorm. "Kalplerin aynı hızda olması gerekir ve bu yolculuğu tek başına yapamazsın."

"Ama ben tarihe çok farklı inanıyordum. Kraliyet klanları arasındaki savaşları hatırlıyorum, bunu hatırlamıyordum.

. bu tüyü. Doğrusu, hayatımın pek çok ayrıntısını ancak Ari'den sonra hatırlamaya başladım." Sözlerimi yarıda kesip ağzımı kapattım.

"Demek bu uyanışa Ari neden oldu." Sofia sırtıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Cuyler aşırı romantik huldra kadar heyecanlı görünmüyordu. "Yol arkadaşın mı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Kahretsin, sisten başka bir şeye dönüşmek istemiyordum. Nefeslerim yavaşlamıyor, kalbim durmak bilmiyordu.

Bjorn, Gorm'un omzunu kavradı. "Vakit geldi."

Gorm ayağa kalktı ve yatağın kenarındaki tahta kutuya doğru ilerledi. "Kaderin sana yol gösterdiğine ya da yıldız kahininin seni neden buraya gönderdiğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacın varsa, bu sana yardımcı olabilir. Kaderin güçleri tarafından saklanan bir kan tüyü, gerçek varis kader yolunu bulamazsa bulunamaz."

Kan Lordu pirinç tokenin kilidini açtı ve ortaya cilalı ahşap bir yüzük çıktı. Kenarları altınla kaplıydı ve karmaşık bir örgü gibi oyulmuştu. Pürüzsüz yüzeye, koluma kazınmış rünlerle aynı eşsiz kombinasyonda beyaz çizgiler kazınmıştı.

Kardeşimin arması.

"Leydi Saga," dedi Bjorn. "Bu işaretle kolunuzdaki işaret arasındaki benzerlikleri görüyorsunuz."

Görmüyorsunuz değil mi?

Bu bir tesadüf olamaz."

"Yüzük nedir?" Fısıldadım.

"Tek bildiğim, adaların kan varisine ait olduğu ve geri getirilinceye kadar korunması için *sizin kanınızdan* bir mahkeme olan Kan Mahkemesi'ne emanet edildiği."

"Eğer kraliyet aileleri Nornlar için bu kadar önemliyse, neden tüm bu sözde soylar gerçeği hiç bilmedi?" Ari'nin kraliçesini ve kralını düşündüm. Ferus lanetinin hikâyesini Bracken'dan birçok kez dinlemiştim. İsimlerini bilmemekle lanetlenmişlerdi. Sonra, Doğu'da, yeni gölge kraliçe, kraliyet kanını bilmiyordu.

Bir zamanlar sahip olduğum bu sözde güçten neden mahrum bırakılmıştım? Ve eğer bunu planlayan Riot ise, onu geri almak için ne yapmam gerekiyordu?

"Senin soyun büyülerin ilk bölümünü getirdi," dedi Gorm. "Kardeşinin hükümdarlığı sırasında o kadar büyük bir yozlaşmadan bahseden hikâyeler var ki, Nornlar hediyelerini diyarların dört bir yanına sakladılar ve geri dönüş yolunu bulmaları için kaderli soylarını bıraktılar. Bazen kadersel bir yolculuk bizi ateşten geçmeye zorlar, sonra da demirhanedeki bir kılıç gibi rafine edilip cilalanırız ve başka türlü sahip olamayacağımız bilgilerle amacımızı karşılamaya hazır hale geliriz."

Kalbim boğazımda düğümlendi. Gözlerime bir sızı geldi. Çileler, acılar, gönül yaraları. Bir tutsaktım ama dirençli olmayı öğrenmiştim. Belki de acının bir amacı vardı.

Yüzüğe baktım. Yemin için yapılmış gibi görünüyordu. Adalardaki çoğu insan törenleri sırasında yüzük takas ederdi.

"Ben bununla ne yapacağım?"

"Varis dışında kimse dokunamaz."

Onu dikkatle inceledim, sonra elimi kaldırmaya başladım. Gorm beni durdurdu. "Üzerinde bir güç var leydim. Doğru cevap verin yoksa size zarar verebilir - bu yola ancak kalbiniz uyanmışsa girebilirsiniz."

"Öyle."

"Ancak bir uyandırıcı, kalbinizi tutmaya layık biri olduğu için böyle adlandırılır," dedi Gorm. "Bu yola adım atmak için kalbinizin de sevgiye açık olması gerekir."

Aşk mı? Kimse aşk hakkında bir şey söylemedi. Eğer Ari büyük bir uyandırıcıysa, onu kesinlikle sevmiyordum. Ona güvenmiyordum bile.

Gözlerimi kapattım. Bu doğru değildi ve bunu biliyordum.

Uyandığımda, yanımda olmadığını fark ettikten sonraki ilk düşüncem ona nasıl ulaşacağımdı. Ari'yi çok fazla düşündüm. Öfkeyle, sevgiyle, kızgınlıkla ve eğlenceyle. Artık aşkın ne olduğunu bilip bilmediğimi bilmiyordum ama ondan nefret etmeye çalışmadığım zamanlarda, Ari'nin kalbimin biraz daha derinlerine inmesine aldırmadığım anlar oluyordu.

Ben bir şey söylemedim ama Gorm sırttı, dişleri tamamen görünüyordu. "Anlıyorum. Seçim sizin, Leydi Saga.

Yolunuza adım atın ya da atmayın."

Nefesimi tuttum ve yüzüğü kutudan çıkardım. Avucumu hoş bir ısı uğultusu sardı ama kayda değer bir şey yoktu. Yine de Gorm onu Yüce Kral yapmışım gibi gülümsedi.

"Yolunu bulmak için tek yapman gereken, diğerini geri almak." Tereddüt ettim. "Başka bir tane daha mı var?"

Tanrıların büyük salonunda karşılaştığımda kardeşimi tokatlamayı planlıyordum. Tüm bunları biraz daha basitleştiremez miydi?

"Elbette. Sen iki saraydansın." Gorm bana saçmalamışım gibi baktı.

Cuyler kıkırdadı ve neyse ki görevi devraldı. "Diğer parça, Yılanlar Divanı'nın lanet olası aptallarına - alınmayın ama - miras kaldı."

Dudaklarım aralandı. "Bunun ikinci parçası Lord Hawthorne'un elinde mi?" Eryka'nın mektubu bir anda büyük bir anlam kazandı.

Aşk işaretinin ardındaki gerçeği aramam gerekiyordu. Rünümün. Cevaplar burada, kanlı bir evde bulunabilirdi. Ve eşleşme yılanlarla bulunacaktı. Hawthorne ve Yarrow zekice numaralarıyla, gümüş dilleriyle tanınırlardı.

Son satır, *her şey görüldüğü gibi değildir*. Görüldüğü gibi olmayan daha ne vardı?

Gorm homurdandı. "Sizi temin ederim ki ikinci yarısına o kadar iyi bakılmamıştır. Şüphesiz damızlık kraliçesi bunu her gece giyiyordur."

"Baba." Cuyler sırtısını gizlemeye çalıştı. "Ona üreme kraliçesi deme. Annem ölmemiş olsaydı, orman fae'lerinden daha fazla yavrunuz olurdu."

"Sadece annen çok çekici olduğu ve ben de yatağımızdan hiç çıkmak istemediğim için." Gorm oğluna sırttı. "Sana bakmaktan o kadar hoşlandığım için değil, evlat."

Ciddi bir şekilde gülümsedim. Bunca zaman Kan Sarayı'yla yüzleşmekten korkmuştum ama onlar kapılarını açmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Hikâye ne kadar dehşet verici olsa da, Gorm'un geçmişimle ilgili varsayımları boş yerlere oturuyordu. Tıpkı meyhanedeki hikâyenin beni etkilediği gibi.

Midem bulandı. "Sana bir şey sormalıyım. Bir kadın hatırlıyorum ve onun kardeşimin karısı olduğuna inanıyorum. Bu doğru mu?"

Gorm başıyla onayladı ve parşömeni tekrar açtı. Bir aşk sembolünü işaret etti. "Adı yok ama bu bize onun yemin ettiğini düşündürüyor."

Parmaklarımı birbirine doladım. "Yemin edip etmediğimi biliyor musun?" Gorm başını salladı. "Öyle bir şey yazmıyor."

Bir ürperti kollarımda dans etti. Sofia başını eğdi, yeni bir merakla beni izliyordu. Zorla gülümsedim, çığlıkların fısıltılarını, kafamın içindeki meçhul canavarın acısını bastırdım. "Öyle olduğumu sanmıyorum."

Gorm, "Uyandırıcınız yakında uyanacak," dedi.

Gözlerimi kapattım. "Sana yalvarıyorum, lütfen ona bu konuşmadan hiçbir şey anlatma. Benim bir şekil değiştiren olduğumu bilmiyor. Biz ... biz dost değiliz."

Gorm kaşlarını kaldırdı. "Bunu tuhaf buluyorum." "Neden?"

"Kalbinizin onun tarafından uyandırılmasına izin verdiğiniz için, farkında olsanız da olmasanız da, açık olmak zorundaydınız. O uyandırıcıdır, bu da onun size açık olduğu anlamına gelir. Nasıl dostça davranmazsın?" Gorm başka bir şey söylemedi, sadece böyle bir ifadenin havada asılı kalmasına izin verdi ve gitti.

Bjorn yüzük kutusunu nazıkçe bana uzattı, sonra da efendisini takip etti.

"Terzimizin sizin için elbise hazırlamasını sağlayacağım. Saray mensupları için her zaman hazırda bulundurur," dedi Cuyler çenesini eğerek.

"Bekle, Cuyler," dedim. "Madem Yüce Kral'a bu kadar sıcak bakıyorsunuz, neden halkınız Doğu'daki savaşta eski kraliçenin yanında yer aldı?"

"Biz onun yanında durmadık. Senin yanındaydık."

"Ben mi? Beni tanı mıydunuz."

Cuyler, "Hayır, ama son zamanlarda hepimiz kuzgun çizgisini hissettik," dedi. "Bu hissin kalbin uyandıktan sonra ortaya çıktığından şüpheleniyorum. Astrid hileli büyüleriyle halkımızın bir kısmından faydalanmış olabilir ama çoğu kan fae'si gerçek kraliçemizi hissettiğimiz tarafta duruyordu."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Astrid'e hizmet etmek zorunda kalmasaydım, kan fae'leri Bracken'ın yanında dururlardı. Onlardan bu kadar korkulmayabilirdi.

Sofia tek başına elimi tuttu. "Gidelim mi?"

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Yemin ederim. Kaderindeki yolculuğa şimdi müdahale edemeyecek kadar çok şey tehlikede Saga. Görevleri takip et." Yüzüğü işaret etti. "Yapılması gerekeni yap, o zaman her şeyin onarılacağından eminim."

Her şey derken neyi kastettiğini bilmiyordum ama onun güvenini de paylaşt mıyordum. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Benden nefret eden bir adam kalbimi uyandırmıştı. Yetim bir kraliyet mensubuydum ve gölgelerde beni bulmak için yanıp tutuştuğunu bildiğim karanlık bir ses vardı.

Tamir edilemeyecek kadar çok çatlak vardı.

BÖLÜM 25

BÜYÜKELÇİ

S Biri kafatasımı ortadan ikiye bölmüştü. Bir taş, bir çekiç? Acımasızca ağır bir şey, hiç şüphesiz, beynimi ikiye bölmüştü.

"Uyan artık."

Kösele gibi bir el yanağıma vurmadan önce sert, talepkâr bir ses kafatasımda çınladı. Dokunuş geride biberiye ve karanfil kokusu bıraktı.

Mum ışığının donuk parıltısına karşı gözlerimi kırptım. Bir odanın ahşap çıtalı duvarında soğanlı bir şekil gölge oluşturunuyordu.

"Şimdi uyan. Ye."

Kafatasımın itirazlarına rağmen başımı çevirip yanıma baktım. "Dunker?"

Ev trolü kalın başını eğdi. Kaba kulaklarının uçları bir anlığına öne doğru düştü ve ardından tahta bir tabak dolusu yağlı, soluk eti bana doğru itti. Ne olduğunu ya da neden yeraltında döndükten sonra çıkarılmış gibi koktuğunu bilmek istemiyordum.

"Ye."

"Dunker," dedim, bir karyolada otururken yüzümü buruşturarak. Neden bir karyolanın üzerindeydim?

"Burada ne işin var?"

Aslında, burası neresi?"

Saga hangi cehennemdeydi?

"Gorm."

Nefesim kesildi. "Kan Lordu. Gorm bizi yakaladı mı?"

Dunker homurdanarak birkaç kelime mırıldandı ama başını iki yana salladı ve sanki elinde değilmiş gibi duvardaki bir dolabın üzerindeki tozları temizledi. "Lord Gorm, Büyükelçi Ari'yi misafir olarak kanlı kulübesine davet etti."

Kanlı kulübe mi? Duvarları taradım. Yüzeyinde rünler olan kalkanlar duvarları süslüyordu. Kirişler kalın siyah ağaçtan yapılmıştı ve iki kabarcıklı cam dolapta tırtıklı bıçaklar sergileniyordu.

Gorm acı veren kılıçlara olan sevgisiyle tanınırdı. Kanayan dişleri vardı ama silahlarıyla eti dişler gibi oymaktan zevk alırdı.

Bıçaklarının hepsi yerindeydi ama güzel ve rahatsız edici bir yol arkadaşım yoktu. "Saga nerede?"

Boğazımdaki kuruluğu temizleyerek sordum.

"Hakkında."

Kadına karşı öfkeliydim ama yaşayıp yaşamadığını ya da Dunker'ın onun parçalanmış uzuvlarının etrafa saçılmasını mı kastettiğini bilmek gerginliğin içinde sönük kalıyordu. Şiddetli endişe beni bir saldırı gibi ele geçirdi.

gölgelerden. Bir yumruk ciğerlerimi kavradı. Onun iyiliği için çok endişeleniyordum ama yine de ona sürekli acı sözler söyleyerek kalkanlarını kaldırmaya zorluyordum.

Kan Fae'si geldiğinde öfkeliydim, ama sadece ihaneti, kadını hiç umursamıyormuş gibi davranan bir adam için çok derinden yaraladığı için.

Beni keserdi. Karanlıkta bir yerlerde entrikalar çevirdiği düşüncesi nefret ettiğim bir kırbaçtı. Dönüşlerde bir yerde, umursamaya başlamıştım. Onu uzak tutmak için keskin kelimeler kullandım. Lanet kalbimi açtığımda onu her zaman takip eden lanetten uzak tutmak için.

"Acele et, hemen." Dunker sert bir elini yanağıma iki kez vurarak beni melankolik düşüncelerimden uyandırdı.

Yüzümdeki yorgunluğu temizledim.

Kuzey Büyükelçisi olduktan sonra Kan Mahkemesi'ni bir kez ziyaret etmiştim. Çoğu saraydan daha kayalıktı ama daha sağlam uzun evler ve kulübeler için sağlam temelleri vardı. Deniz altındaki kızgın sıradağlardan çıkan sıcak su kaynakları vardı ve tüm krallığın imrendiği bereketli topraklar ve canlı mahsuller yaratıyordu.

Doğu'da Sluagh'la karşılaştıktan sonra, bu sınırı bir daha geçme isteğimi kaybettim.

"Dunker," dedim burun kemiğimi ovuşturarak. "Kaç gündür uyuyordum?" "Günün çoğunda.

Neredeyse gece oldu. Kalk."

Dunker dirseğimi çekiştirdi. Trolün kaba tavrına rağmen tuhaf bir şekilde eğlenceli olduğunu kendime hatırlatmak için büyük bir mücadele verdim, bu yüzden onu öldürmeyecektim.

"Kanlı Saray'da dolaşmıyorum, seni lanet herif."

Omurgamda bir korku titremesi dans etti ve kan fae'lerinin ürpertici insanlar olduğunu itiraf etmekten utanmadım. Jul ya da büyük ziyafetler sırasında gülerek vakit geçireceğiniz türden değillerdi.

Birinin konseye davet edebileceği türdendiler ama uzaktan sırtlarına sinsi bir ok tutuyorlardı.

Dunker pek etkilenmemişti. Yumruklarını kalın kalça kemiklerine geçirdi ve bana yaramazlık yapan bir çocukmuşum gibi baktı. "Misafir." Trol kapıyı işaret etti. "Git. Bu *kabalık*."

"Oh, eğer terbiyem söz konusuysa, elbette, bir inin içine doğru yürümeliyim.

"*Kanayan Fae kanı*, böylece benim enfes ruhumla ziyafet çekebilirler."

Kahkahalar beni kalın kafalı bir trolle yaptığım anlamsız tartışmadan uzaklaştırdı. "Ah, Ari, sadece birkaç gece oldu ve senin aptal sesini ne kadar özlediğimi unuttuğum."

"Frey." Başımdaki şiddetli ağrıya aldırmadan bacaklarımı karyolanın kenarından salladım ve küçük odayı geçtim.

Frey yorgun görünüyordu. Saçları örülmemişti ama ensesinde gevşek bir şekilde düğümlenmişti. Kulaklarında kemik boncuklar yoktu ve taktığı tek piercing burnundakiydi. Yüzü, bronz teninde göze çarpan kirle lekelenmişti ama gülümsemesi parlaktı. Gençken isyancı kamplarımız bir düşmanla savaşmaya gitmeden önce hep parladığı gibi.

Koluna sarıldım. Beni çekiştirerek sıkı bir kucaklaşmanın içine çekti ve sırtımı sıvazladı. "Seni canlı bulacağımdan emin değildim," dedi.

"Oldukça kırıldım. Yaşadığımız onca şeyden sonra ormanda sadece bir yürüyüş bile beni öldürmeye yetmez."

"Doğru," dedi gülerek. "Ama tuhaf davranışlar sergileyen bir fae sarayının tamamı boynunuzun peşindeyse, bu beni endişelendirdi."

Yumruklarımı sıktım. "Kalpler Mahkemesi hala ..." "Kanın için kuduruyor mu? Evet."

Lanet olsun.

Frey bir kolunu açarak dışarıda ona katılmamı işaret etti. "Bunu tartışıyorduk." "Biz mi?"

Tanıdık yüzlerle çevrili ateş çukurunu fark etmeden önce cevap verecek zamanı olmadı. Aralarında birkaç kan fae savaşçısı vardı ama bu konu üzerinde fazla düşünmemeye çalıştım ve güvenebileceğim kişilere odaklandım.

"İşte orada." Stieg ayağa fırladı ve üzerinde oturduğu kütük sallanmaya başladı, neredeyse Hodag'ı sırtından düşürecekti.

Üç adım attıktan sonra Stieg ön kolumu sıkmak yerine beni geniş göğsüne yasladı. Nefesim ciğerlerimden çıkarken öksürdüm.

"Beni ne kadar arzuladığımı bilmiyordum. Stieg," diye mırıldandım ter lekeli deri gambesonuna karşı.

"Kapa çeneni. Sesin mahvetmeden önce bunun tadını bir an olsun çıkarmak istiyorum," dedi saçlarımı okşayarak, şüphesiz yumruğumu sallamamı sağlamak için. Öyle de yaptım, beni bırakana kadar kaburgalarına vurdum, ellerimi karmakarışık saçlarımda gezdirirken güldüm.

"Piç kurusu," diye homurdandım. Gözlerim tekrar ateşe kaydı ve kalbim ayaklarımın arasından fırladı. "Gunnar."

Prensimin vakur yüzüne doğru ilerledim. Gunnar Strom bir prensti ama aynı zamanda bir hırsız, bir hayatta kalan, sevdiklerini ne pahasına olursa olsun savunmak için yetiştirilmiş, kanayan korkutucu bir adamdı. Soluk kahverengi gözleri şimdi koyu bir kana susamışlıkla doluydu.

"Eryka?" Fısıldadım.

"Buradayım!" Eryka kafasını kanlı bir fae'nin arkasından uzattı. Sade giyinmişti ve solgun saçlarını sopalar ve kir kaplamıştı.

Gunnar bir parça gururla, "O muhteşem," dedi. "Tüm sarayının bize karşı dönmesini engelliyor."

Bir elimi ensesine attım ve bakışlarımla buluşana kadar bekledim. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulana kadar durmayacağım. İkiniz için de bu yükü asla istemedim."

"Halkı ittifakı yeniden gözden geçiriyor," dedi acımasızca. "Konseyin konuşmasına kulak misafiri oldum."

"Böyle bir şey olmayacak, aşkım! Sana bunu söylemiştim. Sen kasvetli, mistik bir yıldız kahini için vazgeçilemeyecek kadar güzelsin." Eryka tekrar kan fae savaşçısına doğru eğildi.

Gunnar kıkırdadı. "Beni nasıl duyuyor bilmiyorum."

"O haklı," diye ısrar ettim. "Eryka'yı Doğu'nun vahşi doğasına bıraktılar, o seni seçti ve bu onun seçimi olarak kalacak."

"Ama artık buradayız," dedi. "Onların kanunlarına, onların kanayan kurallarına göre oynuyoruz. Anneleri şimdiden Eryka'nın fikrini değiştirmesi *ihtimaline* karşı ona kur yapmaya çalışıyor." Gunnar avuçlarını yüzünden aşağıya doğru ovuşturdu. "Daha mutlu bir not olarak, Binbaşı Elise'in çocuğu olduğuna dair bir mesaj aldım."

Kalbim yerinden fırladı. "Ve? O iyi mi?" "O

ve yeni prenses oldukça iyiler."

Bir kahkaha patlattım. "Bir prenses mi? Umarım adı Arianna ya da ona benzer muhteşem bir şeydir."

Gunnar kıkırdadı. "Bu Livia."

"Yeterince yakın."

"Maj krallığın yeni prenses ve yeminler için tam bir kutlama içinde olduğunu söyledi. Etta'daki heyecandan, Laila-" Yüzünü buruşturdu. "Kızların buraya geldiklerinde takmaları için tüm bu lanet ayvane taşlarını nasıl tasarladığını ve ..."

"Gunnar, bana bak." Bu anda hiçbir unvan yoktu. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız."

Kimse sevgilinizi sizden alamaz."

"Evet," diye mırıldandı. "Annemle babam hep böyle derdi ama ... halk öyle yaptı."

Gunnar'ın bir tutsak olarak yetiştirildiğini unuttuğum zamanlar oldu. Ailesini kan yoluyla kazanana kadar anne ve babasının hayatı boyunca ayrı kalmaya zorlandığı bir dünyaya getirilmişti.

"Tarih tekerrür etmeyecek," dedim. "Buna yemin ederim."

"Durmayacağım. Ama ailemi uzak tutmalıyım." Prens sesini alçaltarak yaklaştı. "Ari, Calista'nın kastettiği buydu. Halkımız buraya gelemez yoksa hayatları büyük risk altına girer. Sanırım bunun Fae halkına olanlarla bir ilgisi olmalı."

"Ve ben de tüm kalbimle aynı fikirdeyim."

Bracken, yanında Gorm, oğlu Cuyler ve kaptanı olduğu halde bir uzun evden çıkınca afallamış bir halde arkamı döndüm.

Arkalarında, kolunu Saga'nın koluna dolamış Sofia belirdiğinde çenem gerildi.

Hiç duraksamadan gözlerim hain tutsağıma kilitlendi. Keşke öyle olmasaydı, çünkü Sofia ve Saga mürekkep gibi siyah elbiseler giymişlerdi. Sofia'nınki göğüs kemiğine kadar iniyor, çoğu kan fae dışisinin tarzı gibi hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Ancak Saga'nın elbisesinin yakası ve kolları boyunca zengin çivit rengi kumaştan danteller vardı. Altında gölgelenen yeterince şeffaf bir ten görülebiliyordu, ama çok fazla şey gizliyordu, bu yüzden hayal etmek zorunda kaldım.

Hayal etmek tam olarak yaptığım şeydi.

Elbise ona çok iyi oturmuştu. Bir deri bir kemik değildi. Dolgun ve dişiydi. İnsanın avuçlarının altında *hissedebileceği* türden bir kadındı. Kan fae'sinin saçlarını örme şeklini küçümsedim, koyu renk saçlarını ateş ışığında parıldayan boyalı boncuklarla gümüş ve altın kurdeleyle bağlamıştı. Çok mükemmeldi.

En kötüsü de Saga'nın beni tepeden tırnağa taramasıydı; savaşıcısı tarafından okşanan ve muhtemelen çok uzun süre uyuduğu için çenesinde hâlâ tükürükler olan bir zavallıydım.

"Oh, Büyükelçi Ari." Sofia Saga'nın kolunu bıraktı ve yanıma koştu. "Sizi buraya nasıl getireceğimizden emin değildik. Cuyler'ın adamlarını affetmeniz gerekecek."

Gorm'un oğluna kısıp bir bakış attım. O da kanayan bir göz kırpışıyla karşılık verince bakışım çeliğe dönüştü. Aptalın her iki kolunda da gümüş bantlar vardı, göğsü ise çıplaktı. Babasıyla aynı gri-mavi tene sahipti ama yüz hatları daha yumuşaktı.

"Ari," dedi Sofia kıs kıs gülerek. "Seni daha önce hiç bu kadar şaşkın gördüğümünden emin değilim." "Tam bir trajedi," dedim Sofia'ya sırtarak. "Sence de öyle değil mi?"

"Bence," dedi Sofia Saga'nın etrafında dönerken, "sevgili Saga'mızın bu akşam ne kadar nefis görüldüğüne hazırlıksız yakalandınız."

"Çok haklısın Sofia," dedim. "Her şeye rağmen bir kalbi varmış gibi görüldüğünü görmek sinir bozucu."

"Büyükelçi." Sofia omzumu itti. Kıkırdadım

ama aniden kayboldu.

Saga'nın yüzünde beliren kısa süreli acı ifadesi göğsümü sıkıştırdı. Hayır, her zaman kelimelerle tartışırdık; böyle zayıf bir girişim yüzünden yaralanmazdı. Gözlerimi kaçırdığı belliydi ve tedirginlikle bir o yana bir bu yana kayıyordu.

Kollarını ortasına sarıp kendini kucaklayışını, kurnazca saklanışını izlediğimde küçümseyici, konuşkan büyükelçiyi oynama arzumu kaybettim. Sözlerimden mi?

Pişmanlık berbat bir görüntüydü ve onu giymekten nefret ederdim.

Gerçek şu ki, Sofia haklıydı. Bu gece, Saga benim ona verdiğim ismin hakkını verdi ve en tatlı

Tehdit, başının belası, arzu, istek ve şefkat gibi değersiz duyguları içime hapsetmem gerektiğinin güzel bir hatırlatıcısı.

Belki de onun güzelliğinden bahsetmeliydim, ama bunun yerine kendimi vadide, açıkta durmamızın nedenlerini hatırlamaya zorladım, böylece kan fae'leri bizi oklarıyla kazığa oturtabilirdi.

Saga'nın gece boyunca beni neden kaçırdığına dair hâlâ bir cevabım yoktu ve şimdi kan mahkemesindeydik.

"Bizi neden götürdünüz?" Alçak sesle sordum.

"Kapılarımıza geldiğinizi duyduk," dedi Gorm. "Yani bizi vurdunuz mu?"

"Adamlarıma direniyordunuz," dedi Cuyler.

"Katılmıyorum."

"Önemli değil," diye araya girdi Gorm. "Artık buradasın. Konuşacak çok şeyimiz var ve sevgili yoldaşınızla zaten çok şey konuştuk."

Gorm'un Saga'ya bakışı, sanki onun gözünde kanayan bir kraliçe gibiydi. Kızardı ve yere baktı. Kahretsin, kanlı fae'leri çekici mi buluyordu?

Önemli değildi. Daha acil sorunlarımız vardı.

"Mahkememize karşı hâlâ önyargılı mısınız?" Gorm sordu.

"Ne?" Kafamda bir düzine bahane, bu imaya güvenmiş gibi davranmanın bir düzine yolu dolaşırken nabzım hızla atıyordu. Gorm'un sivri dişleri hakkında daha fazla şey öğrenmeye hiç niyetim yoktu. "Kimseye karşı önyargılı değilim. Biri tehlikeli derecede aptal değilse tabii. Başkalarının hayatını umursamadan tehlikenin içine yürüyen tipleri bilirsin. Bana göre, akıllı insanlar izlerken onlar yürümeye devam edebilir ve kaderleriyle buluşabilirler. Sizce de öyle değil mi?"

Ağzım geveliyordu. Kalbimi sakinleştirmem gerektiğinin kanayan bir işaretiydi, yoksa gevezelik edecektim ve Gorm beni susturmak için dilimi ısırabilirdi.

Gorm çok fazla kalp atışı boyunca durakladı, derimde yüzlerce sürünge şey dolaşıyormuş gibi derimin karıncalanmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Sonra da güldü. Bjorn'un yüzündeki ağırbaşlı ifadeyi bile parçalayan derin, gür bir ses. "Ne kadar çok gereksiz kelime var." Gorm sırtarak başını salladı.

Cuyler babası adına, "Özür dilerim Büyükelçi," diye konuştu. "Sluagh halkını hor gördüğünüz bize açıkça söylendi."

Ne oyunuydu bu? Gorm, halkını acımasızca savunan zalim bir lord olarak bilinirdi. Çok değil birkaç ay önce bir avuç genç Sluagh'ı katlettiğimi açıkça biliyordu ama henüz boğazıma bir bıçak dayanmamıştı.

Orada korkmuş bir köpek yavrusu gibi durmak hiçbir işe yaramazdı. Ben büyükelçiymdim ve Kuzey ile Güney arasında barışı korumak benim boyun eğmez görevimdi.

Boğazımı temizledim ve kendimi ağırbaşlı olmaya zorladım. "Doğu savaşları sırasında bazı insanları kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Evet, genç olanlar," dedi Gorm çenesini ovuşturarak. "Aileleri için çok sıkıntılı bir durum. Onların yasını tuttuk."

Ve? Suçlamasını, tehditlerini, genç kan fae'sini öldüren kişi olduğum için kefaret oyunlarını bekledim.

Ama Gorm sanki bir sonraki konuşmayı benim yapmamı bekliyormuş gibi bakışlarına karşılık verdi.

"Doğru," dedim. "Talihsizlik ama bunun kraliçemi ve Doğu kraliçesini korumak için yapıldığını bilmelisiniz."

"Farkındayız." Gorm oğluyla yüzleşmeye başladı.

"Bu kadar mı?"

Gorm kalın, biçimli kaşlarından birini kaldırdı. "Ne oldu?"

Dilimdeki endişeli düşünceleri sıralamak için ağzımı açtım ama Saga beni şaşırttı. Sözü o aldı. "Büyükelçi göze göz kavramına alışkındır Lord Gorm. Sluagh'a karşı yaptıklarına misilleme yapmanızı bekliyor."

"Bunu neden yapayım ki?" Gorm tamamen şaşkın görünüyordu. "Ne kadar trajik olsa da, hepimizin halkımız için yapacağı bir eylem değil mi bu? Gece Halkı aniden sevdiklerime saldırırsa ben de aynısını yapardım." Gorm beni inceledi, sarı gözleri iliklerime kadar işliyordu. "Bunu anlamadın mı?"

"Farklı olduğuna inanıyordum, evet."

"Sizden intikam almak istemiyoruz," diye ısrar etti Gorm, ama devam ederken sesini alçalttı. "Yine de, halkıma sebepsiz bir saldırı olursa, kemiklerinizdeki her bir et parçasını soymaktan ve belki de soframızda servis etmekten çekinmem."

Parmaklarımı kirli saçlarımın arasında gezdirerek, "Üç cehennem, betimleyiciliğin için seni alkışlıyorum," dedim. "Kelimelerinizin asla unutulmamak üzere kesilmesi oldukça ilham verici. Oldukça korkutucu."

Frey kıkırdadı ve beni Gorm'dan uzaklaştırdı. "Geçmiş hakkında bu kadar konuşma yeter. Şimdi önümüzde ne olduğuna odaklanmalıyız."

Eğer beni Kan Lordu'nun gözetiminden kurtaracaksa her şey hakkında konuşabilirim. Bracken yanımda belirdi. "Gel otur, konuşacak çok şeyimiz var."

BÖLÜM 26

BÜYÜKELÇİ

"Bracken," dedim bir adım geri çekilerek. "Bo ve Rune'u benim için göndermişsin."
Kralın gülümsemesi soldu. "Korkarım yapmadım. Sizi takip etmeleri için bir emir verildi, Doğru, ama dostlarım aynı değil. Saldırdıklarını duyduğumda Hodag ve Dunker'ı hemen sizi takip etmeleri için gönderdik."

Kaşlarım kalktı. "O gece fae'ler gibi vahşileştiler mi?"

"Ari, sanki adalarımın toprağında bir veba yaşıyor. Halkımı yozlaştırıyor." Teselli etmek için ne söyleyeceğimi bilemedim, çünkü söyleyecek bir şey yoktu.

Tekrar ateşin etrafında toplandık. Saga'yı görüş alanımda tuttum. Benden kaçarak ateşin karşı tarafına geçti ve Cuyler ile Gorm'un yanında durdu. Gorm'un oğlunun ona sırtması, ince parmaklarının Saga'nın sırtına dokunarak ona alan açması, düşüncelerime biraz şiddet kattı ve kayıtsızmış gibi davranmak yerine ön planda tutmayı tercih ettim.

Bu tür düşüncelerin neden bu kadar hızlı ve korkunç bir şekilde geldiğini daha sonra anlayacaktım.

"Güney Adaları saldırı altında," dedi Bracken, herkes bir yere yerleştiği anda hiç tereddüt etmeden.

"Bunu söylemek cesaret ister Yüce Kral," dedi Gorm.

"Pekala." Bracken ellerini havaya kaldırdı. "Başka nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum Lord Gorm. Açık sözlülüğümü takdir edeceğinizi düşünmüştüm."

"Böyle şeyler düşünenmenize ne sebep oluyor?" Bjorn sordu. Gorm'dan bile daha korkutucu görünüyordu. Kare çenesi, siyah, sivri tırnakları ve nadiren kırpışan gözleri vardı.

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünürdüm," dedi Bracken. "Kupa Sarayı bir kargaşa içinde ve bu sorunlu bir durum. Karanlık kantrips ve büyüden başka bir şey olamaz."

Bracken oflayıp pufladı ve çenesini avucunun içine dayadı. Genç kral Valen ve Kase'ye kıyasla ne kadar da farklıydı. Kuzey kralı ya da yeni Doğu kralı halklarının tehdit altında olduğunu düşünseydi çoktan kan dökülmüş, birkaç parmak kopmuş, belki bir ya da iki dil kesilmiş olurdu. Bracken her şeyden çok güvenmiş görünüyordu.

Kısa bir süre önce pervasız, kaprisli bir prensti. Öğrenecekti.

Öte yandan ben, kan dökülmesi fikrini yeni fae kralından daha çok tercih ettim.

Gorm homurdandı, dudaklarındaki hain kıvrım yüz ifadesini küçümseme ve kötülüğün garip bir karışımı haline getirdi. "Hepsi bu kadar olabilir mi? Ya da belki de Yüce Kral sarayının kontrolünü elinde tutamıyor ve şimdi bizim mahkemelerimizin yükünü mü artırıyor?"

Bracken'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ben olsam dilini tutardım."

"Ağzımın içindeyken dilimi tutamıyorum," dedi Gorm ses tonunda bir değişiklik olmadan. "Demek istediğim, eğer sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, Lord Gorm, sessiz kalacaksınız."

"Sessizlik benim iyiliğim için hiçbir şey yapmaz, kötü ya da iyi, Yüce Kral. Sessizlik sadece sesin yokluğudur."

"Sanırım onu öldürebilirim," dedi Bracken, bir kralın gerekli kana susamışlığının dokunuşuyla.

"Kendi aramızda didişmek hiçbir şeyi çözmeyecek." Sofia bir elini kralın koluna koydu. "Ari, Prenses Eryka sana burada rehberlik etmeye hevesliydi."

"Oh, ben yapmadım," dedi Eryka hafifçe. "Yıldızlar yaptı."

"Önemli değil," dedi Sofia. "Lord Gorm, Saga'ya işinize yarayabilecek bir rehber verdi." Bakışlarını Saga'ya dikti. Daha fazla sır. "Ne rehberi?"

Onun yerine Gorm konuştu. "Biri gerçek için-"

"Gerçekten umutlu ve ciddi. Bu karanlık vebayı nasıl iyileştirebileceğimize dair cevaplar bulmamızı sağlayabilir," diye araya girdi Saga. Gorm'a ters ters baktı.

Kan Lordu Bjorn'a doğru eğilmiş, onun fısıldadığı sözleri dinliyordu. Bir süre sonra Gorm doğruldu. "Yersiz konuştum."

Ne garip bir Fae.

Öne doğru eğilip parmaklarını birbirine geçirirken dizim zıpladı. "Cevaplamayı umduğumuz soru buydu."

"Bunu Leydi ziyaretçimize zaten açıklamıştım. Leydi ziyaretçimize." Kan Lordu Saga'yı işaret etti.

Sert ve mertti, içindeki savaşçının bir anlık görüntüsüydü ama parmaklarını arkaya doğru sallayışını fark ettim. Küçük bir şeydi ama Saga'dan öğrendiğimi bilmeden öğrendiğim şeylerden biriydi.

Tüm gözlerin üzerine çevrilmesi onu rahatsız etti.

Onun yanında ya da biraz nefes almasını sağlayacaksa önünde durmak için garip bir arzu, kötü bir balık yutmuş gibi göğsümün ortasına yapıştı.

"Sana ne söylendi, Saga?" Ses tonumda bir ısıklıkla sordum.

Birkaç nefes bakışlarını tuttu, sonra Bracken'a baktı. Kralına. Olması gerektiği gibi, sanırım. "Lord Gorm karanlık büyülerini hafifletecek kadar güçlü bir büyü olabileceğini söyledi." Elini kaldırdı

Yüzeyinde beyaz, kazınmış bir rün bulunan ahşap bir yüzük. "Bu yardımcı olabilir." "Nedir bu?"

"Seidr dedikleri eski dünya büyülerini için bir ipucu," dedi.

Bracken'ın gözleri büyüdü. "Norn'ları manipüle etmek mi istiyorsun? Kulağa tehlikeli geliyor." Hâlâ ağrıyan başımın yanlarını ovuşturdum. "Bu terimleri bilmiyorum."

"Seidr kaderin büyüsidür," dedi Bracken. "Efsanelerimiz onu her zaman tüm büyülerin anası olarak tanımlamıştır. Sizin illüzyonlarınız öfke, benimkiler cazibe, prensiniz ise mesmer kullanır. Kader işçileri seidr kullanır."

"Yani Calista gibi insanlar," dedi Gunnar. "Belki Eryka bile, ama o yıldızları okuduğu için gerçek bir kader işçisi değil. Eski cadılar kaderi yazardı."

"Prens hikayelerini bilir." Hodag gururla Gunnar'ın yanağını okşadı.

Gunnar omuz silkerek kızardı ve bir kolunu Eryka'nın omuzlarına doladı. "Yıldız kahinleri hakkında çok şey okudum çünkü bir tanesiyle yemin ettim. Onun büyüü hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum, böylece transa geçtiğinde işine yarayabilirim."

"Böyle konuştuğunda senin hakkında şehvetli şeyler düşünmeme neden oluyorsun," dedi Eryka, ama fısıldamaya çalıştığını sanıyordum. Başaramadı.

Gunnar'ın yüzü daha da kızardı ama eli Eryka'nın kalçasında daha yukarılara kayd.

"Sen buna ipucu diyorsun," dedim. "Peki, nereye götürüyor?"

"İşin talihsiz kısmı da bu," diye mırıldandı Saga. "Eşleşen yarısı Yılanlar Divanı'nda. Bize daha fazla bilgi verebilir. Hatırlarsanız, gümüş dilli yılanların bir eşi vardır."

Kaşlarını kaldırdı ve kelimeler vücuduma çarpan bir kaya gibi üzerime düştü. Eryka'ya baktım. Bize odaklanmamıştı bile, ama bunlar onun sözleriydi.

Kader hiç "şuraya git, şunu bul, sonra şunu yap" diye açık bir mesaj verebilir miydi? "Yani kan evindeki cevabımız bu mu?"

"Birçoğundan biri," dedi Cuyler, sesi sertti. Bana keskin bir bakışla baktı. Görünüşe göre herkes beni buraya kabul etmeye hevesli değildi.

"Yılanlar Divanı'na o zaman?" Saga'ya baktım. Alt dudağını ısırды ve bakışlarımı ya da incelememi istemiyormuş gibi yere baktı. Sanki içinde sakladığı tüm o çarpık sırları sonunda görebilecekmişim gibi.

"Bazıları bir Draugr'un adalara geldiğini ve ölümsüz karanlığını halka bulaştırdığını söylüyor," dedi Bracken. Gözlerini kapattı. "Doğruyu söylemek gerekirse, sarayımın insanları sadece yarı canlı gibi görünüyor. Belki de doğrudur. Rehberin ne dediği umurumda değil, eğer halkı koruyacaksa bunu yaparız."

"Diğer krallıkları da bu işe dahil etmeliyiz," diye önerdim.

Gunnar bana bir bakış attı. Evet, doğru, Calista tahmin ettiği her neyse, bu her neyse, halkımızı bu işe bulaştırmamamız konusunda bizi uyarmıştı. Ama yine de Doğu'daki hırsızların kullanımını göz ardı etmek istemiyordum. Sinsi ve kurnazdılar ve sonunda kazançlı olabilecek iyi bir savaştan hoşlanıyorlardı.

"Ari," dedi Eryka yumuşak bir sesle. "Halkını uzak tutmak akıllıca olur. Şimdilik. Daha güçlü olduğumuzda, aradığımız şeyin ne olduğuna dair cevaplar bulduğumuzda onlara ihtiyaç duyacağımızı düşünüyorum."

"Kusura bakmayın Prenses," dedi Sofia, "ama tüm kral ve kraliçelerin bir konsey olarak burada olması faydalı olabilir. Eğer yayılan bir hastalık varsa, bu hastalığın onların topraklarına da sıçraması an meselesi olabilir."

"Ben de bundan korkuyorum," dedim.

Eryka başını salladı. "Hangi rehberliği göz ardı ettiğinize dikkat ederdim. Eğer seidr'in gücünü arıyorsak, onu kullanan birinden gelen bir mesaja kulak vermemiz gerekmez mi?"

Lanet olsun. Etta savaşından beri tanık olduğum onca şeyden sonra, Calista'nın sözüne bu kadar kolay karşı gelemezdim. Halkımızı asla yanlış yönlendirmemişti ve halkımı seviyordu.

"Bir arayış o zaman," dedim biraz sinirlenerek. "Yılanlardan gelen diğer parçanın getireceği şey de bu sanırım. Ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

"Şafak sökerken işe koyulmanızı öneririm," dedi Gorm.

Bracken ofladı pufladı. "Kralın ne düşündüğünü bilmek isteyen var mı? Annemin bu arada yine savaş çıkarabileceğinden şüpheleniyorum. Buna seyirci kalamayız, yoksa korkarım mahkemeler sivil savaşlara bakıyor."

"Bir anne çocuğunu korur," dedi Gorm, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Savaşı çocuklarının ayaklarına getirmezler."

Bracken acı acı güldü. "Ah, Lord Gorm, annemin beni hapsettiğini ve küçükken beslenmemi sağlarken Doğu'ya savaş götürdüğünü ne çabuk unuttunuz."

"Unutmadım," dedi Gorm. "Ben de oradaydım."

Konuyu anlayamamıştı, bu yüzden Bracken daha fazla zorlamadı.

"Bir düzine tur boyunca taca erişimi olmadığını sanıyordum," dedim.

"O değil." Bracken'ın çenesi irkildi. "Ama konuşulanlar var. Size karşı suçlamalar var, doğru, ama ben de sizinle arkadaş olduğum için sessizce suçlanıyorum. Borough'da fısıltılar dolaşıyor

Koridorlar, tahta uygun olmadığımı dair zehirli düşünceler. Beceriksiz olduğum, sefahat için yaşadığım ve benimle birlikte eğlenenlerin ötesini göremediğim konuşuluyor."

"Sence konuşmayı karıştıran annen mi?" Saga sordu.

"Başka kim olacak?" Bracken iç çekerek söyledi. "Halkı bana karşı yeterince kışkırtabilirse, ben devrilir ya da katledilirim, o da bir kez daha tahta geçer."

Bu üzücü bir düşünceydi. Bracken acımasız bir adam değildi. Çok fazla eğlenir, aşırı derecede içerdi ama halkına karşı bir sevgisi vardı.

"Annen herhangi bir tehditte bulundu mu?" Ben sordum. "Yani, aniden bıçakla oynamayı ya da boynunun en zayıf noktasıyla ilgilenmeyi sevmeye başladı mı?"

Yaşadığı sıkıntıya rağmen Bracken güldü. "Tam olarak değil. Beni iç muhafızların önünde aşağıladı ve ben onu cezalandıramayacak kadar sersemlemiştim. Sarayımı ele geçiren karanlık bir şey var ve bunun liderlik yeteneğimi zayıflatmak için yapılmış bir büyü olduğuna inanıyorum."

"Burada her ne oluyorsa iyileştirmek için bir neden daha," dedi Cuyler huysuzca.

Bracken kan fae varisine bir parça şüpheyle baktı. "Peki Kan Divanı, Kalpler Divanı'nı nasıl görüyor? Savunmasız mı?"

"Evet," dedi Gorm. "Çok savunmasız."

Bracken'ın yumrukları dizlerinin üzerinde sıkılmıştı. Gunnar bana sanki hepimiz kılıçlarımıza uzansak daha güvenli olacaktınız gibi temkinli bir bakış attı.

Ta ki Cuyler elini kaldırına kadar. "Babam her şeyi gördüğü gibi konuşur Yüce Kral. Zayıflığınız size karşı ayaklanmayı planladığımız anlamına gelmiyor. Bu toprakları halkımız için bir tehdit haline getirmediğiniz sürece böyle bir planımız yok."

"Ben asla savaştan bahsetmedim," dedi Gorm. "Sadece zayıf noktalar olup olmadığını sordu. Başka ne söyleyebilirdim ki?"

Yanağımın içini ısırdım. Garipti ama Lord Gorm'dan hoşlanmıştım.

Kral tam olarak ikna olmamış gibi kaşlarını kaldırdı ama sonunda ayağa kalkarken başını sallamakla yetindi. "O halde tüm halkın iyiliği için, topraklarımızı hangi büyüünün ele geçirdiğini bulabileceğimiz umuduyla sizi müttefik olarak sayacağım. Arayışınızda size katılacağız."

"Bu görev onlardan başka kimseye ait değil," dedi Gorm.

Bracken kaşlarını çatı. "Yüce Kral aynı fikirde değil, Lord Gorm."

"Önemli değil." Gorm en ufak bir telaş göstermedi. "Uzun zaman önce iki kişi için tasarlanmış bir yolculuk, seçilmiş iki kişi tarafından tamamlanacak. Yüce Kral kaderin yolunu değiştirmek istemediği sürece."

Neden bahsediyordu? İki kişilik kanlı bir yolculuk mu?

"Kralım," dedi Sofia nazikçe. "Burada eski lanetler söz konusu, bunu konuşmuştuk."

Konuştukları şey ikisinin arasında kalmış gibi görünüyordu ama Bracken üzerinde bir etkisi vardı. Kral başını salladı. "Evet. Anlamadığım bir cazibe görmek sinir bozucu. Kör gezinmek hiç de Yüce Kral'a yakışan bir şey değil."

"O vahşi piçlerin seni yakalamasını engelleyeceğiz, Ari," diye ısrar etti Gunnar. "Memnuniyetle."

"Prens iyi konuşuyor," dedi Sofia. "Sonuna kadar seni koruyacağız. Lord Gorm onlara yön verdi ve yollarını bulacaklarına inancım tam."

"Cömertçe bir ifade," dedim. "Çünkü aslında ne yaptığımızı hâlâ anlayabilmiş değilim." "Bana güvenmek seni öldürür mü?" Saga mırıldandı ve bunu söylemek istediğinden emin değildim.

"Olabilir," diye karşılık verdim. "Gecelerini gizlice kaçarak geçirdiğine göre." "Ne?" Gunnar'ın yanağı seğirirken dudağı kıvrıldı.

"Ari." Saga bana ters ters baktı, ismim dişlerinin arasında gıcırdayordu. "Ben sana *ihanet etmedim*."

"Ah, doğru. Sadece sana inanmam gerekiyor."

"Kadını takip etmekte tereddüt ediyorsun," dedi Bjorn, "ama yol arkadaşına güvenmelisin, o da sana. O bu toprakların bir kızı ve bu topraklar seni çağırıyor."

Bjorn ayaklarımın dibindeki nemli çimenleri işaret etti.

Biraz şaşkınlıkla sendeleyerek geri döndüm. Kara toprağın içinde filizlenen küçük, beyaz çiçekler bana dönüktü. Gökyüzüne değil, *bana* doğru açmışlardı.

Saga'nın gözleri büyüdü. Sofia nazlı bir sırıtışla beni inceledi. Frey ve Stieg endişeli görünüyordu, Gunnar ise Eryka'ya bakıyordu, artık konuşulanlardan habersizdi.

Bracken, "Toprak sizi kabul ediyor," dedi.

"Daha fazlası var." Bjorn uzun siyah tırnaklarından birini Saga ile benim aramda gezdirdi. "Güçleriniz birbirinize yardımcı olacak."

"Gerçeği görmenin yolları vardır." Gorm oturmak için kullandığım kayanın etrafından dolanıp yanıma oturdu. "Bloodspeak."

"Korkarım bu terimi anlamadım, benim yeni, ürkütücü arkadaşım," dedim.

Cuyler bu fikre neredeyse kızarak, "Kanla konuşma, mahkememizde bir başkasının gerçeğini duygular aracılığıyla öğrenmek için kullandığımız bir ayindir," dedi. "Ama bu samimi bir ayindir, Peder."

"O zaman mükemmel." Gorm omuz silkti ama Cuyler başını eğip ağzı açık bir şekilde babasına bakınca irkildi.

Kan Lordu sesini alçalttı. "Demek istediğim, ihaneti tespit ettiği için mükemmel."

Neden Saga'ya bu kadar aşık olmuşlardı ki? Cuyler beni bir daha hiç görmemek üzere nehre atmak ister gibiydi ve Gorm onun kanayan ayaklarına eğilmeye hazır görünüyordu.

"Lord Gorm, bu bir aşık ayini," dedi Saga, yüzü solgundu.

"Daha da iyi." Sofia ellerini çırpı. "Çoğunlukla katılıyorum çünkü birbirinize güvenmezseniz, başarısız olma ya da ölme riskiniz daha yüksek olur. İkisi de tahtı güvence altına almak için yararlı olmaz."

"Zamanımız azalıyor," dedi Stieg. "Yıldızlar Divanı'nda tansiyon zaten yüksekken, yokluğumuz fark edilmeden önce geri dönmeliyiz."

Bracken, "Alvheim kapılarının korunması gerektiğinden bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

Gitmelerini istemiyordum ama zaman kaybetmek de istemiyordum. Ne kadar uzun süre oyalanırsak, bu garip büyü o kadar yayılabilirdi.

"Peki." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Gorm'a baktım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Ayağa kalk." Gorm hem Saga'ya hem de bana işaret etti, sonra bizi yüz yüze, göğüslerimiz her nefeste birbirine değecek kadar yakın duracak şekilde yerleştirdi.

"Sana yalvarıyorum, bunu yapma," diye fısıldadı, sesinde bir titreme vardı.

"Yalvarman çok hoşuma gidiyor," diye karşılık verdim. "Ama sana güvenmiyorum. Sadece suçlu olan biri gerçeklerden korkar. İçinde ne saklıyorsun, tatlı tehdit?"

"Ne saklıyorsun?"

Gorm ellerimizi tutmadan önce cevap verecek zamanım olmadı. "Bu acıtacak."

Hiç vakit kaybetmeden avucumda derin bir kesik açtı; sonra Saga'ya döndü. Kanını çekerken gözlerini kapattı.

"Başlangıç olarak, aranızda paylaşılan gerçeklerin bu kanlı konuşmanın ötesinde hiç kimseye anlatılmayacağına dair yemin edin."

"Hain olduğunu kimseye söyleyemez miyim?"

Gorm iç çekti. "Hissedeceğin mahrem detayları paylaşamazsın. Eğer o sana ihanet ediyorsa, bunu hissedeceksin ve onu terk edebilirsin. Bunu anlayışla karşılayacağız. Eğer değilse, o zaman şafakta yolculuğunuza devam edene kadar dinlenecek, yiyecek ve içecek alacaksınız."

Yeterince adil. Saga ile tekrar karşılaştım.

Gorm bir elini onun omzuna koydu. "Ortadaki parmak, onu uyandırmak için kullan.

Büyükelçinin kanı." Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Aynı elle, aynı orta parmakla, sen de aynısını yap."

"Ve ne?"

"Devam etmeye vakit bulamadan bir sürü soru soruyorsun," diye homurdandı Gorm.

Frey ya da Stieg'in kıkırdadığından neredeyse emindim. Dişlerimi sıkarak adamın devam etmesine izin verdim.

"Şu basit hakikat duasını söylemelisiniz: *tala ärligt*, ardından diğerinin adı. Sonra da diline karşı tarafın kanından bir damla damlatmalısın."

Tedirginliğimi gizledim ve başımı salladım. "Önden buyur, tatlı tehdit."

Saga tamamen dehşete düşmüş görünüyordu ama itiraz etmedi. Titreyen eliyle parmak ucunu avucumdaki yaraya daldırdı. Ben de aynısını yaptım.

"*Tala ärligt*, Saga."

Kanının ılık, bakırımsı zerresini dilimin üzerine düşürdüm. Büyü garip bir sihirdi. Öfke topraktan ya da illüzyondan akıyordu. Güney'de kesinlikle bunun özellikleri vardı. Bazı orman fae'leri çiçekleri manipüle edebilir ya da sonbahar yapraklarının daha parlak olmasını sağlayabilirdi. Güney'de illüzyonistler vardı, zorluyorlardı, manipüle ediyorlardı ama çoğu büyü bunun gibi efsunlarla kullanılıyordu.

Sıcaklık hemen yayılmadı. Ama çok geçmeden Saga'nın kanından bir damlacık dilimi yaktı. Kanıma karışıp uzuvlarımdan, bacaklarımdan aşağı akarak kalbime ulaşana kadar izini sürebiliyordum.

Kendime ait olmayan duygular beni ele geçirdi.

Korkuyu hiç bu şekilde hissetmemiştim. Karanlıkta kaybolmuş bir çocuk gibi. Daha önce hiç yaşamadığım bir gerçek korkusu vardı. Hangi gerçekten korkuyordu? Gunnar için, halkım için, onun için endişeleniyordu. Onun lehine bir işaret. Bana karşı duyduğu hayal kırıklığını ve kızgınlığı hissettim. Derinlere iniyordu, ana kayadaki bir kök gibi. Beni düşünüyordu. Bir kızgınlık dalgası vardı, sonra istek, sonra arzu. Sessiz bir duygu ama yine de oradaydı.

Saga'ya baktım. Ellerini yüzüne kapatmıştı, gözleri kapalıydı. Lanet olsun, kanımdan ne hissediyordu? Korkularımı, insanlara güvenme konusundaki isteksizliğimi hissedebiliyor muydu? Tanrım, onun hakkındaki düşüncelerimi biliyor muydu? Onu o elbisenin içinde gördüğümü, ellerimi teninde hayal ettiğimi? Onların orada olduğunu bilebilir miydi?

Kanı çok şey anlatıyordu ama kötü niyetli değildi. Korku, endişe, ama beni katletmekle ilgili hiçbir şey. Gerçekten nefret dolu bir şey yoktu.

Saga'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. Kabul etmek istemedim ama bir değişim oldu. Onu gerçekte olduğuna inandığım gibi gördüğüm bir an. Sırları ve göstermek istemediği bir kalbi olan bir kadın.

Sanırım o kadar da farklı değildik.

"Eee?" Gunnar sersemletmeyi kırdı.

Gözlerimi kırptım. Ayın kesinlikle çok samimiydi. Sanki bana Saga'nın kalbinden bir parça verilmiş gibiydi. Bir anda, onlardan başkalarına bahsedemeyeceğimizi anladım.

Prese hızlıca başımı salladım. "Devam edeceğiz."

"Güzel. Geri dönüp kendi tarafımızda neler bulabileceğimize bakacağız," dedi Bracken. Ön kolumu tuttu. "Bu işte sizinleyiz ve arkadaşsız kalmayacaksınız."

"Yarın sizi Yılanlar Divanı'na götüreceğiz," dedi Gorm. "Diğer eşleşmeyi takas etmek için sizin adınıza bir mektup ekleyeceğim. Yıldızların Yüce Kralı ve Prensesi de öyle yapmalı."

"Anlaştık." Eryka, Gorm ve Bracken'in peşinden gitti ama durakladı. Kolumu tutarken sesi alçaldı ama süt gibi gözlerini Saga'ya çevirdi. "Kalbi hak edene ver. İki kez düşün, sonra açgözlülük ve nefret bir zamanlar kaybolan şarkıları kısa sürede boğacaktır."

Transı bozdu, sırttı, sonra kral ve kan lordunun peşinden atladı.

"Onun kehanetlerine alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Saga. Kaşlarını kaldırdım. "O zaman bir konuda hemfikiriz."

Gunnar omzuma vurdu. "Hawthorne ve Yarrow hakkında bir şeyler öğreniyordum. Görünüşe göre .

. . ilginç. İyi şanslar, ancak bu anlaşılmayı yapmak için içindeki Nightrender'ı biraz kucaklamanın zamanı gelmiş olabilir."

"O zaman bir daha asla sırtıtamam ve buna değmeyecek kadar çok kişinin kalbini kırmış olurum Prens."

Gunnar güldü. Prens sevgilisini takip edişini izledim ve bir sonraki adımın ne olacağından emin değildim.

Hawthorne ve Yarrow'un şarabı fazla kaçırmış, beceriksiz insanlar gibi göründüklerine şüphe yoktu,

Ama korkunç derecede hak sahibiydiler ve takasları sırasında sık sık hile ve entrikalarla konuşurlardı. Onlarla bir ticaret yapmak için, şüphesiz, karşılığında büyük bir şey vermeden yılan sarayını terk edemezdik.

Hâlâ Kan Fae'lerinin bana yardım ettiği gerçeğinin etkisindeydim. *Kanlı Fae*. Bunca ay boyunca sırtıma bir hançer saplanmasını beklemiştim. Hızlıydılar, bazen tuhaf görünüyorlardı, ama onların desteğini almak ve her ne büyüye henüz etkilenmediklerini bilmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Diğerleri, fark edilmeden önce Gönül Sarayı'na dönmek için endişelenerek eşyalarını topladı.

Tekneler yeterince hızlı giderse Köprü Adaları'ndan geçmek sadece geceyi alırdı.

Burada risk altındaydılar. Astrid'in bu zehirde kötü bir parmağı vardı. Bracken zarar görebilirdi. Annesinin böyle şeylerden uzak olmadığını zaten biliyordum. Gunnar *hjärta*'sını kaybedebilirdi, sonra da kendini. Frey, Stieg, eğer çizgiyi aşarlarsa, kayıp bir fae'nin onlara ne yapabileceğini gerçekten kimse bilemezdi.

"Affedersiniz."

Saga'nın sesi omzumun üzerinden bakmamı sağladı. Bir tür kristale benzeyen bir şeyi ona uzatan Bjorn'a bir şeyler mırıldandı, sonra çenesini eğdi ve kan sarayının uzun evlerine doğru gözden kayboldu.

Işık yüzüne vurdu ve inanmak istemedim ama yanağında bir gözyaşı parıltısı vardı.

BÖLÜM 27

TUTSAK

İyeterince hızlı gidemedi.

Kan konuşması ayininin verdiği rahatsızlık hâlâ tenimde dalgalanıyordu. Ari'nin yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Her şeyi hissetmişti. Küçümsememi, arzumu. Korkularımı özümsemişti.

Öte yandan, kendi ruhu o kadar sefil bir şekilde yüklüydü ki, onun acısından bir damla daha alırsam kıvrılıp kusabileceğimi düşündüm. Onu uzaktan almıştım, bana asla tam olarak dokunmayan ama aynı nefeste beni terk etmeyecek bir his.

Öfke, şiddetli ve çığ, bana yapışmıştı. Ari cenaze ateşleri için kızgındı, bir sürü ateş için. Topraklarını parçalayan eski savaşlar için, onları getiren soluk saçlı insanlar için öfkeliydi.

Ardından, çok değer verdiği kraliçenin halkı oldukları için onları hor görmenin suçluluğu geldi. Savaşları sırasında tuttukları sığınakta küçük çocukların boş karınlarını doyurmak için yalvarıp yakardığı dönüşler için kalbinde ekşi bir kızgınlık yer kapladı. Burada, bu topraklarda olduğu için, elçi olarak konumuna değer verse bile, halkından uzakta olmaya içerliyordu. Ama ruhundaki ıstıraptan kaçamıyordum. O kadar derinde sakladığı kaybını tam olarak öğrenemedim.

ne kaybettiğini.

Elçiyi içten dışa çürüten bir zehirdi bu; öyle ki her savaşta, kılıcını her kaldırdığında, bu ıstıraptan kaçmak için savaşta düşmek için geçici bir arzu duyuyordu. Tamamen kendini suçladığı bir ıstırap.

Onu bu kadar derinden yaralayan şeyin ne olduğunu bilmek ve ondan bir an önce kaçmak istiyordum.

Ari Sekundâr'ın ıstırabını emen duygusuzluğun dönüşleri, kanayan hatırı için onun acısını üstlenebilmeyi dilememe neden oldu. Ondan nefret etmek istedim ama etmedim.

Ya da yapamadım. Yaptığımdan emin değildim.

Uzun bir meşeye yaslandım ve nefesimi tuttum. Göğsümde büyüyen bu sıcaklıkla, Gorm'a göre kalbime layık olacak bir adama duyduğum bu sevgiyle ne yapacaktım?

Nasıl açık olunacağını biliyor muydum? Bir sevgilinin ellerinden acı çektiğimi biliyordum. Ama . . . Ari bana hiç el kaldırmamıştı. Diliyle kesmişti ama beni güvende tutmuş, beslemiş ve korumuştur.

Meyhanede bana zorla sahip olduğunu düşündüğünde yüzünde beliren ıstırap, eğer ona yalan söyleseydim, hiç şüphe yok ki adamın içi dışına çıkardı. Birçok yönden kötü biriydi ama benim için hiçbir zaman gerçekten korkunç olmamıştı. Kaba, biraz nefret dolu, doğru. Ama yine de ben de öyleydim.

Kahkahalar nabzımı durdurdu. Ağacın arkasından baktım ve yüzümde bir sırıtma belirdi. Gunnar ve Eryka sıvışmışlardı ve genç prens sevgilisini ağaca sabitlemişti, eli ağacın altından kayıyordu.

Eteğini.

Adam sert ve açgözlü bir şekilde onun ağzını alırken Eryka dudaklarına yapıştı.

Gizlice kaçmayı planlıyordum ama prensesin solgun gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi. Gunnar'ın omzunu sıvazladı. "Yalnız değiliz. Yazık, çünkü bu işin nereye varacağını biliyordum."

Gunnar geriye doğru sendeledi, saçları dağılmış, dudakları şişmişti. Boğazını temizledi ve tuniğini düzeltti. "Saga. Özür dilerdim ama eğlendiğimizi anlayabileceğinden oldukça eminim, bu yüzden özür dileyecek pek bir şey yok sanırım."

Kıkırdadım. "Özür dilerim. Sık sık yalnız kalamadığınızı biliyorum."

"Doğru." Eryka, Gunnar'ın profiline bakarken hüznüyle iç geçirdi.

"Ben, ben sizi yalnız bırakayım," dedim, dilim utançtan kekelemek istiyordu. Derinlemesine tanımadığım insanlarla hiç bu kadar iyi geçinmemiştim. Ama garip bir şekilde durakladım. Meraklı bir düşünce kafatasıma baskı yapıyordu. "Aslında, bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır, Ari bir zamanlar kral olduğundan bahsetmeyi asla bırakmayacak." Gunnar sırttı ve Eryka'nın elini tuttu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve garip bir kahkahayla savaştım. Neredeyse *arkadaşça* mı? Hayır, Gunnar sadece cana yakındı. Bir hırsız. Başkalarını nasıl yatıştıracağını bilen bir kalbi olan bir dolandırıcı.

"Ben de nasıl yaptığınızı merak ediyordum." İkisini işaret ettim. "Sert olmak istemem Prens Gunnar ama onca şey görüp yaşadktan sonra kendinizi prensese nasıl adıyorsunuz?"

"Nasıl?" Eryka'ya baktı. "Onu seviyorum. Tanıştığımız ilk geceden itibaren içime işledi." "Biliyorum ama sert bir çocukluk geçirdin, değil mi? Hırsızların arasında yaşamadın mı?"

"Ben yaptım," dedi. "Birbirleri için ölebilecek hırsızlar. Bir tutsak olarak doğdum, doğru, ama ailem aşkları için hayatım boyunca savaştı. Bu en değerli şeydi, hatta hayatlarından bile değerliydi. Onlar bana kalbimdekiler için her şeyi nasıl riske atacağını gösterdiler."

"Sormayacağınız soruya cevap verebilir miyim?" Eryka bilmiş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet, böyle bir aşk acı çekme riskine değer."

"Ben ... ne demek istiyorsun?"

"Sanırım Gunnar'ın hayatında gördüğü aşk acısının buna değip değmediğini soruyorsunuz? Halkına sorarsanız, evet diyeceklerdir. Bu toprakların kralları ve kraliçeleri, ben onlarla savaştım." Eryka kötücül bir dokunuşla sırttı. "Sevdiklerini kurtarmak için öldürdüklerini ve korkuttuklarını gördüm. Bazıları onlara kahraman demeyebilir, bazıları sefil olduklarını söyleyebilir ama bana gelince, istediğim aşk bu. Sahip olduğum aşk bu ve acı çekme riskine değer."

"Kadın." Gunnar gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Tantanayı geçelim ve burada, lanet olası Kan Mahkemesi'nde yemin edelim."

Eryka'nın solgun yanakları kıs kıs gülerken kızardı. "Sanırım annen seni gömerdi." "Doğru."

Gunnar içini çekti ama yüzünü bana döndü. "Eryka'ya olan sevgimden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır. Hiç de değil. Sadece tanık olduğun ve acı çektiğin onca şey yüzünden kalbini aşka kolayca kapatabilirdin."

"Yapabilirdim." Gunnar sırttı. "Ama bahsettiğin tüm o acılar, tüm o savaşlar, hepsinin temelinde Öteki Dünya'ya kadar süren bir aşk vardı. Bunun için savaşırdım. Bunun için riske girerdim. İstenirse bunun için acı çekerim."

Eryka bana dönerek, "Eğer vaktin olursa," dedi, "umarım sen de kendini buna layık görürsün."

Prens, Eryka'nın parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Kıkırdadım, arkasında bir sinir titremesi vardı. "Kaderimde olduğundan şüpheliyim, sadece merak ettim. İkinizin de böyle bir şey bulmuş olmanıza sevindim. Sizi yalnız bırakayım. Yapabiliyorken yapın."

Genç aşıklar beni el sallayarak uzaklaştırdılar ve değerli anlarını çalmak için ağaçların gölgelerine doğru sürüklendiler.

Açık bir kalp, savunmasız, maruz bırakılmış, onlar için her şeye değerdi.

Varlığımın acısına rağmen, belki biraz sıcaklık da olabilirdi. Belki kalbim nasıl umursayacağını, nasıl uğruna savaşılabileceği kadar şiddetle seveceğini öğrenebilirdi.

Kalbim durana kadar aramıza mesafe koymak için çaresizce ters yöne döndüm.

Bjorn beni nezaketle kaplıcalara yönlendirmişti. Ayrıca bana bir deri şeride bağlı kristal bir taş vermişti. Kristal, Gorm'un zehirleyicisinden gelen ve vardiyamı en azından bir gece daha uzatacak bir iksirle aşılanmıştı.

Kristali boynuma bağladım ve ayak parmağımı fokurdayan pınarlardan birine daldırdım.

Kan Kaptanı'na göre, kan fae'leri güneşin doğuşuyla yıkandığı için kaplıcalar yalnızlık içinde yıkanmak için güvenli olacaktı. İbadet etmek ve tanrılara daha yakın olmak için bir yol.

Artık burada tanrılar yoktu, sadece çaresizlik ve farkında olmayan bir efendinin uygunsuz cazibesi vardı.

Taş havuzlar yeşil minerallerden oluşan derelerle kaplıydı. Her bir yüzey nemli, yosunsu bir büyümeyle parıldıyordu ve su buz mavisiydi, o kadar berraktı ki, havuzun dibini neredeyse görebiliyordum. yüzeyden yükselen kalın buhar.

Bazıları kaplıcaların cehenneme açılan kapılar olduğunu söylüyordu. Ya da meyhanedeki Skald gibi, bunlar kader kralının sevdiği birinin gözyaşlarıydı. Benim gözyaşlarım. İsimsiz Savaş Lordu'nun zalim elleri altında dökülen gözyaşlarım artık efsaneydi.

O kadar da eski bir hikâyeye değildi ama kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra yavaşça ipeksi elbiseden sıyrıldım. Kan fae terzileri yeni yüzler görmüş ve bizi kraliçeler gibi giydirmekten biraz zevk almışlardı.

Çırlıçıplak soyundum ve havuzlardan birine girdim. Su nefis bir şekilde ılıktı. Tenime bir sıcaklık battı ama su çeneme değene kadar daha derine batmama izin verdim. Üzerinde çalışmam gereken çok şey vardı; Ari'yi kendine o kadar odaklanmış tutmalıydım ki vardiya değiştirmek için tekrar gizlice dışarı çıktığımı fark etmemeliydi, yoksa güvensizliğe geri dönecektik.

Bjorn'un tılsımıyla yarın zorunlu bir değişim olmayacaktı, bundan iki gece sonra olacaktı. Sırrı saklamaya nasıl devam edeceğimi ya da ... belki de gerçeği itiraf edip benden çok korkarsa onu kaybetme riskini nasıl göze alacağımı düşünmek için zamanım vardı.

Onu kaybetmek. Lanet olsun, neden böyle bir şey söz konusu olsun ki?

"Gece nereye gittin, Saga?"

Bir sıçrayışla kaygan kaya duvarından uzaklaştım. Tüm tanrılar. Ari havuzun kenarından bana dik dik bakıyordu. İçgüdüsel olarak üzerimi örttüm, ancak buharın vücudumu gözden koruyacak kadar kalın olduğundan emindim.

"Git buradan," diye tersledim. "Bjorn'dan mahremiyet nezaketine sahip olabileceğim konusunda teminat aldım."

"Çok komik, seni nerede bulacağımı söyledi." Ari'nin gözleri kısıldı ve çömeldi. "Tek yapmam gereken sormaktı. Adamın hiç yalan söylediğinden emin değilim."

Lanet kan fae!

"Gidin efendim," dedim ses tonumdaki tedirginliği gizlemek için çaresizce. Umarım sesim daha çok cam kırığı gibi çıkmıştır. "Senin tamamen giyinik olman ve benim hiçbir şeyim olmaması beni rahatsız ediyor."

"Neyse ki çıplak bir kadının yanında tamamen rahatım," dedi. "Aslında en rahat olduğum yer orası, ama sana tekrar soracağım: Mağaradan çıktığınızda nereye gittiniz?"

"Hiçbir yere!" Duygulara alışık değildim ve bu adam her türlü pisliği ortaya çıkarma yeteneğine sahipti,

Bağırışlar, fısıltılar ve lanet ruh haline bağlı olarak isteksiz gözyaşlarından oluşan bir karmaşa içinde ısıtılmış, güzel bir duygu. Sesimi alçaltmaya zorlayarak derin bir nefes aldım. "Hiçbir yere gitmedim, Ari. Sadece durumumuz hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Ari durakladı. Bir an için itaat edeceğini düşündüm ama kiminle konuştuğumu unutmamalıyım.

Ari tek kelime etmeden botlarını tekmeledi, sonra da tuniğini çıkardı. Ani bir nefesle boğuldum, ısınan suyun bir kısmını yuttum. Göğsü yağsız sinirler ve taşla oyulmuş kaslardan oluşuyordu. Bunu birden fazla kez görmüştüm ama buharın parıltısı yeni bir his kattı ve normalde kalbimde hissettiğim sıcaklık, bacaklarımın arasında zonklayana kadar karnımdan aşağı kaydı.

Göğsündeki yara izi bana acıyı hatırlattı. Ruhundaki ıstırapla bir ilgisi var mıydı?

Buhar ayrılırken Ari bir adım daha yaklaştı. Çıplak göğsünün güçlü düzlemlerine aval aval bakmamı görmezden geldi ve bacaklarını pantolonuyla birlikte suyun içine kaydırды. Havuza girer girmez hemen bana doğru yüzmeye başladı.

Hayır. Hayır. Hayır. Görecekti.

"Ari." Vücutuma sarıldım ve havuzda bir çentiğe büzüldüm, buharın ve gölgelerin beni ondan uzak tutması için dua ettim.

Gözleri kısıldı ama durakladı. "Size zarar vermek için burada değilim."

Nefesim kesildi. Bu kadar kesin bir beyan, ses tonundan gözlerindeki sıcaklığa kadar her şeye uyan bu kadar basit kelimeler; her kelimesine inandığımı inkar edemezdim.

Ari yüzerek yaklaştı. "Ama gözlerinin içine bakacağım ve bana doğruyu söylediğini duyacağım. Bir kez olsun."

Ari güvenli mesafem ile onun teninin benimkine değmesi arasında çizdiğim çizgiyi geçerken nefesimi tuttum. Beni rahat bırakması için ona bağırımalıyım, yüzeyin altına dalıp yüzerek uzaklaşmalıyım. Gözlerindeki yakıcı öfkeden başka hiçbir yere bakmadım.

Bir eli küçük oyuğun iki yanında, beni duvara yaslamıştı. Aramızda bir kol boyu mesafe vardı.

"Sana inanmıyorum, Saga." Sesi sert ve alçaktı. "Korkunu hissettim. Nereye gittiğini öğrenmemi istemiyorsun."

"Ama ihanete uğradığını hissetmedin, değil mi?" Bir kolumla göbeğimi sıktım, bacak bacak üstüne attım, sonra diğer kolumla göğüslerimi acıyana kadar parçaladım. "Hissettin mi, Ari?"

Vay canına, yanlış bir şey söyledim. Gerçeği benden korkutmak için bunu kişisel bir meydan okuma gibi algılamış olmalı. Ari bir kol boyu mesafeyi kapattı ve sırtımı duvara yapıştırdı, göğsünü bedenime dayadı. O daha uzun boylu olduğu için su altındaki çıkıntıya ayak bastı, avuçlarını çıplak kalçalarımın dolayıp bacaklarımı beline dolayana kadar bacaklarım çırpındı.

Ellerinden birini bacağımdan kaydırды ve boğazımı kavradı. Dokunuşu yine tehditkâr değildi, ölümcül de değildi, öyle olmasını istese bile. Eli sıcaktı, neredeyse güvenliydi, beni dik tutan bir balast gibiydi.

Gözlerinde artık güvenlik yoktu, daha karanlık, daha açgözlü bir şey vardı.

"İhanet yok," dedi, her kelime dişlerinin arasından bir bıçak gibi geçiyordu, "ama bilmemden korkuyorsun. Benden bir şey saklıyorsun ve bana söyleyeceksin. Eğer bunu yapacaksak, lanet krallığına yardım edeceksek, bana söyleyeceksin."

Taleplerine karşı sessiz bir protesto olarak çenemi sıktım ve ona ters ters baktım. Gerçeği öğrenmesinden duyduğum korku onun düşündüğü gibi değildi. Onun evinde huzur bulmuştum. Adama bağlı her gün doğumundan nefret etmem gerekirdi ama Ari birçok şeydi; şiddet yanlısı bir adam bunlardan biri değildi.

Meyhaneden bu yana, erkeklerin ellerinden çıkan zulümle dolu bir geçmişin acısını ve ıstırabını taşıdım. Ari, evinde çalışan kadınlara asla el kaldırmamıştı. Onların değerini biliyordu.

onlara savaşçı olarak saygı duydum. Bunu Doğu savaşlarında görmüştüm.

Hafızamdaki adam gibi değildi.

Ona hakaret edebiliyor, onunla alay edebiliyordum ama o yine de ateşim var mı diye başımı kontrol ediyor, saldırıya uğrama ihtimalimize karşı kapıya en yakın yerde uyuyordu. Güvenli bir yer haline gelmişti ve bana gerçek bir tiksintiyle bakarsa ham kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

"Sana bu konuda güvenmeye hazır olmadığımı söylesem, bu yeterli olur mu?" Fısıldadım. "Benimle ilgili gerçekler her zaman iyi karşılanmadı, Ari. şimdilik yeterli mi?"

"Tanrım." Ari yüzünü yaklaştırdı, bıkkınlık dolu iç çekişi yüzüme ılık ılık vuruyordu. Gözleri benimkileri tuttu, beni inceliyordu. Sesini alçalttı. "Sen en sinir bozucu ..."

Sözleri kesildi. Suyun altında başparmağı farkında olmadan boğazımın dibindeki derimi okşamıştı. Ari bakışlarını buharlı yüzeye indirdiğinde irkildim. Parmaklarını yakamın çıkıntılı kemiği boyunca uzanan yara izinin kabarık çıkıntısının üzerinde gezdirdi.

"Ari." Panik boğazımda yükseldi, yoğun ve öfkeliydi. "Bir şey yok. Lütfen..."

Artık çok geçti.

Ari'nin elleri üzerimdeydi, parmak uçları yara izlerinin üzerinde nazikçe kayıyordu. Gözleri artık bira sarısı değildi. Kömür isi gibi simsiyahtı. Avuç içleri kaburgalarımın üzerinde gezindi, ellerinin nasırları sırtıma dokunana kadar daha fazla harap olmuş derinin derin oluğunda ilerlediğinde dudağında bir kıvrılma oldu.

Boğazından küçük bir nefes çıktı. Bakışlarımı tuttu, sanki aradığı cevapları gözlerimde bulabilecekmiş gibi beni izliyordu.

Bir anda, kaplıcaların cehenneme açılan bir kapı *olması* ve beni yutması için dua ettim. Bedenim titredi; onu geri itmeye çalıştım. Çırpındım, havuzun kenarına tutunmaya çalıştım ve gözyaşlarımla savaştım. Eğilmeyecektim, onun acımasına ya da daha kötüşü acımdan zevk almasına tahammül edemeyecektim.

"Bırakın gideyim."

Benim emrimle yaptı. Bir elimi pınarın kenarına uzatana kadar etrafından dolandım ve saten elbiseyi suya doğru çektim.

Sırılsıklam elbisenin içine kaymayı başardım, kumaş baharda siyah bir çiçek gibi dalgalanıyordu. Ari itaat etti ve bunu yapmam için bana alan açtı, ama sadece bir anlığına. Eli çenemi kavradığında inledim, bu yüzden gözlerinden başka bakacak yerim yoktu.

"Sana kim zarar verdi?" Sesi sert ve yumuşak, sakın ve vahşiydi. "Bana yalan söyleme."

"Senin için ne önemi var?" Dirseğimi kaburgalarına saplamak için kullandım. Ari bana küfretti ama işe yaradı.

Ondan kurtulmayı ve sudan çıkmayı başardım.

Siyah saten ayak bileklerimin etrafından süzölüyor, kıvrımlarıma ve vücuduma yeni bir deri tabakası gibi yapışıyordu. Elbise nemli olduğu için tam oturmuyordu ve omuzlarımda ve göğsümde birden fazla yara izi ortaya çıkmıştı.

Ari hızla toparlandı ve kendini sudan çıkardı. Damlayan tenine göz kırparak baktım ve kaçmaya çalıştım. Gece Halkı fae'lerine ve uzun uzuvlarına lanet olsun. Beni belimden yakaladı ve etrafımda döndürerek önümü göğsüne çarptı.

"Bana bak." Rica etmedi, talep etti. Ari'nin gözleri karanlık bir öfkeyle alev alev yanıyordu. "*Konuş* benimle; seni korumama izin ver."

"Nasıl!" Dizlerim daha fazla dayanamadı. Duyguların nefesimi çaldığı, kafamın her şeyden daha sisli olduğu ve uzuvlarımda kuru ot gibi kırılgaılaştığı anlar oldu.

Ari'nin kolu belime sarıldı. Beni gücüne karşı sıkıca bastırarak dik durmamı sağladı, bir eli yüzümdeydi.

Başımı geriye attım; bakışlarını karşıladım ve titreyen bir nefes aldım.

"Nasıl?" Fısıldadım. "Zaten yapılmış olana karşı yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Hayır." Yavaşça omzumun üstünden kıvrılan kızgın bir yarayı okşadı. "Taze izler var." Yüzü gergin bir öfkeye dönüştü. "Neden bana gelmedin?"

"Neden sana gelmedim?" Sesimdeki titremeyi gizlemek için alay ettim. "Çünkü sen de herkes kadar benden nefret ediyorsun."

Ari gözlerini kıstı.

"O piç Einar'a karşı kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, kimse sana dokunamaz Saga." Dudakları dudaklarıma değene kadar ağzını yaklaştırdı. Nefes alamıyordum, başka tarafa bakamıyordum. Tekrar konuştuğunda sesi sert ve alçaktı. "Sana kimse dokunamaz. Benim dışımda."

Ari yüzümü iki elinin arasına aldı ve beni öptü.

İlk başta öpüşürken kekeledim, ağzının benimkinin üzerinde olması beni şaşırttı. Emredici ve güçlüydü. Tadı taze yağmur gibiydi.

Şaşırmayı bıraktım ve onu geri öptüm.

Beni kaplıcaı çevreleyen kayalardan birine yasladı. Vücudu sert ve zayıftı. Aramızdaki sırlıslık elbise zayıf bir kalkan gibi tenime yapışmıştı, onu yerinde tutmak için harcadığım çabaya değmiyordu. Nemli saten her açıyı, her kıvrımı şekillendiriyordu ve Ari geri çekildiğinde, ağzını tekrar benimkine çarpmadan önce ateşli bir bakışla beni içine aldı.

Bacağı kalçalarımı ayırdı ve göbeğime yaptığı baskı bacaklarımmın arasında ısı biriktirdi. Yeni bir istek ve ihtiyaç göğsümü doldurdu. Keskin pençeler gibi etine yapışmak ve dünya yok olana kadar onu orada tutmak istiyordum.

Ari'nin parmakları ıslak saçlarıma dolandı ve öpücüğü keserek başımı geriye çekti. "Sen bir tehidsin. Kaburgalarıma batan bir diken gibisin."

Sesim alçak ve nefessizdi. "Ve sen de sarsmak istemediğim bir sinir bozucusun."

Ari alt dudağını yaladı, sanki öpüşmemizin kalıntılarının tadına bakıyordu. Daha önce görmediğim bir hırçınlıkla sırıttı. "Ama sen dikenlere dolanacak bir diken misin, yoksa lanet bir gül gibi mi açacaksın, karar veremiyorum."

Beni tekrar öptü, bu sefer sıcak diliyle dudaklarımı ayırdı. Utanmadan inledim ve kollarımı boynuna doladım. Ari kalçalarını bana doğru bastırdı. Boyunun sertliği bacaklarımmın arasındaki acıya sürtünme eklediğinde boğazımın arkasından kısa bir nefes kaydı.

Sanki öpücüğü içimdeki uyuyan bir yaratığı serbest bırakmıştı. Yeterince yaklaşmadım. Ona yeterince dokunamıyordum.

Ari'nin dudakları benimkileri terk etti. Dişleri boğazımı sıyırdı, dili nabız noktamın üzerinde gezindi. Bir avucu kaburgalarımmın kıvrımından yukarı kaydı. Yavaşça hareket etti, sanki bana dönmek için zaman tanıyormuş gibi parmak uçlarıyla her bir çukura dokundu.

Avuç içi bir göğsümün alt tarafını okşadığında nefesim kesildi. Elbise ne kadar ıslak olursa olsun, meme ucumun kıvrımını ya da sertleşmiş tepesini ondan saklamak için çok az şey yapıyordu. Ari bir an için başını kaldırdı, bakışlarında sonsuza dek zihnimde yakalamak istediğim bir parıltı vardı. Bir kadını isteyen bir adamın bakışı; ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek bir adamın.

Eli göğsümü kapladığı anda dudaklarıma yapıştı. Sırtımı dikleştirdim, kollarımı boynuna doladım ve onu daha da yakınma çektim. Tenimi mıncıklarken, fiskelerken ve yoğururken bana işkence ediyordu.

Kalbimi yeni bir arzu kapladı. Korkmadan ve utanmadan dokunma ve keşfetme merakı. Tereddüt ettim, sonra Gunnar ve Eryka'nın sözlerini hatırladım. Belki de risk almaya değdi.

Onun bana dokunduğu gibi ellerim de ona dokunmak istiyordu. Avuçlarımmın içinde nasıl hissettiğini bilmek istiyordum. Boğazımda yuvarlanan küçük nefesleri onunkinden duymak istedim.

Parmak uçlarım ıslak pantolonunun üst kısmını çekti. Ari inledi; dilimde sıcaklığının tadını aldım. Duruşunu genişletti ve pantolonun üst kısmını çözdükten sonra bileğimi kavradı, avucumu ön tarafına doğru yönlendirdi.

Boyunu avuçlarımın arasına aldığım da vücudu titredi. Tanrım. Elimde sıcacık, kadife gibi ve ağırdı.

"Lanet olsun sana," diye küfretti boynuma karşı, ben okşadıkça nefesleri keskinleşiyordu. Kalçaları dokunuşumla sarsıldı ve dudaklarıma haince bir sırıtma yayıldı. Onu bu şekilde yok etmek hoşuma gidiyordu.

Ari yeni bir arzuyla kararmış gözlerle bakışlarımı karşıladı ve kaba avucunu uyluğuma yapışan nemli elbisenin altına kaydırıldı. Becerikli başparmağı bacaklarımın arasında gezinirken, sanki ayazın ortasında donmuş bir göle atlamışım gibi damarlarımda bir zevk dalgası kabarırken, boğazımdan ürkek bir nefes koptu.

Başparmağı, ucunu ıslak sıcaklığıma daldırmadan önce birkaç kalp atışı boyunca göbeğimin hassas etini daire içine aldı.

"Çok mükemmel." İnledi. "Tadının tatlı olduğunu hayal ediyorum." Başparmağını kaldırdı ve ucunu dilinin üzerinde gezdirdi. Bu an kadar kışkırtıcı, bu kadar güzel şehvetli bir şeye daha önce hiç tanık olmamıştım. Ari aynı başparmağı alt dudağımda gezdirdi, ağzını kapatarak, "Haklıymışım," diye mırıldandı.

Nefeslerim sakinleşmiyordu ve bunu pek umursamıyordum. Gözlerimi kapattım ve bir bacağıma kalçasına dolayarak beni delirtmesi için ona alan açtım.

"Ari . . daha fazla," dedim ve ellerini tekrar kalçalarıma yönlendirerek hınzır parmaklarının beni tekrar ele geçirmesini istedim.

Dikkatimi tekrar onun boyunu kavrayışıma verdim. Başka birine bu kadar çaresizce zevk vermeyi hiç istememiştim ama bana verdiği hissin yarısını ona verebilirim her şeyi göze alabilirdim. Parmaklarım ucuna değdiğinde Ari'nin nefesi boğazında düğümlendi.

Nefes nefese boynuma doğru küfretti. "Kadın, beni çok yakında mahvedeceksin ve ben henüz seninle işimin bitmesine hazır değilim."

Bir, sonra iki, Ari parmaklarını merkezimin sıcaklığına daldırdı; boğazımı açtım, ona doğru eğildim, adı her kekeleyen nefesle dilimden yuvarlandı. Beni işkenceli bir zirveye çıkardı.

Dokunduk, öpüştük ve sahiplendik, ta ki vücudu benimkine yaslanıp beni kayaya sabitleyinceye ve ben kapana kısılınca kadar.

Tuzağa düştüm.

İpekli, deri ya da bazen gerçek zincirlerden oluşan bağlar gözümün önünden geçti. Kaba, kaba kürklerle kaplı, yapılmamış bir yatak. Eski bira kokan sıcak bir nefes. Yeni yüzler, yeni bedenler beni tuzağa düşürdü. Beni kullandılar. Ağzımdan ne kadar yalvarış çıkarsa çıksın, yanaklarıma ne kadar gözyaşı dökülürse dökülsün, istediklerini aldılar.

Mücadele ettim, sonra kırbaçlar geldi.

Beni hayal kırıklığına uğratma, aşkım.

Aynı acımasız kelimeler, hiçbir duygu belirtisi olmadan üzerime savruldu. Buzdan başka bir şey yoktu. Kanın yatağı boyaması önemli değildi. Ben hissizleşmeyi öğrenene kadar kırbaçlar gelecekti. Ta ki her zaman kapana kısılmış olacağımı anlayana kadar.

Çok netti. Çok canlı. Çok hızlıydı, kaybolmadan önce sadece bir anlık bir anıydı, ama kan ve ter kokusunu alabiliyordum.

Nefes alamıyordum. Öncekiyle aynı şekilde değil. Boğuluyordum, Ari'nin bedeninin ezici ağırlığı altında gömülmüştüm. Parçalanma içgüdüğü oradaydı, ama bunun yerine geri ittim, özgür olmak için çabaladım.

"Hayır!" Göğsünü ittim. Ellerimi teninden çekerken yüzüm kızarmıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne-" Ari hemen avuçlarını bedenimden uzaklaştırdı. Geri adım attı, yüzü tutkuyla kızarmış, saçları dağılmıştı. "Saga, sorun ne?"

"Yapamam."

Boğazım içe doğru kapandı ve ciğerlerime yeterince hava dolması için her türlü şansı yok etti. Gözlerim kocaman açılmıştı ve Ari'nin çatık kaşlı yüzüne baktığımda gördüğüm tek şeyin işkence dolu bir geçmişte yara izlerini bırakmış diğerlerinin alaycı bakışları olmasından nefret ediyordum.

Ari'nin de aynı şeyi yaptığını hayal ettiğimde gözlerim yaşardı. Bir kez sevilmişim, sonra hırpalanmışım. Ari'nin dokunuşunun verdiği sıcak rahatlık, en rahatlatıcı dokunuşun bile şiddete dönüşebileceğini bilmenin verdiği korkuyla gölgelendi.

Tenim çok sıcaktı. Özgür olmaya ihtiyacım vardı. Koşmaya. "Gitmem gerek."

Hiçbir açıklama yapmadan ağaçlara doğru kaçtım. Ari beni takip edemeden bedenimi içe doğru katladım. Fark edilme riskini göze aldım ve kemiklerin kırılmasını, derinin karıncalanarak parlak tüylere dönüşmesini kucakladım. Bu zoraki bir değişim değil, çaresizlikten kaynaklanan bir değişimdi.

Ağaçların tepesine doğru uçarken, kafamın içinde zalim bir kahkaha duyuldu. *Neredeyse zamanı geldi, küçük kuzgun.*

BÖLÜM 28

BÜYÜKELÇİ

S Ay, gün ışığına dönüşene kadar dönmedi. Gorm'un şafak sökene kadar kullanmam için bana verdiği kulübenin sahanlığında oturdum.

Saga benimkinin karşısındaki kulübesinin önüne geldiğinde durakladı. Çıplak vücudu, tenini benden korumak için kullandığı aynı siyah elbiseye sarılıydı. Yer yer yırtılmıştı ama artık sert ve kuruydu.

Alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi, sonra tek kelime etmeden kulübeye döndü.

Saga'nın bedeni daha önce de zarar görmüş, sevilmesi gerekirken bencilce kullanılmıştı. O bakışı çok iyi biliyordum. Bunu başka kadınlarda çok kez görmüştüm. Gözlerindeki paniği, sanki ona vuracakmışım gibi benden nasıl uzaklaştığını.

Zihnimde güçlü elleri ve zayıf omurgaları olan yüz­süz piçler canlandı. Kendilerine ait olmayan şeyleri çalan adamlar. Kapıya baktım, tedirgin, kızgın ve biraz da canıydım.

Soluk ışık Kan Mahkemesi'ni çevreleyen sivri taş duvarların üzerinden tepeye çıkana kadar sahanlıktan ayrılmadım. Gözlerimi ondan ayırmak, isteksiz tutsağımın omurgasının kırılmasına izin vermek düşüncesi gözlerimi öfkeden kıpkırmızı yapmaya yetmişti.

Onu hep kırılmaz olarak görmüştüm. Ama o kırılmıştı. Tekrar tekrar kırılmıştı.

Ben bir aptaldım. Kördüm ve kendi kanayan işlerime, görevlerime ve egoma fazla dalmıştım. Nefret etmeye çalıştığım kadının benim gözetimim altında hırpalandığını hiç fark etmemiştim.

Aptalın tekiydim.

Bjorn ve Gorm'un iyi dilekleriyle yolumuza devam ederken, Cuyler tarafından Gunnar ve diğerlerinin, kralın kaybolduğuna dair hiçbir fısıltı olmadan güvenli bir şekilde Kalpler Sarayı'na döndüklerine dair bir rapor iletili.

Saga ve ben birbirimize hiçbir şey söylememiştik. Kendimizi kaptırdığımız tutku, sanki hiç yaşanmamış gibi sessizliğin altına gömülmüştü.

Ama dokunuşumla ilgili bir şeyin, yaptığım bir şeyin, onu zamanda farklı ellerin ona korkunç şekillerde dokunduğu bir ana nasıl gönderdiğini unutmayacaktım.

Dün gecedен beri içimde kor gibi yanan bir öfke kıvılcımı göğsümü terk etmemişti. Konuşamayacak kadar öfkeliydim,

Gorm'un iki muhafızıyla birlikte Gölgele Denizi'nin Kader Okyanusu'yla çarpıştığı girintiyi geçmek için rıhtıma doğru yola çıkmıştık.

Ona kimin el sürdüğünü öğrenmekten başka bir şey istemiyordum. Onu ayak bileklerinden asarken derisini vücudundan sıyırırdım ve erkekliğinin küçük parçalarını parça parça ona yedirirken kanamasını izlerdim.

Böyle bir şiddeti hayal etmek için fazla bir şey gerekmiyordu. Daha önce de yapmıştım.

Kayığın karşısındaki Saga karanlık suya bakıyordu. Başının arkasını inceledim. Yine sarılmıştı, tüm o yaralar gözlerden gizlenmişti.

Bu kadar kibirli olduğum ve etini daha fazla göstermesini talep ettiğim için kendimden biraz nefret ettim. Tüm o iri sargılar, yüksek yakalı tunikler, yırtmaçsız uzun elbiseler şimdi çok anlamlıydı.

Onu tartakladım, tehdit ettim, ona dikenli kelimeler tükürdüm. Bana karşı taş gibi soğuk olmasına şaşmamalı. Saga'nın da bu gibi izlerle sırayla aynı muameleye maruz kaldığına şüphe yoktu. Buna mide bulandırıcı bir şekilde alışmıştı. Ben sadece başka bir zalim efendiydim.

"Kuzey Fae." Muhafızlardan biri homurdanarak söyledi.

Unvanım konusunda onu düzeltme arzusu bile duymadım. Kafamda dönüp duran diğer düşüncelerin yanında önemsiz görünüyordu. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ve uzattığı parşömen tomarını aldım. "Nedir bu?"

"Lordumdan zayıf Lord Hawthorne'a ticaret anlaşması. Lord Gorm bunun, yılanların onları aradığınızda yaratmaya çalıştıkları aptallığı durdurmaya yardımcı olacağını umuyor. Lordumdan çok korkuyorlar."

Kan fae'leri soran herkese Yılanlar Divanı'nın her yönden daha zayıf olduğunu hatırlatmakla yükümlüydü. Yine de, kan fae'lerinin korkusu, yılan sarayına yanılısamalar olmadan adım atmamızın sebebiydi.

Unvanımın gerektirdiği rolü oynayacaktım ve Hawthorne'un Gorm'un misillemesinden Etta kadar korkması ve bataklığında bir yerlerde Bo ya da Rune'u saklamaması için dua edecektim.

"Yılan sarayında kısa bir süre kalacağımızı umuyorum," dedim muhafızlara. "Nereye gittiğimizi öğrendiğimizde trol tünelleri aracılığıyla haber göndereceğiz."

"Çok eğlencelisiniz, Kuzey Fae'si. Lord Hawthorne ya da Leydi Yarrow'un kolayca takas yapacağını düşünmek bile yüksek sesle gülmemi sağlıyor."

Eğer ortalığı karıştırmak istediğinde böyle görünüyorsa, kasvetli olduğunda nasıl bir mizacı olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Saga ve ben çantam, ticaret anlaşması ve para birimi olarak kullanılan birkaç oniks parçasıyla kıyı şeridinde kaldık. Burada toprak nemden sıırıslıklam olmuştu. Uzun sazlar ve yosunlu taşlar, söğüt ağaçlarının arasından parıldayan patikaları işaretliyordu ve ağ yosunlu hayalet dallar, topuzların ve dalların üzerine perişan bir örtü gibi örtülmüştü.

Yollar boyunca yılan gibi bataklıklar vardı. Su soluk yeşil renkteydi ve dibinde benekli taşlar vardı. Yanardöner yusufçuk kanatlarının uğultusu sessizliği dolduruyor ve ara sıra güneş sineklerinin altın rengi titreşimleri beyaz zambakların kadife çiçekleri arasında dans ediyordu.

Omzumdaki çantanın kayışını düzelttim. Bunca zamandır Saga'yla konuşmakta hiç zorlanmamıştım. Uzunevden kovulduğumuzdan beri kelimelerle boğuşuyorduk ama ben çıkaracak bir ses bulamıyordum ve bunun yerine boğazımın arkasında kelimelerin olması gereken yerde korkunç bir hırıltı çıkarıyordum.

Çenem gerginlikten titriyordu ve ben sadece iki karışık söğüt ağacının arasında kaybolan dolambaçlı bir patikada uzun bir adım attım.

Saga itaatkâr ve aynı derecede sessiz bir şekilde onu takip etti. Cesur olmalı ve dün gece olanlardan bahsetmeliyiz. Bir kadın ve erkeğin birlikte eğlenmesinde yanlış bir şey yoktu.

Ama dahası da vardı. Bir kadın benimkini de isterse onun dokunuşundan asla çekinmezdim. Ruskig'de dönüşler uzun, kasvetli ve yalnızdı. Halkın sığınakta geçirdiği zamanı bir sevgilinin kollarında biraz huzur bularak geçirmesi alışılmadık bir durum değildi.

Tüm o anlarda, dün geceki kadar hızlı bir nabız atışına yenik düşmemiştim. Ellerimin altındaki ten hissi, kalbimin unutulmuş bir parçasını Saga'ya dokunduğum zamanki gibi hiç kıpırdatmamıştı.

Bana dehşetle bakmadan önce, benim gibi o gözlerde de şehvet ya da daha derin bir şey yaşıyordu.

Yol söğüt gölgesinin altında kıvrıldığında, ağaçlar kabukları gece yarısı gökyüzüne benzeyene kadar karardı ve yapraklar deniz mavisi ile yaprak dökmeyen yeşilin garip bir karışımıydı. Sis, denizden gelen alçak bir fırtına gibi köklerin etrafında dönüyordu ve patikadaki bir yarıktaki ıslak bir kayanın üzerine oturmuş kurt gibi bir fae vardı.

Dudakları siyaha boyanmıştı; kulakları tel tel tüylerle kaplıydı. Sırtışı geniş ve dişlekti. Beni her zaman endişelendiren şey belindeki sivri deniz baltası değil, sivri tırnaklarının tırtıklı kenarlarıydı.

"Günaydın Ulv," dedim. Bu, kapı bekçisiyle ilk konuşmam değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, acımasız olduğundan daha kurnazdı ve Ulv tanrılardan daha yaşlı olmalıydı. Yüzü dönmekten çatlamamıştı ama sırtı, üzerinde oturduğu kayanın ikizi çuval bezinden pelerininin altına gömülmüş gibi kamburlaşmıştı.

"Elçi geri döndü," dedi Ulv, sesi sanki uzun bir mesafe koşmuş gibi kısıktı. "Yılan oyunlarımızı oynamaya mı geldin?"

"Korkarım buraya doğrudan muhteşem lordunuz ve leydinizle konuşmak için geldik Ulv." Adaları ilk ziyaret ettiğimde öğrendiğim bir şey de yılan halkının kibrini okşamaktı. Toprakla olan bağlantıları nedeniyle kendilerini gerçek fae halkı olarak görüyorlardı. Büyü, zorlama ve şenlik için yaşıyorlardı. Oyunlar oynuyor, iğrenç derecede tatlı meyveler yiyor ve ayak parmakları kırılana kadar dans ediyorlardı.

"Ah, kılıçlarımız ve çalılarımızla ine giriş mi?" Ulv kayadan aşağı kaydı. Ağır botları yere değdiği anda, ayakta durmanın gücü ciğerlerine bir efor dalgası göndermiş gibi öksürdü. Öksürük geçtikten sonra, siyah dudaklarındaki tükürükleri silmek için yün kolunun arkasını kullandı. "Kuralları biliyorsun o zaman?"

İnleme isteğimle savaştım. Hileler. Entrikalar. Yılan halkı korkunç derecede rahatsız edici olabilirdi. Başımı salladım. "Daha önce de oynamıştım ama keşke Lord Hawthorne ya da Leydi Yarrow ziyaret ettiğim diğer birçok zamanı da göz önünde bulundurup bilmecelerden vazgeçselerdi. Korkarım bu ziyaret için zamanımız oldukça kısıtlı."

Ulv dişleri parlayarak alay etti. "Oyna ya da oynama. Bu senin alacağın bir risk."

"Tamam." Parmaklarımı salladım. Hawthorne insanların onun sarayına girdikleri için kendilerini ayrıcalıklı hissetmelerini isterdi. Risk almak için yaşar, oynadığı oyunların diğer insanlarda yarattığı ter, kalp çarpıntısı ve solgun korkunun en büyük eğlencelerden biri olduğunu düşünürdü.

Oyununda başarısız olurlarsa, ayak parmaklarının veya kulaklarının uçları için iyi bitmedi.

Ulv çömeldi ve kelimeleri yüksek sesle söylerken bilmecenin sembollerini balçıklı toprağa yazmaya başladı. "Doğru cevap verirsen kazanırsın. Beni verene kadar tutamazsın. Neyim ben?"

Yeni elçi olarak yaklaşık üç tur önce Bracken'ın yardımıyla Yılanlar Divanı'nı incelemiştim. Tüm fae'lerle barış yapmak için gönderilmiştim; Kral Valen adına konuşacaktım. Benim için bu, her bir sarayda nasıl barış içinde yaşanacağını bilmek anlamına geliyordu. Kan Fae'lerine karşı büyük bir önyargım vardı ama bunun sona erdiğini umuyordum. Ama Yılanlar Divanı'na gelince, Ulv hakkında eğitim almıştım.

Kapı bekçisiydi ve eski tarihlerden çok sayıda bilmece öğrenmişti.

Düşüncelerimi seçenekler arasında döndürmem birkaç dakikamı aldı ama oldukça basit bir şaka teklif etmişti.

"Doğru yanıtın *kişinin sözü* olduğuna inanıyorum."

"Kesin mi?" Ulv gür kaşlarından birini kaldırdı.

Kibirli bir dokunuş olduğunu umduğum bir şekilde sııttım. "Kesinlikle."

Kapı bekçisi derin bir selam vererek kollarını açtı. "Giriş izni verildi."

Kayanın arkasında hafif, yaldızlı bir ışıltı kalın bir meşe ağacından aşağıya yağıyordu, ta ki göz alıcı dallar bükülüp uzun bir kemere dönüşene kadar. Sisin içinde bir yerlerde Hawthorne'un ininden gelen neşeli ud ve davul sesleri ağaçların arasından süzülüyordu.

Arkamı döndüm ve Saga'nın bilmecesini almasını bekledim. Ulv güzel kadınlara daha kolay davranmasıyla ünlüydü ve bunu ona asla söylemem ama Saga kendi çapında zekiydi.

Ama Ulv ona bir bilmece vermedi. Bana ilerlememi işaret etti, çoktan pençeli parmaklarını oynatarak büyülü kemeri kapatmıştı.

"Kadın benimle birlikte," dedim.

Ulv geniş burun deliklerinden uzun bir nefes çekti. "Benim şanlı lordum hainleri hoş karşılamaz. Aslında, birkaç parça et kemirmemi tercih eder." Kapı bekçisi dişlerini sıkı.

Saga gözlerini kıstı. "Ben hain değilim, seni ahmak."

Ulv karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bunu o pis kokulu Doğu kıyılarında katletmeye çalıştığın Yüce Kral'a anlat."

"Orada mıydın, yaratık? Kılıcını kaldırdın mı, yoksa lordun ve leydinle oturup izledin mi, kimin düşeceğine dair bahse mi girdin?"

Saga'nın sesi kinle doluydu, ama sesinin altında son günlerde alıştığım bir acı vardı. Her zaman için bir hain olarak lanetlenecek gibi görünüyordu. Hikâyesinde daha fazlası olmalıydı, Bracken yerine Astrid'in yanında durmasının sebeplerinden daha fazlası. Sakladığı sırların, karşıt taraflarda durduğumuz savaşlardaki rolüyle bağlantılı olduğundan emindim.

Sofia ve kral onun bana bağlanma cezasından memnun görünüyorlardı ama diğer fae'ler bunun üstesinden gelemediler. Astrid'e ipekler, satenler ve Borough'da kendi kanayan kanadını verirken Saga'ya eziyet ettiler.

"Tarafsız bir parti sadece tarafsızdır," diye homurdandı Ulv. "Biz savaşmadık ama ihanet de etmedik."

Başkaları acı çekerken inançlarının temelinde asla sağlam durmamak korkaklığın en güçlü göstergesiydi.

"Şimdi söyle bana güzelim, önce nereyi ısırayım?" Ulv benekli dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Saga karşılık vermek için ağzını açtı. Hırlamaya devam ederse ine asla giremeyecektik, ama söylediği şey meşgul sözlerimi bile durdurdu.

"Lord Hawthorne'un yaklaşık yüz yıl önce ininin üzerine yerleştirdiği iki kalp yasası uyarınca girişime izin verilmeyemez."

Ulv'un gözleri kısıldı ama Saga'ya değil bana bir bakış attı. "İki kalp mi? Bana ikinizin-"

"Evet." Saga çenesini kaldırdı. "Yılan yasalarına göre, sevgilim izinli olduğu için benim de girmeme izin var."

BÖLÜM 29
TUTSAK

T kalplerin kanunu. Böyle bir uyarıya her zaman gülmüşümdür. Şimdi burada bu yasaya sığınma talebinde bulunuyordum.

Ne düşünüyordum ki? Hawthorne eşine ve leydisine delicesine aşık olduğunda, kapılarının her zaman gerçek aşıklara açık olmasını istemişti. Yeminli, sadık, eş ya da sadece Yarrow'a bağlandığı gibi birbirlerine pervasızca bağlanmış, fark etmezdi.

Bu saçma bir yasaydı ama orman fae'leri beni reddedemezdi. Ari'nin kalbimin ışığı, her gün doğumunda nefes alma sebebim olduğu inancıyla değil.

Ari'nin bu fikre karşı çıkmasını, belki de hiç düşünmeden kabul etmesini bekliyordum ama sessizliğe gömüleceğini tahmin etmemiştim.

"Eee?" Ulv tersledi, bugün kalçamdan bir ısırık alamayacağı için hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Kalbin onsuz kırılıyor mu?"

Ari önce Ulv'a, sonra bana göz kırptı. Bakışlarımı genişlettim, bu onun da benimle birlikte kanaması için bir işaretti. Ağzı, dili ve o tehlikeli elleri vücudumda gezindikten sonra, yalanımı kabul ederek varlığımı kolaylaştırmasının o kadar da zor olmayacağını umuyordum.

En az on nefes boyunca durakladı. Beni reddetmeyi mi düşünüyordu? Ulv'un damak tadına uygun bir lezzet olmam için beni burada mı bırakacaktı?

Sonra, içimi sıkkan o hain sırtış yüzüne yayıldı. "Ulv, sevgilim yanımda olmadıkça nefes alamıyorum."

Ari bir kolunu belime doladı ve bedenimi onunkiyle aynı hizaya çekti. Benim için bu kadar mükemmel kalıplanmış hissetmemeliydi.

Ari'nin dudakları kulağıma yaklaştığında damarlarımda bir ürperti dolaştı. "Çok zekice, ama burada liderlik etmen gerekecek. Bana ne kadar düşkün bir sevgili olduğumu göster."

"Üzerine titreyebileceğini sanmıyorum," diye tısladım.

Ari sırtıttı ama Ulv homurdanıp bizi kemerli geçide götürürken kolunu bana dolamaya devam etti. Birkaç adım geride durduk, seslerimiz kısıktı.

Ari bana, "Ben aşıkların en delisi olurum," dedi. "Sen sadece tadına baktın."

Kaşlarımı çattım. "Evet, şimdi de seni serbest bırakmadan bıraktığım için beni cezalandıracaksın."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü ve yüzüm yaz güneşinden yapılmış gibi yandı.

Yürümeyi bıraktı. Ari tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Bunu duy, Saga. Senin içinde olabilirim ve eğer gitmemi istersen giderim."

"Tanrılar, Ari." Boğazım kurudu, kelimelerle değil ama elimde tuttuğum uzunluğuyla beni dolduracağı düşüncesiyle. Korkunç, pervasız ve lezzetli bir şekilde baştan çıkarıcı bir düşünceydi.

"Yatağıma girersen böyle diyeceksin." Göz kırptı ve gitmeme izin verdi. "Ama ben isteksizleri yatağa atmam ve kadınları sesleri var diye cezalandırmam. Gidelim mi?"

Bir kolunu açarak önünden yürümemi işaret etti. Tanrı aşkına, ellerimin nasıl titrediğini görmemesini umuyordum.

"Ekträ!" Ulv geniş bir dönemeçte bağırdı. "Yolun geri kalanında onlara rehberlik et."

Yakındaki bir ağacın bükülmüş gövdesi çatırdayıp parçalanınca irkildim ve kabuk gibi derisi olan bir fae esneyerek gövdesini soydu.

Gözleri sızan bal rengindeydi ve saçları bana sonbahardaki meşe yapraklarını hatırlatıyordu. "Hoş geldiniz..." Sesi tizdi ve ilk kelime başka bir esnemenin içine gömüldü. "Özür dilerim.

Yaldızlı Orman'a, Lordumuz ve Leydimizin göz kamaştırıcı şehri Skog'a geçiş yoluna hoş geldiniz."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım ama burada bir güzellik vardı. Yaldızlı Orman'ın adı doğruydu. Güneş ışığının ağaçların arasından süzülüşü sarhoş ediciydi. Yeni yolumuz, yüksek meşe ve ince beyaz kavak ağaçlarından oluşan eğri büğrü bir gölgelik altında gölgeleniyordu. Söğütler sarmaşıklar ve yapraklardan oluşan perdeler oluşturarak bataklıkları görüntüden koruyor, yaprak dökmeyen ağaçlar ve ladinler ise sessiz nöbetçiler olarak yolumuzu gözlüyordu.

Orman fae'sinin arkasında adil bir hızda ilerledik.

"Burada liderlik etmeyi unutma," diye fısıldadı Ari. "Bu yeni gelişme oyununda görmediğim bir dönemeç."

"Düşünmedim," diye itiraf ettim. "Ulv'un kemiklerimi kemirmesini engellemek için yasayı kullandım. Okuyacak bir şey yok Büyükelçi."

"Ah." Ari başını salladı. "Yani, bunun dün gece ellerinin pantolonumun içinde olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmemeliyim, öyle mi?"

Yüzümü Gorm'un kaplıcalarından birine daldırса daha iyi olurdu. Derim kemiklerimden sıyrılıyormuş gibi yakıcı bir karıncalanma hissettim. "*Ari.*"

"Ne? Olanlar hakkında utanılacak bir şey yok, Saga. Sadece neden sona erdiğini anlamak için bekliyorum."

Gözlerimi kapattım, ani duraklamanın Ari'yle hiçbir ilgisi olmadığını nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Onu istiyordum, lanet olsun, onu istiyordum. Bütün gece onu bir canavar olarak hayal etmeye çalıştım ama böyle bir fikrin aklımda kalmasına ne kadar uzun süre izin verirsem, o kadar az olası görünüyordu.

O elleriyle bana şiddet uygulamak için her türlü fırsatı yakalamıştı ve bana karşı parmağını bile kıpırdatmamıştı. Paniğim bu işin dışında kalsaydı, o ellerin etime ve bedenime hayal bile edemeyeceğim inanılmaz şeyler yapacağından çok az şüphem vardı.

Ari elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü.

"Ama," dedi usulca, "senden bir söz çıkana kadar varsayımlarımın içinde bekleyeceğim. Konuşmak istemediğiniz hiçbir şeyi size söyletmeyeceğim, ama yalan söyleyip başka bir fırsat çıkmasını ummadığımı da söylemeyeceğim."

Gözlerimi kırıştırdım, adımlarımı durdurdum. "Yine mi istiyorsun?" "Evet."

Doğrudan. Açık. Ari'nin genelde olmadığı şeyler.

"Ari," dedim, sesimde utanç verici bir çatlak vardı. "Benim hakkımda seni çok farklı hissettirecek şeyler var. Bana dokunmak istemezsin."

"Biliyorum, ama bana aksini söyleme çabanı takdir ediyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Gözlerinize tiksinti ve küçümseme getirecek parçalarım olmadığını düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

"Ben senin için tehlikeliyim."

"Buna inanıyorum," dedi. "Ve sana söyledim, bana yakınlaşanlar, bu onların zararına olur. Yine de bencil bir piçim ben, tatlı tehdit." Ari bir parmağıyla yüzünün yan tarafını okşadı. "Ne istediğimi inkâr edemem. Ama dediğim gibi, istemeyeni almam."

Ektrâ gıcırdayan boğazını temizledi. "Geliyor musunuz? Yüce lordumuzu ve onun güzel leydisini bekletmek biraz kabalık olur."

Hawthorne ve Yarrow'un burada olduğumuzu bildiklerinden bile şüpheliydim ama Ari bir sonraki nefesinde diplomatik sırtışını takınmıştı. "Çok haklısın. Beni affet, ellerimi aşkımdan uzak tutamıyorum."

Patika ormanın içinden kıvrımlı ve eğimli bir şekilde geçiyordu. Yorucu bir yürüyüş değildi. Sanki ağaçların büyüğü bir hoşnutluk hissi yaratmış gibi, yılanların bizden istediği görevlerden kurtulmak için acele etmemiz gerektiğine dair önceki aciliyetin hiçbirini fark etmedim.

Müziğin sesi yükseldiğinde Ektrâ keskin bir dönüş yaparak kıvrık dallar ve ağaçlardan oluşan dar bir geçide girdi.

On adım sonra tünel yumuşak otlarla kaplı küçük bir vadiye, koyu renkli nehir taşlarının üzerinden akan ve küçük bir şelalenin üzerinden kristal bir kuyuya dökülen bir dereye açılıyordu. Güneş sinekleri fenerleri aydınlatıyor ve kağıt inceliğindeki güveler açık çiçeklerin üzerinde kanat çırpıyordu. Pembeler ve yeşiller içinde uçuşan kelebekler yüzümün önünden geçti. Onları uzaklaştırdım.

Bir serçe kadar küçük birkaç peri kanatlarını burnumun dibinde mırıldanıyor, gıcırıyor ve kabalığımdan dolayı beni öyle bir azarlıyorlardı ki küçük seslerini zorlukla seçebiliyordum. Yeterince güçlü bir nefes üfledim, rüzgâr kanatlarını yakaladı ve perileri uzağa fırlattı.

Ari kıkırdadı. "Evcil hayvanlarına dikkat et, Saga."

En tepedeki tepecikte yosun tutmuş tahtalar ve eflatun örtülü kapılardan oluşan uzun bir yapı vardı. Yılan sarayının çatısı üçgen şeklindeydi ve kenarları pürüzsüz kiraz ağacından yapılmış ağır çıtalarla kaplıydı. Sarayın etrafını çevreleyen çok sayıda ağaç, evin sanki gövdelerin içine inşa edilmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Etrafta daha küçük konutlar vardı. Taş evler; çimen kulübeler; çimenli tepelerin içine doğru inşa edilmiş evler; ağaçların tepesinde tahta zeminli evler vardı.

"Biz yılan halkı size Bal Şenliği'ne hoş geldiniz diyoruz." Ektrâ belinden eğildi ve bizi bir tepenin kenarına inşa edilmiş ahşap bir merdivenin başına götürdü.

"Bal Ayini nedir?" Ari sordu.

Ağaç perisi yapraklı kaşlarını kaldırdı. "Bu bir cümbüş."

"Ne kadar aptalım," dedi Ari. "Bunu isminden anlamalıydım."

Ektrâ sanki tüm yanlış anlaşılmalara resmen ortadan kalkmış gibi başını salladığında gülmemek için yanağımı ısırdım. Yılanlar Divanı'nın kutlama yapmak için bir nedene ihtiyacı yoktu. Neredeyse her gün kutlama yapıyorlardı.

Bal Şenliği sadece başka bir adı olan başka bir şenlikti. Yarınki şenliğin Gökyüzü Şenliği ya da Kurbağalar Şenliği gibi bir şey olabileceğini tahmin ediyorum.

Şarap döküldüğü ve müzik devam ettiği sürece bu insanlar için pek bir önemi yoktu.

Avlunun ortasında yeşil örtülerle kaplı, pirinç kadehler ve boynuzlarla süslenmiş uzun bir masa vardı. Halk şekerli kreması olan tatlı pastaları yiyordu; tuzlu otlar balık ve yılan balığı tabaklarını süslüyordu ve masanın başında iki tane abartılı sandalye vardı. Koltukların arkalıkları Ari artı iki kafa yüksekliğindeydi ve tepelerinde taç oymaları vardı.

Sol koltuktaki adam ayağa kalktı. Başlığı güllerden, sarmaşıklardan ve cilalı dallardan yapılmıştı. Hawthorne'un kesilmiş ve altınla tozlanmış bir sakalı vardı. Kulakları sivri uçlarından loblarına kadar delinmişti ve gözleri kalın sürmelerle kaplıydı. Omuzlarındaki pelerin

meyve suyu sıkılmış erik gibi zengin bir mora boyanmış ve yumuşak kadife ve satenden yapılmıştı.

Yanında Yarrow vardı. Yılanlı kadının tacı da kocasınınkiyle aynıydı ama birkaç zambak eklenmişti. Toprak rengi kahverengi saçlarını başının tepesinde bir kuş yuvası gibi örmüştü. Gözleri dudaklarındaki ışıltı kadar altın rengindeydi ve bir baykuş gibi iriydi.

Bir elini yuvarlak karnına, diğerini kocasının koluna dayamıştı, sanki Hawthorne'a bir an bile dokunmamak onu toza çevirecekmiş gibi.

Lord Hawthorne elini kaldırdı ve müzik bir anda kesildi. "Bizi kim davet ediyor, Ekträ?"

Ağaç fae tekrar eğildi. "Kalpler ülkesinin yüksek saraylarından, Kuzey Etta Krallığı'nın hizmetkârı Büyükelçi Ari Sekundär ve ... onun kölesi ve yeni aşkı bize katıldı."

Ah. Bir ismi hak etmedim.

"Yeni bir aşk." Yarrow nefesini tuttu ve elini kalbine bastırdı, gözlerinde büyük, cam gibi yaşlar vardı. Hawthorne, kızın parmak eklemlerini şiddetle dudaklarına bastırduğunda onu yutmaya hazır görünüyordu.

"Sevindirici şeyler, ışığım. Gerçekten sevindirici şeyler." Gözlerini Yarrow'dan ayırdı ve bize gülümsedi. "Masamıza yeni yüzler alacağız. Her zaman, her zaman."

Hawthorne neşeli bir kahkaha atarak bizi eğlenceye davet etti ve müzik, dans ve sohbet yeniden başladı. Dansçıların ve kahkahaların arasına sokulduk ve Yarrow ile Hawthorne'un yanına yerleştirildik.

Yılanlar Divanı'yla hiç yakından ilgilenmemiştim ve liderleri sadece Kalpler Divanı'nda konseye katıldıklarında uzaktan görmüştüm. Masada çok sayıda çocukları oturuyordu. Hepsinin adını bilmiyordum ama yılan lordu ve leydisinin kayda değer bir serveti vardı. Çoğu aile en fazla üç çocuktan oluşurdu. Civanperçemi on üçüncü çocuğa sahipti.

Gelecek turda on dördüncüsü bu saatte teslim edilirse hiç şaşırmam.

Onların devasa varis havuzunda gerçekten tanıdığım tek yüz Magus'tu. Lord Gorm'un aşçıları onu dal prensi olarak tanımlıyorlardı ve çok da haksız sayılmazlardı. Magus babasının sağ kolunda oturuyordu ama kemiklerinde o kadar az et vardı ki bana yukarıdaki ağaçların cılız dallarını hatırlatıyordu. Saçları altın kurdeleler gibi bukleler halindeydi. Kulakları Hawthorne'ununki gibi delikti ama parmakları Civanperçemi gibi dardı.

Magus'un gözlerinde yarıklar, gerçek bir yılan bakışı ve göğüslerime pervasızca bakarken sinsi bir sırıtış vardı.

Ari fark etti. Büyükelçinin çocuksu varisin şehvetine gülebileceğini düşünmüştüm ama gözleri karardı. "Başka bir adamın sevgilisine aval aval bakmak geleceğin liderine yakışmaz."

Hawthorne gözlerini oğluna dikti ve masanın üzerindeki kamaşa bir tokat attı. "Tanrılar adına, evlat. Sana hiçbir şey öğretmedim mi? Bir kalbin ışığı, ona sahip olan kişi tarafından yutulmalıdır, başka hiç kimse tarafından değil. Senin gözlerini oymalıyım."

Yarrow ıslak yanaklarını kuruladı. "Magus," diye inledi. "Bu annenin kalbini kırıyor. Aptal bir çocuğun annene böyle bakmasını nasıl karşılırsın? Babanın ne yapmasını beklerdin?"

Çok *dramatiklerdi*.

"Bağışlayın Maj," dedi Magus koltuğuna tembelce çökerken. Belli ki ailesinin gösterişine alışkındı. "Ben sadece senin ve babam gibi bir aşk arıyorum. Güzel bir yüz gördüğümde bakmamak elde değil."

"Onun yüzüne baktığını görmedim," diye homurdandı Ari ama masanın altından kalçasını çimdiklediğinde hırıltısını kesti.

"Yabancı büyükelçinin sevgilisi," dedi Hawthorne sevinçle. "Duymamıştım ve saray politikasına oldukça meraklı olduğumu düşünmeye meyilliyim."

"Aniden oldu Lordum," dedi Ari. Bana aşırı bir özelemlerle baktı. "Süpürdü

ayaklarım yerden kesildi. Eminim anlıyorsunuzdur. Kalbin şarkısı söylediğinde, inkar edilemez ya da ertelenemez." "İyi konuştun," diye övdü Hawthorne. "Ben de kendi adıma yemin etmek için beklemeye dayanamazdım.

Civanperçemi."

Yarrow elini Hawthorne'un omzunda gezdirerek, "Bu duygu paylaşıyor, aşkım," dedi.

Karısına bakmak için durakladı. Öyle bir sıcaklık, öyle bir tutku vardı ki, sayısız gözün izlemesine rağmen onu masaya yatırıp yatırmayacağını merak ettim. Hawthorne gözlerini kırıştırarak Ari'ye döndü. "Sizi sarayımızda ağırlamak büyük bir zevk. Kuzey'deki dostlarımız için ne yapabiliriz?"

Arkadaş liberal bir terimdi. Yılanlar Divanı, savaşları bir tabak tatlı ve birayla izlemekle ünlüydü. Onlar aptaldı, ama sinsi aptallar.

"Bunların hiçbirisi yok," dedi Yarrow. "Masada iş konuşmak yok. Eğer bir işleri varsa, o zaman önce eğlenmeleri gerekir."

"Kusura bakmayın Leydim," dedim, "ama zaman açısından hassas-"

Hawthorne karanlık bir bakışla, "Leydi Yarrow iyi konuştu," diyerek sözümü kesti. "Yiyeceğiz, içeceğiz, sonra konuşacağız. Belki büyükelçi sevgilisinin oğlumla dans etmesine izin verir."

Magus muzipçe sırıttı ama Ari beni yine şaşkına çevirdi. Daha önce gülüp utancımı eğlence olarak kullanırken, böğürtlen şarabından bir yudum aldı ve bana baktı. "Saga dans etmek isterse dans edebilir. Eğer istemiyorsa, o zaman yalnız bırakılacak ve daha fazla rahatsız edilmeyecek."

Bir anlık kızgınlık Hawthorne'un gözlerini yarım nefesliğine kapattı. Çok geçmeden tekrar sırtıtmaya ve gülmeye başladı. Magus sonunda pes etti ve kıvrak ozanlardan biriyle dans etmek için masadan ayrıldı; boynuna kurt dişleri dolanmış ve ayakları vücuduna göre çok büyük olan bir çocuğu bu.

Bazı saraylılar başımıza meşe yaprakları ve çiçek çemberleri taktı. Ari birkaç huldra tarafından yaltaklandı ama hiçbir zaman onların şehvet cazibesine kapılmadı. Hawthorne'un buna izin vermesi garipti, sanki büyükelçiyi test ediyordu. Ama daha da tuhafı işe yaramamasıydı. Huldra şehveti kalpleri değiştirirdi... kalp başka biri tarafından alınmadıkça.

Bana karşı fiziksel çekimden daha derin duygular hissettiğini düşünmek aptalcaydı. Bu fikrin kendi kalbimi zedelemek için büyük bir girişimde bulunmasından nefret ediyordum.

Hawthorne Yarrow'un elini tutup masadan kalktığı anda, güneş batmaya başlarken fenerler parlıyordu. Hawthorne başını sallayarak, lord ve leydi için bir şezlongun yerleştirildiği ısıtılı sarmaşık gölgelik altında kendisine katılmamızı işaret etti.

Burası sefahatin bir kenarındaydı ve konuşmamız için bize biraz sessizlik sağlıyordu.

Hawthorne önce iç çekerek oturdu, sonra karısını yanına kıvrılmaya teşvik etti, böylece ellerini yavaşça şişmiş karnının üzerinde gezdirebilecekti.

"Çok içtik, çok güldük." Hawthorne gümüş bir kadehi dudaklarına götürdü. "Sanırım daha havalı tartışmalar yapmamız için yeterince zaman geçti, Büyükelçi. Sizin için ne yapabiliriz?"

"Büyükelçilerin kendi toprakları için yaptıkları gibi," dedi Ari, diğer saray liderlerinden gelen mektupları çantasından çıkarırken. "Uzak topraklarda barışı korumaya çalışıyoruz. Adalardaki çeşitli mahkemelerde görev yapan dostlarınızın talebi üzerine geldik."

Hawthorne inledi. "Kan mahkemesi bile mi? Gorm, biliyorsun, nasıl gülüneceğini bile bilmiyor. Bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Ari, "Sizin çarpıcı canlılığınızı paylaşmıyor," dedi.

Ağzımın kenarında bir sırıtış belirdi. Büyükelçi hakkında pek çok şey düşünmüştüm ama adam görevinde oldukça yetenekliydi. Doğu'daki insanlarla nasıl konuşacağını biliyordu ve görünüşe göre Güney'deki tüm saraylarla da.

"Yine de," diye devam etti Ari, "Lord Gorm sahip olunması gereken güçlü bir müttefik, tıpkı Yüce Kral gibi. Her ikisinin de

Elimizde tutmaya büyük ilgi duyduğumuz bir eşya hakkında onlar adına konuşmamı talep etti. Eminim Kalpler Sarayı'nda yaşanan felaketi duymuşsunuzdur. Fae halkı öfke içinde cesaretlendi."

Hawthorne kadehini ağzına götürerek, "Tanrı'nın cezası haberler bize ancak dört gece önce ulaştı," dedi. "Korkunç. Kendi halkımızdan bazıları Kalpler Sarayı'nı ziyaret ediyordu ve onlara musallat olan şeyin sınırlarımıza girmesinden korktuğumuz için girişlerine izin veremiyoruz."

"Akıllıca," dedi Ari ve bunda ciddiydi. "Elinizde onu yenmemize yardımcı olabilecek bir eşya olduğuna inanıyoruz."

"Gerçekten mi?" Hawthorne muzipçe sırıttı. Dostları için duyduğu endişe yerini her zaman üstün olma arzusuna bıraktı. "Sarayım her zaman adaların hizmetindedir. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bu açıklamaya yardımcı olabilir." Ari, Hawthorne'a Bjorn'dan gelen ticaret mektubunu uzattı, ardından lord ve leydinin her kelimeyi en az beş kez okumasını bekledi.

Bize döndüğünde Hawthorne'un gözleri kararmıştı. Önce Ari'yi, sonra da beni daha sert bir dikkatle inceledi.

"Bunu gerçek olarak kabul etmeli ve sarayımızdan geçen paha biçilmez bir yadigardan vazgeçmeli miyiz?"

Kemerimdeki keseden sarılı yüzüğü çıkardım. "Gorm zaten bir tane teslim etti. Eğer seninki de kan sarayına benziyorsa, kader izin vermedikçe alınamayacağını biliyorsun."

Yarrow kıs kıs güldü. "Ah, ama kader garip, sevgili çocuğum. İkinci parça için yeni kurallar var. Kocam seni sorgulamakla akıllılık etmiş. Yadigârı görmene izin vermeden önce, burada Gönül Sarayı'nda yayılanlar gibi karanlık bir büyü'nün etkisi altında olmadığından emin olmalıyız derim."

"Boğazınızı sıkmadığınızı görüyorsunuz," diye homurdandı Ari.

Hawthorne, "Evet ama siz bizim tarihimizi bilmiyorsunuz Büyükelçi," dedi. "Bu tür yolsuzluklar adalarda yeni değil. Daha önce de oldu. Karanlık büyü'nün zihni doğru olmayan şeylere inanmaya yöneltme gibi bir özelliği vardır."

"Ne yapmamızı isterdin?"

Yarrow bir elini kaldırarak bizi susturdu. Şezlongun altından küçük, çuval bezinden bir çanta çıkardı. Ellerini süslü bir şekilde sallayarak içindekileri yere attı. Bir yüzüne rünler kazınmış tahta parçalarından başka bir şey değildi.

"Karım," dedi Hawthorne. "Kendisi büyücü soyundandır. Ormanın kadim büyücüleri.

Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecektir."

Şimdi Yarrow'un odun yongalarını etkilememiz gerekiyordu. Ben kantrip büyüsüne, kanda doğan büyü ya da sihir kadar derinden inanmıyordum. Bana göre bunlar genellikle hilelere ve ticaret meydanlarında dolandırıcılar tarafından oynanan oyunlara dönüşüyordu.

Uzun bir aradan sonra Yarrow ayağa kalktı, bir eli karnının üzerinde, gözleri benim üzerimdeydi. "Gölgede kalmışsın, canım. Sen net bir şekilde görene kadar devam etmeyeceğiz, yoksa bunun gerçekten gitmek istediğin yol olup olmadığını nasıl bileceksin?"

"Leydi Yarrow, ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Hawthorne içini çekti ve Yarrow'un bir elindeki beş parmak ucuna da birer öpücük kondurdu. "Karım olağanüstü biri, değil mi? Rünler konuştu."

"Ne konuştunuz?" Ari'nin sesi alçaktı. "Ona hiçbir şey yapmıyorsun."

"Kendi isteği dışında değil," dedi Yarrow tatlı bir sesle. "Ama karanlık olabilecek anları daha net görmek isterse, ona yardımcı olabilirim."

"Neden bahsediyor bu?" Ari bana sordu.

Yutkundum. "Sanırım bazı anıları kastediyor. Geçmişimde tam olarak hatırlamadığım şeyler var. İsteyerek ya da istemeyerek."

Çenesi gerildi ve gözlerini Yarrow'a dikti. "Onu zihninin koruyor olabileceği herhangi bir şeyi yeniden yaşamaya zorlayamazsın. Bunu pek çok savaşta gördüm, savaşçılar dehşet anlarını karartır. Onu bunları ortaya çıkarmaya zorlayamazsın."

Sanki söylediğinden daha fazlasını biliyor gibiydi. Eğer Yarrow gözlerimin üzerindeki gölgeleri kaldırabilseydi, tek gölge beni inciten adamla ilgiliydi. Ama her şeyi bilmek bizi kan tüyünü bulmaya yaklaştıracaksa, bu riske değirdi.

"Saga," diye fısıldadı Ari. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Leydi Yarrow'un sözlerinde bilgelik görüyorum. Bu yolculuk için, eğer bilirim, hazırlanabilirsem daha iyi olacak."

"Sizi temin ederim, ayin istilacı değil," dedi Yarrow. "Gel, sadece ben olacağım."

Ari'ye küçük bir baş selamı verdim. "Bence faydası olabilir."

"Dediğin gibi olsun." İkna olmuş görünmüyordu ama beni durdurmaya da çalışmadı.

Karısı beni götürürken Hawthorne biraz hırçın bir şekilde sırtıttığında kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına aldırmadan ayağa kalktım.

BÖLÜM 30

TUTSAK

("Bu fazla zaman almayacak," dedi Yarrow, tepelerden birinde kazılmış şirin bir konuta girdiğimizde.

İçerisi bana küçük bir eczaneyi hatırlattı. Yeşil ve mavi şişeler iksirler ve bitkilerle doluydu. Kirişlere kurutulmuş lavanta ve adaçayı asılmış. Ortada bir masa ve önünde balmumu mumu bulunan bir havan ve havaneli.

"Otur." Yarrow kürklerle kaplı bir sandalyeye otururken karnını tuttu. "Büyü ve eski rünler konusunda yetenekliyimdir. Bazıları bunu gerçek sihir olarak görmüyor; ben buna katılmıyorum."

Büyü ve bitki büyüsünün gerçek, zayıf ama gerçek olduğuna inanıyordum. Yine de Yılanlar Divanı'nda bol miktarda zehirli ot vardı. Yarrow'un ne planladığını bilmediğim zamanlarda kırılğan duyguları okşamak daha akıllıcaydı. "Rün ve bitki sanatından çok etkilendim. Çok bilinçli ölçümler gerektiriyor."

"Öyle. Ayınler karmaşık ve güçlüdür. Bu yeterince basit ama size karşı olan kalkan düşmek üzere. Hazır mısınız?"

Hayır. Değildim ama başımı salladım.

Yarrow uzun ilk parmağını harca batırarak uçlarını kırmızı bir boyayla boyadı. Sonra, avuç içlerimi kirişlere doğru çevirdi ve her birinin üzerine bir bilgi rune'u çizdi. Çalışırken nefesinin altında mırıldanıyor, otları ve çiçekleri öğütüyor, kaseyi bulanık kahverengi bir karışım doldurana kadar sıvılar ve tozlar döküyordu.

Yarrow parmak uçlarını tekrar suya daldırdı, sonra yüzümde gezdirdi, gözlerimi aşağı indirdi ve beni kapatmaya zorladı.

"Nornlar görmene izin versin."

Oda soğuktu, sanki sürekli bir kuzey rüzgârı esiyordu. Parmak uçlarımı kullanarak karanlık bir koridorda ilerledim. Dokunduğumda taş, bir nehir kayasının üzerindeki yosun gibi nemli ve sümüksüydü. Duvarlardan homurtular yükseliyordu. Sert, keskin, ölümcül.

Kalbim hızla çarparak onları takip ettim. Koridorun sonunda bir ışık titremesi oldu. Sesler daha da yükseldi. Virajı dönünce koridor taş bir kemere açıldı. Odanın zemini samanla kaplıydı ve ekşi bir ter ve sidik kokusu vardı. Pencereelerde parmaklıklar vardı ve

Dışarıdan bakıldığında odanın toprağa kazılmış olduğu anlaşıyordu. Duvarlar çamur, kil ve kaba tahta kalaslardan yapılmıştı.

Kemerin kenarına dokundum ve içeri baktım.

Kalbim karnıma fırladı. Bir adam sandalyeye bağlanmıştı. Uzuvarları uzun ve zayıftı, bir savaşçı yapısındaydı ve koyu renk saçları nemli bukleler halinde alnına dökülüyordu. Boynunun yan tarafında ince bir çizgi halinde kuzgun başı dövmesi vardı. Ama biliyordum, bir şekilde, tuniğinin altında bir kanadın göğsünün bir tarafına, sonra sırtına, diğer kanadın da omzuna işleneceğini biliyordum.

Kanlar içindeydi ve dövülmüştü ama kara gözleri nefretin ateşiyle canlıydı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Ne yaptığını gördün," diye tısladı bir kadın. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüş bir kadın belirdi. Zayıftı ve sade bir yün elbise giymişti. Sırtını bana döndüğü için yüzünü göremiyordum. "Kız kardeşimize ne yaptığını gördün."

"Gördüm."

Keskin bir nefes aldım. Sadece anılarımda gördüğüm bir yüz, kadının diğer tarafında belirdi. Riot. Kestane rengi saçları geriye toplanmış, başının yanları kırpılmış, kafa derisine ve boynuna rün dövmelemleri yapılmıştı. Sakalını her zaman keserdi ama bu gece dağınıktı. Kan lekeleri vardı.

Kardeşim de Ari gibi uzun boyluydu. Vücudu o kadar geniş değildi ama kendini eşsiz bir güçle taşıyordu.

Bir elinin tersiyle adamın yüzüne vurdu. Tutsağı öne doğru eğildiğinde, Riot onun çenesini kavradı. "Seni yok edeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Adam güldü, dişleri kanlıydı. "Deneyebilirsin ama benim gücüm de en az seninki kadar büyük artık."

Riot sırtıttı. Bunda nazik bir şey yoktu. "Sanırım sonunda kaderin kimi kayıracağını göreceğiz. Ama ben size ait olmayan gücü geri alacaksınız."

"Bunu yaparsan," diye hırladı mahkûm, "ne olacağını biliyorsun. Seni avlayacağım. Hepinizi avlayacağım. Hangi yüzü giydiğimi asla bilemeyeceksiniz."

Onu tanıyordum. Skald'ın dediği gibi, bir bakıma şekil değiştiren biriydi. Başkalarının benzerliğini çalabilen bir fae.

Cazibeyi çok ileri götürdü, cazibeyi başka bir şeye, karanlık bir şeye dönüştürdü.

Riot adamın kanlı saçlarını kavradı. "Deneyebilirsin, Davorin."

Donup kaldım. *Davorin*.

Anılar, savaş alanındaki iki ordu gibi kafamın içine doldu. Biri güzel anları, kahkahaları, kardeşimin en iyi arkadaşına aşık olduğumdan emin olduğum anları barındırıyordu. Çok yakışıklı, çok çekici biriydi. Savaş stratejisini biliyordu, sadıktı, vücudu taş gibiydi. Saraylılar onun üzerinde örtü gibi asılı dururdu ama koridorun öbür ucundan hep bana bakardı.

Ağzının köşesinde her zaman bir gülümseme vardı. Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi.

Sonra, diğer tarafta, diğer her şeyi hatırladım. İyiliği lekeleyen tüm lekeleri. Zalimliği, tenimi acıtan elleri, sadakatimi test etmek için beni kırma arzusu. Beni tüm haysiyetimden mahrum bırakmaktan zevk alış.

Kalbimi bir canavara vermiştim.

"Anneli." Riot kadınla yüzleşti. "Yazılı mı?"

Kadın başını salladı. "Onun kaderi mühürlendi. Bir beladan başka bir şey olmayacaksın, Davorin. Gücü olmayan bir gölge."

"Olmadığım sürece, *Kraliçem*," dedi gülerek. "Yaptığınız her şey geçicidir. Bana borçlu olduğunuz şeyi geri alacağım."

"O halde, anlayamayacağınız bir şekilde gizlendiğinden emin olacağım." Riot başka bir şey söylemedi

Davorin'in göğsüne bir bıçak saplamadan önce.

Çıglıklar tüyler ürperticiydi. Hiç dökmediğim yeni bir et tabakası gibi derime işliyorlardı. Kardeşimin elinin altında ışık parlıyordu. Davorin'in göğsünden kan fışkırıyordu. Boynundaki kuzgun izinin çizgileri, kanlı yara izlerine dönüşene kadar gümüş yıldız ışığı gibi görünüyordu.

Riot bıçağını geri çekip avucuna bir şey bıraktığında Davorin yere yığıldı. "Şafakta öleceksin *kardeşim*," dedi Riot, sert bir sesle.

"Bu hikâyenin beklediğin gibi gideceğini sanmıyorum." Davorin karanlık bir şekilde kıkırdadı, göğsü, boynu ve dudakları kan içindeydi. "Onun üzerindeki lanetin sona erdiğinde, benimki de sona erecek."

Gözleri gölgelerin içinde bana kilitlendiğinde yumuşak bir nefes verdim. Sanki beni doğrudan görebiliyormuş gibi.

Dudakları kıpırdadı ama ses kafamın içindeydi.

Küçük kuzgun, hatırlamanı bekledim. Senin bilgin benim gücüm. Sonunda her parça yerine oturdu. Doğru an geldiğinde, tekrar buluşacağız, aşkım.

Görüntü kaybolduğunda sandalyeden tökezleyerek kalktım. Yarrow biraz haince sırtıyor ve rün çiplerinden birini masaya vuruyordu.

"Ah, son ip de sonunda koptu," dedi Yarrow. "İpler mi?

Tanrılar, ne yaptınız siz!" diye bağırdım.

"Onu zayıflatan son gölgeyi de ortadan kaldırdım." Yarrow masasının üzerine eğildi ve kırmızı boyaya baktı. "Hâlâ atılması gereken adımlar var ama yol belirlendi. Şimdi ortaya çıkacak."

"Sen . . . onun adını bilmem gerektiğini biliyordun. Benim bilgim onun gücüdür. Bunu neden yaptın!"

"Savaş alanını düzleştirmek için." Yarrow sepetten yeni bir şişe seçti. "Kan varisi yadigâr için geri döndüğünde savaşın başlayacağı ama bunun varise avantaj sağlayacağı söylenirdi hep. Ne sıkıcı bir şey. Büyülerim büyüleri okur, canım. Lanetinle, geçmişinle, kalkanınla ilgili her ayrıntıyı gördüm. Skoru nasıl eşitleyeceğimi biliyordum."

"Diğer tarafta bir *canavar* varken neden skoru eşitleyesiniz ki?"

"Düşmanın bir canavar olduğunu düşünüyorsunuz, ama kesinlikle herkes öyle düşünmüyor. Bu, oyunu çok daha eğlenceli hale getirecek."

"Bu bir oyun değil!" Ona bağırdım. O sadece Davorin'i biliyordu, gücünü, gerçekte neler yapabileceğini değil. Ben biliyordum. Her şeyi biliyordum. Herhangi biri olabilirdi ve eğer gücü geri döndüyse, kardeşimin sürgünü sona erdiyse, dünyamızın sonu gelmişti.

Ari'ye ulaşmalıydım.

"Uh-uh." Yarrow kolumu kavradı. Parmaklarını tek tek kırmaya hazır bir şekilde ona doğru hamle yaptım ama yüzüme bir toz bulutu üfledi.

Öksürdüm ve boğuldum, geri çekildim.

"Bunu neden yaptığımı kimseye anlatmayacaksın." Tatlı tatlı gülümsedi ve keten bir bez alarak yüzümdeki ve avuçlarımdaki rünlerin boyasını sildi. "Oh, hadi ama. Bu kadar somurtkan görünme. Kader senden yanaysa korkacak bir şey yok. Eğer gerçekten zafere ulaşmak istiyorsan, o zaman yadigârı almak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Hâlâ küçük bir avantajın olacak."

"Size teşekkür etmeli miyim?"

"Benim için sakıncası yok."

Kadını katletmek için planlar yaptım. "Bizi yok edecek."

"O zaman sana düşen görevi yapmanı ve kayıp gücünü bulmanı öneririm, canım." Yumruklarımı sıkıtiğimde Yarrow kaşlarını çatı. "Görüyorum ki hâlâ benim tarafımı görmüyorsun."

"Adaları yok edebilecekken senin tarafını asla göremeyeceğim."

"Çok sinir bozucu." Yarrow içini çekti. "Pekâlâ, geri dönelim ve siz surat asarken diğey yarisını almak için ne gerektiğini açıklayalım."

Büyücü kulübesini terk ettiğimize onu öldürme dürtüsüyle savaştım. Yüzüme üflediğı tozdan mı, yoksa yılanlarla bir savaş başlatmayı düşünemeyecek kadar çıldırmış olmamdan mı bilinmez, botumdaki bıçağı uzanmadım.

Gölgeleğey dönene kadar mesafemi korudum. Ari ve Hawthorne boynuzlarından içiyor, ikisi de orada burada birkaç kelime söyleyerek cümbüşü izliyorlardı. Yaklaştığımızı duyan Ari omzunun üzerinden baktı.

Ayağı fırladı ve ben daha farkına bile varmadan ellerini üzerime koydu. "İyi misin?" "Hayır." Çenemi sıkı. Yarrow'un bunu neden yaptığını dair gerçeğı söyleyemezdim ama söylemeyi planlıyordum.

Yalnız kaldığımızda ona arkadaş olmadığını söyleyecektim. Her denemede dilimin ortasına yüzlerce iğney batıyormuş gibi hissediyordum. "Ama ben Hayatta kalacağım. Ne için geldiysek onu almalıyız, ne olursa olsun."

Utanmadan elini tuttu. Ari beni inceledi, yüzünde endişeli bir ifade vardı ama elini çekmedi. Avucumu avucunun içinde sıkı.

Karısını her şeyden çok yalayan ıslak bir öpücükle selamlayan Hawthorne'la yüzleştım. "Aile yadigârı. Ver onu." Sesim sert ve keskindi. Umurumda değildi.

Yarrow dudaklarını büzdü. "Ne kadar kötü bir davranış."

"Karımı gücendiriyorsun," dedi Hawthorne, parmaklarını onunkilere geçirerek. "Ve bu oyalanma beni rahatsız ediyor."

Ari kaşlarını kaldırdı, ağzının kenarında küçük bir sırıtma gizliydi. Onu eğlendirdiğimi bilmek beni biraz teselli etti.

Yarrow bakışlarını kocasına çevirdi. "Hawthorne."

Bir çocuk gibi davranıyordu ve alıp alan, alamadığında da kendi kılıcını çekecek gücü yokmuş gibi erkeğinin gücünün arkasına saklanan bir kadına sabrım yoktu.

Hawthorne onun yemini bir balığın oltayı yutması gibi yuttu ve sırtını dikleştirdi. "Büyükelçi-" "Ne söyleyeceğınızı biliyorum," dedi Ari, sesi sert ve talepkârdı. Lanet bir kral gibi. "Ama kabul ediyorum ki Saga ile. Oyalanacak vaktimiz yok. Hayatlar tehlikede."

Lord Hawthorne da en az Yarrow kadar oyunlardan hoşlanırdı ama o da bir liderdi. Yayılan her şeyin sarayını riske atabileceğini biliyordu. İç çekerek sezlongun arkasına yaslandı.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yadigâr için belirlenmiş bir görev var. Görev tamamlanmadan yadigâr verilemez. İstekli misiniz?"

"Her şeyi yaparız," dedim dişlerimin arasından.

Ari elimi sıkıca tuttu ve başını salladı. "Anlaştık."

Kan tüyü Riot'un Davorin'in göğsünden çıkardığı şeydi. Adaların gücü. Savaş Lordu'nun böyle bir gücü tekrar talep ederse her şeyi yok edeceğini biliyordum. Onun yerine benim almam gerekiyordu. Davorin'in kastettiğı anın bu olduğundan hiç şüphem yoktu, gücümü talep ettiğim an geri dönecekti.

Önce onun öldüğünden emin olmak için elimden geleni yapmalıydım. Kanayan tüy olmadan yapamayacağım bir şeydi bu. Kardeşimin onu nereye sakladığını bulmaktan başka çarem yoktu.

Gölgelelerdeki bir sesten önce ona ulaşmaktan başka çare yoktu.

"Yadigârın ikinci yarisını almak için, ikinci kalbin bir kalp yapması gerektiğı belirlendi."

Yemin. Sonsuz bir onur, sadakat ve bence daha da tatlı olması için aşk yemini." "İkinci kalp mi?" Ari ayaklarının üzerinde kaydı.

Alnımda ateş gibi bir sıcaklık belirdi. "I . . . İlk parçayı ben aldım ama bu yolculukta ikimiz varız."

"Ah." Ari'nin çenesi titredi ama zeki gülümsemesini zorladı. "Ben. Bu sadakat yeminini kime edeceğim?"

Hawthorne elini aramızda gezdirdi. "Onu talep etmeye gelen kişiye. Sevgili olduğunuza göre son derece basit. Hiç sorun olmaz."

Ari boğazını temizledi. Bana baktı. "Pekala. Saga, onurlu olacağıma yemin ederim-"

"Hayır, sevgili Büyükelçim." Hawthorne çenesini yumruğuna dayayarak kıkırdadı. "Bu bir biblo değil. Kan bağı olan bir varis için bırakılmış bir yadigâr."

Ari, "Evet, herkes bir kan varisinden bahsedip duruyor ve halihazırda birçok mahkeme varken bunu henüz tam olarak anlayabilmiş değilim," diye mırıldandı.

"Toprağın gücü için bir yadigâr," dedim, düşmüş bir kraliyet soyunun kanlı varisi olduğumu açıklamaya hazır değildim. Her seferinde bir şok. "Tüm anlamı bu ve Gorm bunun bize bunu nasıl iyileştireceğimizi gösterebileceğine inanıyor."

Hawthorne, "Bunu düşünmenin bir yolu da bu," dedi. "Ama bu güç tahtlar tarafından, taşlar tarafından kullanıldı. Kader armağanlarının en büyüğüydü. Böyle bir yadigâra sahip olmak gönülsüz bir yeminle yapılamaz. Boş bir düşünce gibi yapılmış bir yemin. Bu, bir insanın yapabileceği en gerçek yeminle alınmak üzere tasarlanmıştı. Bir ömürlük yemin."

Nefes alamıyordum. Başım dönüyordu. Parmak uçlarım karıncalanana kadar kan her uzvuma hızla hücum etti.

Ari de benim kadar donmuş görünüyordu. Sonunda gözlerini kırptırdı. "Siz . . . evlilik yemininden mi bahsediyoruz?"

Hawthorne bize sanki ikimiz de gördüğü en aptal insanlarmışız gibi baktı. "Elbette. Aile yadigârı yüzükler bir amaç içindir." Yarrow'a bir bakış atarak avucunu öptü. "İki aşkın kalplerini sonsuza dek birleştirmesi kadar derin başka bir yemin yoktur."

"Yemin etmenin pek çok yolu var," dedim. "Ayinler. Bir kan ayiniyle sadakat yemini edebiliriz."

"Bu yeterli değil."

"Senin için yeterli değil," diye tersledim.

Onlar embesildi. Sinsi embesiller. Aşk ve tutkuya saplanmışlardı, istediklerini yapmadan buradan çıkmamıza izin vermeden önce öleceklerinden hiç şüphem yoktu.

"Bu kuralları ben koymadım, ancak onlara tüm kalbimle katılıyorum. Ayinler bozulabilir," diye devam etti Hawthorne. "Bir aşkın yeminini bozmak en büyük ihanettir."

Yarrow, "Ben bir sorun göremiyorum," dedi. "Eğer efsaneye inanılacaksa, ikinci parça ancak kalpler sevgiye açıldıktan sonra alınabilir."

Gorm'un uyanış ve yeniden sevme isteğiyle ilgili tuhaf sorusunu hatırladım. Bunun yemin etmemle sonuçlanacağını tahmin etmemiştim.

Yarrow bana gülümsedi. "Senin için bir yemin töreni düzenleyeceğiz. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, değil mi canım?"

Yüzümden kan çekildi.

"Çok nazıksınız Leydi Yarrow," dedi Ari, sesinde biraz gerginlik vardı, "ama sizden böyle bir şey istemeyi aklımdan bile geçirmem."

"Saçma," dedi Yarrow. "Bu bize yarın gün batımında bir cümbüş için bahane olacak. Sizi temin ederim ki bunu çok görkemli yapacağım."

Ari gergin bir şekilde kıkırdadı. "Kulağa harika geliyor, ama-"

"Yolculuğunuza devam etmeye kararlıysanız, şartım şu," dedi Yarrow. Kadın sözlerini öyle bir tıslayarak bitirdi ki, tam o anda bir yılan dönüşmesini bekler gibi oldum. "Buraya kaderi alt üst etmeye gelmedik."

Boğazımda bir hırıltı düğümlendi. Yarrow, Riot'un benimle Davorin arasına koyduğu bariyeri serbest bırakarak kaderi kışkırtmaktan çekinmemişti. Artık Savaş Lordu beni ne şekilde olursa olsun, adaların neresinde durursam durayım bulabilirdi. Ama ben onu bulamıyordum. Sadece hangi yüzü giydiğini tahmin edebiliyordum.

Hawthorne bana baktığında sıırttı. "Sen ne diyorsun?"

Hawthorne bizi tuzağa düşürmüştü ve bir şekilde bunu biliyordu. Eğer reddedersek, ikinci maçı alamayacaktık. Ama eğer yaparsak, o zaman Ari ile yemin ederdim.

BÖLÜM 31
BÜYÜKELÇİ

Onunki beklenmedikti.

Sümüklü piç tıpkı bir yılan gibiydi. Ama daha fazlası vardı. İçimde bir his diyelim ama Hawthorne'un şarabını içip beni izleyişine bakılırsa kendini tutuyordu.

Şimdi, yılan lordu beni köşeye sıkıştırmıştı. Alışık olmadığım bir yer değildi ama bu farklı bir oyundu.

Yarrow bana umutlu ve neşeli bir şekilde baktı. Saga'ya bir şey yapmıştı. Onu üzmüştü, ona zarar vermişti, bilmiyordum. Ama bunun için ondan nefret ediyordum.

Saga yanımda titredi ama reddetmedi. Bu yadigârı geri almamız gerekiyordu. Tüm adalar buna bağlıydı;

Gönül Sarayı'nı ve lanet olası kellelerimizi kurtarmak için tek geçerli yolumuz buydu. "Bunun yapıldığını görmeliyim." Civanperçemi cılız parmak uçlarını birbirine vurdu. Dolgun poposunu dudak büktü. Saga ve ben sevinçten havalara uçmadığımız için olsa gerek, kocasına doğru dudak büktü. "Hawth, kaderin nasıl çözüldüğünü görmek istiyorum. Tek duyduğumuz masallar, yadigârı miras bırakacağımızı hiç düşünmemiştim."

Hawthorne değişmişti. İpeksi ağına bir sinek takılmış, gözlerindeki ışığı boğarken onu yutmaya hazır bir ağ dokumacısının özüne dönüşmüştü.

Hawthorne, "Cömertliğimizden etkilenmemenizi garip buluyorum," dedi. "Aşkım la yemin ettiğimde, elimden gelse o anı en az bin kez tekrar ederdim."

Yarrow inledi, sonra öne fırlayarak kocasının kulağını ve çenesini birkaç nefes içinde ısırды, sonra da tutkusunu dindirmek için koltuğuna geri yerleşti.

Hawthorne parmaklarını ağzının önünde birleştirdi. "Serf sevgilinize sadık olmadığınız düşünülebilir."

"Bu bir bağıllık meselesi değil," diye ısrar ettim. "Bu bir bahis ve anlaşma meselesiydi."

"Aynen öyle." Gözleri karardı. O şakacı cümbüş lordu gitmiş, yerine kandıran ve entrikalar çeviren, diğer fae'leri pek umursamadan kendi mevkilerini yükselten sinsi bir yaratık gelmişti. "Bir de Yüce Prenses'i öldürmekten aranıyor olman meselesi var."

Kalbim karnıma düştü. Sürünen bir böcek gibi, parmaklarım uyluğumdan aşağıya doğru yürüdü ve Kanlı Saray'dan ayrılmadan önce çizmelerime tıktırdığım av bıçağına uzandı. Bu iş kanlı bir hal alırsa, savaşıacak, illüzyonları kullanacak ve bizi ciğerlerimizde nefesle dışarı çıkaracak güce sahip olacağıma dair çok az umudum vardı. Alacakaranlık yıldızlarının altında hâlâ dans eden bu kadar çok orman halkı varken olmazdı.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedim alçak sesle. "Ama bu kadar mahrem ayrıntılara sahip olmanıza rağmen o gece hiçbir yerde görünmemeniz ilginç."

Hawthorne güldü. "Suçlama oyunu oynamayın, Büyükelçi. Orada değildim ve haftalardır aşkımın yanından ayrılmadım. Bütün bir mahkeme buna tanıklık edecektir."

"Madem böyle şeyler hissediyorsun," diye tersledi Saga, "bizi neden Yüksek Mahkeme'nin iz sürücüleri ve muhafızlarına teslim etmediğini merak ediyorum."

"Çok basit, yadigâr için gelmeniz ilgimizi çekti. Kaderin ortaya çıkışı başlıyor ve taraflar henüz seçilmedi. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyoruz. Eğer bir hücredeyseniz bunu pek yapamazsınız."

Zayıf omurgalı piç. Yayılan vebadan haberdardı, muhtemelen adalarda yeni bir cazibenin ortaya çıktığına inanıyordu, yine de burada oturup şarap içerek kimin galip geleceğini görmeyi bekliyordu.

"Bu konuşma oldukça asık suratlı bir hal almaya başladı," dedim ve kaşlarımı kaldırdım. "Kaçınılması mümkün olduğunda asık suratlılıktan nefret ederim."

"O halde seçiminizi yapın, Büyükelçi Ari. Sizden isteneni yapın, karıma potansiyel veliaht için bir yemin töreni düzenlemenin mutluluğunu yaşatın, ben de burada olduğunuzu rahatlıkla unutayım. Eğer reddederseniz, sizi hak ettiğiniz mahkemeyeyle yüzleşmek üzere geri göndereceğim ve sevgiliniz oğlumun zevk arkadaşı olacak. Tanrılar biliyor ya, bir tanesini kullanabilir."

Ayağa fırladım. Kanımdaki ateş, elim av bıçağında ve dün gece Saga'nın gözlerindeki korkunun bir anlık görüntüsü gözlerimin önünde canlandı. Onun izni olmadan kimsenin ona dokunamayacağını görmek için şiddetli bir dürtü damarlarımda bir saplantı gibi şiddetlendi.

"Yapacağız," dedi Saga kolumu kavrayarak. Sesi emin ve kararlıydı ve eli bileğimde sıkıca duruyordu. Beni tekrar sağlam zemine çekecek sabit bir yer gibiydi. "Ben istekliyim. Ari adına konuşamam."

Bakışlarımı ona çevirdim, kaşlarım çatılmıştı. Bu kanamanın ne anlama geldiğinin farkında mıydı? Civanperçemi küçük bir sevinç çılgılığı attı.

Yılan kadın ayağa kalkıp topallayarak Saga'nın yanına gitti ve onun ellerini tutmaya çalıştı ama Saga geri çekildi. Bu isteksizlik Yarrow'u en ufak bir şekilde caydırmadı. "Hiçbir şey için endişelenme. Ben her şeyle ilgileneceğim. Hawth, bu gece onlara leylak kulübesini vermeliyiz. En büyük hamam orada."

"Hayır," dedim. "Bu gece gitmemiz gerekiyor."

"Yadigârı elde etmek zaman alacaktır. En azından şafak sökene kadar," dedi Hawthorne. "Biz görevimizi yaptık ve onu yılan topraklarının derinliklerinde iyi sakladık. Size söz veriyorum, hemen onu almaya göndereceğim."

"Biraz dinlensek iyi olur." Yarrow kaşlarını oynattı, dudaklarında sinsi bir sırıtma belirdi. "O zaman yarın yemin edeceksin."

Yarrow cevap vermemize fırsat vermeden yarım düzine saray mensubu etrafımızı sardı ve bizi leylak çalılarının arasına sıkışmış küçük bir ahşap ve saz villaya doğru sürükledi. Kalkık burnunun üzerinde bir takım çilleri ve tüy gibi kirpikleri olan bir saray görevlisi villanın küçük, kemerli kapısının kilidini açtı.

Püsküllü kulakları olan iki fae kızı panjurları açmak için işe koyuldu. Vahşi bir sivri dişe sahip olan biri ayı postundan örtüleri indirdi. Ağaç yosunu gibi saçları olan bir başka saray mensubu, biz tökezleyerek eşikten geçene kadar bizi arkamızdan itti.

"İyi uykular lordum. İyi uykular leydim," diye hep bir ağızdan haykırdılar ve ardından kapı arkalarından çarpıldı.

Kilit tıkladı ve sessizlik Saga ile benim aramda yerleşen tek yoldaş oldu.

Başka bir zaman olsa odayı hoş bulabilirdim. Bir köşede el boyaması meşe çekmeceler vardı; buzlu pencerenin yanındaki cam masanın altına saten yastıklı iki hasır sandalye yerleştirilmişti; bir kapının altından, övgüyle bahsedilen hamamdan odaya buhar sızıyordu.

Sinirlerim nabzımı hızlandırmıştı ve boğazımı sıktıklarında yapabileceğim tek şey konuşmaktı. "Bunun henüz yüzleşmediğim bir ikilem olduğunu itiraf etmekten gurur duymuyorum. Yılanlar Sarayı'na ayak bastığımızda bir yüzükle ayrılmayı bekliyordum, bir eşle değil."

Yatağın kenarına oturdum, sonra ayaklarımı yerde düz bırakarak arkama yaslandım. Rahat, yumuşak. Sıcak. Fark etmedim bile. Bedenim hareket etmek istiyordu, kaçmak istiyordu ve bakışlarımı kirislerde tutmak için kendimi tutmam gerekiyordu. Kalkıp kaçmak için gereken tüm enerji bacaklarımdan birine gitti. Döşeme tahtaları gıcırdayana kadar dizim zıpladı.

Saga avuçlarını kızarmış yanaklarına bastırdı. "Ne yapacağız? Ari, ne yapacağız?"

Oturdum. Nefes alışları çok hızlıydı. Bu hissi anlıyordum ve bu tür düşüncelerin sakinleştirilmezse paniğe dönüşebileceğini biliyordum. Bileğinden tuttum ve itiraz edmeden onu yatağa çektim.

"Ari. . ."

"Sus." Onu kollarımla sardım, sonra bizi arkaya yatırdım ve başını göğsüme çektim. Vücudu titriyordu; çenesi gergindi. Kan kafatasıma hücum etti. Bir parçam hâlâ duvarlardaki çatlakların arasında kaybolmak istiyordu ama onu yakınımda tutmaktan, vücudunun kas kas gevşediğini hissetmekten büyük bir memnuniyet duyuyordum.

Saga'nın kolları yavaşça belime dolandı ve kulağını kalbime dayadı. Hızlı ama sabit kalp atışlarının onu sakinleştirebileceğini umarak başını oraya yasladım.

"Bizi mahvettim," diye fısıldadı.

"Müstakbel geliminin benimle yemin etme düşüncesinin kıyamete değer olduğunu söylemesini duymak hiçbir zaman hayalim olmadı, ancak istekler genellikle en alışılmadık şekillerde değişebilir."

Saga tuniğimin içine homurdandı. Avuç içi kalça kemiğime çarptı ve omuzları titredi. Onu güldürmüştüm ve bunun yeni, çok değerli başarılarımdan biri olabileceğini düşünmüştüm.

"Bunu hafife almamalısın," dedi. "Zoraki kölenizle yemin etmek üzere olduğunuzun farkında mısınız?"

Vücudum kaskatı kesildi. Yavaşça ondan ayrıldım ve dik oturdum. Saga tereddüt etti, sonra dizlerini göğsüne çekerek yanıma oturdu.

Bunu nasıl yapmam gerekiyordu? Çok uzun zaman önce romantik eşleşmelerden vazgeçmiştim. Yemin teklif ettiğim tek kadın Elise'di ve o zaman bile stratejikti. Bunun topraklarımızı birleştirebileceğini düşünmüştüm ama *hjärta*'sının sadece krallıktaki katil bir cani değil, aynı zamanda kanayan kral olduğunu fark etmemiştim.

Maç bir türlü gerçekleşmeyince kalbim kırılmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu beni rahatlatmıştı. Kraliçemi küçümsediğimden değil, Elise Ferus en iyi dostlarımdan biri haline gelmişti, çünkü uzun zaman önce asla bir eş almamaya yemin etmiştim.

Neden bir kadına kurtulamadığım bir karanlığı yükleyeyim ki? Beni her yerde takip etmeye kararlı görünen bir lanet.

"Bunu yapmana gerek yok Saga," dedim. "Kader yemininin gerektirdiği her neyse onu aşmanın başka bir yolunu bulabileceğimize eminim. Bu Yarrow'u tatmin etmek için bir numara olabilir."

"Bir yeminin gerekli olduğuna inanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Eski zamanlarda bir krallığın gücüne sahip olmak iki kişinin gücüyle gerçekleşirdi. Tıpkı sizin kral ve kraliçeniz gibi. Görevler, arayışta gerçek, sadık ortaklar olmak için ne gerektiğini anlayanlar tarafından yapılmalıdır."

İkimizin de bunu nasıl yapacağımızı bildiğinden emin değildim. "Aşk eşleşmesi olmayan bir şey için yeminlerinizi boşa harcamanıza gerek yok."

"Bu benim görevim, Ari. Bakın." Saga tuniğinin kolunu çekiştirdi ve üzerinde mürekkeple yazılmış bir rün ortaya çıktı

Kaplıcalarda fark etmediğim bir deri. Benzersizdi. Çantayı karıştırdı ve ilk yüzüğü çıkardı.

Gözlerim büyüdü. "Aynı şey." "Bu yolculuğa bağlıyım." "Nasıl? Yarrow'a ne oldu?"

"Bir anıyı geri getirdi." Saga omzuma dokundu. "Ama lanet olası büyülerinden birini dilimin üzerine koydu, bu yüzden nedeninin ayrıntılarını söyleyemem."

Bir öfke parıltısı kanımı ısıttı. "Bunun bir oyun olduğunu biliyordum."

"Sinsi biri ama bu, benim de yolculuğun bu şekilde ilerleyeceğine olan inancımı azaltmıyor." "Bu gizli gücün benimle yemin etmeye değer olduğuna inanıyor musun? Gerçekten mi?"

Saga çenesini dizlerinin üstüne dayadı ve sertçe yutkundu. "Evet, ama bu ikimizi de büyük risk altına sokuyor. Sana kaçmanı söylemem gerekirdi."

"Yapmayacağımı biliyorsun." "Biliyorum."

"Yani, bunu kabul ediyor musun?" Ellerime baktım, soruyu neden sorduğumdan emin değildim. Bir cevapta ne aradığımdan da emin değildim.

"Korkarım bunu yapmazsak, adaların halkı bu karanlıkta kaybolacak." Saga sözlerini toparlamak için bir süre durakladı. "Ama Hawthorne'un sizi mahkemeye gönderme tehdidini yerine getireceğini düşünmek o kadar da zor değil."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Signe'nin ölümünde suçsuzsun ama bu suçun cezasını çekeceksin, muhtemelen Bracken seni nerede bulacağını bilmeden sırayla. Kralına göre Güney'in vahşi doğasında kaybolmuş olacaksın, bu da Fae halkının tehlikelerine dair trajik bir vaka."

Dizlerim yeniden zıplamaya başladı. "Bu nedenlerden dolayı kaderinizle ilgili korkularınızdan bahsettiğinizi duymayı bekledim." Bakışlarımı onunkilere diktim. "Ben sadece kendim için korkular duydum."

"Çok fazla anlam çıkarma," dedi biraz soluk soluğa. "Ben çok şey anlıyorum."

Saga, "Senden bir yemin çaldığım için üzgünüm ama sana zarar gelirse içimin rahat edeceği yalanını söyleyemem" diye fısıldayana kadar bakışlarımı uzun bir nefes boyunca tuttu.

Bir sırtıış ağzımın kenarını okşadı. "Beni önemsediyini mi söylüyorsun?" "Hiç de değil."

"Ah, tatlı tehdit, çok iyi yalan söylüyorsun." Bir bacağımı yatağa dayadım ve dönüp ona baktım. "Benden bir yemin çalmadın, çünkü siyaset talep etmediği sürece yemin etmeye hiç niyetim yoktu."

Saga'nın fırtına bulutu gözleri gölgelendi. "Yine de, ben Aşıkların önünde durmayacağımı bilmeni isterim. Ve eğer bir eş bulursan, ikinci bir yemine itiraz etmem, ya da-

"Saga." Çenesini hafifçe kavradım, başparmağım alt dudağının yumuşaklığına sürtündü. Onları tekrar tatmak istiyordum. "Sevgili edinmeyi düşünüyor musun?"

Elimi bıraktı, eli benimkini çekti. "Benim sevgilim yok, Ari. Ama benden senin için bir eş olmamı bekliyorsan, buna karşı koymayacağım. Kaderim seni bu duruma soktu; bunun için en azından bunu önerebilirim."

Bunu böyle küçümseyerek söylemesi midemi bulandırdı.

Bakışlarım daraldı. "Görünüşe göre iyi bir anlaşma yapmışım. Söylesene, ne sıklıkla bana boyun eğmeni talep edebilirim? Oh, ve benden almamı beklediğin diğer sevgililerim, eğer çocuklarımı doğururlarsa, onları benim için yetiştireceksin, değil mi? Hürmetkar karım olarak?"

Yataktan fırladım, volta atıyordum, ellerim saçlarımdaydı.

"Neden kızgınsın?" diye sordu. "Senden hiçbir şey istemeyeceğimi bilmenin seni rahatlatacağını düşünmüştüm."

"Benden iste!" Gözlerimi kapattım, çenem sıkıydı, penceredeki camdan içeri bir şey fırlatmak istiyordum.

"Ari?"

"Benden bir şey istemeni istiyorum. Her şeyi." Ona doğru döndüm. "Lanet olsun, eğer bunu yapacaksak, senin *kanayan ortağın* olmak istiyorum. Ben sandığın gibi duygusuz bir zavallı değilim ve benimle yemin etmek üzere olan bir kadını perişan etme işinde kesinlikle değilim. Benim hakkımda böyle düşünmen için ne yaptım, Saga? Tanıştığımız ilk günden beri benim hakkımda çok az şey düşündün. Bana ne olduğunu söyle ki bir daha asla yapmayayım."

Saga'yı bir hain olarak görmüştüm ama adalarda geçirdiği aylar, saklandığı günler bana onun hikâyesinde anlattığından çok daha fazlası olduğundan emin olmamı sağlamıştı.

Öfkemi bastırdım, hayal kırıklığımı gömdüm ve ses tonumu yumuşattım. "Acıyı hak etmiyorsun, Saga. Bunu duymanı istiyorum. Geçmişte sana ne yapılmış olursa olsun, bunu hak ettiğine inanmıyorum."

Saga'nın tırnakları yatağın üzerindeki kürklere batıyordu. Bana böyle parlak bir rahatlamayla baktığında, kalbim ikiye ayrılmak istedi.

"Seni anlamıyorum, Ari Sekundär."

"Yalnız değilsiniz. Ben de dahil olmak üzere bunu yapmayan pek çok kişi var." Öne doğru eğildim ve Saga kollarımın onu hapsedmesiyle geriye yaslandı.

Avuçlarımı yatağın kenarına koydum. "Bedenini talep etmeyeceğim, Saga." Bakışlarımın dudaklarına düşmesine izin verdim. "Ama bir gün onu benimle paylaşmanı umduğumu inkâr etmeyeceğim. Umarım bir gün benimle çok daha fazlasını paylaşırsın."

Dudaklarımı kulağının ucuna götürdüm ve fısıldadım, "Ve eğer bu seçimi yaparsan, kimseyle paylaşmam. O anda benim olacaksın."

"Senin mi?" Gözlerinde ateş parlıyordu, isteksiz tutsağımda her zaman hoşuma giden öfkenin bir kısmı sesindeki titremede yanıyordu. "Peki bana da aynı nezaketi gösterecek misin? Senin beni küstahça sahiplendiğin gibi ben de seni sahiplenebilir miyim?"

"Yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım."

"Evet, öyle diyorsunuz ama eşlerinden bıkan ve zevki başka yerde bulan pek çok koca var."

"Belki de önce karılarının onların kokuşmuş kıçlarından sıkıldığının farkında değillerdir." Sırıttım. "O kocalar gibi olmak gibi bir planım yok. Sen benimsen, ben de seninim."

Ofladı ve başka tarafa baktı.

"Bana inanmıyorsun," dedim iç çekerek. "Ne kadar şaşırtıcı. Sanırım bunu size kanıtlamam gerekecek. Hayatımda sizi bunu yapmaya teşvik edecek çok fazla dönemeç var."

Beni göğsüme doğru itti ve ayağa kalktı. "Kendini çok büyük görüyorsun."

"Kendimi çok beğeniyorum ve böyle bir adamla evlilik yemini edeceğinizi düşününce sevinçten başınızın dönmesi gerektiğini düşünüyorum. Sonsuz sohbet ve yakışıklılıkla dolu bir hayatınız olacak."

Aradığım etkiyi yaratmıştı, umutsuzca göstermek istemediği o gergin, gizli gülümseme. "Ve küstahlık."

"Zekâ ile karşı koydum." "İnatçılık mı?"

"Ama büyük bir düşüncelilik."

Saga bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, şimdi utanmadan sırıtıyordu. Bir adım daha yaklaştı. "Haritalar üzerine bitmek bilmeyen konuşmalarla boğulacağım."

"Oh, hiç şüphesiz. Ama bir bıçak ve çakıl taşından başka bir şey kullanmadan neredeyse her şeyi tamir edebilecek bir adamla tanışmak üzeresiniz."

Saga yere baktı, parmak uçları benimkilerle kıvrılmıştı. "Yarın, odadaki en gürültülü kişi olmak için çabalayan bir kocam olacak."

"Ama aynı zamanda bir kadının saçında herhangi bir stilin nasıl örüleceğini de bilen biri."

Gülüşünü avucuyla örttü. "Gerçekten mi? Yani sonsuza dek bir stilistim mi olacak? Daha önce hiç görmediğim bu yeteneği merak ediyorum."

"Hayatının ilk on turunda zavallı küçük kardeşleri üzerinde pratik yapan üç kız kardeş sayesinde geliyor." Cehennem. Sanki kelimeler bir yumruk oluşturmuş ve göğsümü çökertmişti.

Saga yüzümdeki değişimi fark etmiş olmalı ki, aşırı bir şefkatle avucunu yüzümün yan tarafına dayadı. İstemedem de olsa, bu dokunuşa bir arzu gibi eğildim.

"Kimseyle paylaşmadığı kabuslarla boğuşan bir koca kazanacağım."

Avuçlarımı yumruk şeklinde kıvrıdım, böylece tırnaklarımın başparmağımın etindeki ısırtığı zihnimin başka hiçbir şeye odaklanmamasını sağladı.

"Evet." Esprili bir sözüm yoktu. Gerçek buydu. Geçmişimde yaptığım şeyleri bilmiyordu. Hangi yüklerin belimi büküğünü bilmiyordu. Bu kadar çok acının nasıl benim suçum olduğunu bilmiyordu. Saga'nın başparmağı çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezindi. "Bir gün kendimi seninle paylaşacağımı umduğunu söylüyorsun. Belki ısırtıcı sözler ve birbirinizin dizlerini kesmeler arasında, burada size eziyet eden yükleri paylaşabilirsiniz-" avucunu başımın yan tarafına doğru kaydırды. "Belki de bazılarını sizin için hafifletmek istiyorum."

Elim onunkini şakağımda örttü. Onu aşağı çektim ve dudaklarımı avucuna bastırdım. "Seni öpmek istiyorum."

Saga yutkundu ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Sana izin vermek istiyorum." Onu öpmedim. Onu yuttum.

Saga uysal bir şey değildi. Yumrukları tuniğimin etrafında kıvrılmıştı, sanki yapmazsa ayağını kaybedebilirdi. Öpücük öncekinden farklıydı. Ellerim yüzünü tutuyor, ağzını istediğim açığa getiriyordu. Diller, dişler, çaresizlik, hepsi şiddetli bir çarpışmada birbirine karıştı.

Beni üzerine çekti, bizi yatağa geri yatırdı. Bedenim onunkini örttü. O anda neredeyse narındı. Zayıf uzuvları, giysilerinin altında olduğunu bildiğim yara izleri, benim daha iri ve ağır bedenimin onunkinin üzerinde olmasının verdiği güven. Altımda sıkışıp kalmıştı. İstersem istediğimi yapabileceğimi ikimiz de biliyorduk. Onun orada olması, saçlarımı kavraması, ensemdeki ete gömülmesi, daha önce hiçbir kadının vermediği kadar büyük bir güvendi.

Tamamen giyinikti ve yine de sanki bana değer verilmesi gereken bir parça inanç vermiş gibi hissediyordum.

Kırılmadan önce öleceğim bir inanç.

Onun her şeyini istiyordum. Ellerim vücudunun ve teninin her parçasına sahip olmak istiyordu ama onları yüzünde tuttum, çenesini kavradım. Şimdilik onu sadece öpecektim. Onu öpmek istediğim ama bunun yerine ona yumruk attığım tüm zamanlar için onu öpecektim. İkimiz de yarın hayatın nasıl değişeceğini unutana kadar onu öptüm.

Bir an için geri çekildim, cam gibi gözlerini tuttum. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Sadece düşünüyorum," dedim dudaklarına karşı. "Nefret etmeye çalıştığım kadının ellerimde ne kadar güzel ve doğru hissettiğini düşünüyorum."

Saga alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, sanki elinin etrafındaki hissini ezberliyormuş gibi, sonra beni tekrar öpene kadar başımı aşağı doğru itti.

BÖLÜM 32
TUTSAK

Ari'nin kollarına tekrar dolanarak uyandı.

Bu sefer olabildiğince hızlı çözülmedim. Bu sefer, o gözlerini kırpıştırarak uyanana kadar ona sokuldum. Öpüştük, yatakta tembellik ettik, ta ki kapı Yarrow'un dumanı tüten meyveli çörekler, tatlı jöleler ve gül yaprağı çayı taşıyan tahta tepsiler taşıyan saraylılarıyla açılana kadar.

Bir grup saray mensubuyla birlikte yemek yedikten sonra gergin kadınlar Ari'yi yataktan sürükleyerek uzaklaştırdılar, böylece ben de yemin törenine hazırlanabilecektim.

Omzunun üzerinden son bir bakışla beni terk etti. O kehribar gözler yumuşak ve güvenliydi. İçten içe hep öyle olduğunu biliyordum ama kalbimin tüm sertleşmiş kabuklarını paramparça ettiği ilk bakıştan itibaren ondan korkmaktan başka bir şeyi nasıl işleyeceğimi bilmiyordum.

Yemek mideme yerleşmeden önce saray görevlileri beni lavanta ve bal banyosuna soktular. Yeşil saçlı kız arkamda taş banyonun çıkıntısına oturdu ve leylaktan yapılmış şekerli bir sabunla saçlarımı yıkadı. Çilli saraylılar el ve ayak tırnaklarımın altındaki her kir zerresini temizledikten sonra azı dişleri olan kadın saçlarımı tarayıp çiçek ve adaçayından bir taçla ördü.

Hiç bu kadar şımartılmamıştım. Hatırladığım kadarıyla hayır. Garipti ama içinde kaybolmuştum. Hoppa saraylılar beni altın çerçeveli bir aynanın önüne yerleştirdiklerinde, Yılanlar Sarayı'nın üzerinde ay yükselmişti ve uzaktan gelen pan borularının sesi kutlamayı duyuruyordu.

"Çok güzel," dedi püsküllü kulaklı kızlardan biri.

"Bir tanrıça," diye ekledi çilli bir fae.

Ben de biraz şaşırmıştım. Yarrow bana gözlerime çok benzeyen bir elbise ödünç vermişti. Fırtınalı gümüş satenden yapılmıştı ve soluk mavi dantellerle süslenmişti. Etek ucunda meşe palamudu ve meşe yapraklarından oluşan altın dikişler vardı. Kolları yoktu ve kollarımda yara izleri vardı. Saraylılar cildimi altın pırıltılı pudrayla ıslatmışlardı ama yine de görünüyorlardı.

İlk defa onları gördüğümde geri çekilmedim.

Ari orada olduklarını biliyordu ve yine de bana dokundu. Yaralara şahit oldu ve sanki acının hatırasını yok edecekmiş gibi onları öptü.

"Vakit geldi Leydim." Bir saray görevlisi kapıyı açtı ve beni grubun ortasına götürdü.

Yılan ininin avlusunu gördüğümde boğazımdan küçük bir nefes kaçtı. Yılanlar gecenin derinliklerinde yemin etmişlerdi ve bunun nedenini görebiliyordum. Her ağaç gümüş tozundan ve göz alıcı beyaz çiçeklerinden yıldız ışığı gibi parlıyordu.

Civanperçemi huysuz ve muhtaçtı ama nasıl muhteşem bir kutlama yapılacağını biliyordu. Yol

altın fenerlerle kaplıydı. Her biri soluk mavi saten bir kurdeleyle bağlanmış ve önlerine minik çiçekler iliştirilmişti. Yosunlu patika boyunca ormana tatlı bir parfüm katan göz alıcı çiçekler vardı.

Kelebekler ortalarını öptüler, sonra da iyi dileklerle kumaşı öper gibi elbisemin arkasına kondular. Ağaçların tepelerinde, yapraklardaki renklerden oluşan bir yorgan gibi ışıltılı kurdeleler birbirine dolanıyordu. Patikadaki bir dönemeci döndüğümüzde, ağaçlar ayrılıyor ve her boyutta ve şekilde fae ile kaplı kütük banklara açılıyor gibiydi. Troller, impsler, çimden yapılmış yırtık pırtık pelerinleriyle derin orman fae'leri. Yıldız ışığı gibi gözleri olan güzel fae'ler ve daha çok Gece Halkı'na benzeyen, kaslarının her zerresinde kas ve güç olan savaşçı fae'ler.

Hiçbirini zar zor görebildim. Gözlerim Ari'nin Hawthorne, Magus ve lord ile leydinin doğan diğer oğullarının yanında durduğu yolun sonuna gitti.

Parıltılı ve yakışıklı gördüklerinden eminim ama yanlarındaki adamdan gözümü alamadım. Ari koyu mavi, gümüş rengi ve kol ağızları ile etek uçları boyunca rünler işlenmiş bir tunik giymişti. Saçları hâlâ dağınıktı ama yanlardan örülmüş ve başının yarısına kadar toplanmıştı. Ellerinin üstü rünlerle mürekkeplenmişti ve gözlerinin altı sürmeyle karartılmıştı.

Hem güvenli hem de ölümcül, güzel bir savaşçıydı.

Ve bana baktığında dudaklarını ayırdığında nabzımın hızlanmasını durduramadım.

Neredeyse bunu istediğimiz için yapıyormuşuz gibi davranabilirdim, sanki o bakışı aşık bir adam olduğu ve gelinini görünce nefesi kesildiği içinmiş gibi.

Ari'nin ellerini tuttuğum yolun sonuna kadar hayalin zihnimde yaşamasına izin verdim. Onun ruhuma girmesine izin vermek tehlikeli olurdu ve bunu biliyordum. Astrid hâlâ onun ölmesini istiyordu. Ve eğer gölgelerdeki ses gerçekten Davorin'se, beni yok etmek için Ari'yi de yok edecekti.

Yarrow'un saraylıları arkamda duruyordu, yılanların hanımı yakınımnda oturuyordu, uzun, şeffaf bir elbise giymişti, bir eli karnının üzerindeydi.

Yüzlerce bakışın sıcaklığı omuzlarımı ezdi. Tedirginliğin sisi zihnimi sarmaya başladı ama dudakların sıcaklığı parmak eklemlerime dokunduğunda durdu.

Ari elimi öptü, gözleri gözlerime kilitlendi. Sanki başımın dönmeye başladığını biliyordu ve beni sessizce sükûnete geri döndürüyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadım. Karmakarışık dallar ve yapraklardan yapılmış bir başlığı olan yaşlı, solmuş bir fae tanrılara dualar okumaya başladığında başparmakları ellerimin üstünü okşadı. Kelimeleri kafamda tekrarlamadım ama Ari ve benim bunu daha büyük bir amaç için yaptığımızı tekrarlamak için savaştım. Başka bir şey için değil.

Beni öpmüştü ama bu bana karşı derin hisler beslediği anlamına gelmiyordu. Erkekler bir kadının dokunuşundan hoşlanır. Ari kadife sözleriyle, nazlı ifadeleriyle tanınırdı. Dün gece söylediği şekerli sözler, kendimi daha rahat hissetmeme yardımcı olan bir parça nezaketten başka bir şey olamazdı.

Onun bakışlarıyla karşılaşana kadar tüm bunları düşündüm.

Lanet olsun, ona küfretmek, bağırarak, günü güneş ışığıyla aydınlatmışım gibi bana bakmayı kesmesi için yalvarmak istedim. Kendimi hiç Sofia ya da Astrid gibi çarpıcı bir yaratık gibi hissetmemiştim. Gülümsemeyen, kılıcı olan huysuz bir kadındım.

Ari'nin o anda bana bakışını hiç bu kadar ışıltılı hissetmemiştim.

"Adalarda bozulmaz, ebedi bir yeminin sembolü olarak bir simge, bir yüzük takas etmek adettendir," dedi yaşlı fae. Küçük, keçi gözlü bir çocuk küçük ellerinde siyah bir kutuyla öne doğru koşturana kadar, her bir ekleme çatırdayan yumru parmaklarıyla işaret etti. "Bana zaten bir yüzük olduğu söylendi."

"Saga," diye fısıldadı Ari.

İrkildim ve gözlerimi onun yüzünden ayırmaya zorladım. "Evet."

Elbisenin kıvrımlarından tahta yüzüğü çıkardım.

"Tamam." Yaşlı adam kutuyu fae çocuğun elinden aldı. Kapağı kaldırdığında, elimdeki yüzüğün ikizi katlanmış bir çarşafın üzerindeydi. Riot'un ortasına kazınmış arması yerine, kuzgun kanadı şeklindeki beyaz çizgiler bandın etrafına yayılmıştı.

Yaşlı fae Ari'yle yüzleşti. "İçtenlikle bir yemin et, sonra da kaderini ellerine al." "Özel bir şey söylememe gerek yok mu?"

Fae'nin ince dudakları kıstı. "Yürekten konuşulmadığı sürece buna dokunulamaz. Sizi temin ederim ki bugün yalan söylenirse Nornlar bunu bilecektir."

"Sinirli Norn'ları kızdırmaya gerek yok." Ari kıkırdadı ama sanırım bu her şeyden çok sinirden kaynaklanıyordu. Dudaklarını yaladı, sonra yumuşak ve alçak sesle konuştu. "Saga, seni koruyacağıma yemin ederim. Benden asla korkmana gerek kalmayacağına yemin ederim. Kocan unvanına hak ettiği tüm onur ve bağlılıkla davranacağıma yemin ederim. Benim için bu, sadaketime sahip olduğun anlamına geliyor. Öteki Dünya'ya."

Çok fazla tanıdık olmayan duygunun keskin sancılarından biri, kemiklerim kırılmış gibi görünene kadar göğsümü burktu ve savunmasız kalbimi herkesin görmesi için ortaya çıkardı.

Bunun ne anlama geldiğinden korktum. Bundan zevk aldım.

"Kaderini kabul et." Fae adam yastığı kaldırdı.

Parmakları hafifçe titreyen Ari yüzüğe uzandı. Teni tahtaya dokunduğu anda kuzgun kanatlarının üzerinde bir parıltı belirdi.

Ari öksürdü, sanki bir an için ciğerlerinden hava çekilmiş gibiydi. Yüzüğü orta parmağına geçirirken gözleri geniş ve parlaktı.

Kadim Fae sırttı ve bana baktı. "Leydim. Yeminleriniz."

Söylemek istediğim bir düzine yemin kafamda dönüp duruyordu ama onları söylemeye cesaret edemiyordum, gölgelerin duyacağından, her şeyi yırtıp atabilecek kişiye gerçeği bildireceklerinden korkuyordum.

İlk yüzüğü yavaşça orta parmağıma geçirdim. Ahşabın yanığı lezzetli bir şekilde rahatlatıcıydı ve bir an için kafamın içinde bunun kaderimin hareketi olduğunu söyleyen bir fısıltıyı neredeyse duyabiliyordum. Neredeyse.

"Ari," dedim, sert bir sesle. "Seni onurlandıracağıma ve koruyacağıma yemin ederim." Ellerini daha sıkı tuttum.

Sana değer vereceğime yemin ederim.

Doğruyu söyleyeceğime yemin ederim.

Sana kalbimi vereceğime yemin ederim.

Hayatlarımız farklı olsaydı bu sözleri söyleyebilirdim.

Yarım bir nefes için omzumun üzerinden baktım, karanlıkta sefil bir kahkahanın süzüldüğünden emindim, sonra kendimi Ari'ye tutunmaya, sadece onu görmeye zorladım. Bir an için bile olsa. "Sadece sana sadakat yemini ediyorum. *Benim* seçtiğim sadakat."

Umarım anlamıştır. Yüzyıllık hiçbir bağ beni ona sadık tutamazdı. Sadece kalbim. Çenesi titriyordu ve gözlerindeki sıcaklık bana anladığını söylüyordu.

Yeminimin sonunda yüzük kutusunun kapağındaki arka panel tıklayarak açıldı.

Yaşlı fae, Ari'ye yaşlılıktan sararmış, mühürlü bir parşömen uzatmadan önce zorlukla irkildi. "Yeminler kabul edildi ve şimdi bir öpücükle mühürlendi."

Ari parşömeni aldı, uzun bir nefes verdi ve bakışlarımla buluştu. Avucuyla yüzümün bir tarafını kapattı. Kalbim boğazıma düğümlenmişti ama onu tekrar tatmak için sabırsızlanarak öne doğru eğildim.

Öpücük yumuşak ve nazikti. Dizlerimi zayıflatacak güçte şefkatli bir öpücük.

Bir an sonra geri çekildi, bir nefes daha almak için alnını alnıma bastırdı, sonra tekrar doğruldu.

"Şimdi, son parça," dedi yaşlı fae. "Açığa Çıkarma." "Ne?" Ari

ve ben aynı anda sorduk.

Yarrow, "Sevgililerim, Açığa Çıkarma kalplerin birleşebileceği en gerçek yoldur," dedi. "İşte bu yüzden Yılanlar Divanı daha küçük divanlardan daha üstün ortaklıklara sahiptir."

Yarrow'a teknik olarak daha düşük bir sarayın leydisi olduğunu hatırlatma dürtüsüne karşı koydum.

Hawthorne, "Güven ve bağlılık ancak en derin korkularımızı, en korkunç günahlarımızı, en karanlık sırlarımızı sevdiğimiz kişiye verdiğimizde ortaya çıkabilir," diyor. "Kalpteki bir gölgeyi açığa çıkararak nihai bir birlik bağı."

Yaşlı fae, her biri iksirin içinden akan gümüş şeritler olmasaydı su olduğunu düşünebileceğim berrak bir sıvıyla dolu iki cam şişeyi havaya kaldırdı. Yaprak kaplı başını Ari'ye doğru eğdi.

Ari bugün, dün gece, belki de her zaman bana karşı ne hissetmiş olursa olsun, bu iksir dilimi ona yalan söylediğimi ortaya çıkarmaya zorlarsa değişebilirdi. Benim onun kuzgunu olduğumu ve adalarda karanlığın yükselmesinin sebebi olduğumu öğrenirse değişebilirdi.

Kalabalıktan yumuşak bir alkış yükseldi ve her birimize birer şişe verildi. Ari iksire baktı, teninde solgun bir renk vardı.

"İç." Yaşlı fae sabrını kaybediyordu.

Ari'ye, onu korumak, halkını Astrid'den ve kader tahtlarını çalmak isteyenlerden uzak tutmak için gerçeği gizlediğimi haykırmak istedim. Yarrow ve Hawthorne tereddüt ettiğimiz için biraz sinirlenmiş görünüyorlardı. İçmekten başka yapacak bir şey yoktu.

İksir acıydı. Sanki içindeki sihir, saklamaya çalıştığımız gerçekleri ortaya çıkarıyormuş gibi, boğazımı küçük, çengelli pençeler gibi tırmaladı.

"Sıradaki sözler sadece senin için," dedi Fae. Fısıldaşmak için bize yaklaşmamızı işaret etti.

Hiçbir düşüncem yoktu. Hiçbir gerçek yoktu, kafamın içinde uğuldayan hiçbir sır yoktu. Belki de iksir işe yaramadı. Ari irkildi, ellerimi tutuşu sanki parmaklarımı kırmayı umuyormuş gibiydi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"I . . . Sevdiğim ilk kızı öldürdüm." Alnı çatlamıştı.

Ağzımı ayırdım. Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi ve bana bakmadı. Yüzünün her yerinde acı vardı. Hayır. Dün gece bana neredeyse hürmetle dokunan, beni aylarca kırabilecekken elini bile kaldırmayan adamla böyle bir vahşeti bağdaştırıyordum. Böyle bir vahşeti nasıl iddia edebilirdi?

Boğazım yandı. Hayır, safra değil, kelimeler. Durduramadığım kelimeler, dökülmeye hazır olmadan önce bilmediğim kelimeler. Ari'ye fısıldadım, "Ben . . . Bir tirana hizmet etmek zorundayım."

Ari ellerimi bıraktı. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Anlıyorum." Ari Hawthorne'a baktı. "Artık ayrılabilir miyiz?"

Hawthorne onu geliniyle birlikte olmaya hevesli bir adam sandı ve güldü. "Leylak kulübesinin kapısı mühürlü ve rahatsız edilmeyecek."

Kalabalık alkış ve tezahüratlarla, bizim katılmayacağımız yemin törenine hazırlandı.

Ari benimle alay etti. "Gel, karıcığım. Zalimin seni bekliyor."

BÖLÜM 33
TUTSAK

He yanlış anlaşılırmıştı ve tekrar küçümseyici sözlere ve dar bakışlara dönüşmüştü. "Bu kadar öfkelenmeye hakkın yok," dedim kulübenin kapısını açarken.

Beni görmezden geldi ve içeri girdi. Eski, yırtık pırtık parşömeni küçük bir masanın üzerine koydu, sonra da çılgınca çizmelerini çıkarmaya koyuldu.

Elbise ayak bileklerimin etrafında hışırdadı ve bir anda boğucu bir hal aldı. Kapıyı içeriden kilitledim ama birkaç nefes sonra dışarıdan bir sürgü sesi geldi. Birisi takip etmiş ve Hawthorne'un emrine uyulmasını sağlamıştı. Çılgınca sevişmek için içeride kapana kısılmıştık.

Sanırım Ari'nin inatçı suratını tokatlamayı tercih ederim.

Bakışlarımı başının arkasına diktim. "Ne yaptığını itiraf ediyorsun ama yine de *bana kızgın mısın?*"

"Biliyor musun tatlı tehdit, düşündükçe sırların açığa çıkmasına seviniyorum." Ari bana döndü, gözleri fırtına gibi parlıyordu. "Artık birlikte geçireceğimiz talihsiz hayat birbirimiz hakkında tam olarak ne düşündüğümüzü bilerek başlayabilir. Neredeyse aptallık ediyordum, neredeyse başka türlü hissedebileceğini düşünmeye başlamıştım."

Volta atarken vahşiydi, neredeyse paniklemişti. Sadece benim fikrimi önemseyen bir adam bu kadar sarsılabilirdi. Değil mi?

"Yine çok şey bildiğinizi sanıyorsunuz ama bilmiyorsunuz."

"Çok şey biliyorum." Gözleri karardı. "Ve artık neler yapabileceğimi biliyorsun, karıcığım. Bu yüzden aramızdaki mesafeyi korumamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Evet, bir mesafe. Acıyı kalbinden uzak tutmak için. Seni inciteceğimi düşünüyorsun." "Beni incitmene izin verecek kadar umurumda değil."

"İstedğin kadar yalan söyle, Ari. Burada yanıliyorsun. Hissetmekten korkmanın ne demek olduğunu biliyorum." Bir adım daha yaklaştım, özüne, teninin temiz yaz esintisi kokusuna girmeye cesaret ettim. "Biliyor musun, yanlış anlaşılmalari her zaman sevmişimdir. Aslında onlar benim en sevdiğim şeydir."

"Oh, yanlış anlaşılma yok. Kendinizi açıkça ifade ettiniz." Acımasızca sırtıttı. "Bunu yaptığın için sana teşekkür ederim. Sana aşık olarak beni büyük bir dertten kurtardın. Şimdi düşmeyi bırakacağım, çünkü dibinde sivri kayalar var."

Kızgın ve kırgındı ama bunu nazlı sırıtışının ve neşeli sözlerinin arkasına saklıyordu. Tek bir tanesini bile kaçırmamıştım. Ari Sekundär bana aşık olduğunu itiraf etmişti.

"Sen bir aptalsın." Adamı ya boğacaktım ya da öpecektim. Henüz karar vermemiştim. "Benim adıma bir liman işçisini dövdüğüne tanık olmama, bedenimin bana ait olduğunu söylediğini duymama rağmen, yasalar ve cazibeyle onun kullanabileceği halde, yemin ettiğim adamın sevdiklerinin katili olduğunu varsaymamı mı istiyorsun?"

"Einar hakkında hiçbir şey itiraf etmedim." "Ama

o sendin, değil mi?"

"İyi bir adam olduğum için yapmadım. *Eşyalarım*a dokunulmasından hoşlanmam."

"Senin iyi bir adam olduğunu hiç söylemedim." Yumruklarım iki yanımda sıkılaştı. "İyi adamlar her zaman daha büyük bir iyilik için kalplerindekileri feda ederler. Sen sevdiklerini korumak için daha büyük iyiliği *yok* edecek bir adamsın. Beni sadece sahip olduğun bir şeymişim gibi geçiştirmeye çalışabilirsin ama davranışların aksini söylüyor ve açıkçası benim üzerimde sahiplenici bir tavır takınmana aldıracağımı sanmıyorum."

Ari hiçbir şey söylemedi. Sanırım onu sersemletmişim. Ya da onu kırdım.

Tenim ısındı. Bir adım daha yaklaştım. "Ee, ne oldu Ari? Bu gece Öteki Dünya'yı selamlayayım mı?

Azılı bir katil olduğunuza göre, yoksa şüphelendiğim gibi, hikayede daha fazlası mı var?"

Onu kırmıştım. Belli oluyor. Konuşmayı hiç bırakmayan bir adam için ölüm sessizliğindeydi. Yavaş ve düzenli nefes alıp vermesine rağmen tek bir nefes bile duyulmuyordu. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi inceledi.

Bir riskti ama duygularımla titreyen elimi uzattım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Sana benim hakkımda bilmediğin şeyler olduğunu söylemişim. Ama sen benim gözümde bir zorba değilsin. Tüm çabalarım rağmen, sen benim ... cehennemim oldun, *güvenliğim* oldun. Huzur yerim oldun."

"Dedin ki-" Kaşları birbirine çarptı. "Benden bahsetmiyor muydun?"

"Bu odada yanlış anlaşılma olmayacağı konusundaki fikrinizi değiştirmek ister misiniz?" Kaşlarımı çattım.

"Saçma, değil mi? İltihaplanabilirler, ama ikimizin de konuşacak yetenekli ağızları ve dilleri varken ne kadar aptalca bir şey."

Gözlerinin altın sarısı derinliklerindeki siyah beneklerde yeni bir öfke birikti. "Senin üzerinde hak iddia ettiğini düşünen kim? Sana zarar veren o, değil mi?"

Gözlerimi kırptım, hiç olmadık bir zamanda ağızıma bir sırtış yayıldı. "Dediğim gibi: daha iyi olanı yok edecek bir adam."

"Kim o?"

"Önce sen," dedim. "Kendine katil adını veren sensin."

Ari başını salladı ve uzun bir nefes verdi. "Hikâyemi hiç *kimseye* anlatmadım, Saga." "Ben de anlatmadım."

"Benden nefret edeceksin."

Güldüm ve diğer elimi kalbinin üzerine koydum. "İkimiz de birbirimizden nefret ettik zaten. Belki de başka bir şey hissetmeyi denemeliyiz."

Ari içinde fazla espri barındırmayan bir kıkırdama duydu ve kaşlarını benimkilere yasladı. "Doğruluk ayinini yapmak ister misin?"

"Sadece sana güvenmeyi tercih ederim."

Ari yatağın ayakucuna oturdu ve dirseklerini dizlerinin üstüne dayadı. Sıkıdığı yumruklarıyla ağzını kapatarak uzun uzun nefes aldı. Sanki düşüncelerini organize edemiyor gibiydi.

"Sadece onu öldürmedim. Tüm ailemi öldürdüm." Ari sert ve alçak sesle konuştu. "Sana krallığımdaki eski baskınları anlatmıştım. Ferus'lar yakalandığında ben doğmuştum. Onları tahtta hiç tanımadım. Gece Halkı Fae'lere karşı önyargıların olduğu zamanlarda büyüdüm ama neşeli bir çocukluk geçirdim.

"Sanırım hayat benim için bir bakıma daha kolaydı. Üç kız kardeşim, annem, babam, hepsi sefaletin içine atılmadan önce soyluların hayatını biliyordu." Ari yumruklarını indirdi ve gözlerini kaldırdı. "Babam Valen'in babası Kral Arvad için çalışan pek çok kraliyet haritacısından biriydi."

Gülümsedim. "Haritalara olan sevgini

açıklıyor." "Valen'e hiç söylemedim."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Ari ellerine baktı. "Onları nasıl okuyacağımı bana daj'ım öğretti. Bana tüm kanayan dünyanın bu büyük haritalarını gösterirdi. Onunla birlikte kafamızın içinde seyahat ederdik. Adaları, Doğu bölgelerini, Batı şehirlerini ziyaret edeceğimiz günlerin hayalini kurardık.

"Varlığımı huzurlu kılmaya çalıştıkları için ailemi seviyorum. Ama bir yanımda daha fazla dehşete maruz kalmış olmayı diliyor. Beni yanlış anlamayın, acı gördüm; Gece Halkı'nın çok sık kaybolduğunu biliyordum; Timorlu küçükler krallar gibi yerken bizim yoksullaştığımızı biliyordum. Ama çok geç olana kadar bu lanet kulakların risklerini asla kavrayamadım."

Ari'nin dizi zıpladı. Çok şey hissettiğini anlamaya başladığım bir işaretti bu. Yanına oturdum, avucumu bacağına dayadım ve devam etmesini bekledim.

"On dört yaşına bastıktan hemen sonra," dedi Ari bana bakarak, "aşık oldum."

Gülümsedim ama hüznle karıştı. Elini tuttum. O da parmaklarımı sıktı.

"Adı Ulla'ydı," dedi. "Ormanda yiyecek ararken tanıştık ve ben ona vuruldum." Kıkırdadı. "Aylarca ağaçlarda buluşup hayaller kurduk, güldük ve topladığımız meyveleri paylaştık. Öptüğüm ilk kızdı ve bu konuda çok kötü olduğuma eminim."

Alay ettim ve gözlerimdeki ıslaklığı görmesinden korkarak çenemi eğdim.

"Sonra Timorlular geldi." Ari'nin yüzü düştü. "O zamanlar, suç bile olmayan küçük şeyler için bütün Gece Halkı ailelerini taş ocaklarına hapsederlerdi. Bu bir soylu arabasının önünde yürümek ya da bir Kuzgun muhafızına çarpmak olabilirdi.

"Ulla'nın halkının hangi suçlarla itham edildiğini bilmiyorum, tek bildiğim kızımın kaçırılmış olduğuydu ve bu onu muhtemelen bir daha göremeyeceğim anlamına geliyordu. Her zaman akıllı bir adam olmadım ama çocukken daha da aptaldım."

"Ari." Elini sıkıca kavradım.

"Büyük bir plan yaptım," diye devam etti, "daj'ımın haritalarından bazılarını kullandım ve onu nasıl dışarı çıkaracağımı planladım. Yanılsamalarım ve Maj'ımın yemek odamızda sakladığı çalıntı, paslı bir bıçaktan başka bir şeyim yoktu."

"Seni buldular, değil mi? Akıncılar."

Ari başını salladı. "Ulla'nın hücrelerini buldum. Parmaklıkların arasından el ele bile tutuştuk. Sanırım kendimden etkilendim ve gevşedim. Gardiyanlar beni gördü, onu nasıl serbest bırakacağıma dair sözler verdiğimi duyular."

Durakladı, yüzünü ovaladı, sonra ayağa kalktı. Ari buzlu pencereye gitti ve yaklaşan yıldız ışığına baktı.

"Sahte krala karşı tehditler en kötü suçlardı. Çok yorulana kadar öfke kullandım ve beni ve Ulla'nın ailesini alıp hepimizi ailemin kulübesine geri sürüklediler." Ari gözlerini kapadı. "Ben Soyuldum, sonra dikenli bir iple bir ağaca bağlandım. Bileklerim öfke bağlarıyla bağlanmıştı, bu yüzden izlemekten başka bir şey yapamıyordum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Midem yanıyor, vücudum ağrıyordu ama odayı geçip onun yanına giderken tüm bunları görmezden geldim. Elimi omzuna koydum. Dokunulmak istemediğini hiç söylemedi, sadece geceye baktı, kaybolmuştu.

"Annemle başladılar," dedi yumuşak bir sesle. "Sonra kız kardeşlerim. Gözümün önünde onlara teker teker tecavüz ettiler. Onları katlederken çığlıklarını bana dinlettiler, sonra da bir hiçmişler gibi bir kenara atıldılar. Sırada Ulla'nın annesi vardı. Sonra iki küçük erkek kardeşi ayaklarımın dibinde öldürüldü."

Ari'nin gözleri tozla kaplı pencere pervazına kaydı. "Babalarımız birlikte öldürüldü. Babamın son sözleri bana bir koltuk ayıracağına dair söz vermesiydi. Sebep olduğum onca şeyden sonra beni hâlâ nasıl büyük salona kabul edebilirdi? Gözümün önünde kafaları kesilip çivilenmişti."

Ari gözlerini sildi. Nemli görünüyorlardı ama tek bir damla gözyaşı bile dökmedi.

"Sonra beni bir süreliğine çözdüler ve Ulla'yı çıkardılar. Onu yere yatırdılar ve bana eğer

Sevgilim olsaydı, kız kardeşlerime yaptıklarını ona da yaparak onu kurtarabilirdim." Ari ellerini saçlarında gezdirdi, acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonra tekrar pencereden dışarı baktı. "Yapamadım. Sadece ağladım ve onu bırakmaları için yalvardım. Ona zarar veremezdim. Neredeyse istiyordum, hayatta kalmamızın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordum.

"Ama yapamadım." Bana baktı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Onu kurtarabilecek tek şeyi yapamadım. Bu yüzden beni tekrar ağaca bağladılar ve onu katlettiler."

"Ari." Bir elimle ensesini okşadım. "Onu öldüreceklerdi, bunu biliyorsun değil mi? Sen öldürmüş olsan bile yaşamasına izin vermezlerdi."

Başını salladı. "Biliyorum, mantıklı zihnimin bir yerinde, biliyorum. Bu suçluluk duygusunu hafifletmiyor." Durakladı. "Göğsümdeki yara izi sonradan oluştu. O ağaçta iki gün iki gece boyunca etrafımdaki ölümle baş başa kaldım. Sonra ödeme sırası bana geldi.

"Gardiyanlar kalbimi oyacaklarını söylediler. Denediler, başladılar ama evimizdeki vahşetin haberi yayılmış olmalı. Onlar bitirmeden, haydut Gece Halkı saldırdı. Muhafızları katlettiler, sonra da beni sığınağa kaçırdılar. Beni iyileştirdiler ve tam bir tur boyunca bu vahşete neyin sebep olduğunu sordular. Bundan hiç bahsetmedim. Sonunda pes ettiler ve bana dövüşmeyi öğrettiler. En iyilerden biri olmak için yeterince nefret duydum."

Artık koluna yapışmışım, gözyaşlarım tuniğinin kolunu ıslatıyordu. Başparmağı gözyaşlarımdan birini silene kadar orada olduğumu fark ettiğinden emin değildim. Gözlerini pencereden hiç ayırmadı.

"Yaşım ilerledikçe yeniden bağlantılar kurmayı deneyebileceğimi düşündüm ama haydutlar ve kraliyet düşmanları olarak sevmeye çalıştığım herkes bir şekilde ölüyordu. Sonra da kral olduğumu düşünme fiyaskosu geldi." Kıkırdadı. "Kimseye itiraf etmedim ama çok korkmuştum. Üzerimdeki bu lanetin herkesi öldüreceğinden emindim."

"Yine de tacı kabul ettiniz. Hırs için değil," dedim. "Bunu görevin için yaptın."

"Bunu intikam için yaptım," dedi. "Sevdiğim herkesi yok eden piçleri sonunda alaşağı edecek güce sahiptim. Onlar çoktan ölmüştü elbette ama ben onların torunlarından intikam almayı planlıyordum."

"Yine de tacı savaşmadan toprak bükücüye teslim ettiniz."

Ari omuz silkti. "Sanırım Valen'in gözlerinde de aynı intikamı gördüm. Ama kader onun yanındaydı ve en az onun kadar vahşi bir kraliçe vardı."

Tereddüt ettim. "Kendi zararlarına olacak şekilde seni önemseyenler onlar, değil mi?"

Ari'nin çenesi titredi. "Hikayemiz bizi rakip yapmalıydı ama garip bir nedenden dolayı benden hoşlandıklarına karar verdiler."

"Dahası var, Ari." Dilim ağırdı ama anlamasına ihtiyacım vardı. "Öğrendiklerime ve tanık olduklarıma göre, kralın ve kraliçen içinde bulunduğun durumu bilselerdi, Güney ufukta savaş gemileri görürdü. Bence seni sevdiklerini biliyorsun ve bu seni korkutuyor çünkü sen de onları seviyorsun. Hepsini seviyorsun. Halkını, Doğu Halkını. Frey, Stieg. Bence Dunker'ı bile seviyorsun."

Ari elinin tersiyle örttüğü bir kahkaha attı. Bana baktı ve yavaşça ayıldı. "Daha fazla insan kaybettiğimi duymayı bekleme korkusundan kurtulamıyorum. Tarihim boyunca sevdiğim herkes korkunç bir şekilde öldü." Elimi tuttu. "Yani, şu anda benim karım olmanın senin için ne kadar talihsiz olduğunu tahmin edebilirsin."

Boğazımda sert bir düğüm oluştu. "Beni önemsedığınızı mi söylüyorsunuz Büyükelçi?"

"Öyleyim," diye fısıldadı. "Ve senin iyiliğin için durmaya çalıştığım birçok an oldu.

Korkarım çok başarısız oldum."

Bildiğimden daha uzun bir süre soğuk bir kalple yaşamıştım. Ama bu sıcaklık, göğsümdeki bu hızlı çarpıntı, ona olan bu çekim, soğukluktan daha güçlüydü. Acı ve kayıp riski olsa bile, derinden hissetmenin, sevmenin risk almaya değer olduğuna karar verdim.

"Sanırım ikimiz için de talihsizlik, çünkü ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Ari, taşıdığın acıyı hayal bile edemiyorum." Başımı dik tutamadığım için omzuna yasladım. "Sanırım şimdi seni daha iyi anlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Herkesi koruyorsun. Prens Gunnar, Eryka, hatta Bracken. Onun arkasını kolluyorsun. Ormanda iki kraliçeyle sluagh ile nasıl dövüştüğünü asla unutmayacağım. Sevdiklerin için daha büyük bir iyiliği yakacaksın."

Başım dönüyordu, vücudum ağrıyordu ama gülmüş olabileceğimi düşündüm.

"Saga," diye fısıldadı Ari, sesi sanki odanın diğer ucundaymış gibi uzaktı. "Ormanda Elise ve Malin'le beni izlerkenki halimden mi bahsediyorsun?"

"Elbette seninleydim." Belli değil miydi? Bedenim onun kine yaslandı. Nefes almak neden zorlaşıyordu?

"Benimle mi? Saga." Ari beni salladı. "İçecek bir şey aldın mı? Yoksa uyuya mı kaldın?"

Ölüyor olabileceğimi düşündüm. Neden doğru nefes alamıyordum? Belki de uyumalıydim, ne de olsa geceydi ve ...

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Derimin üzerindeki aynı acı verici yanık zihnimin ön saflarına fırladı. Gorm'un iksiri. Kristal donuktu. Büyüsü söz verdiği gibi solmuştu. Dün gece yer değiştirmemiştim ama artık bundan kaçış yoktu. En yüksek ay yaklaşıyordu.

Zayıf uzuvlarımla Ari'den uzaklaşmak için döndüm ama sadece yere tökezledim. "Saga!"

Onu görmezden geldim ve kapıya doğru koştum. Yeterince hızlı değildim ve bir kol boyu ötede yere yığıldım.

Güçlü kollar omuzlarıma dolandı. Ari diz çökmüş ve bana sıkıca sarılmıştı. Saçlarımla bir kısmını alnıma savurdu ve beni sarstı. "Saga, sorun ne? *Konuş benimle.*"

Lanetin etkisiyle adımları güçlükle hatırlayabildim. "Dışarı çıkmam lazım, geceye ihtiyacım var ..." Ayağıma bir şey battığında irkildim. Ari dehşet dolu bir bakışla bacaklarıma baktı. "Gece gökyüzüne ihtiyacım var."

Birçok sorusu olduğundan emin olmama rağmen Ari soru sormadı ve kapıya doğru koştu.

"Kahretsin." Lanet okudu. Kapı kilitliydi. Tabii ki kilitliydi. Hareket edemeyecek hale gelene kadar yatağı kırmak için buradaydık.

Kanayan Hawthorne.

Bileğimden iğrenç bir çatırtı geldiğinde çığlık atmış olabileceğimi düşündüm. Vücudum bir kan yığınının başka bir şey olmayana kadar kırılacaktı.

Bir sisin içinden Ari'yi zarifçe boyanmış çekmecelerin tepesinde gördüm. Elinde bir bıçak vardı ve çatıdaki ince çıtaları ve çim kaplamaları kesiyordu. Tekrar yanıma döndüğünde saçları yosun tutmuş ot parçalarıyla kaplıydı.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı kulağıma. "Neler oluyor?"

Konuşamadım. Ari tekrar sormadı. Beni çatıdaki delikten nazikçe geçirmek için elinden geleni yaptı. Yüzlerce kör bıçağın kollarımı ve bacaklarımı sıyırması gibi acıyordu. Cığerlerimde çığlık atacak nefes kalmamıştı.

Ari beni çatıya yerleştirdi, duman deliğinin yakınındaki buz mavisi ışık huzmesine doğru dikkatlice ilerlerken beni tuttu. Ay gökyüzünde henüz yarı olgunlaşmıştı ama gecenin serin sakinliği tenime dokunduğunda, bedenim sanki daha fazlasına ulaşmak istercesine kamburlaştı.

Acı uzuvlarımı, kafatasımı, omurgamı parçaladı. Eklemlerimin ve uzuvlarımla çatıdayıp kırılması, ben rahatlayana kadar geceyi paramparça etti.

Ari'nin çığlığı bana yalnız olmadığımı hatırlatmadan önce bunun tadını çıkarmak için çok az zamanım vardı.

"Lanet olası cehennemde ne var?" Geriye doğru tökezledi, bana baktığında neredeyse çatıdan ağağı kayıyordu.

Kuzgun karısı.

BÖLÜM 34

BÜYÜKELÇİ

İ delirmişti. Başka bir açıklaması yoktu. Aklımı kaçırmıştım ve yeni karım bir yerlere gitmişti. Beni terk etmişti. Bu, kafamın bana anlatmaya çalıştığından daha mantıklıydı.

Gişeler için kulübede volta attım.

O lanetli kuzgun, o şey, Saga'yı sakladıktan sonra bana bakmıştı. Hayır, onu yutmuştu, olan buydu. Başımın iki yanını tuttum. Sonunda uçup gitti ve ben de kulübedeki delikten geri kaydım, şaşkın ve gördüklerimi kabul etmemekte inatçıydım.

Gün ışığının ilk utangaç şeridi siyah geceyi grileştirdiğinde, kanat çırpışları delikten geldi. Tökezleyerek geri çekildim ve bacaklarımı yatağın köşesine çarptım. Kuzgun, *benim* kuzgunum, birkaç nefes boyunca bana baktı. Mürekkep gibi gözleri beni içine çekti; sonunda beni yok etmeye gelmişti.

Ama kuzgun boğazıma doğru uçmadı, cehennemden gelen bir hayalet dönüşmedi. Kuş tüylerini bir kez karıştırdı, sonra kanatları kayarak uzun, ince kollara dönüştü. Pençeler ayak parmaklarına ve esnek bacaklara dönüştü. Tüyler bükülüp gerilerek Saga'nın dar omuzlarına düşen vahşi, kara saçlara dönüştü.

Benden on adım ötede duruyordu, çıplaktı ve kir içindeydi. Bacaklarını, karnını ve göğüslerini yara izleri kaplamıştı. Kırmızı yaralar şiddetli bir kucaklaşma gibi sırtından kaburgalarına kadar uzanıyordu. Gözleri, denizde bulutları bir düğüm haline getiren haydut rüzgâr gibi bir vahşilik taşıyordu.

Saga bir tutam saçını başının arkasına sıkıştırdı, sonra yavaşça yatağın üzerindeki kürklerden birine uzandı. Sarsılarak geri döndüm.

Derisini kürkle kaplarken fark etti ve utandı.

"Sen . . ." Başladım ama sanırım gece boyunca nasıl konuşacağımı unutmuştum.

"Sana söylemeye korkuyordum ama söyledim." Çenesini eğdi ve aceleyle hamamın kapısına doğru yürüdü. Birkaç kalp atışı içinde, kapı arkasından çarparak içeri girdi.

Bir kez daha, üzücü bir sessizlik içinde kaldım.

Saga, *karım*, benim kuzgunumdu.

Seçeneklerim vardı: Burada oturup lanet bir çocuk gibi sinmek. Erkek olup onunla konuşmak. Ya da gitmek.

Yine, bir korkak gibi.

Yavaşça hamamın kapısına doğru ilerlerken sert avuç içim enseme ovuşturdu. Kapıyı çalmayı düşündüm, sonra bunun önemli olmadığını düşündüm. Bana uzak durmam için bağırırsa bile içeri girecektim.

Cevaplanması gereken sorular vardı.

Saga'nın sırtı bana dönüktü. Banyo teknesi doğal bir havuz gibi zemine inşa edilmişti ve kenarları

Etrafı keskin köşeli boyalı taşlarla çevriliydi ama alan dört kişinin rahatça sığabileceği kadar genişti. Suyun yüzeyinde sanki hamam oraya sığınanlara yeni bir hayat üflüyormuş gibi buharlar yükseliyordu.

Saga meşe ağacından yapılmış sabunu yavaşça cildinin üzerinde gezdirerek gecenin kirini temizledi.

Kenarda durdum. İlk kez sırtına kazınmış acıyı tam olarak görebiliyordum. Nefret dolu çizgiler omuzlarından kalçalarına kadar uzanıyordu. Kirpik izleri. Tahmin etmem gerekirse, deriyi daha iyi parçalamak için bazılarına taşlar geçirilmişti.

"Seni kimin incittiğini söyle bana," dedim alçak sesle. "Böylece onların sonunu getirebilirim."

Saga arkasını dönmedi ama parmak uçlarını sırtının üst yarısındaki uzun yara izlerinden birini takip ettiğinde hafifçe irkildi.

"Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum," diye fısıldadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, aklımdaki onlarca sorudan herhangi birini nasıl soracağımı bilmiyordum. Onun yerine bir beyanla başladım. "Beni kurtardın."

Saga omzunun üzerinden baktı, kafası karışmıştı. "Ne?"

"Doğu'da. Sluagh ile birlikte. Beni kurtardın."

Alaycı bir ifadeyle arkasını döndü. "Birkaç gözünü gagaladım, Ari, yapma-"

"Ve yuva," diye araya girdim. "Hodag'ın yuvası, Sofia'yı bulduğumuz yer. Bizi oraya sen götürdün. Bizi ve Sofia'yı kurtardın."

Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, vücudunun ön kısmını benden saklıyordu. Saga dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini başının iki yanında gezdirerek sabunlu, nemli saçlarını geriye doğru sıvazladı. Bana bakmıyordu.

"Bizi kurtarmak için Sluagh'dan uzaklaştırdın."

"Yuvayı saldırıdan önce gördüm," diye itiraf etti birkaç nefes aldıktan sonra. "Tuzağa düşebileceğini biliyordum ama sluaghlar yaklaşıyordu ve başka nereye gideceğimi bilmiyordum. İçeride bir cazibe hissettim ama Sofia'nın orada olduğunu bilmiyordum. Sizi kurtarmak için Hodag'la takas yapacağımı düşündüm, bunu gizlice yapabilirdim ama siz kendinizi kurtardınız."

"Beni kurtardın," dedim tekrar. Banyonun kenarına çömeldim. "Ama sen iki kraliçeyi kurtardın. Bunun farkındasın, değil mi? Ferus Hanesi ve Eriksson Hanesi sana her şeyi borçlu, Saga."

"Ari." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Olayı bu kadar büyütmeyi bırak. Hepinizin parçalanmasını öylece izleyemezdim."

"O zaman neden Astrid ile kavga ettin?"

Ellerini çekerken Saga'nın fırtına bulutu gözleri parmaklarının arkasında parlıyordu. "Ben bir tirana bağlıyım."

Sözleri göğsüme kurşun gibi yerleşti, sert, belirgin, yeni bir yük. "Seni zorluyor." "Durum bundan çok daha karmaşık." Saga suyun yüzeyine baktı.

"Ama yine de beni kurtardın."

Sesi küçüktü, fırtına içinde bir fısıltı gibiydi. "Bazen en güçlü dürtülerden bile daha güçlü duygular vardır."

Eğildim ve boynunun arkasını kavrayarak yüzünü kendime yaklaştırdım. Boğazından kısa bir nefes çıktı. "Ağzıma ihtiyacım var. Şimdi."

Saga'nın omuzları biraz çöktü, sanki gerginliği azaldığı için vücudu kaskatı kesilmişti. Beni öptü. Sırlıklam avuçlarından yanaklarıma su damladı. Dilim, o dudaklarını ayırıp tadına bakmama izin verene kadar dudaklarının kenarı boyunca kaydı.

Onun çekiştirmesiyle, tamamen giyinik bir şekilde banyonun kenarına gittim. Umurumda değildi. Saga'nın sırtı

Duvarlardan birinde, bir kolumu beline dolayarak kalçalarını kendime bastırdım.

"Kanamam bana musallat oldu," diye fısıldadım. Kıs kıs güldü ve ben de ağzım açık bir şekilde geri çekildim. "Kahretsin, seni lanet kadın. Bunu bilerek yapıyordun."

Saga sırttı ve daha güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyordum. Başı geriye düştü ve göğsünden, karnından güldü. Gerçek bir memnuniyet sesiydi. Sonra ağzımı tekrar kendine yaklaştırdı. "İlk başta bunu yapmak istememiştim ama sonra bir kuştan ne kadar korktuğunu fark ettim."

"Bir kuzgun! Kehanetler getirirler ve ben biliyordum, kanayarak biliyordum, bu sıradan bir kuzgun değildi. En cesur savaşçı bile titrerdi."

"Ah, kocacığım, erkekliğinin tehdit altında olmasından mı korkuyorsun?"

Sırttım ve dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Birazcık. Ama sırrımı saklarsan, sana yemin ederim, çabana değmesini sağlarım."

Ağzım boğazına gitti. Dilim boynundaki kokulu suyu yaladı. Yavaşça yakasına doğru öpücükler kondurdum, elim de ters yönde kaburgalarındaki çukurları takip etti.

"Ari," diye nefes aldı Saga kulağıma yakın. "Sana söyleyecek, açıklayacak daha çok şey var."

"Eminim vardır." Bir an için geri çekildim ve tuniğimi başımın üzerinden sıyırdım. "Ama önce hayatımı kurtardığı için karıma teşekkür etmeliyim."

"Sana söyledim, o-"

Dudaklarım meme uçlarından birinin etrafına yapıştığında Saga'nın sesi boğuk bir nefesle kesildi.

Dilimi tepe noktasının üzerinde düzleştirdim ve kollarımda titreyene kadar tenini emdim. Kollarını boynuma doladı, bensiz boğulacakmış gibi bana sarıldı. Saga inledi ve omurgasını dikleştirdi, onu daha fazla almam için sessiz bir yalvarış gibiydi.

Yaptım.

Avucum diğer göğsüne kaydı. Hiçbir şeyi ihmal etmediğimden emin olarak her yerini avuçladım. O benim için yaratılmış bir şekildi. Yer değiştirdim, diğer tarafı ağzıma çekerken avucum ilkin gitti ve tepesini yuvarlayıp sıktı. Tırnakları omuzlarıma batıyordu. Umarım arkasında izler bırakmıştır.

Adımı kısa hırıltılarla söylüyordu ve konuştuğunun farkında olduğundan emin değildim.

Geri çekildim, sadece bakışlarıyla buluşacak kadar uzun süre. "Beni durduracak güce sahipsin ve söz verirsen durduracağım."

Başını sert bir şekilde salladı.

Avuçlarım belinden aşağı kaydı ve uyluklarının altına takıldı. Ağzına karşı sırttım. "O zaman kendini hazırla. Bu soğuk, tatlı bir tehdit olacak."

BÖLÜM 35
TUTSAK

Beni durdurma gücüne sahipsiniz ve emri verirsiniz durduracağım.

Ari'nin dokunuşuna doğru giden bu çıldırtıcı sarmalı durduracak korkunç sözcükler bir yana, söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Şekil değiştiren olduğumu öğrenirse beni dışlayacağını düşündüm. Diğerleri gibi benim de tehlikeli olduğumu düşüneceğini sandım. İki formu olan bir kan fae'sinden genellikle korkulurdu. Ari'nin dediği gibi, kuzgunlar diğerlerinden daha çok. Bizler tanrıların kehanetleriydik.

Ağzının etimi en sevdiği yemekmiş gibi sahipleneceğini tahmin etmemiştim. Dili mucizevi şeyler yaptı. Dillerin yapabileceğini fark etmediğim türden şeyler. Avuç içleri suyun altında çıplak kalçalarımı nazikçe okşuyordu. Alt yarısı hâlâ sıırıslık pantolonunun içindeydi ve sanırım bundan nefret ediyordum.

"Bu soğuk, tatlı bir tehdit olacak," dedi, gözlerinde karanlık bir arzu bakışıyla.

Ari beni sudan çıkarıp leğenin kenarına oturttuğunda boğuk bir çığlık attım. Düz taşın kenarından gelen soğukluk şoku omurgamı titretti ama ıslak tenime değen serin havayı düşünecek vaktim olmadı.

Ari'nin yüzü kalçalarımın arasındaydı.

Dürtüm onu geri itmekti, o kadar sersemlemiştim ki, ağzı beni tekrar döndürene kadar. Bacaklarımı omuzlarına attı ve -üç cehennem- öpücükleri kalçalarımı beneklediğinde, dili merkezimi okşadığında başımın geriye düşmesine izin verdim.

Beni yutarken utanmadan taş zeminde dirseklerimin üzerine yaslandım.

Ari bir parmağını kancaya taktı ve boğumunu diliyle aynı yerlerde gezdirmek için kullandı. Ağzının ve parmaklarının birleşimi başımı güzel bir sisin içine yuvarladı.

Başparmağının sert nasırı göbeğime sürünme ve baskı uyguladığında hıçkırıklara boğuldum. Kalçalarımı yüzüne doğru salladım, karnımın alt yarısında bir his oluşurken duramadım. Sanki içimden bir sıcaklık akıyordu. Ayak parmaklarımdan göğsüme, oradan da kafatasıma. Birbiri ardına gelen dalgalar beni hiç beklemediğim bir çılgınlığa sürükledi.

Kıvrandım, nefes nefese kaldım ve boğazımdan istemsizce çıkan sesleri susturmaya çalıştım.

Dalga durmadan önce, Ari üzerime çıktı ve ağzımı tekrar ağzına aldı. Tutkumu onun dilinde tattım ve bu beni daha fazlasını istemeye itti.

Geri çekildiğinde, sonunda tekrar nefes aldım.

"I . . . Ben hiç ..." Ne söylediğimi bilmiyordum ama bu birkaç basit kelime Ari'nin yüzüne bir gülümseme getirdi.

Kendini sudan çıkardı, sonra beni ayağa kaldırdı. Kollarını belime dolayarak bizi hamamın kapısına doğru geri götürdü.

"Neden hâlâ giyiniksin?" Parmaklarım kemerini çekiştirirken dudaklarına karşı sordum.

"Eğer farklı olmasını istiyorsan, o zaman bu konuda bir şeyler yapmalısın." Beni öptü, hamamın kapısını tekmeleyerek açtı ve bizi yatak odasına götürdü. "Benim için yalvarmanı sağlayacağıma söz verdim. Sözümünden dönmem ve eğer istersen bunu yerine getirmeyi planlıyorum."

Sırıttım ve kemerdeki çentiği açtım. Yatak dizlerimin arkasına çarptı ve ellerim dondu.

Hayır. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Ya nefes alamayana kadar korkularımın kafamı bulandırmasına izin verseydim? Ya gerçekten nefes *alamazsam*? Onun vücudu benimkinden çok daha güçlü, çok daha genişti. İsterse beni olduğum yerde sabitleyebilirdi ve ...

Ya Ari yalan söylediye? Hayır, bana hikayesini anlattı ve ... yapmazdı.

Ari'nin elleri kollarımın yanlarından aşağı kaydı, öpücüklerini yavaştı ve ani değişimi fark etmiş gibiydi. Ari nazik bir dürtmeyle beni yatağın ayak ucuna oturttu. Avucuyla çenemi kavradı ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Zarar gördün," dedi yeni bir şefkatle.

Çamurlu anılar, karanlık kötü adamlar gibi bu anın güzelliğine saldırdı, normallige, mutluluğa dair her türlü umudu bıçakladı.

Başımı

salladım.

"Bir erkek

tarafından

mi?"

Gözlerim kapandı, alnım çatlayana kadar sıktım. Daha fazlası vardı. Hiçbir şey söylemedim ama söylememe de gerek yoktu.

Ari'nin başparmağı yanağımı okşadı. "Hâlâ yaşıyor mu?" Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Bilmiyorum."

"Eğer öyle olduğunu öğrenirsem," diye hırladı. "Seni incittiği için ellerini kesmeyi planlıyorum."

O zaman ona baktım ama geri çekildi. Kalbim göğsüme gömüldü. Yumuşak bir an, uzun zaman öncesinden gelen kırgınlıkları iyileştirme gücüne sahip bir an ve ben buna izin vermek için kendi paniğimden kaçamadım.

Ari çantasını karıştırdı ve ipekten ince bir ip çıkardığında kanım buza dönüştü.

Hayır. Hayır. Yapmaz.

"Ari, lütfen."

"Saga." Yüzümün bir tarafını tekrar kavradı. Sonra ipin bir ucunu bileğine doladığını fark ettim. "Bu senin için değil. Eğer devam edersek, ki umarım ederiz, o zaman sen söylemedikçe bu eller hiçbir işe yaramaz." Bir çekişle ip bileğinin etrafında *hızla* gerildi. "Buranın efendisi sensin."

Ari yatağın bir tarafına yuvarlandı, sonra ipin ucunu karyolanın direğine doladı. Bana utangaç bir sırıtışla baktı. "Diğeri için bana yardım etmen gerekecek."

Son derece ciddiydi. Kalbim göğsümde acı içinde gümbürdedi. Kan ve irin yığınının dönüşmesinden korkuyordum. Ari'yle küçümseyerek ya da ilgisiz kalarak geçirdiğim zamana acıyamazdım. Sanki her küçümseme, her göz devriş, bizi bu ana getiren ayrıntılı bir hikâyenin parçası olmuştu. Kalbimin bu adama duyduğum saf sevgiyle yıkımın eşiğine geldiği bir an.

Ellerim titreyerek yumuşak yatağın üzerinde süründüm ve diğer bileğini bağladım. Bu fikir aklıma yerleştikçe daha çok hoşuma gidiyordu. Kalbim Ari'nin bunu yapabileceğini düşünmese bile, zalim ellere dair bir korkuyu ortadan kaldırmak, kafamdaki panik dolu fırtınayı biraz olsun dindirdi.

Bir bacağımı kalçalarının iki yanına koyup ona yaslanırken yanaklarıma sıcaklık doldu.

Yüzünü boynumun yumuşak kıvrımlarına gömerek, "Büyüleyicisin," dedi.

Altımda kaydığını hissettim, boyu ıslak pantolonunu zorluyordu. Şu ana kadar iki kez ayağımı altımdan çekmişti ve ben de iki kez aynı şeyi yapmak için doyumsuz bir arzu duymuştum. Yutkundum, sonra parmak uçlarımla göğsünün keskin düzlemlerinde kaymasına izin verdim.

Dudaklarımla dokunuşunu takip ettim ve böylesi bir trajediyi barındıran uzun, sivri yara izini öptüm. Ari gözlerini kapattı. Yumruklarını sıktı, ipi çektikçe geriliyordu, sanki bana dokunmamak imkânsız bir şey haline gelmişti.

Biraz hırçınca sıırttım, ellerim pantolonuna kaymadan önce bakışlarımı kaldırıp onunkileri yakaladım. Kemerim çoktan açılmıştı ama bağcıklarını çözdüm, sonra da belinden çektişirdim. Ari kalçalarını kaldırarak pantolonu çıkarmam için bana yer açtı. Nemli kumaş bacaklarına yapıştığında gülüştük ve sonunda pantolonu ayaklarından çıkarmadan önce pek de tutkulu ya da romantik olmayan bir çaba daha sarf ettim.

"Üç cehennem," diye fısıldadım. Vücudunda keskin kenarlar, çukurlar ve savaş yaraları vardı.

Ari kıkırdadı. "Senin merhametine kalmış durumdayım. Dönüşümler boyunca yaptığım tüm sinir bozucu şeyler için beni yargılayabilirsin."

"Çok değil birkaç hafta önce cazipti." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ama şimdi hepinizi gördüğüme göre, biraz daha nefes almanızı tercih ederim."

Avuçlarımı bacaklarına doğru kaydırdım, başparmaklarım iç uyluklarında gezindi. Ari inledi. İp onun çekişine karşı titreşiyordu. Güç sahibi olmanın olağanüstü bir yanı vardı. Göğsümde baş döndürücü bir güç, güvenlik, yumuşaklık ve büyükelçi dakikalar önce beni bıraktığı gibi ağlamak isteyene kadar kucaklamayı planladığım bir şehvet vardı.

Bakışlarına karşılık verdim, sonra dudaklarımı yaladım.

Ari'nin yüzü kızarmıştı. Ter çoktan alnını kaplamıştı. Tehlikeli bir bakışla karşılık verdi. "Ateşle oynuyorsun, karıcığım."

"Güzel." Boyunun alt tarafını ucuna kadar yaladım.

Ari'nin kafası duvara o kadar sert çarptı ki kafatasını incitmiş olabileceğini düşündüm ama şikâyet etmedi. Vücudu kaskatı kesildi. Topukları yatağa gömüldü. Kollarının üst kısmındaki kaslar, iplerin bileklerini tutmasına karşı savaşıırken nabız gibi atıyordu.

"Sana zar zor dokundum," dedim.

"Biliyorum." Nefesleri ağırlaşmıştı. "Ama hiç bu kadar *yoğun* hissetmemiştim ve eğer bunu tekrar yaparsan, korkarım kısa süre içinde kendimi utandıracağım."

Belki de güvenimi artırmak için yalan söylüyordu. Belki de daha önce odanın içinde çatırdayan aynı yoğunluğu hissetmişti. Umurumda değildi. Tatlı sözleri işe yarıyordu. Korkusunu görmezden gelerek sıırttım ve onun tadına baktım. Dudaklarımı uzun aletin ucuna doladım, sonra onu daha derine çektim.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi ama ağzından çıkan sert nefesler onu en tutkulu, en şehvetli şekillerde yok etme isteği uyandırdı bende.

"Saga." Neredeyse acı çekerek inledi. "Beni öldüreceksin."

Pürüzsüz teninin etrafında sıırttım ve elimi ağızımla birlikte okşayarak ekledim. Ürperdi ve vücudunun sıkışma şeklini düşündüm, sonunda onu öldürebilirdim.

Ne kadar devam edeceğimi bilemiyordum ve Ari kısa, sarsıntılı nefesler almaya başladığında, karnını, göğsünü öpmeye başladım, tekrar kalçalarına yaslanana kadar vücudumu onun üzerinde tuttum. Bacaklarımla arasında sıcaklık birikti. Onu istiyordum; beni doldurmasını istiyordum. Ama ben daha fazlasını istiyordum.

Yavaşça iplerin düğümlerinden birine uzandım. "Saga,"

dedi Ari, nefesi kesilmiş bir halde. "Sen gelene kadar olmaz."

"Ben hazırım," diye fısıldadım. "I . . . Ellerini üzerimde istiyorum."

İp bir bileğinden düştü.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi ve hemen ardından parmaklarını kalçalarımın etine geçirdi.

Diğer bileğini çözdüm ve Ari parmaklarını vahşi saçlarımın arasından geçirdi. Dizlerimin üzerine kalktım ve onu giriş yerimle aynı hizaya getirdim, sonra uzunluğunun üzerinden kaydım. Ari alnını omzuma koydu. Tenimi yumuşakça ısırdı.

Zorlukla nefes alabiliyordum. Kollarına sarılmış, göğüs göğüse, kalınlığı beni gererken, kendimi hiç bu kadar güzel özgür hissetmemiştim.

Bir an için hareketsiz kaldık.

Ari doğru söylüyordu; bu odada inkar edilemez bir güç vardı, baş döndürücüydü, sanki tatlı tadı dilimde dans ediyordu. Tüm aşıklar ilk kez birlikte olduklarında böyle hissederler miydi bilmiyorum ama benim için yeni bir şeydi.

Sakallı yanağını nazikçe okşadım ve ona doğru sallanmaya başladım. Ari hareketlerime derin, yavaş itişlerle karşılık verdi. Bir kolumu boynuna doladım, sonra ellerinden birini kalçalarımın altına soktum ve avucunu bir göğsünün üzerine yerleştirdim.

Ağzlarımız birbirine yakın, açık ve soluk soluğa duruyordu ama öpüşmedik. Alınlarımızı birbirine dayadık ve birbirimizin nefesinden beslendik.

Ari hâlâ kontrolü bana veriyordu, hâlâ bana güç veriyordu ama sessiz taleplerimin her birine, ellerini her yavaşça yerleştirişine beni güçsüz bırakacak şekilde cevap veriyordu.

Hızımız çılgınca arttı. İçime girerken, beni öfkeli bir bulanıklığa sürüklerken onun karanlık, kehribar gözlerinden başka bir yere bakmadım. Sıcak dalgası aramızda kayıyordu. Midem tatlı düğümlere dönüştü. Kafamın içinde bir zevk yumağı halinde sıcaklık toplandığında kaşlarım çatıldı. Sonra, uçurumun kenarından taşım.

Boğazımdan bir çığlık koptu.

Ari beni öptü, sesimi boğmuyordu, daha çok onun bir parçası olmak ister gibiydi. Bir süre sonra geri çekildi ve adımı tekrar tekrar tısladı, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kalçalarını daha derine sürttü. Bir anda hareketsiz kaldı. Vücudu bir taş gibi dondu, bana yapıştı. Bir sarsıntı tutuşunu gevşetti ve derin, gırtlaktan gelen bir inilti boynumu ısıtarak onu serbest bıraktı.

Sona erdiğinde, Ari yavaşça başını kaldırdı. Gözleri parlak camla kaplıydı. Şüphesiz, benzer bir şey benimkini de ıslatmıştı.

Kelimeler dilimde dans ediyordu. Tehlikeli kelimeler.

Sanki anlamış gibi Ari alnımdan öptü, sonra bacaklarımızı ve bedenlerimizi çözdü. Çekmecelerden birinden temiz bir çarşaf aldı, lavabodaki soğuk suya batırdı ve bacaklarımın arasına öyle şefkatle bastırdı ki gözlerim yaşardı.

Bitirdiğinde beni öptü ve bir şekilde manevra yaparak öpüşmeyi kesmeden önünde uzanmamı sağladı, ta ki uzun boyu arkamda kıvrılana kadar. Tembelce saçlarımla oynadı, boynuma nazik öpücükler kondurdu.

Gülümsedim, kolunu önüme dolayarak sarıldım. Parmak eklemlerini öptüm.

Gölgelerdeki seslerin gelip onu benden almasından korkmasaydım ona ne söylerdim?

Seni seviyorum, seni güzel piç.

BÖLÜM 36

BÜYÜKELÇİ

"Ben bakmaya cesaret edemiyorum." Saga fısıldadı. Yatağın kenarına oturdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Elinde yüzük kutusundan çıkan parşömeni tutuyordu.

Öğleden sonra güneşine karşı gözlerimi kırpıştırarak uyandım. Saga'nın gözleri cam gibiydi ve şiddetli bir endişelendim. Boğazımdaki uykuyu temizledim. "Benim yapmamı ister misin?"

Başını eğdi ve balmumu mühürle oynadı. "Kardeşimin elinde, Ari. Sana ondan bahsetmeliyim. Sana her şeyi anlatmalıyım."

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Uyumadan önce Saga bana Astrid'in onu ateş ipleriyle nasıl yendiğini anlatmıştı. Sırayla Astrid'in casusu, savaşçısı olarak kullanılmıştı.

"Seni gözüne kestirdi ve bu beni korkutuyor. Gücü hafife alıyor," diye fısıldadı Saga.

Onu öptüm, tadına baktım, gözlerindeki korku geçene kadar ona dokundum, sonra da eski kraliçeyi pis ellerini bana bulaştırmadan önce öldürmeyi planladığımı en az on kez ilan ettim.

Her ısrar daha da şiddetlendi.

Saga kuzgun lanetini ve lanetlenmiş kalbinin hissizleştiğini anlatmaya devam etti. Batı'daki Calista'ya hızlı bir kaçış önerdim ama Saga o sırada kollarımda uyuyakalmıştı.

Saga parşömeni sandığın üstüne geri koydu. "Umarım sakladığım sırlara kızmazsınız."

Onu kendime doğru çektim. "Anlat bana."

Yüzünü bana dönerek yuvarlandı. Parmak uçları alnıma dökülen saçlarımın uçlarını okşadı. "Sana kalbimin dönüşler için duygusuz olduğunu söylemiştim ama sadece senin sayende çözülmeye başladığını söylememiştim. Gorm buna uyanış dedi."

"Gorm senin şekil değiştirdiğini biliyor o zaman? Kan Fae'lerinin sana bu kadar aşık olmasına şaşmamalı. Ve kan lorduyla zaman geçirmemiz iyi oldu, çünkü ziyaretimizden önce bir kan fae'siyle yemin etmekten çok hoşlanmazdım."

"Ah. Yarı kan fae olduğum gerçeği, bir kuzgunun ikinci formum olmasından daha rahatsız edici."

Sırıttım. "Kanlı Fae'lerin bir zamanlar beni korkuttuğunu itiraf etmekten gurur duymuyorum. Şimdi, başkalarını da korkuttukları için bunun sadece benim yararına olduğunu görüyorum. Bir kan fae karım var, *nadir bulunan* bir kan fae karım ve şimdi biri beni rahatsız ederse onu seninle tehdit edebilirim. Sen her kılıçtan daha büyük olacaksın."

Kıkırdadı. "Herkesin Kan Mahkemesi'nden senin kadar korktuğundan emin değilim."

"Umarım bana korkak demiyorsundur."

Saga gülümseyerek yan tarafımı çimdikledi. "Odaklan. Bunu açıklamam gerekiyor ve dilin sürekli araya giriyor." "Dilimi iyi kullanmak için başka yollar düşünebilirim eğer-"

"Ari."

"Peki. Cevap vermem gerekmedikçe sessiz olacağım." Demek istediğimi kanıtlamak için dişlerimi birbirine kenetledim.

Saga gözlerini devirdi ama sırtıtmaya devam etti. "Lord Gorm pek çok konuda oldukça bilgilidir, lanetler de bunlardan biri. Lanetlerin her zaman kalbin uyanışıyla kırıldığını söylerdi ve ben bunu başka türlü tarif edemem.

"Seni ilk gördüğüm gün, tek yaptığın Borough rıhtımında halkı selamlamaktı ve sanki göğsüme bir ateş parçası saplanmıştı. Ne yapacağımı bilemedim. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır hissetmemiştim."

Bir elim saçlarımda, sırt üstü yuvarlandım. "Bu ne anlama geliyor? Beni yanlış anlama, yüzümün bir laneti sersemletmesinden inanılmaz derecede memnunum ama aynı zamanda rahatsız edici."

Kaburgalarımı itti. "Birkaç nedenden dolayı senden nefret ettim. Kalbim eski haline döndüğünde her şeyi hissettim. Acı, keder, korku. Çok fazla korku. Beni dehşete düşürdü, bu yüzden seni suçladım."

Onu yanıma daha sıkı çektim. "Keşke bilseydim. Senin düşmanlığınla alay ettiğim tüm zalimce yöntemleri hatırlıyorum. Sık sık kalbinin taş gibi sert olduğunu söyledim."

"Sözlerin için sana kızmıyorum. Nereden bilebilirsin ki?" Nazik davranıyordu ama ben yine de o sözleri söylememiş olmayı diledim.

"Kalbimi kimin lanetlediğini biliyorum," dedi. "O benim kardeşimdi." "Pardon? Kardeşiniz sizi lanetledi mi?"

"Beni korumak için."

"Seni neyden koruyordu ve neden bir anda benden korkar gibi göründün?" Yüzünü inceledim. Bakışlarını sürekli ellerine çevirişini, omuzlarının hafifçe kayışını, böylece artık tam olarak bana dönük olmayışını.

"Korkmuyorum ... ama hikayenin küçük bir parçasını sizden saklamış olabilirim ve bunu nasıl karşılayacağınızdan emin değilim."

"Fevkalade iyi. İhtiyacım olduğunda inanılmaz derecede akli başında oluyorum."

Saga dudağını dişlerinin arasında sürükledi. "Riot'un farklı bir babası vardı, bu yüzden babamın ölümüyle kuzgun soyundan gelen tek kişi ben kaldım. Ama annemiz sayesinde Riot ve ben saygıdeğer bir soyun parçasıydık."

"Saga." Burun kemiğimi sıktım. "Sanki sadece birkaç tur önce doğmuşum gibi açıkla. Saygıdeğer dediğinde..."

Cevap vermesine gerek yoktu. Şimdi anladım.

"Kraliyet." Bir nefes verdim. "Bu yüzden tuhaf davranıyorsun. Bu bir kraliyet soyu, değil mi?" Ayağa fırladım, yatağın üzerinde diz çöktüm, ellerim saçlarımda. "Sen lanetlenmiş bir asilsin. Yine Ferus'lar gibi."

"Akli başında olmak bu mu?" Saga benim kabadayılığımın gülecek kadar küstahtı. Önümde diz çöktü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve tedirginliğimi unutana kadar beni öptü. "Ben hâlâ aynı tehditkâr dikenim Büyükelçi."

"Evet, ama asil biriyle. Bir asil ile yemin ettim."

"Benim için bir taht yok, Ari. Birçok tur önce yok edildi," dedi. "Ama ben zaten istemiyorum. Umarım bu iş bittiğinde uzun eve dönebilir ve barış içinde yaşayabiliriz."

Uzun bir nefes boyunca onu inceledim, parmaklarım çenesinin çizgisinde gezindi. "Bunu mu istiyorsun? Evime dönmek mi?"

O ana kadar, Saga'nın sadece benimle kalmasının ne kadar umutsuzca acı vereceğini fark etmemiştim.

Bracken'in bağlayıcı büyüüne olan borç için. Kraldan bunu feshetmesini talep etmeyi planlamıştım. Saga hain değildi. Özgürlüğü hak ediyordu.

Yanakları biraz kızardı. "Bunu istiyorum."

"Bağlı olduğun için değil mi?"

"Kendimi güvende hissettim, senin kadar sinir bozucu-" diye bağırdı yan tarafını çimdiklemeye çalıştığımda. "-evinizde. Seninle birlikte dönmek ve bunun bir parçası olmak istiyorum. Memleketini ve bir zamanlar köylü bir kral olduğun bu sığınağı görmek istiyorum."

Gülümsedim ve onu nazikçe öptüm. "Seni götüreceğim."

Devam etmeden önce yatağın yumuşak yastıklarına yaslandık. "Ailemin eski bir savaşı kaybettiğini ve ceza olarak ülkenin kraliçelerine hizmet etmek zorunda olduğumu sanıyordum. Her zaman Riot'un beni lanetlediğine inandım çünkü kaybedeceğini biliyordu ve acı çekmemi istemiyordu. Kalbim donmuş olsaydı acıyı hissedemezdim, değil mi?"

"Yani, hiç hissedemiyor muydunuz?"

"Birçok tur boyunca akılsız bir hizmetkârdım." Saga alnımdaki saçları taradı. "Her zaman neden Astrid'in tarafında savaştığımı sordun. Başka seçeneğim yoktu ama o zamana kadar seninle aramızdaki bağ giderek büyüyordu. Sebep olduğun uyanış buradaki tacın cazibesini köreltiyor ve ben de buna karşı savaşabiliyordum. Sen tehlikedeyken daha da fazla."

Saga'nın lanetiyle kurduğum bu bağın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bu bende onu öpüp daha sonra konuşma isteği uyandırdı. Yanağımın içini ısırdım ve kendimi dinlemeye zorladım.

"Madem zaten onun tahtına bağlıydın, neden iki gece laneti yaptın?"

"Astrid zalimdir; beni küçük casusu olmaya zorlamak istedi."

"Nasıl kırılacağımı biliyor musun?" Biraz çaresizlikle söyledim. Saga tek parmağını kaldırdı. "Öldür onu."

"Tamamdır. Zevkle."

Kıs kıs güldü ve devam etmeden önce dudaklarımı gagaladı. "Ya da, eğer haklıysam, Lord Gorm haklıysa, şimdi bunlara sahip olduğumuzda bulacağımız şey," yüzüğünü işaret etti, "sahip olduğumu bilmediğim gücü geri getirecek."

"O zaman şimdi gidiyoruz."

Saga başını eğdi. "Öylece mi? Endişe yok, hayal kırıklığı yok?"

"Saga, ne söylememi istiyorsun? Neden sır sakladığını anlıyorum. Bana güvenmedin ve neler olduğunu tam olarak anlamadığından eminim. Gorm bunların neye yol açacağını düşünüyor?"

Kan tüyünü ve ona sahip olmanın kan mirasçısına toprak üzerinde nasıl hak verdiğini anlattı. Bana Gorm'un anlattığı her şeyi ve Yarrow'un büyülerinin son anılarını nasıl açtığını anlattı. Yarrow'la ilgili daha fazla hikâye vardı ama yılan leydinin ayrıntıları konuşmamasını sağladığını elinden geldiğince ima etti.

Benim için yeterliydi. Kadın sinsice bir şey yapmıştı ve Yılanlar Divanı'na karşı yeni bir kin besliyordum.

"Soyum toprakla, yaratıklarla, halkla bağlantı kurabilirdi. Kan tüyüm benim için güç kaynağıydı ama aynı zamanda bir taçtı. Onu kendim için talep edersem, kanımın varisi olurum. Ama ..." Durakladı, bakışlarıyla buluştu. "Eğer tüyümü kendi isteğimle bir başkasının kalbiyle paylaşırsam, o da eşit haklara sahip olur. Ve ben bir kez yaptım. İşte anılarımın yanlış olduğu yer burası. Bir savaş vardı ama ben kaybedilen bir savaşın sonucu olarak lanetlenmedim. Kardeşim beni Davorin'den saklamak için lanetledi."

Tekrar uzandığımızda başını göğsüme yasladı. Dudaklarımı birbirine kenetledim, hikâyenin geri kalanını anlatabilmesi için sessiz kalmaya çalışıyordum. Zihnim dönüp dururken, sessizlik başlı başına bir lanetti.

Saga unuttuğu geçmiş hayatının hikâyesine daldı. Tahtta olan üvey kardeşi, karısıyla birlikte Gorm'un bahsettiği seidr büyüsiyle hüküm sürmüştü.

Bana zalim eşinden bahsetti.

Saga elini yumruklarından birinin tepesine indirdi, yumruk eklemlerim bembeyaz olana kadar sıkıldı.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Meyhanedeki hikâye doğru mu?"

"Evet. Riot ve Davorin'in hikayesi ve nasıl düşman olduklarıydı. Babam öldükten sonra Riot benim koruyucum olma rolünü ciddiye aldı ama kalbini benimle ve Anneli'yle paylaştı. Onu gerçekten evcilleştirebilecek tek kişi oydu."

"Bu onun karısı mıydı?"

"Evet. Nazik ama vahşi biriydi. Mükemmel bir kız

kardeşti." Sırıttım çünkü o sıırtmıştı.

"Davorin," dedi, öncekinden daha yumuşak bir sesle. "O kardeşimin en gerçek dostuydu. Hatırlayamadığım anılar ona aitti. İsyan kaderi kalp yoluyla değiştirdi. O ve Anneli birlikte krallığa Norn'ların gücüyle rehberlik ettiler. Davorin onların savaş lorduydu."

Hazırlandım ve şiddetin kafamı doldurmasını bekledim. Elimden bir şey gelmezdi, aslında bunu memnuniyetle karşılardım. "Yeterince büyüdüğümde," diye devam etti, "bana ilgi gösterdi. Onu her zaman biraz

Yakışıklıydı ve genç kalbim böyle bir adamın neden kralın kuzgun kız kardeşine eş olmak istediğini anlayamıyordu.

"Riot biraz ikna edildikten sonra kabul etti." Saga uzun bir nefes verdi. "İlk başta iyiydi. Davorin kendini tahta adamıştı. Ben genç ve aptaldım. Bir kılıcı nasıl düzgün tutacağımı bile bilmiyordum ama neden tutayım ki? Eşim savaş lorduydu. Tüm bu ciddiyetsizliğim içinde, sanırım Davorin'in keşfettiği karanlığı hiç fark etmedim.

"Kalbi gölgeleyen karanlık büyüler ve efsunlarla büyülendi ve açgözlülük, güç ve nefret gibi şeyleri büyüttü. Davorin yavaş yavaş Riot'un tahtını ve nüfuzunu kıskanmaya başladı. İşin en acıklı yanı, neredeyse beni Riot ve Anneli'nin ülkeyi yozlaştırdığına inandıracaktı."

Saga'nın yüzü buruştu. "Ta ki onu Riot'un iç muhafızlarından birini katlederken yakalayana kadar. Davorin taklitçi bir fae'ydi, ama kara büyüyle başkalarının kalbine girme gücüne sahipti, sanki onları ele geçirmişti. Bu şekilde öldürür, onlara kendi canlarını almalarını söylerdi. Muhafız kendi kanıyla dolu bir havuza düşerken onun dışarı çıktığını gördüm."

Küçük çocukları cezalandırmak ya da tehlikeden uzak durmalarını sağlamak istediğinizde onlara anlattığınız korkunç masallar dışında böyle bir yaratık hiç duymamıştım.

"Fark edildiğini anladığında ne yaptı?"

"Beni öldürebileceğini düşündüm ama yalan söyledim ve her zaman onun yanında olacağımı söyledim. Riot'a gizlice söylemenin bir yolunu bulmayı planlamıştım." Saga elimi bıraktı ve oturmak için manevra yaptı. Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Hiç fırsatım olmadı. Davorin artık bana güvenmediği için ona sadakatimi kanıtlamam gerektiğini söyledi. İyi bir aşığın yapması gerektiği gibi onun için ayrılmam gerektiğini söyledi."

Şiddet, beklendiği gibi, aklıma geldi.

Onu koruması gereken adamın neden olduğu acı verici kırbaçları anlatırken sırtındaki yara izlerini inceledim. Onu zincire vurmaktan, çaresiz bırakmaktan ve sonra da prenseslerine ihanet etmeye hevesli ahlaksız liman adamlarına ve pis soylulara satmaktan nasıl zevk aldığını anlatırken gözlerini alıp yutmaya zorladığını hayal ettim.

Sessiz kalamadım ve çenesinden tutarak ağzını kendime çektim. Onu öptüm. Geri çekildiğimde, kaşlarım onunkilere düştü.

"Sana dokunmaya cüret eden herkesi katledeceğim." Yüzünü avuçlarımla arasına hapsettım. "Sen asla

benden korkmana gerek yok, Saga. Asla."

Parmak eklemlerini öperken gülümsedi.

"Beni bulan Anneli'ydi," dedi. "Davorin, kardeşime iyi olmadığımı ya da seyahatte olduğumuzu söyleyerek beni uzakta tuttu. Sanırım Anneli şüphelenmeye başladı ve yaklaşık bir ay sonra zorla eve girip beni kanlar içinde ve hırpalanmış halde buldu."

"Ve kardeşin Davorin'i öldürdü." Başka bir tatmin edici son bulamadım.

"Riot'un öfkesi yüzünden krallığın denize batacağını düşünmüştüm. Kan dışında her yönden kardeştiler, yine de tereddüt etmedi ve Davorin'i bana dokunmaktan suçlu olan herkesle birlikte ölüme mahkûm etti."

"Ve gücünü paylaştığın piç bu mu?" "Evet. En iyi fikrim değildi."

"Kan tüyünü paylaşmanın ona nasıl sizinle aynı hakkı verdiğini anlamıyorum, çünkü siz bir kan varisisiniz."

Saga kalbimin üzerindeki yeri kapattı. "Eğer kan tüyünü bir başkasına verirsem, bu onun kalbini ele geçirir ve gücümü eşit olarak ona verir. Kan tüyünü paylaşmak bir güven, birlik ve ... sevgi gösterisidir. Aptaldım ve aşık olmuştum. Kardeşim Davorin'in ihanetini öğrendiğinde, Riot onu vücudundan kopardı."

"Bu tüy onun *içinde* miydi?"

"Evet. Büyü, Öteki Dünya'ya kırılmaz bir bağ oluşturmak içindir. Tüyü tekrar bulursam Riot'un daha derin yeminler edeceğinden bu şekilde emin olabilirdim. Bana katılan kişinin bir sevgiliden daha fazlası olmasını sağlayacaktı."

Parmağımdaki yüzüğe baktım. Öteki Dünya'da bile kardeşi onun güvenliğini sağlıyordu. Saga'ya olan ilgim zamanla artmıştı, ilk başlarda can sıkıcıydı ama artık aramızda hiçbir sır kalmadığından, onun yerine hayatımı vereceğim inkar edilemezdi. Hayatımı verdiğimiz yemine adamayı planlıyordum.

"Riot, tüyü Davorin'den alarak sahip olabileceği her türlü iddiayı yok etti," dedi. "Muhtemelen bunu total bir piçten beklenebilecek en iyi şekilde kabul etti."

Saga alay etti. "Şimdi sonrasını hatırlıyorum. Her şeyi. O zamana kadar Davorin karanlık büyü konusunda iyi eğitim almıştı. Tüyünü kaybettiği için yaralanmış olsa bile, başkalarının kalbine girmeye devam ettiği için yakalanması neredeyse imkânsızdı.

"Savaşın ve muharebenin efendisi olarak, yeteneklerini çarpıttı ve ölüm ve kan arzusunu uyandırma yeteneğini geliştirdi. Halk, Davorin'in kaosunda kendi kardeşleriyle, anneleriyle ve babalarıyla savaştı."

Bir an için ona sarıldım. Savaşlarını düşünüyor olabilirdi. Ben kendi savaşımı düşündüm. Akıncılar geldiğinde krallığımıza bulaşan karanlık, bir nefret salgını gibiydi.

"Kardeşin ne yaptı?"

"Tüm adaları ve uzaktaki toprakları güvende tutmaya çalıştı ama zayıflıyordu. Sonra, bir gece, Davorin Anneli'yi ele geçirdi."

"Tüm tanrılar."

"Neredeyse kendi boğazını kesiyordu. Riot çaresizdi. Bizi sakladı ve tüyü Davorin'in etkisinden saklayacağını söyledi." Saga ağır bir iç geçirdi. "Anneli kader büyüsünü yapmaması için ona yalvardı. O kadar güçlü yeni bir yol açtığını anlamıştı ki, dünyamızı çözecekti.

"Bizi bir yere götürdü, artık kafamda tam olarak göremiyorum ama Riot'un acı çığlıklarını hatırlıyorum, sonra içime bir soğuk aktı. O anı zihnimde zorlukla görebiliyorum ama yüzü kan içindeydi. Böyle bir yolu değiştirmek için ne bedel ödediğini hâlâ bilmiyorum ama bu tüm krallığı lanetledi. Soyumuz soldu ve başkaları iktidara geldi.

"Davorin kalplere sızan bir varlıktan başka bir şey değildi. Zayıftı, güçsüzdü ve içeri girebilmesi için başkalarının bedenlerine ihtiyaç duyuyordu."

"Ama seninkinin üzerindeki lanet onu bulmayı imkânsız hale getirdi?" Parmağımı göğüs kemiğinde gezdirdim. "Evet." Gülümsedi ve elini yüzüme koydu. "Ama doğanın bir parçası olarak lanetlerin de bir sonu olmalı."

yolculuk. Riot'un şarkısı soğuk kalbimin ancak ona layık biri çıkarsa uyanmasını sağladı."

Gülümsedim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Bunu bana kendimle ilgili zaten aşırı şişirilmiş düşüncelerimi daha da şişirmek için söylemiyorsun değil mi?"

Güldü ve başını salladı. "Hayır. Kaderin şarkıları genellikle kalp ve aşkla ilgilidir. Demek istediğim, kralınızın bile lanetini bozacak kadar değer verdiği biri olmalıydı, değil mi?"

Başımı salladım. "Elise onun için neredeyse canını veriyordu."

"Sadık, değerli bir kalp Riot'un benim için sonuydu. Bu yüzden rehberini geri getirme görevi biraz mantıklı geliyor. Tüyü tekrar ararken sadakat ve onurun kalbinde olduğundan emin olmalıydı."

Kulaklarımdan birinin ucuna dokundu, gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. "Sanırım seni severdi. Kardeşime ve Anneli'ye ne olduğunu bilmiyorum. Kayboldular. Sadece çığlık attığımı hatırlıyorum, sonra da hissizleştiğimi. Tekrar hissettiğim için mutluyum ama sanırım adaların saldırı altında olmasının sebebi bu."

"Nasıl yani?"

Daha da yaklaştı. "Seninle tanıştığımdan beri karanlıkta sesler *duyuyorum*, Ari. Zalim kahkahalar. Ses bana küçük kuzgun diyor. Davorin beni hissedebiliyor ve gücüne geri dönüyor. Yarrow'un anıları geri getirme büyüünde bana öyle söyledi. Sanki her şeyi bilmem Riot'un aramıza ördüğü bariyerleri yıktı."

Nefesim göğsümde durdu. "Davorin yaşıyor mu?"

Saga hemen cevap vermedi ama yavaşça başını salladı. "Öyle olduğuna inanıyorum. Riot onu asla tamamen yok edemedi. O her zaman şiddeti kışkırtan, asla hak etmediği bir taht üzerindeki hak iddiasını geri almak için çaresizce çabalayan bir varlık oldu. Beni buldu ve neyin peşinde olduğumuzu biliyor."

"Yarrow'un büyüünün onu bize getirip getirmeyeceğini bilmiyoruz."

"Beni yakında göreceğini söyledi. Ama . . . Sanırım her zaman yakınımdaydı. Sanırım kalbim erimeye başladığında beni hissetti ve mümkün olduğunca yaklaştı. Astrid'in kalbini ele geçirdiğine inanıyorum."

Tekrar doğruldum, başım dönüyordu. "Gerçekten mi?"

"Karanlığı benimsedi. Aylardır Bracken'in bahsettiği gibi Draugr dediği bir varlıktan bahsediyor. Ama bence o Davorin. Bence her şey Davorin."

"Yani, veba-"

"Onun kaosu gibi hissediyorum. Hawthorne'un daha önce böyle şeyler gördüğünü söylediğini duydun. Davorin halkı Riot'a karşı kışkırtmak için bunu yaptı. Mantıksız şiddet."

Sabit tutun. Düşüncelerimi açık tutmam gerekiyordu. O konuştuğunda, ne kadar inanılmaz olsa da, kalbim sanki sonunda bir şey bulmuşuz gibi daha da hızlanıyordu.

"Peki, ne yapacağız?"

"O benim gücümün peşinde," dedi.

"Lanet olası bir tanrı olması umurumda değil," diye tersledim. "Sana bir daha kimsenin zarar vermeyeceğine söz verdim ve o sana sahip olamaz."

Fırtınalı gözleri benimkilerle kilitlendi. Parşömeni tekrar eline aldı ve balmumu mührü yırttı. "O zaman önce biz ona ulaşmalı ve işini bitirmeliyiz."

37. BÖLÜM
TUTSAK

Merhaba Skugga.

Seni korumadaki başarısızlıklarım için beni affet. Eğer bunu okuyorsan, senin için umduğum şeye sahipsin: seni koşulsuz olarak onurlandıracak ve kalbini güvende tutmak için her şeyi feda edecek bir kalp.

Şarkınız açık, okuyun, takip edin, gücünüze sahip çıkın. Mutlu ol, Skugga. Tanrılar, lütfen mutlu olun.

Tekrar buluşana dek.

R

Aşkını al, el ele. Yeminine dokun,
grup grup. Dağ kumunda bir yol
bekliyor.
Yalnızca sen, düşmüş toprakları
elinde tutabilirsin.

A Bana taktığı eski lakabı okurken gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzüldü. *Skugga*. Onun küçük gölgesi. Ağabeyinin gittiği her yerde olmak isteyen küçük gölgesi.

Parşömenin altında bir işaret vardı; elle çizilmiş bir harita. Ari, buranın Yılanlar Sarayı'nın birkaç boy dışında, dağlara giden patikaların yanında bir yer olduğunda ısrar etti.

Bildiğim tek şey, Ari ve benim birlikte zirvelerde gizli bir yol bulmamız ve ardından Davorin'den önce gizemli bir gücü saklandığı yerden çıkarmamız gerektiği idi.

Davorin'in bekleyeceğini de biliyordum.

Ari'ye tamamen açılmak beni ona bağlayan ipe bir düğüm daha atmıştı. O güzel ip, hiç kopmasını istemediğim ip.

Zayıflıklarımı, geçmişimi, korkularımı biliyordu. Onları değerli mücevherler gibi yakınında tuttu. O ne kadar çok

Gölgelerdeki ses hakkında sorular sordukça gerçeklerimiz birbirine daha çok karışıyordu. Bizi bu ana getiren kanlı, yorgun adımların trajik hikâyeleri ve birlikte yeni bir hayat şekilleniyordu.

Yeni bir aşk.

Bu kelimeyi yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Ama gerçek şu ki, tanıştığımızdan beri Kuzey Büyükelçisine olan aşkımın giderek arttığını düşünüyordum. Aramızda derin ve çığ bir şeyler vardı, zaman zaman nefretten neredeyse ayırt edilemezdi.

Eğer onu hiç umursamasaydım, Davorin'in onu bulması halinde ona ne olacağı korkusu kalbimde sefil, tüketen bir hastalık gibi yayılmazdı. Böyle ham duygular bir haftada oluşmazdı. Bu tür duygular, temeller şekillenene kadar katman katman, kütük kütük inşa edildi. Zaman zaman gizlendiler, reddedildiler, görmezden gelindiler, hatta belki de biraz içerlediler.

Nefret bir kalkandı ve risklerine rağmen bariyerin diğer tarafında olmak hayal ettiğimden daha tatlıydı. Ama karanlığı sona erdirmenin bir yolunu bulana kadar bu bir zayıflıktı.

Söz konusu Riot'un seidr'i tarafından gönderilen lanetler olduğunda aşk önemliydi. Şüphesiz, zalim eşim kalbimdeki sıcaklığı alır ve onu en soğuk acıyla dantel gibi işlerdi. Ayaz rüzgârlarının deriyi binlerce odun parçası gibi kesip batırması gibi, Davorin de aşkımı sadece beni değil, Ari'yi de kırmak için kullanacaktı.

"Düşüncelerin seni ele geçirmiş." Ari'nin kolu arkamdan belime dolandı. Yılanlar Divanı'ndan ayrılmaya hazırlanmaya zorlanmadan önce yatakta birkaç saat geçirmiştik. Güçlü vücudu sırtıma yaslandı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

İşimin ortasında durmuştum, elimde yarı katlanmış bir post vardı.

"Bence yüksek tepelerden uzak durmalısın," dedim ona dönerek. "Ben gideceğim ama sen kal, bize adalardan bir çıkış yolu bulmaya çalış. Döndüğümde kuzeye gidebilir, tüyü orada saklayabiliriz. Halkınızla birlikte yaşayabiliriz."

Ari parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve bir avucunu yüzüme dayadı. Her zaman beni rahatsız ediyormuş gibi yaptığım o çarpık sırtışılarından birini yaptı. "Kahramanım rolünü oynarken benim zor durumdaki bir genç kız olmama izin vermeye çalıştığında sarhoş edici oluyorsun."

Kaçlarımı çattım. "Dinlemiyorsun-"

"Dinliyorum," dedi. "Sadece görmezden gelmeyi seçiyorum."

Onu geri itmeye çalıştığımda güldü. Ari beni göğsüne doğru çekti ve daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamış gibi öptü.

Öpücüğü kestiğinde dudaklarıma yaklaşarak fısıldadı: "Beni burada olanlardan korumak istediğinde ben de aynı şeyi hissediyorum. Saga, hiçbir tanrı, hiçbir iblis, hiçbir lanet seni bu durumda yalnız bırakmama neden olamaz. Yorulmadan endişeleniyorum ve endişelendiğimde daha da çekilmez oluyorum. Sen boynunu riske atarken ben korumalı kırımın üzerinde oturursam ne olacağımı diğer insanlara göstermek istemezsin."

"Çekilmez birisin," dedim, sonra çenesinin keskin kenarını öptüm ve yavaşça boğazına doğru ilerledim.

Ari saçlarımı kavradı, başını eğdiğinde nefesi tenime değişiyordu. Postu ellerimden çekip almadan önce birkaç öpücük daha bırakmam için bana zaman tanıdı ve beni kalçalarımın altından kavradı. Beni yatağa sırt üstü yatırdı, sonra vücudunu üzerime çekti.

Dirseklerine dayanarak beni yatağa sıkıştırmamaya dikkat etti. Bakışlarına sıkıca tutundum. Bu Ari'ydi. Yumuşakça dokundu. Bana hiç el kaldırmamıştı. Yaralarımı öpmüştü, onlara neden olmamıştı.

Ari sanki içindeki fırtınayı görebiliyormuş gibi birkaç nefes gözlerimi inceledi. Parmak uçlarındaki sert nasırlar yüzümü okşadı. Çenemi kavradı ve başımı hafifçe itti.

Boğazımın yamacına erişmesine izin verecek şekilde yana doğru eğildi.

Ari şefkatli sözler fısıldadı. Yanımda uyumanın çocukluğundan beri ona musallat olan Karabasan şeytanlarını nasıl kovduğunu fısıldadı.

Güzel olan pek çok şey hatırlamıyordum ama nabzımın panik halini yatıştıran ya da zihnimi sakinleştiren şeylerin hepsi Ari Sekundär ile ilgiliydi. Ona karşı savaşımışım, onun yanında olmak için bu doyumsuz çekime karşı savaşımışım. Savaşmaktan yorulmuştum. Her şeyimle onun içine gömülmek ve asla ayrılmamak istiyordum.

Avuçlarım yüzünü kapatıp bana doğrudan bakmasını sağladı.

"Bu odadan çıktığımızda ne olacağını bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama bildiğim tek şey, bu anı yaşamak istediğim. Şu anda seninle birlikte yeni bir tarih yazmaya başlamak istiyorum. Geçmişten korkmak yok, gelecekte korkmak yok. Sadece şimdi."

Gözlerinde karanlık bir ateş parladı. Çenesinin bir köşesi gerginlikle titriyordu. Ari beni öptü, dili benimkine karşı sıcaktı ve ben onun temiz tadını hafızama kazıdım.

Parmaklarını pantolonumun iki yanına geçirdi ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırды. Geri çekildi, yatağın ayak ucunda durdu. Üstümü başımın üzerinden çekerken bakışlarını üzerimde tuttum. Ari bana ihtiyaç, istek ve saygının vahşi bir karmaşasıyla bakıyordu.

Vücudum yara izleriyle doluydu, tenimin özellikle güzel olduğu fikrine hiçbir zaman sahip olmamıştım ve onun hararetli incelemesi kıvrınmama ve örtü olarak kullanmak için bir kürk veya yorgan aramama neden oldu.

Yüzümün yan tarafına sert bir avuç içi koydu ve beni ani bir durgunluğa getirdi. "Çok güzelsin."

Boynunun arkasına uzanıp zarif bir hareketle üstünü çıkarırken Ari'nin parmaklarındaki ince titremeye dikkat ettim. Bakışlarımı göğsünün düzlemlerinde, beyaz yara izinde, kalçalarının oyulmuş açılarında gezdirdim.

"Sen de öylesin," dedim sesim kısık bir şekilde.

Ari botlarını ve ardından pantolonunu tekmeledi ve yatağa geri döndü, vücudu üstümde geziniyordu.

"Burada efendi sensin," dedi dudaklarıma karşı.

Cevap olarak onu öptüm, ona direnmeye çalışarak harcadığım tüm zamanlar için onu öptüm; kucağının güvenliğinde geçirmek istediğim zamanlar için onu öptüm. Ellerimi kollarının sert çıkıntılarında, geniş savaşı omuzlarında gezdirdim. Her çukur, geçmiş savaşlardan kalan her yara dikkatimi çekti. Kocamın vücudunu ezberlerken yumuşak bir okşayış.

Ari dudaklarını bir göğsüne götürdü ve dilini tepenin etrafında döndürdü.

"Ari." Başının arkasını kavradım ve onu sıkıca yerinde tuttum. "Yapma, durma."

İki parmağını merkezime daldırdı. İnledim ve bacaklarımın arasında biriken ağrıdan kurtulmak için kalçalarımı yukarı doğru bastırdım. Ari parmaklarını göbeğimde kıvırdı, başparmağını tepedeki hassas sinirlerin üzerinde küçük daireler çizerek okşadı.

Serbest kalmak için çaresizce inledim. "Ari, Tanrım, lütfen ..."

Tenime karşı sırtıttı ve ne düşündüğünü biliyordum - beni yalvartmıştı.

Parmaklarının hızı ve baskısı ben net bir düşünce üretemeyinceye kadar arttı. Sertleşirken tırnaklarımı tenine geçirdim ve kanımda dans eden çılgın ısı dalgasının tadını çıkardım. Başım arkaya düştü, boğazım açıldı ve Ari'nin dokunuşu beni güzel sisten geri getirecek kadar yavaşladığında sert, titreyen bir nefes verdim.

Gözlerimi açtığımda Ari, boğazımda düğümlenen duygulara yetecek kadar güçlü bir şefkatle bana bakıyordu.

Kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdi, uzunluğunu kavradı ve merkezimle hizaladı. Yutkundum, dizlerimin açılmasına izin verirken bakışlarını tuttum. Korku içimdeki çatlakları kesmeye çalışıyordu.

Kalbim. Boğulacak mıydım, kontrolünü kaybedecek miydi, beni aptal yerine mi koyacaktı?

Evet, korku acımasızdı ama Ari'nin bana bakışında tarif edilemez derecede güvenli ve güzel bir şey vardı. Sanki kalbimin bir parçası onunkine uzanmış ve yeni, kalıcı bir şey oluşturan kadar kırık parçaları bir araya getirmişti.

Ari'nin dudağının alt kıvrımına dokundum. O aşkın iyi tarafıydı. Belki geçmiş her zaman bir parçamı rahatsız edecekti, ama biliyordum, ruhuma kadar biliyordum, Ari dokunuşuyla, sadakatiyle, hatta meşgul kelimeleriyle karanlığı aydınlatacaktı.

İkimiz de yavaşça içime girmesini izledik. Ari bir elini benimkine geçirdi, diğer elini yatağa bastırdı ve beni yatağa bastırmayacak kadar yukarıda tuttu. Göğsümün kabarıklığını tekrar öptü, daha sert ve daha derin iterken dili tepenin etrafında dönüyordu.

Nefes nefese kalarak saçlarını kavradım. Artan zevkten boğazından yumuşak bir inilti süzülürken gözleri kapandı.

"Bunu hiç hissetmemiştim Saga," diye homurdandı itişler arasında. "Buna inan. Sen de benim içimde bir şeyleri uyandırdın."

Başımı kaldırdım, böylece kaşlarımız birbirine değdi. Bedenlerimiz arasında ısı toplandı, yanağından göğsüme ter damladı. Saçlarındaki tatlı deri ve yağmur kokusunu, tenindeki meşe ağacı sabununu içime çektim.

Dışarıda ne bulacağımızı bilmiyorduk. Nasıl biteceğini bilmiyorduk.

Bu an bizim içindi ve onu açgözlülükle değerlendirecektik.

Bacaklarımı Ari'nin sırtına doladım. Gözleri açıldı ve altın rengi girdapların içine bir sıcaklık parlaması sızdı. Nefesleri pürüzlü pantolonlara dönüştü. Karnımın derinliklerinde zevk kasıldı ve beni bu andan sonra arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğim işkence dolu sınıra geri çekti.

Ari'nin hamleleri gerilim kopana kadar sarsıntılı bir şekilde devam etti. Beni sabit tutarken, yüzü boynuma gömülürken, içime boşalırken dilinden küfürler dökülürken ve kalçalarını hafifçe yuvarlayarak serbest kalmamızı sağlarken bir hıçkırık çıkardım.

Uzun bir süre boyunca hareket etmedik, sadece birbirimize sarıldık, ağır ağır nefes aldık. Tırnaklarımı kollarının arkasında gezdirdim, teni ürpererek çakıllanırken boğazıma doğru sırtıttığında gülümsedim. Ari başını kıpırdatmadı, bakışlarını kaldırmadı, sadece kollarını etrafımda sıkı, bizi bir arada tuttu.

İşte o zaman benim onun kollarına ihtiyacım olduğu kadar onun da benim kollarımın güvenliğine ihtiyacı olabileceğini fark ettim.

Sonunda Ari bir elini yüzüme götürdü ve dağınık saçlarımdan bir kısmını gözlerimden uzaklaştırdı. Dirseklerine dayandı ve parmağının ucuyla yüzümün, burnumun, dudaklarımdan hatlarını takip ederek beni ezberledi.

"Artık benden kurtulamazsın, umarım biliyorsundur." Sırıtarak kalbimin üzerindeki yeri öptü.

"Biliyorum. Benim üzerimde garip bir hakkın olduğunu düşünüyor gibisin."

"Seviyorum." Yan döndü, hâlâ beni inceliyor, hâlâ yüzümü okşuyordu. "Bir aşığın iddiası. Oldukça güçlü, sizi temin ederim. Asla korkma, bunun geldiği yerde çok daha fazlası var. Her zaman bir ayın büyük bir kısmını seninle yatakta geçirmeyi hayal etmişimdir."

"Benimle mi?" Dudaklarımı üfledim. "Ari, bir hafta önce benden nefret ediyordun."

"Doğru değil." Yorganlardan birinin dikişini karıştırırken gülümsemesi bozuldu. "Ben her zaman ...

. senin etrafında garip, Saga. Bazen bunu çözemiyordum. Sanırım bu yüzden Astrid'in tarafında olmanı bu kadar kişisel algıladım. Tüm çelişkili duygular içimdeydi ve seni hor görmek istedim. Kendime öyle olduğumu söyledim ama geceleri yalnızken çok farklı şeyler düşündüğüm zamanlar oldu."

Yüzüstü döndüm ve dirseklerimin üzerine kalktım, böylece dudaklarım ona yakındı. "O duyguyu bilirim, Büyükelçi."

"Demek sen de benimle çıplak olmayı düşündün."

Çıplak vücudumun her yüzeyine birkaç kez dokunduğu için yanaklarıma gülünç bir sıcaklık yayıldı.

Ari sırt üstü düşmüş, gülüyordu. Son nefesime kadar hatırlamak istediğim derin, gırtlaktan gelen, güzel bir kahkaha. "Anlaşmazlığa düşerek harcadığımız zaman, karıcığım."

"Ziyan değil," dedim. "Tekrar nasıl hissedeceğimi öğrenmek için zamana ihtiyacım vardı, Ari. Sen . . . hissedebilen bir kalbi olan birini hak ediyorsun."

Bana baktı, sonra parmaklarını yanağıma dokundurdu. "Ve sen benim verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun, ama sana söz veriyorum, her günümü çabalayarak geçireceğim."

"Sadece seni istiyorum." Sözcükler, ben onları içimde tutmayı bile düşünmeden ağzımdan dökülüyordu. Duygu dolu bir vıraklama takip etti.

Ari ayağa fırladı ve beni öptü, derin ve muhtaç bir şekilde. Çenesini kavradım, kaşlarım çatılmıştı, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tüm duygular arasında gözyaşları bir kez başladığında durdurması en zor olanıydı benim için.

"Bana sahipsin," diye fısıldadı geri çekildiğinde. "Aslında, o ay boyunca burada kalmaktan memnun olurum. Sence bundan kurtulabilir miyiz?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sanırım öyle. Tabii ki karanlığın tüm adalardaki fae halkının kalbini kirlettiği gerçeğini görmezden gelmemiz gerekecek. Ayrıca hayatlarımız tehlikede değilmiş ve kötü niyetli bir savaş lordu bir krallığı çalmaya çalışmıyormuş gibi davranmamız gerekecek."

Ari dudaklarını üfledi. "Küçük detaylar."

Beni kollarına çekti ve başımı kalbine yasladı. Tehlike kapının dışında yaşıyordu, ama bir anlığına sakın ve hareketsiz olacaktım ve umut edecektim.

Onunla birlikte, her zaman umut etmeyi seçmiştim.

BÖLÜM 38

TUTSAK

Y Ok, yüzünü kurbağa taburesiyle yelpazeledi ve sanki kulübesindeyken birbirimizle yeterince iyi yatıp yatmadığımızı anlamak istercesine giysilerimizi, yüzlerimizi inceledi.

Yarrow'un saray mensuplarıyla tek konuştuğu şey buydu: Ari'nin vücut şekli ve bunun onun erkekliğiyle ya da performansı ile nasıl bir ilgisi olacağı. Sıkıcı biri olup olmadığını ya da kapalı kapılar ardında ruhumun ortaya çıkıp çıkmadığını merak ediyordu. Yarrow imkânsız gibi görünen korkunç pozisyonlar hayal ediyordu ve tüm bunları hanımlarına yüksek sesle fısıldayarak yapıyordu.

Bizim duymamızı istediği fısıltılar.

Ari, "Oyununuz ne kadar eğlenceli olsa da Lord Hawthorne, yolculuklarımızda zamanımız kısıtlı," dedi.

Hawthorne yine güldü ve iki bataklık atı tarafından çekilen iki tahta arabasını teklif etti. Su atları, bulanık suda filizlenen bataklık sazlarının rengindeydi, doğru ışıktaki yeşil, ama çoğunlukla dönen çamur gibiydi. Yelelerini salladıklarında yanaklarımıza su damlaları sıçırıyordu.

Nokklar şekillerini sudan alırlardı ama Yılanlar Sarayı'nın nemli ormanında gelişirlerdi.

Eğer tüyümü bulursak, adalar üzerindeki kan hakkımı, onunla ne yapacaktım? Herhangi bir tahtta hak iddia etmek gibi bir arzum yoktu. Gorm kararımın net olduğunu düşünüyor gibiydi ama Bracken yeterince iyi bir kraldı.

Ari'ye baktım, sulu hücumdan büyülenmişti ve otobüsümüzdeki görevliye sorular sormaya devam ediyordu.

Vahşi ve karanlıktı, sonra böyle anlarda parlak ve meraklıydı.

Tahta bankın üzerinden uzandım ve elini tuttum. Nokk'a doğru döndü ve gülümseyerek elimi öpmek için durakladı.

Karar verilmişti. Tüyü geri alacaktık ama gerçeği mezara götürecektik. Ve iyi bir önlem için Astrid'in kafasını kesecektik. Eğer Davorin tarafından ele geçirildiyse, onunla birlikte cehenneme gidecekti. Onun gibi ele geçirebilen bir taklitçi fae, cinayetlerini planlamak ve kalp atışı durmadan önce kalpten atlamak zorundaydı, yoksa onlar da ölürdü.

Basit bir şekilde yaşayacaktık. Adalarda, kuzeyde, nerede olduğu umurunda değildi. Yerleştik.

Ari, Hawthorne'a bizi tepelerin sınırına, Riot'un kaba haritasında işaretlediği yerin yakınına bırakmasını söyledi.

Yolculuğun büyük bölümünde neredeyse huzurluydum, neredeyse Güney adalarında yükselen tehlikeleri unutacak kadar mutluydum, ta ki araba eğimli tepelerin ilk sırasında durana kadar. Orada, yılanların ve yüksek dağlara giden kayalık yolların sınırında, Borough'nun yaldızlı bir çizgisi

savaşçılar hazır bekliyordu.

"Hawthorne, bu da ne?" Ari arabadan fırladı, yılan lordunu öndeki arabadaki minderli koltuğundan kopardı ve ben daha aklım başıma gelmeden Hawthorne'un boğazına bir hançer dayadı.

Anında, yılan kılıçları ona doğrultuldu.

Bıçağım dışarıdaydı ve bir adamın kaburgalarına nişan almıştım. Muhafızın tilki yeşili gözleri bana dikilmişti. Teslim olmayacaktım. Onlar bizi öldürmeden önce en az iki adamı nasıl öldüreceğimi biliyordum.

Hawthorne korkmamıştı. Piç kurusu sadece güldü ve gösterişli bir parmağıyla Ari'nin göğüs kemiğini geriye doğru itti. "Dün gece geldiler ve çalıların arasından takip ettiler. Size ne demiştim Büyükelçi? Hangi tarafın seçileceğini izlemek hoşuma gidiyor. Aşkım riskini artırdı, ben de benimkini."

Borough muhafızları ayrıldı ve Rune öne çıktı. Boğazımdan bir küfür kaçtı. "Rune, bunu yapmana gerek yok. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını biliyorsun."

Durakladı, nefes almak için başını eğdi, sonra ilerlemeye devam etti. Bir zamanlar antrenman sahalarında birlikte durduğum ve eğitim sırasında kışlada birlikte yaşadığım adam bize kavurucu bir nefretle bakıyordu. Gözlerinde öyle bir ateş vardı ki, damarlarında yanması gerektiğini, teninin dokunulduğunda sıcak olacağını hayal edebiliyordum.

Rune'un kanatları sırtında açılmış, güneşi bir renk prizması halinde yakalayıp bakışlarındaki karanlık gölgeye karşı koyuyordu. Elinde bir bıçak, Bo ona katıldığında kenara çekildi. İz sürücünün siyah saçları dağınıktı ve kalın, kaynatılmış deri pelerini bataklık çamuru ve kurumuş kan olduğundan şüphelendiğim kızıl bir renkle lekelenmişti.

Bo'nun gözleri Rune'unkilerden daha fazla donuklaşmıştı ve parmaklarının renksiz uçlarına dikkat ettim.

Halkıma ne oluyordu?

Bo'nun avucunda, üç kafa daha kısa bir fae, soğanlı bir armut gibi onun yanında sallanıyordu. Hodag Bo'yu ısırmaya çalıştı. Bo irkilmedi ve yanındaki muhafızın Hodag'ın başının üstüne vurmasına izin verdi.

"Yuvalarınızı bulduk Büyükelçi," dedi Bo, yumuşak mizacına göre fazla keskin bir sesle. "Zekice."

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye homurdandı Hodag, hâlâ kısa kollarını sallıyordu. "Karanlık iz sürücü sevgilim kendinde değil ve onu tokatlamak istiyorum."

"Ben de aynısını hissediyorum aşkım," dedi Ari dilinde parlak bir zehirle. Öfkeliydi ama Hodag'ın hatırı için sırtımayı sürdürdü. "Her şey açıklığa kavuştuğunda, zahmetin için hepimiz sırayla ayaklarını ovacağız."

Hodag sözlerinden güç almış gibiydi ve kafasına vuran muhafızın ayak bileğine tekme atarak aptalın trolle küfür ederek kenara sıçramasına neden oldu.

Bir adım arkalarında beş gardiyan belirdi, aralarında iki bitkin mahkûm vardı.

"Frey! Stieg!" Ari'nin gözleri öfkeyle parladı. Hawthorne'un üzerine döndü, bıçağını tekrar lordun boğazına doğrulttu. "Kraliyet ileri gelenlerine ve Ettan sarayının savaşçılarına zarar veriyorsun, sonra da savaş çağrısı yapıyorsun. Cesurca bir hareket çünkü halkım bataklığını kanayan denize batıracak."

Hawthorne ilk kez daha az kibirli ve daha çok korkmuş görünüyordu. Valen Ferus'un, karayı zalim deniz halkından korumak için Doğu yakınlarındaki denizden dağlık bir duvar çıkarma başarısı hakkındaki hikâyeler gözden kaçmamıştı.

Yılanlar Divanı'nı toprağa gömmek, toprak bükücü için bir bilek hareketinden başka bir şey olmayacaktı. Ya da benim zihnimde böyle canlandı.

Hawthorne, "Bu bir savaş değil," diye gürledi. "Bu bir güç mücadelesinde bir hamle. Bizim işimiz bu."

"Yaptığın hareket yanlış, seni piç kurusu. Biz Kuzey'de böyle oyunlar oynamayız. onları kana bulayacağım." Ari'nin yüzü öfkeden koyu bir kırmızıya bürünmüştü.

İçinde yaşadığını vaat ettiği şiddet oradaydı, taşların üzerindeki öğleden sonra ışığının parıltısı kadar açıktı. O ölümcül bir mucizeydi. Bir an şefkatli ve sıcak, bir an sonra tanrıların ölüm alameti.

Etrafımızı saran kanlı ordu olmasa bütün gün ona hayranlıkla bakabilirdim.

"Kılıcınızı indirin, Büyükelçi," diye hırladı Rune. Sesi küçümsemeyle doluydu. Rune pek konuşmazdı ama Kuzeyli fae'lere saygıdan başka bir şey göstermezdi.

"Adamlarımı serbest bırakın."

"Yıldızlar Sarayı'ndan hırsızlık yapmaya çalışırken haklı olarak yakalandılar." Astrid tüm orduyu yarıp geçti.

Damarlarımdaki kan kurşun gibi sertleşti.

"Ari." Sesim yumuşak bir fısıltıya dönüştü. "Biliyordum. Sana ne dediğini söyledim."

Davorin yakında tekrar buluşacağımıza söz vermişti ve şimdi ...

Ari anlamış olmalı ki Hawthorne'u hemen terk etti ve önümde durdu, bir eli de sanki Ari saldırırsa beni geri itecekmiş gibi koruyucu bir şekilde arkasındaydı.

Gözlerimi kısıtım, Davorin'in varlığına dair bir işaret bulabilmek için çaresizce aradım. Hiçbir şey görmedim. Astrid her zamanki gibi görünüyordu, saçları başında yüksek bir tasarımla örülmüştü, gözleri ateşli gücüyle parlıyordu, parmaklarında yüzükler vardı.

Ama Davorin orada olabilirdi. Kalbi daha karanlıktı.

"Yaklaşmayacaksın," dedi Ari.

Kolunu kavradım ve onu kenara itmeye çalıştım, bu benim onun önüne geçmem için bir girişimdi. Eğer Davorin beni kırmak istiyorsa Astrid'in sesini kullanabilir ve bir okçudan Ari'nin kalbine ok atmasını isteyebilirdi. Bunu kimse durduramazdı.

Ne kadar öne çıkmaya çalışsam da Ari yerinden kıpırdamadı. Lanet olası uzun bacaklı Gece Halkı.

Astrid sırtıttı. Hâlâ her zaman tanıdığım güç delisi kraliçe gibiydi. "Büyükelçi, bizimle gelecek olan sizsiniz."

"Bu senin seçimin mi?" Ari söyledi. "Kuzey topraklarıyla bir savaş ilanı mı? Doğu'da nasıl sonuçlandığını gördünüz. *Yüce Kral* Bracken bunların hiçbirine izin vermek için burada olmadığına göre yine neler olacağını bir düşünün." Bakışlarını Rune ve Bo'ya çevirdi. "Kraliyet muhafızları olarak konumunuzu küçük düşürüyorsunuz. Emrinin dışında hareket ederek kralınızı utandırılıyorsunuz."

"Oğlum iyi değil." Astrid gökyüzüne doğru baktı. "Ay zayıf; kralımız tam gücünde değil ve korunması gerekiyor. Tekrar iyileşene kadar onun adına ben konuşacağım."

Bu doğrudu. Bracken en güçlü olduğu zamanlarda ay ışığı olmadığında ya da parlak bir dolunay olduğunda vücuduna neredeyse hiçbir şey giremezdi. Zayıf aylarda Bracken daha kolay öldürülebilirdi. Daha fazla kalkanla Borough'ya yakın duruyordu. Ama bu onun sesi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Astrid'i tanıyan biri olarak, muhtemelen çayına tonik katarak kötüleşmesini sağlamıştır.

"Sizinle gelmeyeceğiz."

Bo'nun sesi alçak ve tehditkâr çıkmaya başladı. "Prensese Signe'nin öldürülmesiyle bağlantın var-" "Konuşmayı kes, Bo," diye tersledi Ari. "Bıktım senden."

Bo irkildi. Sözleri çok üzücü bulduğunu sanmıyordum, daha çok bu şekilde azarlanmaktan rahatsız olmuştum.

"Adamlarım hangi suçla itham ediliyor?" Ari sordu.

"Söylediğimiz gibi: Kraliyet sarayından hırsızlık."

"Eryka'yı onun isteği üzerine aldık. O çalınacak bir *nesne* değil!" Stieg bağırdı, ardından Borough muhafızlarından biri kabzasını karnına vurunca nefesi kesildi.

"Sakin ona dokunma." Hodag kalın yumruklarından birini gardiyana savurdu. Kadın çırpındı, tükürdü ve tekmeledi.

Muhafızlar bir trolün patlamasıyla geri çekilmiş gibi görünüyordu ve kız çırpınırken geri adım attılar.

Stieg yüzünü buruşturdu ama elini uzattı. "Aklını kaybetme, Hodag."

Eline bir dal aldı ve muhafızlardan birine fırlattı, dudaklarını bükerek bir kez daha homurdandı: "Ona dokunma."

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bir adım öne çıktım. "Büyükelçinin adamları neden bir prensesi çalma ihtiyacı duysun ki?"

"Sen, ufaklık," diye hırladı Astrid, "seninle konuşulmadıkça konuşmayacaksın. Yoksa küstahlığının bedelini ödemem gerekebilir."

Astrid'in gözlerinin Ari'nin kolunu sıkıca kavrayışına kaydığını ya da ağzının kenarındaki sefil sırtışı kaçırmadım.

"Onunla bir daha böyle konuşursan," dedi Ari zehir saçarak. "Ve bıçağım kayabilir." "Ari," diye fısıldadım, nabzım hızla atıyordu.

Astrid şeytanca sırıtarak, "Ah, başka bir kraliyet mensubuna tehditler savurmak," dedi. "Hepiniz onu duydunuz. Acaba *prensesinizi* yok etmeden önce de böyle mi söyledi?"

Hıçkıra hıçkıra ağlayacak cesareti vardı.

"Olay çıkarmadan gelin, Büyükelçi," dedi Bo. "Eğer masumsanız, saklayacak bir şeyiniz yok demektir."

"Ya da kal ve öl," diye ekledi Rune, sonra zalim bir gülümsemeyle ağaç tepelerini işaret etti. Ari'nin omzunu okşadım.

"Lanet olası cehennemler," diye fısıldadı.

Etrafımızda okçular ağaçların kalın, yosunlu dallarından siyah taştan oklar atıyorlardı. Ari elimi sıktı ve beni kendine çekti.

"Saga, bir çıkış yolu göremiyorum," diye fısıldadı. "Vardiya. Buradan git."

"Beni geri dönmeye zorlayacak, o zaman buradaki herkes görecektir ve ne yapmaya çalışacaklarını kim söyleyebilir. Ari, o tüy olmadan bu toprakların gücü üzerinde hiçbir hak iddia edemem. Ben sadece bir kuzgunum." Parmaklarını sıkıca kavradım. "Ve sen kahramanı, ben de genç kızı oynayayım diye seni terk etmiyorum. Sırayla bununla övünürsün."

Kıkırdadı ve karşılığında elimi sıktı.

Bakışlarını karşıladım, sesim yumuşaktı, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçaktı. "Bir çıkış yolu göremiyoruz. Henüz."

Bana sertçe başını salladı ve iki muhafız bizi ayırıp diğerleri gibi iple bağlamadan önce tek yapabildiği buydu. Tek fark, Ari'nin bileklerine bant takmış olmalarıydı.

Acı dolu bir ifadeyle savaştı ve Astrid'e bakarak alay etti. "Öfke bağları. Çok zekisin."

"Senin lanet cazibenle yüzleştikten sonra çabuk öğrendim-"

"Öfke," dedi Ari hafifçe. "Ya doğru söyle ya da söyleme."

"Dilini kesmek için sabırsızlanıyorum."

"Ah, sen ve diğer pek çok kişi."

Adamın keskin küçümsemesi onu öldürtecekti. Astrid adamın yanağını kabaca okşadı ve muhafızlara Yılanlar Divanı'ndan dönmelerini işaret etti.

Hawthorne sarayında gözden kaybolduğu anda Astrid boğazıma sarıldı. "Duyduğuma göre kendine bir eş bulmuşsun ufaklık."

Ondan kurtulmak için mücadele ettim, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırdı.

"Çekin ellerinizi onun üzerinden." Ari muhafızları itti ama Rune onu dizlerinin üzerine çöktürdü, bıçağı boğazındaydı.

Astrid'in dudakları aralandı. Davorin'in karanlığının tekrar parladığını neredeyse görebiliyordum ama belki de bu sadece zihnimin bana gördüğümü söylediği şeydi.

"Bunun gerekli olduğunu duydum. Umarım kocandan hoşlanmıyorsa, çünkü onu öldürmen gerekecek, ama anladığım kadarıyla bu tören kesinlikle isteyeceğim bir şeyi bulmak için. Bana ona nasıl ulaşacağımı söyle."

"Asla." Yüzümü onun elinden kurtarmak için salladım. Parmaklarından ateş kırmızısı şeritler sarkıyordu.

"Ona dokunmayın." Ari kendisini tutan muhafızlara karşı mücadele etti.

Yanmaya hazırlandım ve kanın ekşi bakır tadı boğazımdan aşağı damlayana kadar dilimi ısırdım. Bu yeterli olmadı. Ateş ipleri boğazımı sardığında, bir acı çığlığı havayı kesti.

"İtaatsizlik etme, bu sana sadece acı getirir." Astrid boynumdaki ipleri sıkılaştırdı. Dizlerimin üzerine kıvrıldım, çaresizce hava almak istiyordum.

"Saga." Ari'nin sesi çılgıncaydı. "Saga, söyle ona."

Acı çekmemi istemiyordu ama eğer Davorin bizden önce tüye nasıl ulaşacağını bulduysa, hepimiz zaten ölmüştük.

"Saga, *sana yalvarıyorum*." Ari yalvarmadı ama sesi yeni bir tür panikle doluydu.

Gözlerim çatladı. Et yandı ve tiksindirici kokusu çiçekleri bastırdı. Başkalarına sanki etin her katmanı soyuluyormuş gibi görünüyor olmalıydı.

Korku, güçlü ve karanlık, Ari'nin gözlerinin şiddetli kehribarında yaşıyordu. Bir an için onu ağaca bağlanmış o korkmuş çocuk olarak hayal edebildim. Sevdiklerinin yok edilmesini izlemenin ve bunu durduramamanın verdiği dehşeti görebiliyordum. Tıpkı şu anda hiçbir şey yapamadığı gibi.

Rune onun saçlarını kavradı, başını geriye çekti ve boğazını ortaya çıkardı. Bıçağın kenarı kan çekti.

"Saga, lütfen." Sesi çatallaştı.

"Söyle bana," diye emretti Astrid. "Yoksa *kocanı* yok eden ben olacağım. Yavaş yavaş. Ölmek için yalvarana kadar."

Onu kaybetmezdim.

Kaybetmezdim. Bir çıkış yolumuz yoktu. Henüz yoktu.

Boğazımı okşadım ve Astrid konuşabilecek kadar nefes alabilmem için elimi gevşetti. Sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçalttım. "Kuzgun soyunun kan tüyü. Onu nasıl geri alacağımıza dair bir ipucu verildi. Bunun sadece benim tamamlayabileceğim bir görev olduğunu biliyorsun. Ama bu aynı zamanda Ari'yi de içeren bir yolculuk. Ona dokunamazsın."

"Toprakla konuşma yeteneği." Astrid'in gülümsemesi yavaşça, acımasızca yayıldı. "Nasıl bulacaksın

Bu

mu *El ele. Grup grup.*

?" Yüzüğüme ve Ari'ninkine baktım. "Bırak ona gideyim."

Astrid korkunç bir kibirle sıırttı ve bana onun yanına gitmemi işaret etti. Rune silahı indirdi. ama Ari'nin tünüğünü tutmaya devam etti. Ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. Titreyerek bana sarıldı.

"Onu öldüreceğim," dedi en az üç kez, sadece benim duyabileceğim şekilde. Parmak uçları nazikçe boynumdaki kömürleşmiş kirpiğe dokundu.

"Ari, bantlarımız, yemin bantlarımız, bence anahtar onlar." Boynuna sokuldum, Davorin her şeyi koparmadan önce onu içime çekmek istiyordum.

"El ele." Geri çekildi ve avucuna baktı, sonra gözlerini bana kaldırdı.

Yavaşça parmaklarımı avucunun içine kaydırdım, tutuşumuzu iki tahta halkanın hizalanacağı şekilde ayarladım.

Bir gümbürtü bataklıkları titretti.

"Tüm tanrılar." Genç görünümlü bir muhafız Yosun Korusu'nun kenarından geri sıçradı. "Leydi Astrid, bakın."

Ağzım açık kaldı. Zemin doğal olmayan bir çukura dönüşmüştü. Sarmaşıklar ve yapraklar kumla kaplı bir sandığın etrafını sarmıştı.

"Bu ne tür bir cazibe?" Rune mırıldandı.

"Eski cazibe. Tanrılardan gelen gizli ipuçlarıyla yapılan mistik kader yolculuklarına dair hikâyeler vardır. Bizimkini bulmuş olabiliriz." Astrid Ari'ye işaret etti. "Aç onu."

Rune ve Bo onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Gözlerini Astrid'e dikti ama onu kutunun yanına ittiklerinde karşı koymadı. Parmakları paslanmış ve yıpranmış bir kilidin üzerinde gezindi. "Saga'ya ihtiyacım var."

Bo beni kendi tarafına çekmeden önce izin istemedi. Ari elini uzattı, yüzünde taş gibi bir odaklanma vardı.

"Yüzüklerimiz anahtar," dedi yumuşak bir sesle.

Kilidin üzerinde tahta bantların girebileceği iki çentik vardı. "Ari, bak." Parmak uçlarım yan tarafa kazınmış küçük bir rün üzerinde gezindi.

Riot'un arması.

Ari'nin çenesi titredi. Birkaç nefes boyunca bakışlarımı tuttu, sonra başını sallayarak elimi sıkıca tuttu. Boştaki ellerimizden yüzükleri çıkardık ve kenarlarını girintilere bastırdık.

Eski kilidin yumuşak tıkırtısı kulakları sağır ediyordu.

Sandığın kenarından eğildiğimizde tüm gözler üzerimizdeydi. Bazıları zehirli bir hava, belki de bir engerek sandığı bekleyebilirdi. Ari sararmış parşömen tomarına uzanırken elimi sıkıca kavradı. Parşömeni bağlayan ince deri şeridi dikkatle çözdü, sonra da parşömeni açtı. Omuzları çöktü ve biraz gergin bir şekilde kıkırdadı.

Alçak sesle, "Kardeşiniz geleceği görebiliyor muydu bilmiyorum ama burada işinize yarayacağımdan hiç şüphem yok," dedi.

Parşömenin etrafına baktım. Gözleriyle karşılaştığımda dudaklarım aralandı. "Bu bir harita."

"Büyünün ve görünmeyen şeylerin sembollerini taşıyan biri. Babamın üstün olduğu ve bana öğrettiği bir uzmanlık alanı. Gerçekte orada olmayanı okumak."

"Bunu okuyabiliyor musun?"

"Muhtemelen buradaki herkesten daha iyi."

Kolunu yeni bir sahiplenmeyle kavradım. Kaderli eşlere ya da seçme şansı olmayan aşka inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Ama bir şeyin yolunu Ari Sekundär'a bağladığını ve gerekirse onu kendi hayatım, kendi lanet kaderim pahasına koruyacağımı aklımdan çıkaramıyordum.

Astrid kıkırdadı. "Bu düşündüğümden daha basit olabilir." Bo haritayı aldı. "Bundan sonrasını ben devralıyorum, Büyükelçi."

"Misafirim ol, İz Sürücü." Ari sesinde ölümcül bir tını olduğunu söyledi. "Bakalım böyle bir haritayla nasıl başa çıkacaksın."

Bir gardiyan beni sürükleyerek götürdüğünde, ateş ipi yüzünden derim kızarmış halde bağırdım.

Ari bir sonraki nefeste ayağa kalktı ve benim çılgılığımın ardından muhafızınki geldi. Bir gölge gibi hareket etti ve başparmağını muhafızın çenesinin altındaki yumuşak ete sapladı; ikinci başparmağı adamın gözlerine saplandı.

Rune'un bıçağını bir kez daha boynunun yan tarafına doğrultmasına aldırış etmedi ve tamamen beni avucunun içine almış olan muhafıza odaklandı. "Çek ellerini karımın üzerinden. Biz olmadan takip edeceğiz

ama ona bir daha acı verecek şekilde dokunursan, bu yapacağın son şey olur. Bıçaksız öldürmeye yabancı değilim."

Gardiyan yüzünü buruşturdu ve kolumdaki tutuşunu yavaşça gevşetti.

Rune'un gözlerindeki huşu muydu emin değildim ama Ari'yi sanki onu ilk kez görüyormuş gibi inceliyordu. Her neyse, Ari'nin boğazındaki bıçağı uysallaştırdı.

Ancak Ari'ye başımı sallayarak iyi olduğumu işaret ettiğimde muhafızı serbest bıraktı. Başparmağının adamın çenesinin altındaki deriyi kırdığı yerden bir damla kan aktı.

"Tekrar bir araya gelmeleri gerekene kadar onları ayrı tutun," dedi Astrid. Ari'den uzaklaştırıldım ve Astrid'in yanına getirildim. "Kraliçen için bir sancak kazanacağın yeni bir kader yolunu takip ediyoruz. Krallığımıza büyük bir değişim geliyor."

Değişim benim kullanacağım kelime değildi. Yıkımı bulurduk.

BÖLÜM 39

BÜYÜKELÇİ

S Ağa'nın boynunda yeni bir yara izi olacaktı ve ben şimdiden eski kraliçeyi ve içindeki piçi bunun için öldürmenin bir düzine yolunu planlamıştım.

Gizli yol ortaya çıktığı anda bizi tekrar ayırdılar ama ne zaman yakınlaşacak bir an bulsak Saga iyi olduğuna dair bana güvence verdi. Bunu sadece benim iyiliğim için yaptığına ikna olmuşum.

Bu sadece kalbimi işgal eden şiddeti artırdı.

Yürürken, sürekli gördüğüm ölüm ve kan rüyalarını yatıştırmak için muhafızları tedirgin etmekten zevk alıyordum. Bracken'ın sarayından gelen yaldızlı adamlar zirvelere doğru ilerlerken Frey, Stieg ve bana delirmişiz gibi baktılar. Güldük, alay ettik ve Ruskig'de ya da tutsaklığımızda yaşadığımız ve şu an içinde bulunduğumuz duruma eşdeğer olan anıları haykırdık.

Keçiler gibi bağlanmış ve sürüklenmiş olan bizler, saklanarak, savaşta, bir tür pranga içinde yaşamıştık.

Zaten gideceğimiz yere zorla götürülmek en fazla rahatsızlık vericiydi. Aklımızı başımıza toplarsak bir yolunu bulurduk. Durumumuzun tek sıkıntılı yanı, haritanın sonuna yaklaştıkça neyle karşılaşacağımızı ve bu gizli yerde tam olarak ne bulacağımızı Saga'nın bile bilmemesiydi.

Rune bizim adımıza birkaç sert bakış fırlatmaya devam etti. Onları geri göndermek isterdim ama içinde bir şeyler kırılıyordu. Onu tutsak eden ölgün öfke içinde merkezden sapmış bir şey.

Eğer öyle olmasaydı bizi izlemeye, bizi çözmeye bu kadar niyetli olmazdı. Herhangi birinin dışında, Rune'u uzun evimdeki pek çok kalbe yapışmış olan karanlıktan sıyrabileceğimizi düşündüm.

Hepimizi bir arada tutmayı öneren oydu, o kanatlı piçin gerekçesi izlemenin daha kolay olmasıydı. Belki de hepsi buydu, ama Saga'yı yanımda tutma şansını bana verdiği için ondan çok fazla nefret edemezdim.

Silahım yoktu ve kontrol elimden alındığında oldukça küstahlaşırdım, bu yüzden kısa bir süre için bile olsa onun yanımda olması, yanımdaki her şeye saldırma ve ısırma eğilimimi hafifletti.

Ancak eski kraliçenin kabul etme şekli beni, onu ele geçiren karanlık bir varlık olup olmadığı konusunda meraklandırdı. Davorin Saga'yı gözünün önünde tutmak istemez miydi?

Nereden bilebilirdim ki? Karımın eski sevgilisi tarafından ele geçirilmek, planlarımda hiç düşünmediğim yeni bir deneyimdi. Astrid'i izlemekten başka birkaç cevap ve birkaç seçenek vardı. Yakından. Herhangi bir hileye ya da oyuna, onları uygulamaya zaman kalmadan çok önce hazırlanmak istiyordum.

Kendimizinkini yapmayı planlamıştım.

Bana yakın oturdu, parmaklarıyla oynuyordu, ama elim onunkini kapattığında ve gergin oynaması durduğunda biraz keyiflendim. Saga bana sırtıttı, gözleri cam gibiydi, aramızda bundan canlı çıkacağımızı söyleyen söylenmemiş sözler vardı. Birlikte.

"Büyükelçi." Bo yanıma geldi. "Leydi Astrid sizinle konuşmak istiyor." "Umurumda değil."

"Size haber vermemi istedi, eğer reddederseniz karınızı gece boyunca ateşte bağlı tutacak." Lanet olsun.

"Ari, benim yüzümden bir şey yapma," dedi Saga, tırnaklarını koluma geçirerek. "Sakın buna cüret etme."

Parmaklarını geriye doğru sıyırdım, sonra uçlarını teker teker öptüm. "Seni kızdırmak çok hoşuma gidiyor."

"Ari." Saga beni yakalamaya çalıştı ama bir muhafız yardıma geldi ve onu geri çekti. Saga çırpındı ve ona

vurdu. Stieg ve Frey de aynı şekilde küfretmeye ve bağırmaya başladılar.

"Bak ne yaptın," dedim Bo'ya. "Bütün kampı altüst ettin." İz sürücü bıçağını kalbime saplamaya hazır görünüyordu.

"Geri döneceğim," dedim Saga'ya, sonra kuzeyli arkadaşlarıma baktım. "Döneceğim."

Çenemi sıkarak, Saga'nın bağırışları eşliğinde Bo'nun arkasından ilerledim. Bizi muhafızların hanımları için hazırladıkları aptal çadıra götürdü.

Astrid yosun kaplı bir kayanın üzerine oturmuştu. "İçeri gelin Büyükelçi. Uzun sürmeyecek."

Bo yanımdan ayrıldıktan sonra Astrid ayağa kalktı ve dolgun dudaklarında alaycı bir ifadeyle yanıma geldi. "Benim küçük casusum üzerinde hak iddia ettiğini sanıyorsun."

"Bence bunu yaptığınızı düşünmekle hata ediyorsunuz."

"Seni manipüle ettiğini biliyorsun, değil mi? Bunu kendi çıkarı için yapıyor, senin için değil."

Alay ettim. "İstekli olanı manipüle edemez ya da kullanamazsın. Şunu anla, zamanın azalıyor. Karıma bir daha dokunmaya kalkarsan, onu en ufak bir şekilde rahatsız edersen, bu sadece sana işkence edeceğim yolların listesine eklenir."

Astrid gülmeye cesaret etti. "Burada hiçbir gücün yok."

"Ne yaptığım ve sevdiğim insanlara saldıranlara ne yapacağım hakkında hiçbir fikriniz yok."

Başını öne eğdi. "Ne kadar değerli. Onu seviyorsun. Daha fazla dayanamayacak olman çok üzücü." Elinin etrafındaki büyüün sarmalını fark edemediğim için bu yarattığın huzurunda olmaktan dolayı gözlerimdeki

kırmızı öfkeyi suçladım. Bir kırbaç darbesi gelmeden önce onunla mücadele etme şansım bile olmadı.

Kalçamın üstündeki yere oyulmuş ısıtılmış büyü.

İki büküm oldum ama Astrid çenemi kavradı. "Burada olanlardan bahsetmeyeceksin ve farkına varmadan zayıflayacaksın."

Tanrılar. Acı orta yerimi parçaladı. Zorlukla yeterince derin bir nefes alabildim. Yaraya bir göz attım. Karanlıktı, kanlı değildi ve normal değildi. Sanki ateş içerideki bir şeyi zehirlemişti.

"Şimdi git. Olduğun gibi ol ve bu an hakkında hiçbir şey söyleme. Keşke hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilseydim."

Ortadan kaybolmanız için bazı nedenler olduğunu anlamaya çalışın Büyükelçi. Daha iyisi için, görüyorsunuz."

Astrid beni çadırdan dışarı itti. Öğürmek istedim, ama garip bir şekilde, yavaş yavaş, acı sadece bir sıkıntı olana kadar azaldı. Beni bir şekilde lanetlemişti. Tıpkı Saga'yı lanetlediği gibi.

Odaklan. Gözlerimi kapattım ve burnumdan uzun bir nefes çektim. Bu işin sonunu görmem gerekiyordu. Astrid her ne yapmış olursa olsun, benim bu oyunun gerekli bir parçası olduğumu biliyordu. Bu, en azından Saga tüye ulaşmadan önce herhangi bir büyük salonda kaybolmayacağım anlamına geliyordu.

Güzel. Yumuşak bir nefes aldım ve nabzımı sakinleştirdim. Güvende olabilirdi. Özgür olabilirdi.

Burada önemli olan buydu. Her şeyden çok, hayatımdan çok, onu özgür görmek önemliydi.

Küçük esir grubumuz acınası bir ateşin etrafına sarılmıştı. Kamp seyrek ağaçlardan oluşuyordu ama yarın yokuş dikleşecek, rüzgâr şiddetlenecekti. Astrid'in yarasından en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösteremiyordum. Garip bir duyguydu, ağrı oradaydı ama düşüncelerim olanları birine anlatmayı hayal edecek kadar bile şekillenemiyordu.

Dik yürüyebiliyordum ve Astrid'in beni neden çağırdığına dair bir yalan dilimden kolayca döküldü. Adamlarımın ve Saga'nın bildiği tek şey, sefil kraliçenin beni korkutmak için aşağılayıcı bir girişimde bulunmak üzere kendisine getirdiği idi.

Bo kamp alanımızı güvence altına aldı. Astrid ya da her kimse, içinde uyumak için beyaz bir çadır talep edecek kadar gösterişliydi. Pek de ihtiyatlı sayılmazdı. Muhafızların çoğu onun küçük yerleşkesine göz kulak olurken, Rune ve kıyafetine göre çok zayıf olan bir Borough muhafızı bize göz kulak olmak için ayrıldı.

Sedir ağacı kabuğu ve birkaç kökle kaynatılmış sıcak suyla dolu bir teneke bardağı kaldırdım. Tadı ıslak toprak parçasına benziyordu.

"Bize katılmak ister misin, Rune? Gece yemeği konusunda hepiniz kendinizi aştınız. Buna ne diyorsunuz? Kirli çay mı, yoksa daha rafine bir şey mi?"

Rune kanatlarını uzun paltosunun altında zar zor görünecek kadar geriye bağlamıştı. Yanımıza yaklaştı ve ateşimize toprak attı. "Sessiz ol."

"Benim sessiz olduğumu ne zaman gördün?"

Boğazının içinde birkaç küfür homurdandı ve arkasını dönmeye başladı.

"Burada garip bir şeyler olduğunu biliyorsun, Rune," dedim. "Bunu biliyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum."

Kalın kirpikleri gözlerinin üzerinde dalgalanıyordu. Rune benden birkaç yaş büyük görünüyordu, ancak fae türleri arasında yaşları ölçmek zordu. Saga benden daha genç görünüyordu ama aslında benden birkaç yaş büyüktü.

Rune'un içindeki çatışmayı neredeyse gördüğüm bir an vardı, sanki ruhu kendi dışında bir şeyin onu bir zamanlar saygı duyduğu kişilerin düşmanı haline getirdiğini biliyordu.

Bu yeterli değildi.

Tek kelime etmeden görev yerine döndü ve bizi karanlıkta, ateş çukurumuzdan tıslayan bir duman akıntısından başka bir şey olmadan bıraktı.

Güzel. Kimsenin bizi pek umursamasını istemedim.

Stieg de benim gibi öfke bantlarıyla bağlanmıştı, Gece Halkı olmayan Frey ise demir bağlarla. Hodag bütün akşam Stieg'in bileklerindeki kırmızı izler için sızlanmıştı.

Bileklerimdeki izleri görmezden geldi.

"Prens ve prenses nerede?" Ben sordum.

Frey sırtıttı. "İyi saklanmış ve Prens Gunnar'ın saklanmakla ilgili söyleyecek çok şeyi var. Bir kavgadan kaçmak onun doğasında yoktur."

Kıkırdadım. "Hayır, değil. Neden Eryka'ya gitmen gerekiyordu?"

Hodag homurdandı. "Yıldızlar Sarayı'ndakiler çok sinirlendi. Bunun kehanetler ve aptalca şeyler olduğunu söylediler. Bir eşleşme yapılması gerekip gerekmediğini sorgulamaya başladılar ve tatlı prensi sevgilisinden men ettiler."

"Gerçekten mi?" Açıklığa kavuşturmak için adamlarıma baktım. "Eryka'nın halkı onu geri mi aldı?"

Stieg gözlerini devirdi. "Onlar yaptı. Gunnar'ı Yıldızıışığı Kulesi'nin dışına kilitlediler. Tabii ki onu geri aldık."

Onlardan Gunnar Strom'un davranışlarıyla herkese ne olduğunu hatırlattığı hikayesini dinledim.

Sevdiklerinin kendisinden saklandığı kilitlerin ardında büyüdü, sonra Kryv Loncası'nda bir katil ve hırsız oldu.

Muhteşem bir prens değildi ve Alver büyüü dehşet vericiydi. Tıpkı zorlayıcı bir büyü gibi, Gunnar da düşüncelerin içine sızabiliyor ve başkalarına tam olarak istediği şeyi yaptırabiliyordu. İçinde ne kadar çok ale varsa, o kadar uzun süre idare edebiliyordu.

"Tökezleyerek sarhoş oldu," dedi Frey gülerek, "ama prensesin yanına vardığımızda tek yapması gereken kibarca muhafızlardan kapıyı açmalarını istemektir. Sanırım onu gördüğünde kulağını ya da dişlerini yalamak gibi garip bir şey istedi. O noktada pek mantıklı konuşmuyordu."

Stieg sırtıttı. "Ama unutma, prensesin yarısı pencereden dışarıdaydı, zaten eski güvenilir yoldan kaçıyordu."

"Hangisi?" Ben sordum.

"Kanayan elbiselerini birbirine bağlamış ve lanet olası kule duvarına tırmanıyordu." Rune bize o meşhur bakışlarından birini daha fırlattığında Stieg kahkahasını bastırdı.

Yerleştiğimizde, "Onları nereye gönderdin?" diye fısıldadım.

Frey önce Stieg'e, sonra da omzunun üzerinden ona baktı. "Söylemek istemiyorum ama güvendeler."

"Bize sana ne olduğunu anlat." Stieg önce Saga'ya, sonra tekrar bana baktı. "Ne değişti?"

Saga yanımda uyuyordu. Vücudu bana doğru kıvrılmıştı, bileklerinde ipler vardı ama yine de huzurlu görünüyordu. Onun yumuşak, eşit nefes alışlarına gülümsedim. "Yemin ettik."

"Ben de öyle duydum." Frey homurdandı. "Tebrikler mi?"

"Beni tebrik etmelisin. Muhteşem görünüyordum ve ne yazık ki kıskanmak için orada değildiniz."

"Ari," dedi Stieg, "bu kadından hep nefret ettin. Bunun gerçek olduğunu düşünmekte tereddüt ettiğimiz için bizi affetmelisin."

"Tüm çiftlerin zor zamanları olur."

Stieg'in kaşları çatıldı. "Hiç iyi zamanlarınız oldu mu?"

"Kalpler değişir, dostlarım."

"Ona güveniyor musun?" Frey'in sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Saga'nın profilini inceledim ve sivri kulağının ucunu okşamak için bağlı elimi uzattım. Çektiği onca acıyı, göze aldığı onca riski ve her şey bittiğinde hâlâ beni istediğini söylediğini düşününce göğsüm daraldı. Bir taht iddiası arıyordu ve bunun yerine bir elçinin karısı olarak sadelik istiyordu.

Artık o son dileğe sahip olamayabiliriz, ama sonuna kadar onun kalbini korumak için elimden geleni yapacağım.

"Ona her şeyimle güveniyorum. Hayatımı, sırlarımı, her şeyimi."

"Toprağın sesiyle ilgili bu konuşma da neyin nesi?" Frey sordu.

"Bu güçlü bir cazibe. Bir zamanlar krallara ve kraliçelere aitti. Onu geri almayı ve burada kırılan ne varsa iyileştirmeyi planlıyoruz."

"O, yani Saga'nın kendi cazibesini kullandığına hiç şahit olmadım," dedi Stieg. "Hiç var mı?"

Başımı salladım ve sırtımdaki kütüğün üzerine kaydım. Bu hareket Saga'nın başının göğsüme daha rahat yerleşmesini sağladı. Kütüğün üzerindeki kırık bir dal sırtıma battı ama hareket etmedim. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ve ben onu rahatsız etmiyordum.

"Onun yeteneği nedir?"

"Bunu kendisi

söyleyecek."

"Ari Sekundär'ın kalbinden vazgeçtiği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Frey. "Elise artık onun için üzülmediğine çok üzülecek."

"Kraliçenin şansı vardı ama kaçırdı." Güldüm ve kolunu ittim.

"Seni son gördüğümüzde kadına güvenmediğin için kan ayini yapıyordun, şimdi ona nasıl yaltaklanıyorsun anlamıyorum."

"Başka biri olsa, beni yaltaklanmak gibi iğrenç bir şeyle suçladığın için dilini keserdim. Ama bu konuda, onun için, bunu kabul edeceğim."

"Kahretsin." Frey homurdandı ve kendi kütüğüne yaslandı. "Ben uyuyacağım ve sabah başka bir şey değişmeye karar verirse göreceğim. Hayat artık hiçbir anlam ifade etmiyor."

BÖLÜM 40

BÜYÜKELÇİ

S ışıık buzul gölcüklerine vuruyor, her bir camsı yüzeyden beyaz kırılmalar halinde yansıyor. Birkaç saat önce, havayla birlikte adaların ormanları da seyrelti. Kahverengi yaprakları dökülmüş Yılan gibi kıvrılan patikalar boyunca keskin çıkıntılarda iğneler vardı ama çoğunlukla açıktaydık.

Bakışlarım Saga'nın üzerine düştüğünde kızgınlığım dilimde kuru külünü tadacak kadar güçlendi. Bu gece laneti onu yer değiştirmeye zorlayacaktı ve buna sebep olan Astrid olduğu için bunun ne anlama geleceğini bilmiyorduk. Saga bir kuzgun olarak daha savunmasız olacaktı. Muhafızlar bunu bilirdi, onu korkudan öldürebilir, ordunun evcil hayvanı olarak kullanabilirlerdi. Bilmiyordum ama her fikir ruh halimi daha da kötüleştiriyordu.

Sabah olduğunda bizi ayrı tutmaları her şeyi daha da kötüleştirdi.

Rune ve sıkı muhafız Rolf'la birlikte arkada tutuluyordum; Rolf her an kanlar içinde bir geyik yavrusu gibi havaya sıçramaya hazırlanmış gibi yürüyordu. Yine de kötü biri değildi. Hatta benimle savaşçılar arasındaki yoldaşlık onu eğlendiriyor gibiydi.

Ama kanayan karımın yanında olmak istedim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu tür bir büyüyü anlayamamak çıldırtıcıydı. Eğer bu Davorin'in gölge iblis tarafı Astrid'in içinde yaşıyorsa, ne kadar o, ne kadar eski kralıçeydi?

Cevap önemli değildi. Davorin Saga'yı istismar etti. Astrid onu zorladı. İkisi de ona karşı nefes almaya devam edemeyecek kadar büyük günah işlemişlerdi. Tek bir kalpte yaşarlarsa, çok daha iyi olur. Kanayan düşmanlarımızın sonuncusunu da tek bir öldürücü darbeye ortadan kaldırabilirdi.

"İç." Bo göletleri işaret etti. En iyi rotayı bulmak için yamaçlarda sürekli koşturduğu için alından ter damlaları akıyordu. "O zaman bunları giy. Hava çok soğuyor."

Kürk demetlerini ve örme şapkaları ayaklarımızın dibine fırlattı.

"Onları nemli ayazın içine bıraktığınızda sıcak tutma amacına ters düşüyor," diye seslendim arkasından o uzaklaşırken.

Rune her şeyi izledi. Bir bakış muhafız arkadaşına gitti, diğeri bize döndü. Sırtıma daha kalın bir palto eklerken bakışlarını üzerimde tuttu. Hissettiği işkencenin önemli olduğunu sessiz bir şekilde hatırlatıyordu. Bana sırtını döndü ve parmaklarına bir çift deri eldiven geçirdi.

"Yol sona erdi," dedi Rolf. Terli, kan kırmızısı saçları yüzünün etrafında kıvrılıyordu. Biraz daha yükselse, sarmalların üzerinde buz sarkıtları oluşacaktı. Başına tilki kürkünden bir şapka geçirmiş ve kulaklarını sivrilmişti.

"Bitiyor mu?"

"Harita devam etmesi gerektiğini söylüyor, ama yol kayalık çıkıntılardan başka bir şeye dönüşmüyor. İzini süremiyor

" Rolf omuz silkti, hatta Hodag'ın geniş ellerine bir manşonla yardım etti ve burada mahkûm olduğumuzu unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.

İzini süremedi çünkü burası kız kardeşini güvende tutmak isteyen bir erkek kardeş tarafından korunuyordu.

Saga'nın kenarda sıkışıp kaldığı, Bo'nun Astrid'in yanında volta attığı topluluğa baktım. Dolaşmaya devam edersek donacaktık. Erzak kıtlığı baş gösterecekti. Öfkeler alevlenirdi. Tutsakların, kendilerini tutsak edenlerin umutsuzluğa kapıldığı zamanlarda kötü sonuçlar aldıkları bir sır değildi.

Gruba doğru yürüdüm ama Rune bir kolunu uzatınca durduruldum. "Geri çekil." "O haritayı bensiz okumaya devam edersen yavaş yavaş öleceğiz."

"Kanayan haritalar hakkında ne biliyorsun?"

"Hem de çok. Ben bir kraliyet haritacısının oğluydum, öfke yapımı haritalarda uzmanlaşmış bir haritacının. Büyüleyici bir rotanın çok farklı olacağından şüpheliyim."

"Ari'nin babası haritacı mıydı?" Frey muhtemelen arkamdaki Stieg'e fısıldadı.

Cevap için dönmedim. Bu kadar basit bir ayrıntıyı sadece Saga ile paylaşmıştım. Neredeyse saçma görünüyordu. Bilselerdi Gece Halkı için daha faydalı olabilirdim.

"Kenara çekil," dedim. "Eğer yaşamak ve Öteki Dünya'ya giderken kan kaybından donmak istemiyorsan, karımla konuşmam gerek."

Astrid'in gözleri derin denizler kadar karaydı ama kulaklarımızda buz tutmuş rüzgârın ıslığından başka bir şey duymadığımız dakikaların ardından eliyle bakmamı işaret etti.

Bo'nun bakışları çelik ve ateşten yapılmıştı. Ağzı kenetlenmişti ve kulakları soğuktan değil ama biraz kırmızıya boyanmıştı. Bir iz sürücü olarak değerinin bazı yollarda değersiz olduğunu bilmek onu delicesine tedirgin etmiş olmalıydı.

Masa olarak kullandıkları kayaya doğru dönerken Saga'nın gözlerini yakaladım. Patika için çizgileri inceledim. Semboller manzaraları ve sıradan yerleri işaretliyordu ama daha fazlası vardı, daha fazlası olmalıydı. Parşömeni güneşin ışığına karşı kaldırdım. Büyülerin, görünmez mürekkebin ya da mistik işaretlerin ortaya çıkarılması gerektiğinde babamın bana öğrettiği bir numaraydı bu.

Biraz zaman aldı ama çok geçmeden yüzüme bir gülümseme yayıldı. Göz önünde olmayan işaretler ve gizli kelimeler ortaya çıktı.

Haritayı katladım ve Bo'ya uzattım. "İlerleme kaydedemiyoruz, çünkü yanlış yoldayız."

"Bu doğru değil," diye ısrar etti Bo. "Bütün gece bu haritayı inceledim. Yol bu." "Pekâlâ.

Madem öyle diyorsun, dolaşmaya devam edelim."

"Yeni bir yol ortaya çıkarabilir misin?" Astrid kızgınlığını belli etti ve ofladı. "Aşağıdaki sandıkta olduğu gibi. Yap şunu."

"Bu kadar nazıkçe sorduğunuza sevindim. Ama hayır.

Henüz değil." "Seni öldürebilirim."

"Yapabilirsin. O zaman bu lanet tepeden inemeyeceğin kesin." "Yalan söylüyor," dedi Bo.

"Sanırım bunu öğrenmek zor olmaz. Devam et ve öldür beni." "Ari," diye uyardı Saga.

"Peki." Astrid beyaz kürklü pelerinini omuzlarına doladı. "Bizi ileriye götürmeniz için size nasıl hizmet edebiliriz Büyükelçi?"

"Tekrar söylüyorum, ne mutlu bana ki sordunuz. Şartlarım var. Gerçekten, sadece bir tane. Çok basit: Saga yolun geri kalanında benimle kalacak. Ya ben onun yanında yürüyeceğim ya da o da arkada bize katılacak ve sizin pisliğinizi yemekten en az bizim kadar zevk alacak."

"Hayır."

Bir omzumu silktim. "O zaman hepimiz Öteki Dünya'yı selamladığımızda hiçbirinize yer ayırmayacağım. Sen hariç, karıcığım. Oh, Frey ve Stieg ve Hodag, siz de. Tanrısal masamda bana katılabilirsiniz. Rolf, belki sen."

Sıska gardiyan neredeyse gülümsüyordu. Astrid bu kadar cani görünmeseydi gülümseyeceğinden şüpheleniyordum. "Kendini akıllı sanıyorsun," diye hırladı.

"Oh, çok fazla." Öne doğru eğildim, yüzümde gülümseme yoktu. "Çok konuşuyor olabilirim leydim ama nasıl zorlu bir düşman olunacağı konusunda iyi eğitim aldım."

"Şimdilik." Astrid sırttı. "Bize karşı komplo kurmanıza izin vereceğimizi düşünmenizi komik buluyorum." "Şu anda zaten size karşı komplo kuruyoruz. Bir kişi daha bunu değiştirmez. Güven bana, Saga sana karşı da komplo kuruyor. Bir tutsaktan, kendisini tutsak edenlere karşı komplo kurması beklenir."

Astrid kendini tepelerden aşağı atmaya hazır görünüyordu. "Öyle olsun."

"Güzel." Saga'ya elimi uzattım ve haritayı kolumun altına sıkıştırdım. "Devam edelim mi, karıcığım?"

"İstemediğimi söylesem bana güler miydin?"

"Asla." Avucunu sıktım. "Güneşte ortaya çıkan mürekkep kelimeleri *tekrarlıyordu bant bant* tekrar. Hazır mısın?"

Saga güçlükle yutkundu, ama bataklıkta yaptığımız gibi, diğerinin elini tuttuk, böylece yemin bantları tam olarak birleşti. Yine, zorlayıcı bir gücün ürpertisi, bir yolun yeni bir rotaya dönüşmesi ayaklarımızın altını titretti.

Zirvenin kenarını oyan bir patika görmedim. Yoktan var olan mistik ağaçlar da yoktu.

"Eee?" Astrid dudaklarını hırıltı şeklinde bükerek konuştu. Yakıştı. Kraliçe bedenine bürünmüş bir kurttan başka bir şey değildi.

Bir sonraki hamlemiz bir tehdidi Saga'nın gücüne daha da yaklaştıracaktı. Bu onun hayatını riske atacaktı ve bunu biliyordum. Özüme kadar biliyordum. Ama yolculukta kazandığımız her uzunlukla doğaçlama yapıyordum ve tek yapabildiğim, sona ulaştığımızda tanrılara dua etmekti, bu sahtekârın boğazına bir bıçak sokacak kadar uzun bir anla kutsanmış olacaktık.

Her ne bulursak bulalım, Astrid'in ya da onun içinde olduğuna inandığım yaratığın, Saga'nın yıllar önce sakladığı şeye dokunmasına izin vermeyecektim.

Önce ben ölürdüm.

"Bir şeyler değişti," diye mırıldandı Rune ve beni o ana geri çekti. Bo'nun yanına gitti. "Hissettin, değil mi?"

Bo duygusuz görünüyordu, arkadaşının, muhafızlar arasındaki en yakın arkadaşının konuştuğunun farkında bile değildi.

Hayal görmüş olabilirim ama Rune'un yüzünde neredeyse bir parça acı gördüm.

Önemli değillerdi.

Granit tepenin duvarına doğru döndüm, haritadaki görüntüler kafamda dönüp duruyordu. "Gizli bir yol arıyoruz. Tamamen gizlenmiş olacak. Muhtemelen bir anahtar, büyü ya da rün yolu açacaktır. Sıra dışı olan her şeyi aramalıyız."

"Bunu kaçmak için bir fırsat olarak kullanacaklar." Bo bana ters ters baktı, bıçağını sıkıca kavramıştı. Sözleri uzun zaman önce tükenmişti. "Eğer bu kadar endişeliysen, arama yaparken bizi bir muhafızla eşleştirebilir."

Ama yine de arayın. Her iki tarafta da elli adım mesafede olmalı."

Birkaç sorgulayıcı ve nefret dolu bakıştan sonra yumuşadılar. Her birimizin yanına bir muhafız verildi ve uçurumun kenarında garip bir şey olup olmadığını araştırmaya başladık.

Güneş kaybolmaya başlarken rüzgâr da serinledi. Rüzgâr tozlu kardan oluşan bir sisi kaldırdı.

artık dudakları yoktu. Kar ve pürüzlü buzları kazdık. Bir muhafız bir çift cılız ağaca tırmandı.

Bo benimle eşleşmişti ve ellerini kaldırdığında geride kalan kıpkırmızı izlere dikkat ettim. Parmak uçlarıma baktım. Onlar da hemen hemen aynıydı. Uzun zaman önce uyuştukları için fark etmemiştim bile.

"Sanırım buldum. Tanrım, sanırım buldum! Leydim." Rolf yirmi adım ötedeki sivri bir taşın üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Frey onun ortağıydı.

Kalabalığın içinde beni buldu ve başını salladı. "İçinde bir yüz olan bir taş var." Nabzım hızlandı. Bu o olmalıydı.

"Sanırım içine bir yüz sığdırmamız gerekiyor," dedi Rolf, genç yüzünde rahatlamanın verdiği geniş bir sırıtışla.

Bir anda gardiyan sanki bunu yapacakmış gibi öne doğru eğildi. Kalbim boğazıma kadar fırladı. Bu tür yolculuklarda kurallar ve riskler vardı. Gizli mağaralar ya da gizli güçler kolay kolay ele geçmezdi. Eğer bir şey apaçık görünüyorsa, örneğin yüzünüzü bir taştaki çukura sokmak gibi, bunu asla yapmamalıydınız.

"Rolf, bekle!" Bağırđım ve genç savaşıya doğru koşmaya çalıştım.

Rolf alnını taşa dayadı, demir çivi yüz çukurunun dikdörtgen ağzından fırlamadan ve kanlı ucu Rolf'un kafatasının arkasını delip geçene kadar durmadan önce çığlık atacak zamanı bile olmadı.

BÖLÜM 41
TUTSAK

Buzlu taşların üzerine şok edici bir kırmızılıkta kan sıçradı. Kan nehirleri genç fae'nin zar zor bıyıklanmış yanaklarından aşağı akıyordu. Rolf'un vücudu yığıldı ama düşmedi, ağır demir çivi onu dik tuttu. Her sıçrayışta buhar yükseliyor ve soğuk beyazın üzerinde tıslayarak buzları eritiyordu. olacakların uyarısı.

Yer sarsıldığında ve ağaçlar titrediğinde Hodag hırıltılı bir çığlık attı. Kar geriye düştü, dallar ters döndü, Rolf'un cesedi bir iki adım sürüklendi, sivri uçlu duvar yerinden oynadı ve tepenin yan tarafındaki taş kemer çöktü.

Muhafızlar telaşlandı. O telaşla Ari yanıma doğru itti. Sanki daha fazla çivinin yağmasını bekliyormuş gibi başının üzerinden etrafına bakıp duruyordu.

"Kapa çeneni ve dinle," diye bağırdı Ari. Yine ses tonundan, kararlılığından ve kendine olan güveninden Norn'ların onu neden bir tahtın tepesine oturttuğu anlaşılıyordu. Kısa bir süre için bile olsa.

Kraliyet kanına sahiptim ama gergin bir dilim vardı. Kalabalıkların önünde durup onlara liderlik etmektense kılıçla dövüşmeyi tercih ederdim. O ikisini de yapabiliyordu. Lanetli kralın onu elçi olarak seçmesine şaşmamalı.

"Burası bir efsane değil. Eğer hayatta kalmak istiyorsanız, tetikte olun. Ve tanrılar adına, eğer bir taşın, ağacın ya da lanet karın üzerinde bir sembol görürseniz, *ona dokunmayın*. Bunu iyice düşünene kadar olmaz. O zaman bile kaderimiz artık Norn'larla birlikte." Ari Astrid'le yüzleşti. "Sanırım onlardan biri bana ilk adımı sizin atmanız gerektiğini söyledi Leydim."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Stieg o kadar hızlı değildi ve homurdandı, sonra sesi daha çok ıslak bir kıkırdamaya dönüşene kadar boğuldu.

Astrid Ari'ye ters ters baktı. "Çok nazıksınız. Ancak gizli sembolleri keşfeden kişinin bize liderlik etmesi gerektiğine inanıyorum."

Ari parmaklarını benimkilerle birleştirdi, sesi ürpertici bir hal aldı. "O zaman silahlandır beni cadı ve mesafeni koru."

"Bana ne dedin?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Ari hırslayarak. "Bu dağdan ayrıldığını görmek istediğim sadece dört can var ve hepsi de zincirli. Eğer daha fazlasının gitmesini istiyorsanız, o zaman söyleyeceklerimi dinleyeceksiniz."

Beş. Kafamda saydım. Bu dağdan ayrılması gereken beş kişiydik. Kan konuşması sırasında Ari'den aldığım duyguları, savaşta düşüp düşmemeyi umursamadığı zamanları düşündüm.

Ürperdim ve onu benden almaya gelirlerse tanrılarla savaşıcağım gibi elini kavradım. O istese bile.

Astrid pes etti ve bir muhafıza haritayı Ari'ye teslim etmesini emretti.

Bizim tarafımızdaki yerine dönmeden önce başını dikkatlice kemerden içeri soktu ve her iki tarafa da baktı. "Bu ikiz bir yol, tıpkı bir yansıma gibi. Rotayı bir aynaya bakar gibi takip etmemiz gerekecek."

Bo haritaya uzanarak, "Ben alırım," dedi.

"Hayır." İz sürücüyü durduran Astrid oldu. "Kader rehberimizi seçti. Bu yolculuğu bizim için o bitirecek."

Her zaman tanıdığım kraliçeye çok benziyordu ve bu çıldırtıcıydı. Davorin orada mıydı? Yüzeyin altında mı saklanıyordu? Her iki durumda da kraliçe küçük bir tehdit değildi ve tavrını açıkça ortaya koymuştu. Ari yolculuğu bitirecekti, sonra bize ne olacaktı?

Önce bizim saldırmamız gerekecek.

Bo, Hodag'ı da yanında götürdü. Ona evcil hayvan muamelesi yapıldı, yakındaki karanlık büyüler veya büyülü özellikleri koklamaya zorlandı. Doğruyu söylemek gerekirse, en sevdiği savaşçı hemen arkalarından sürüklenmeseydi, sanırım Hodag bu kadar aşağılık muamele gördüğü için tamamen gücenerek buzun içine girebilirdi.

Ari ve ben ortada bir yerde yerimizi aldık. Astrid arkada, her yönden korunması gereken uygun bir hanımefendi gibi davranıyordu. Eğer Davorin onun kalbindeyse, bir korkak haline gelirdi. Elbette bu bir oyun, etraflarındaki herkesi kandırmak için bir hile olabilirdi.

Biz yürürken Ari aceleyle yol tarif ediyordu. Herkesin elinde bir kılıç vardı, Stieg ve Frey'e bile hançer ve dar baltalar verilmişti. Hayatta kalmak, yakınmaları ve önyargıları bir kenara bırakacağımız anlamına geliyordu. Ta ki sonuna kadar. Sonra, bir kez daha birbirimizi nasıl öldüreceğimizi planlayacaktık.

Bu patikada ışık, dış kenarlara göre daha azdı. Garip bir alacakaranlık renkleri derinleştiriyordu. Donmuş, ateşli sonbahar yaprakları daha kıpkırmızı, ladin çalıları ve ağaçlar daha zengin bir yeşil, kar ve buz bile beyazın altında derin bir kristal mavisi taşıyordu.

Ari dar bir vadinin arasında durakladı. Gözlerini kısarak haritaya baktı, sonra patikada yaklaşmakta olan bir dönemeci işaret etti. "Bu yeni bir şey."

Tereddüt etmedim ve elimi onunkine uzattım. İki bant birbirine değdiğinde yer yuvarlanmadı ama garip bir gölge bir yolu kaplarken, bir ışık parıltısı diğer yolu aydınlattı.

Ari bir nefes verdi ve omzunun üzerinden konuştu. "Bu yol, bizi iç zirveye götüren yol."

Elini çekiştirdim ve fısıldadım, "Yaklaşıyoruz. Bunu hissediyorum. Seni öldürtecek aptalca bir şey yaparsan, anla, seni ikinci kez öldürürüm."

Ari'nin beyaz sırtışı sönük ışıktaki parlıyordu. "Tatlı tehdit, benim için endişeleniyor musun?"

"Evet ve ben senin karınım, bana tehdit dememelisin."

"Onu geri al." Yüzünü yaklaştırdı, tehlikenin ortasında tatlı bir mola vererek bana her şeyin değiştiğini, artık umut etmem gereken her şeyi hatırlattı. Yaşamak için. "Umarım her zaman güzel bir tehdit olursun. Aksi takdirde hayat sıkıcı olurdu ve sana daha önce de söyledim, sıkıcı olmaktan başka her şeyi tercih ederim. Sana yemin ederim, beni istediğin sürece senin sinir bozucu sevgilin olacağım."

Gözlerimi devirdim ama yüzümde bir gülümsemenin belirmesine izin verdim.

Virajda yavaşladık. Bir nehir görüldü. Taze mürekkep gibi siyah su, bahara kilitlenmiş bir ormanın içinden akıyordu. Nehrin her iki yanında, artık dondan ıslanmamış nemli otların arasından yemyeşil eğrelti otları ve yaban mersini çalıları filizleniyordu. Havada hâlâ bir serinlik vardı, ama toprak solmakta olan kışla nemlenmişti.

Geniş bir halat köprüünün önündeki kütüğün üzerine tünemiş, taştan oyulmuş bir kadın vardı. Sırtı kamburlaşmıştı ve kalın örgüleri omurgasından aşağıya doğru kıvrılıyordu. Pelerininin etekleri yontulmuştu.

Rüzgârın yönü değişiyordu ve elinde uzun bir boru donup kalmıştı. "Şimdi ne olacak?" Stieg sordu.

Ari parmaklarını kalçasına vurdu. Gözleri nehrin akışına, taş kadına ve sonra tekrar haritaya kayd.

"Yol diğer tarafta devam ediyor. Sanırım karşıya geçmemiz gerekecek."

Haritayı katladı ve köprüye dikkatle yaklaştı. Kalbim kaburgalarımda öyle bir şiddetle çarpıyordu ki ağrıyorlardı. Ari beni geride bırakmaya çalışmıştı ama içgüdüsel olarak ya da gece yarısı nehre dökölme korkusuyla bir parmağımı kemerine soktum ve onunla birlikte yürüdüm.

Sert bakışını görmezden geldim. Eğer bir tehdit istiyorsa, bir tane alırdı.

Köprünün başından iki adım ötede taş çatlayıp kırıldı ve havaya toz bulutları yayıldı. Taş kadın sanki sadece uyuyormuş gibi açıldı.

Ari ve ben aynı anda irkildik. Kolu içgüdüsel olarak beni korumak için savruldu ve bedenim bir tür kalkan olarak onun etrafında kıvrılmaya çalıştı. Sürekli birbirimizin önüne atlama dansı yapmaya mahkûmduk.

Nehir kadınının teni alacalı bir griydi ve yanaklarındaki çatlaklar, yaşlılık yarıklarından ya da yıpranmış taşlardaki kırıklardan ayırt edilemezdi. Saçları sert bir kayaya benziyordu ama esintide ağırlıksızmış gibi dalgalanıyordu.

"Gjöll nehrini geçmek için işinizi konuşun."

Ari sertçe yutkundu, sonra selamlamak için çenesini eğdi. "Gizli bir eşya arıyoruz."

"Aradığın şeyi Şiirler Manastırı'nda bulacaksın." Kadın kahverengi bir duman üfledi.

Ari bana bir bakış attı, sonra tekrar denerdi. "Şu manastıra gidebilir miyiz?"

"Kayıp şeyleri onur için mi yoksa ağgözlülük için mi arıyorsunuz?"

"Aramızda kime sorduğunuza bağlı." Ari Astrid'e ters ters baktı. "Biz sadece yanlışları düzeltmek istiyoruz."

Taş kadın Ari'yi binlerce nefes boyunca inceledi. Piposunu üfledi, sonra başını eğdi ve kenara çekildi. "İlerlediğin yoldan başka hiçbir yere bakma, yoksa kasvetli bir kaderle karşılaşırın."

Ari elimi sıkıca kavradı ve temkinli adımlarla köprüye çıktı. "Stieg, Frey," dedi omzunun üzerinden. "Gözlerini ileride tut."

"Duydun mu Hodag?" Stieg bağırdı.

"Onları düz tutuyorum," diye karşılık verdi trol.

Diğerleri için endişelenmedik. Şüphesiz duymuşlardır ama kaderleri kendi ellerindeydi.

Önümdeki yola odaklandım. Gözlerim kaşınıyordu. Gözlerimi kırpmadım. Nehir daha gürültülü akmaya başladı, sanki akıntı daha hızlı akıyordu. Sudan melodiler yükseliyordu. Tatlı şarkılar. Bir lir çalıyordu. Yumuşak sesler beni önce güleceğim, sonra ağlayacağım, sonra tekrar güleceğim tatlı bir aşk masalına katılmaya çağırıyordu.

Böyle bir hikâye duymak istiyordum. Nasıl bittiğini bilmeyi her zamankinden daha çok istiyordum. Beni önce ağlatıp sonra güldüren neydi?

"Saga." Ari elimi sıkarak beni köprüye geri çekti. "İlerlediğimiz yoldan başka tarafa bakma."

Dişlerimi sıktım. İleride. Ari öndeydi, ilerleyeceğimiz yol bir hikâyeden daha önemliydi. Nabzım yavaşladı ve beni masalda yer almaya çağırın kancalar karnımda donuk bir karıncalanmaya dönüştü.

"Şarkı söylediğini duyuyor musunuz?" dedi muhafızlardan biri

nefes nefese. "Önüne bak!" Bo bağırdı.

Ari adımlarını hızlandırdı. Neredeyse diğer kıyıya sıçrayana kadar onu takip ettim. Karşıya geçerken sakladığı bağlı sinirlerini serbest bırakırken beni yanına sıkıştırdı, nefesleri keskindi.

Köprüye geri dönüp baktık. Nöbetçilerden biri duraklamış, başını yavaşça nehre doğru çevirmiş, gözleri camla kaplanmıştı.

Karanlık suyun içindeki yaratıkları fark ettiğimde boğazımdan bir nefes boşandı. Derileri ceset gibiydi, mavi, gri ve kokuşmuştu. Çürümüş etten oluşan cepler, ağızlarının iç kısmında sararmış, sivri dişleri ortaya çıkarıyordu.

Ağızlarından çıkan ses alçak bir uğultuydu, bir şarkıdan çok bir çağrı. "O çok güzel. Şarkı söylediğini duyuyor musun?"

"Önüne bak!" Bo bağırdı. "Lanet kulaklarınızı kapatın ve gözlerinizi dört açın." "Halfdan!"

Başka bir gardiyan bağırdı. "Hayır, yapma-"

Büyülenmiş muhafız yaratıklardan birine uzandı, yüzünde hülyalı bir gülümseme vardı. Çok geçmeden, çürüyen şeylerden biri nehirden fırladı, çenesini açtı ve Halfdan'ın boğazını parçaladı. Muhafız sarsıldı, sonra da köprünün kenarından nehre doğru savruldu.

Sorun şu ki, iki muhafız arkadaşı her şeyin olmasını engellemeye çalıştı. Gözleri yoldan ayrıldı ve uğultu onları ele geçirdi. Korkunç yaratıklardan üçü daha sivri dişlerini etlerine batırdı ve onları kenara çekti.

"Stieg," diye uyardı Ari.

Savaşçı çenesini ipin kenarına doğru yaklaştırmayı bıraktı. Hata yapmamıştı, arkasında neler olduğunu bilmiyordu, sadece karşındaki dehşete düşmüş yüzlerimizden başka bir şey bilmiyordu.

Sadece Frey, Stieg ve Hodag güvenli bir şekilde diğer kıyıya ulaştıklarında nefes alabildim. Hodag'la birlikte Bo da geldi, biraz daha solgundu ama hâlâ sert ve soğuktu.

Rune daha çok sarsılmıştı. Katledilen üç muhafızın arkasındaydı ve olanları izlemekten başka bir şey yapamadı.

Astrid'in ekibinde iki Borough muhafızı, Rune ve Bo kalmıştı. Sayıca azalan grupta sessiz bir anlayış hâkimdi: sayıca eşittik. Gözlerimi eski kraliçeye diktim. O da bana karşılık verdi.

Yakında, onun kanamasını izleyeceğim. Gölgelerdeki sestten kurtulacaktım. Sanırım Astrid ya da içindeki karanlık, bakışlarıyla beni hizaya getirmeye çalışırken bunu biliyordu.

"Devam etmek için yeterli gücümüz yok," diye mırıldandı Rune. "Geri dönüp daha fazla güç toplamalıyız ve-"

Taş kadın nehrin bizim tarafımızda belirdiğinde sözleri sustu. Boş bakışlarını hepimizin arasında gezdirdi, piposunu tüttürdü ama Ari'yle konuştu.

"Belirttiğiniz işi görün. Aradığınız bilgiye sahip olana kadar buradan ayrılmak yok."

"Harika," diye homurdandı Frey. "Ölüm köprüsünden geçmeden önce bunu bilmek harika olurdu."

Nehir muhafızı onu görmezden geldi. Sesi bir nefes gibi değişti ve bir mısra söyledi:

"Yıldız ışıkları arasında size iki kalp getirdim, güçlü ve gerçek.

Verilen kanın iki katı, size kaybedilenleri geri getirir."

Gardiyan bir kolunu sallayarak bizi ileriye doğru çağırdı, sonra ölü bir kütüğün üzerine oturdu ve bir kez daha kamburlaştı, elinde pipo ve taşa döndü.

Ari parmak eklemlerime hızlı bir öpücük kondurdu ama sinsî sırtışının ardında, gözlerinde korkunun yaşadığını görebiliyordum. "En azından seçimimizi basitleştiriyor. Ölmek ya da devam etmek."

Bizi bekleyen görev omurgama ağırlık veriyordu. Eğer anılarıma inanılacak olursa, aramızda tüyü yattığı yerden kaldırabilecek tek kişi bendim. Ya hayatta kalırım ya da sevdiklerim ölür. Sırtımı dikleştirdim. Başarısız olmazdım. Onlar için reddettim.

BÖLÜM 42

TUTSAK

D Şiirler Manastırı'nı bulduğumuzda mavi gölgeler içinde kaldık. Kanlı nehirden ayrıldıktan kısa bir süre sonra, tepeler yavaş bir eğim aldı ve kayalık kenarlardan birine oyulmuş kemerli bir ahşap kapı vardı. Büyük taş sütunlar, kapının iki yanında hem siyah hem de kırmızı bir alev gibi garip bir ateşle yanıyordu.

Öldüğünden bile şüpheliydim.

Bo, "Durup kılıçlarımızı hazırlayacağız," diye talimat verdi.

"Bileklerimizi çözmeniz akıllıca olur," diye hırladı Frey.

"Hayır."

"Evet," dedi Rune, silah arkadaşına ters ters bakarak. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ve hepimiz şu anda hayatta kalma noktasındayız. Almaya geldikleri şeyi ele geçirdiğimizde onları bağlayacağız."

"İyi düşünmüşsün Rune," dedi Ari küçümseyerek.

Rune onu görmezden geldi ve bileklerimizdeki ipleri çözmeye başladı. Bo hayal kırıklığıyla izledi ama onu durdurmadı.

Ari ve Stieg bileklerindeki öfke bağları çıkarıldığında dizlerinin üzerine çöktüler. Frey Gece Halkından değildi ve yüzlerine tekrar renk gelmeden önce bir süre öğürme ihtiyacıyla savaşılan kardeşlerinin desteklenmesine yardım etti.

Ari alnındaki teri silerek, "Bu şeylerden nefret ediyorum," dedi.

Bo kalan son muhafızlara, "Leydi Astrid'i ne pahasına olursa olsun koruyacağız," dedi.

"Keşke yapmasaydın." Ari'den beklediğim bir şakaydı ama bu kez Frey'den geldi.

Gülmemi engelleyemedim ve bunun beni mi yoksa Frey'i mi daha çok şaşırttığından emin değildim. Hiç arkadaş olmamıştık; Frey ve Stieg beni az çok görmezden geliyorlardı. Bunu anlamıştım. Ben onların büyükelçisinin baş belasıydım. Doğal olarak böyle bir kadınla iyi geçinmezlerdi.

Yine de buzları çözölmüş kalbime yeni bir sıcaklık kattı. Sonunda geri dönebileceğim türden bir arkadaşlık fikri, eğer bunu yaşarsak keşfetmeyi umursamayacağım bir kavramdı.

Çoğu terden ya da kandan sıırılsıklam olmuş kürk mantoları çıkardık ve herkese bir kılıç verdik. Borough muhafızlarından biri bana bir hançer vermekte tereddüt edince, Ari kaşlarını çatarak onun önüne geçti ve hançeri elinden aldı.

"Ari." Öfkeyle içimi çektim ve avucundaki kanı sildim. "Bir kralın öfkesine sahipsin, biliyorsun. Bir şeyi kanıtlamaya çalışırken talepkâr ve aşırı saçmalıyorsun."

"Sana saygısızlık etmeye devam ederlerse öfkelenir ve kendi kanımı bile akıtırım." "Karısına tehdit diyen adam söylüyor bunu."

Avucunu sararken gülümsedi. "Dillerimiz sivri ama sanırım benimkinin sana ne kadar saygı duyduğunu birkaç şekilde daha gösterdim."

Yüzüm kızardı ve bu onu sadece güldürdü.

"Sana saygısızlık etmiyorlar," dedi kararlı bir şekilde. "Yoksa bir sonraki kan çekimi benim olmayacak."

Sihirle korunan bir kapıya yaklaşmanın en iyi yolu üzerinde Frey'le birlikte çalışmak için beni bir süreliğine yalnız bıraktı.

"Ona büyü mü yaptın bilmiyorum, çünkü senin büyüden bahsetmiyor ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim." Stieg yanıma geldi, kollarını kavuşturmuştu.

"Ona zarar vermek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Umarım öyle değildir. Ari'yi asi kral olarak tanıyordum ve onun bir tutsağı olarak bile onurlu bir kalbi olduğunu biliyordum. İçeri aldığı kişiler için cehennem azabı çekecek bir adam."

"Onun tutsağı mıydın?"

Stieg sırtıttı. "Ah, evet. Kralımız olduğunu bilmeden önce kralımızla birlikte. Bir zamanlar beni koruma altında tutan bir adam için hayatımı verebileceğimi söylemeye gerek yok."

Görünüşe göre hepimiz hayatımızın bir döneminde tutsak olmuştuk. Sanırım bu yüzden Frey, Stieg ve Ari arkamızdaki düşmanlar konusunda tereddüt etmediler. Sanki buna alışkınlarmış gibi davranıyorlardı.

Bu bana Kuzeyli savaşçılarla küçük bir akrabalık bağı kurmamı

sağladı. "Bunu neden söylüyorsun?" diye sordum.

"Ari, Valen Ferus'un kraliçesinin aşkı uğruna krallığımıza savaş getirdiği zamanki bakışına sahip. Bunu arkadaşımın gözlerinde daha önce hiç görmedim ve bunun kalıcı olduğunu görmek istiyorum. Bunu sadece o hissetmiyor."

Aşkı itiraf etmekten korkuyordum. Astrid bu kadar yakınken, Bo ve Rune varken, gölgeler dinlerken, ama belki ona bir şey sunabilirdim.

Ona duyduğum saygının bir göstergesi olarak bakışlarını sabit tuttum. "Size ölüm pahasına söz veriyorum, keşke o adamı bir ağaca bağlayıp orada bırakabilseydim, böylece boynu karşılaşmak üzere olduğumuz risklerin yakınından bile geçmezdi. Bunun nasıl yapılabileceğine dair bir fikriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Stieg uzun bir nefes boyunca sersemlemiş gibi baktı, sonra derin ve gür bir kahkaha attı. Sanki savaşçı kardeşlerinden biriymişim gibi elini omzuma attı.

"Beni bir ağaca bağlamak da neyin nesi?" Ari elinde katlanmış harita, bize ters ters bakarak geri döndü. "Tabii beni çıırılçılak bağlamayı ve benimle ilişkiye girmeyi planlamıyorsanız. Bu durumda, bu işi hemen halletmeye meyilliyim. Dürüst olmak gerekirse, bu fikir aklıma girdiğine göre artık yapılmalı. Diğerleri devam etmeden önce benimle işiniz bitene kadar beklemek zorunda kalacaklar."

Stieg ve ben birbirimize baktık ve sırttık.

"Hareket etme vakti geldi, yoksa birimiz yakında yeni bir form almak zorunda kalabilir." Astrid'in tiz sesi anı bozdu. Dudaklarını kıvrarak yıldızları işaret etti. "Yıldız ışıklarının arasında. Hareket edin."

"Geride kalıp kahramanı oynamama izin vermen için son şansın kocacığım,"

diye fısıldadım. "Hiç şansın yok, karıcığım."

Bizi kapının dağın yamacına oyulduğu düz, Arnavut kaldırımli çıkıntıya götüren taş bir merdiven keşfettik. Kayda değer, tehditkâr hiçbir şey yoktu, sadece tokmağı olmayan bir kapı vardı.

"İçeri girmenin bir yolu yok. Anahtar deliği yok, hiçbir şey yok," dedi Bo. "Muhafızın ayetini tekrarla." Ari kaşlarını ovuşturdu.

"Yıldız ışıkları arasında size iki kalp getirdim, güçlü ve gerçek," diye tekrarladı Frey. "Verilen kanın iki katı, size kaybettiklerinizi geri getirir."

"Bu ne anlama geliyor?" Astrid tersledi.

Ari hiç düşünmeden, "Bu aşılmaz efsaneler manastırına en son gittiğimde ayet farklıydı," diye karşılık verdi.

"Bunun üzerinde çalışmalıyız." Astrid'e karşı dudağımı büktüm. "O yüzden en iyisi sessizlik."

Bunun bedelini ödeyecektim. Zorlama bağıni koparmanın bir yolunu bulamazsam, yolculuğumuzu sonlandırdığımız anda ateşten iplerin çözüleceğine dair çok az şüphem vardı.

"Ne biliyoruz?" Ari bana tek başına söyledi. "Bu senin için saklanmıştı, peki biz ne biliyoruz?"

Gözlerimi kapattım. Riot, seidr şarkısının beni buraya getirmesini sağlamak için elinden geleni yapacaktı. Ama muhafızın ayeti, kardeşimin şarkısının şartlarından nasıl bir yönlendirme sunuyordu?

Yıldız ışıkları arasında.

Gözlerimi kaldırdım. Kristal zerrecikler gökyüzünü aydınlatıyordu.

Size iki kalp getirdim, dolu ve gerçek.

Gerçek mi? Etrafımdaki cimri gruba baktım. İki kalp mi feda edecektik? Bu mümkündü. Bu görev vahşetle doluydu ama bu tuhaf yolculuğun küratörü Riot ise, bu hiç mantıklı değildi. Ya sadece ben olsaydım?

Hayır, sadece ben olamazdım. Kalbim bir başkası tarafından uyandırılmamış olsaydı, tüyün varlığından haberim olmazdı.

Ari'ye baktım. *Size iki kalp getirdim, dolu ve gerçek.* Gerçek bir kalp sadakat anlamına gelebilir. Dolu bir kalp.

Bir kalbi ne
doldurur?

Gülümsedim.

Aşk.

Kaderin şarkıları aşk şarkılarıydı. Kalbime layık biri olmasaydı tüyü bulamazdım. Eğer sadık olsalardı, burada olurlardı. Benimle birlikte. İki kalp.

"Bir şey keşfetmiş gibi görünüyorsun," dedi Ari.

Elini tuttum ve kapıya doğru gittim. "'İki kalp, dolu ve gerçek.' Riot bunun her adımını yemin ettiğim kişiyle birlikte atmayı planlamıştı."

Ari'nin sırtışı yavaşça yayıldı. "Kalbini doldurduğumu mu anlamalıyım?" İçimi çektim. "Pek çok şeyle. Bunların çoğu da tedirginlik."

"Pekâlâ," dedi Ari, bir sonraki satıra odaklanabilecek kadar ayılmıştı. "'Verilen kanın iki katı kaybedileni geri getirir'. Kan her zaman bir gereklilik gibi görünüyor. Tanrılar ve Nornlar oldukça kana susamışlar."

"Biz." Kolunu kavradım. "İki kalp, iki kat kan. Senin kalbini doldurmadığım sürece bizim kanımıza ihtiyaç var. Eğer durum buysa, bu son derece rahatsız edici olacaktır."

Ari bana gülünçmüşüm gibi bir bakış attı. "İlk görüşte nefret ettiğinizi ilan ettiğinizden beri tüm ruhunuza sızmaya çalışıyorum."

"Şans var mı?" Frey yanımıza çömeldi.

"Evet, sanırım nasıl açacağımızı biliyoruz," dedi Ari. "Frey, orada bulunan hak sadece Saga'ya ait. Şu anda her şeyi açıklayamam ama kimsenin onun almasını engellememesi hayati önem taşıyor."

Frey hiçbir şey anlamamış gibi başını salladı ve tekrar yanımızdan ayrıldı.

Ari kendisine verilen hançeri çıkardı ve iyileşen avucunu açtı; yaraya zar zor dokundu ve tekrar açılmasını izledi. Elime uzandı. "Şimdi de sen."

"Ari," diye fısıldadım. "Eğer bu işe yararsa, Davorin yakınlardaysa, tüy için onun en büyük tehdidi sen olacaksın."

Ari beni izleyen gözleri umursamadan elini boynumun arkasına götürdü. "Benim için ne ifade ettiğini bilmiyorsa, ölü bir adam olmanın ötesinde, kör bir aptaldır."

Elini kaydırıldı. Ağzımdan geçerken avucunu öptüm. İkimizin de avuçları kanıyordu, tüm gözler üzerimizdeydi, ellerimizi pürüzsüz kapıya koyduk.

Bu lanetli yerin uhreviliğiyle, kapının bir dev dişi ya da korkunç bir yaratığa dönüşmesini bekliyordum. Olağanüstü bir şey değildi. Kapının arkasından bir tıkırtı geldi ve biraz önce orada olmayan menteşeler inleyerek açıldı.

El ele durduk.

Ari bana baktı. "Gidip tacını alalım, Saga."

BÖLÜM 43

BÜYÜKELÇİ

C Mağaraya adım attığımızda buruşuk yapraklar botlarımın üzerinde tozlanmıştı. Nemli parşömen ve küften oluşan bir duvar boğazımı yaktı.

Alan beklediğimden daha küçüktü. Birkaç çıkıntılı kaya duvarı olan yuvarlak bir mağara. Gölgeler saçan, sürekli yanan birkaç fener ve bir duvarın içine yerleştirilmiş yuvarlak bir çeşme dışında hiçbir şey yoktu.

"Bundan zaten hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Frey.

"Hiçbir şey yok." Astrid katledilmediğimizi anladığında boşluğa doğru itti. "Hayatlar bir hiç uğruna kaybedildi."

"Umursuyormuş gibi yapma ve bize katılmana gerek yoktu," dedim parmaklarımı ıslak bir duvar boyunca sürükleyerek. İşe yarar bir şey fark etmedim. Sadece taş vardı. "Doğrusu, keşke katılmasaydın. Biraz ölü bir ağırlık oldun."

Astrid kafamı kesmeden önce Rune, "Burada yazılı bir şey var," dedi.

Fıskiyeyi işaret etti. Havzaya bağlanan duvar düzdü ve tepedeki görünmeyen bir kaynaktan sürekli olarak yavaş bir su damlası akıyordu. Suyun arkasında eski bir parşömen parçası vardı. Kelimelerin suda nasıl kaldığını bilmiyordum. Lanetleri ve farklı büyüleri anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Fıskiyenin üzerine eğildim. Su berraktı ve dibinde gümüş bir şeyin parıltısı vardı. Yan tarafa beyaz bir boynuz asılmıştı ama çaresizlik hareketlerimi körükledi. Hiç düşünmeden elimi yüzeyin altına daldırdım.

Göğsümde bir kalp olduğunu bildiğim kadar net, çeşmenin dibini görebiliyordum. Ama elimi ne kadar uzatırsam uzatayım, asla sonuna ulaşamıyordum.

Suyu silkeleyerek geri çekildim. "Onu boşaltmanın bir yolu olmalı." "Var,"

dedi Saga. Rune gibi o da parşömeni işaret etti.

Son bir onur gösterisi.

İstemeyerek içersen, toprağın kanı acı olur. İstekli bir kalpten yapılırsa, en tatlı tat olur.

Boş durursan, hayat tükenir. Yaşamak için acele et.

Beyaz boynuzu kaldırdım.

"Hayır." Saga başını salladı. "Hayır, Ari."

"Saga." Boynuzu suya daldırdım. "Temiz, su tüketilmeli." "Bunu yapmalıyım."

"Bu senin için değil." "Toprağın kanı için iç" sözcüklerini işaret ettim. "Bu sizin adınıza bir fedakârlık."

"Zehirli olabilir." Kızın alnı kırıştı. "Hayır."

Bunun sonu kötü bitebilirdi ama ne olursa olsun hayatım geri sayımdaydı. Her adımda Astrid'in lanetli yarasının çekişini hissedebiliyordum.

Avucumu yüzünün yan tarafına dayadım. "Başka seçeneğimiz yok ya da zaten burada kapana kısılmış durumdayız." Daha yakına eğildim, dudaklarımı kulağının kabuğuna dayadım, böylece sözlerim sadece ona ulaşacaktı. "Kardeşin bunu sana katılacak kişinin onurlu biri olduğundan emin olmak için yaptı. Senin bir daha asla incinmeni istemedi ve ben de onunla aynı fikirdeyim. Ben razıyım, Saga."

"Değilim." Tunığime yapıştı.

"Bunu aşmanın yolları var," dedim. "Sence kardeşin senin kalbini kırmak ister mi?

İsteyerek yapılırsa tatlıdır."

"Evet, peki 'yaşamak için acele edin' yazan kısmı kaçırdınız mı? Bu seni öldürecek."

"Ben o kadar kolay öldürülmem," dedim elini göğsümdeki yara izinin üzerine koyarak. "Diğerlerinin ne kadar uğraştığını biliyorsun."

"Ve onun başka seçeneği yok." Astrid, Rune ve Bo'nun arasında durdu. "Eğer içecekse, ya bunu isteyerek yapar ya da ağzını zorla açarız. Tanrı biliyor ya, biraz sessizlik işimize yarayabilir."

O yaratığı nasıl öldüreceğimi.

Saga'yı kendimden uzaklaştırdım. "Bunu yapabiliriz."

Dudağındaki titremeyi gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Eğer ölürsen, senden nefret etmeye geri döneceğim."

Usulca güldüm ve onu öptüm. Belki akılsızcaydı, etrafımızda tehditler vardı, ama bu kaçınılmaz bir ihtiyaçtı. Eğer bu bir sonsa, dudaklarımda onun tadı ile ayrılmalıyım.

Saga elleri titreyerek boynuzu aldı ve çeşmeye daldırdı. İlk içkiyi dudaklarıma götürürken bakışlarını üzerimden ayırmadım. Su serindi, ekşi böğürtlenlerin yumuşak tatlılığının hafif bir ipucu vardı.

Bir içki daha aldım, sonra bir tane daha.

Saga yutkunmam için bana zaman tanıyarak izledi. Su tatsızlaştı, boğazımda soğuktan başka bir şey kalmadı.

"Ari, hasta görünüyorsun," dedi, sesinde bir kırıma oldu.

"Devam et." Göğsüm çok sıkışmıştı ama belli etmedim. "Ben iyiyim."

Her yudumda kanıma kurşun ekleniyordu. Kornaya uzanmaya çalışırken beceriksizce davrandığımda suyun yarısı içilmişti.

"Ari." Saga yanımda diz çöktü. "Bu çok fazla."

"Artık çok geç," diye fısıldadım. "Bu işi bitirmeliyiz."

Boynuzu ağzıma götürmememe yardım ettiğinde yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Tanrım, daha hızlı gitmemiz gerekiyordu.

"Biraz da bana ver." Stieg yanıma oturdu. "Sadece birinin istekli olabileceğinin nerede yazdığını söyle bana. Eğer sen Ari'ye bağlıysan, ben de sana bağlıyım."

"Hayır." Astrid tersledi. "Geri çekilin. O devam edecek ve eğer ölürse seni yedeğimiz olarak kullanacağız."

Belli belirsiz, Frey ve Stieg'in kraliçeye küfrettiklerinin farkındaydım. Seslerini bastırdım ve hayattaki tüm güzel şeylere tutunmaya çalıştım. Bunları düşünerek gitmek istedim. Acı değil, kâbuslar değil.

Saga'nın sıcak bedeninin arkasında kıvrılmış geçirdiğim gecelere tutunmak istedim. Onu kollarımda düşünmek istedim. Olabilecekleri düşünmek istedim.

"Bir tane daha," diye fısıldadı Saga. Kollarını bana doladığını fark etmemiştim. Boynumun kıvrımını öptü. "Bir tane daha."

Boynuzun serin dudağı ağzımı ıslattı. Saga suyu boğazımdan aşağı döktü. Olgun meyvelerin dokunuşu dilimi ıslattı. Tatlı.

Korna takırdadı.

"Dokunma ona!" Astrid'in çılgılığı bulanık zihnimi sarstı. "O leğende ne varsa bana vereceksin, yoksa onun işini bitiririm."

Saga onu görmezden geldi. Güzel. Görmezden gelmeseydi hayal kırıklığına uğrardım. Saga çılgınca bir hamleyle elini çeşmeye uzattı.

"Uyan, Ari." Stieg yüzümü tokatladı.

Mırıldanarak birkaç küfür savurdum. Adam ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. "Uyanık kal." Bana bunu emretti. Stieg omuzlarımı salladı. "Şuna bak."

Tüm odağımı çeşmeye, Saga'ya verdim. Pus hafifçe dağılır gibi oldu ve sisin içinde gümüş bir parıltı Saga'nın ön kolunun etrafında kıvrıldı. Bir iğnenin ipliği çekmesi gibi, parıltı yerleşene kadar derisine girip çıktı ve kolunda gümüş bir şekil bıraktı.

"Bunu yapmamalıydın ufaklık," diye bağırdı Astrid. "Öldürün onu!"

İki Borough muhafızı tereddüt etti ama kılıçlarını kaldırıp bana doğru bir adım atmadan önce sadece bir an için.

Aklım yavaş yavaş yerine geliyordu. Sendeleyerek ayağa kalktım, nişan almaya hazırdım ama Saga önüme çıktı. "Ona dokunmayacaksın. Hiçbirine dokunmayacaksın."

"Öldürün onları!" Astrid'in avuç içleri kıvılcımlandı; ateş iplerini hazırlayacaktı. "Sen bana aitsin ufaklık."

"Ben asla senin olmadım." Saga'nın kolunun derisinin altında hâlâ hafif bir gümüş parıltısı vardı. Çömeldi ve elinde birkaç parça yosun topladı. Yosunu dudaklarına yaklaştırdı ve tatlı bir ses mırıldandı, yumuşak ve nazik. Söylediği kelimeleri anlamadım ama göğsümden bir güç dalgası geçti.

Bir sonraki nefeste, mağaradaki yosunlar gerildi, kalınlaştı ve nemli sarmaşıklara dönüştü. Şekil değiştirerek yeni bir şeye dönüştü, bunu emretmiş olanın yapabileceği gibi alternatif bir forma.

Bu topraklara sahip çıkmak ve hükmetmek onun hakkıydı.

Borough muhafızları ayak bileklerinden, dizlerinden yakalanmışlardı. Yosun sarmaşıkları etraflarını sarmış, taşların üzerine yüzükoyun yatırılmış, bükülmüş düğümlerden oluşan bir ağa yakalanmışlardı.

Saga elini suyun damladığı düz taşla vurdu. Gözlerini kapadı ve birkaç kelime fısıldadı, sonra Frey haykırdı, sanki bir şey uzanıp bileğini ısırması gibi bir ayağını kaldırdı.

Taşlardan akan su ayaklarımızın etrafından sızıyordu. Sürekli yükselen suyun yeni bir akışı ağızlarına değdiğinde bağlı muhafızlar korku içinde feryat ediyordu. Biraz daha aksa boğulacaklardı.

"Bana sahip çıkacak gücün yok," diye bağırdı Saga. O konuşurken mağaranın duvarları titredi. Işık içeri doldu. Yer kayınca çeşmeye doğru tökezledim. Su hâlâ yükseliyordu ama Saga sadece Astrid'e bakıyordu. "Bu topraklar üzerinde hiçbir hakkın yok. Bir daha asla, Davorin."

Ellerini hâlâ akmakta olan ayak bileği derinliğindeki suya daldırdı, sonra yumruklarını sıktı. Saga sığ yüzeyden buzdan yapılmış bir çivi çıkardı. Onun büyü, yeryüzündeki fae hilelerinin efsanesiydi. Çiçekler onun için tatlı çiçekler açardı ama eğer isterse yapraklarının ölümcül bir zehre dönüşeceğinden hiç şüphem yoktu.

Astrid'in gözleri nefret rengindeydi; mavi, buz gibi ve daralmış göz bebeklerinin arkasında alevler yanıyordu. Ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi, ta ki ateşli büyü'nün kalın zincirleri bileklerine kırbaç gibi dolanana dek.

Eski kraliçe kolunu kaldırdı ama Saga öfkesini haykırdı. Kollarını ardına kadar açan Saga, düzinelerce küçük soğuk cam parçasıyla birlikte buzdan çiviye kaldırdı ve ellerini ileri doğru itti.

Astrid'in ateş iplerinin üzerine buz yağdı. Büyü, Saga'nın talebine dayanamadı. Sonra parçalar teker teker Astrid'in yanaklarını, kollarını ve derisini kesti. Küçük, dar bir buz parçası tek gözüne saplandı. Astrid çığlık attı ama büyük buz parçası göğsünün ortasına saplanınca çığlığı ıslak bir nefesle kesildi.

Kollarını indirdiğinde Saga'nın omuzları sert nefeslerle yükselip alçaldı. Astrid uzun bir süre ayaklarının üzerinde yalpaladı, sonra geriye doğru düştü.

Suda öldü.

Göğsünden koyu bir duman tıttı ve büyük bir duman bulutu halinde mağaranın tepesine yükseldi. Saga ona doğru çığlık attı. Vahşi, adalet dolu bir öfkeyle. Dumanın hiçliğe dönüşene kadar mağaranın tepesine süzülüşünü izlerken kalbim bir sıcaklık ve hızlı gümbürtüler içinde şarkı söylüyordu.

Saga arkasını döndü, yanaklarına kan sıçramıştı. Bir sonraki nefeste elleri yüzümdeydi. "Ari, o ... o ... gördün mü?"

Güldüm ve onu dişlerimiz takırdayacak kadar sert öptüm. Umurumda değildi. Tek şikayetim bunu daha uzun süre yapamamaktı.

Geri çekildi, dudakları şişmişti, sonra vücudumu inceledi. "Ayakta durabiliyor musun?"

Yanağına dokunduğumda elim ağırlaştı ama zayıflığımı bir gülümsemeyle gizledim. "Soluyor. Korkutucu ve büyüleyicisin. O muydu?"

Saga gözlerini kırptırdı, ellerine baktı. "Bilmiyorum. Sanırım öyle." Bileğini gözlerine yaklaştırdı, sonra gülümsedi. "Vardiyayı zorlayan bant gitti."

Kanayan tanrılara şükürler olsun. Kendi lanetli yaramda bir hafiflik vardı. Hâlâ orada, ama belki de soluyor? Bunu zaman gösterecek.

Islak şırıltılar gözlerimizi boğulmakta olan muhafızlara çevirdi. Saga yosun sarmaşıklarından birine dokundu ve sarmaşıklar toprak yılanları gibi kayarak taşların üzerindeki pürüzsüz yosun kaplamalarına geri döndü. Muhafızlar sıçradı ve öksürdü.

Rune ve Bo'nun kılıçları hâlâ bize doğrultulmuştu ama düşmüş kraliçeye dehşetle bakıyorlardı. "Ne ..." Rune Saga'ya bakakaldı. "Ne yaptın sen?"

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, Rune," dedi nazikçe.

Stieg kükreyerek öne çıktı ve "Gördüğün şey, yılan mahkemesinde söylediği gibi toprağın iddiasıydı, seni aptal," dedi. "Kendi gözlerinle görüyorsun, bu kadın bu krallığın topraklarına hükmediyor, yine de sorguluyorsun."

Borough muhafızları kaskatı kesilmişti. Bo'nun parmakları morarmış ve rengi değişmişti.

"Bu yanlış," dedi Bo, ama bir an için sanki netlik kazanmaya çalışıyordu.

"Bekleyecek vaktimiz yok." Frey bakışlarını mağaranın çatısına doğru kaldırdı. "Burada her ne yaptıysak, burası çöküyor. Gidin. Şimdi!"

Saga'nın elini tuttum ve Astrid'in cesedini ya da muhafızları düşünmeden kapıya doğru koştum.

Bir an için hiç kimse bir diğerinin düşmanı değildi. Hepimiz mağaradan kurtulmak için çabaladık. Yansıtılmış arazi soluyordu. Sise dönüşen bir illüzyon gibi, zirveler havada kayboluyor, gerçek yolları, gerçek dağları ortaya çıkarıyordu.

İlkbahar ormanının yapraklarında daha fazla kırağı vardı. Buradan nehrin kıvrımını seçebiliyordum, öncekinden daha yeşil sularla dolu bir nehirdi ve dişli yaratıklar yoktu. Taştan bir muhafız yoktu.

"Bu bir lanet tarafından korunuyordu," diye yüksek sesle düşündüm. "Artık buna gerek yok."

"Ama bir şeyi değiştirdik," dedi Saga. Bu kadar basit bir ifade kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bana baktı, gözlerinde bir vahşilik vardı. "Bunu hissediyor musun? Bu topraklarda daha önce olmayan bir güç var."

"Sen."

"İnkâr edilemez bir bağlantı hissediyorum," dedi kolundaki gümüşe bakarak, "ama tanıdık gelen bir şey var. Sanki adalar bir zamanlar burada olan ama kaybolan güçlere geri dönüyor. Ari, kalbimde bir aciliyet hissi var. Bir şeyler değişti ve Bracken'ı uyarmak için geri dönmeliyiz. Prens ve prensesi bulmalıyız. Korkarım güvende değiller."

"Sen . . . bizimle döneceksin, Saga." Bo kılıcının kabzasını çekiştirirdi, koştuktan nefesi kesilmişti. Davorin Astrid'le birlikte yok edilmişti ama belki de halkı vahşi vebadan kurtarmak zaman alacaktı.

"Senin için zamanım yok." Saga nemli topraktan bir avuç aldı ve hüzünlü bir melodi söyledi, sonra usulca fısıldadı, "Bırak uyusunlar."

Toprağın üzerine yumuşak bir nefes üfledi ve yaldızlı toz parçacıkları Bo, Rune ve iki canlı muhafızın yüzüne çarptı. Sıçrayıp burunlarını ovuşturdular, sonra da birayı fazla kaçırmış gibi el yordamıyla yürümeye başladılar.

"Ne ... ne-" Bo başladı ama mağaranın yakınındaki kayalık zemine yüzüstü düşmeden önce bitirmeye fırsat bulamadı.

"Dünyaya istediğin her şeyi yaptırabilir misin?" Frey söyledi.

"Bu benim ailemin görevi. Dünyayı onurlandırıyoruz ve ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda birbirimize hizmet ediyoruz." "Toprak bükücü gibi mi?"

"Bu senin kralının hediyesinden farklı," dedi. "Ben yeryüzünün dilini konuşurum ve o da ihtiyacım olan şeye dönüşür. Bu, ana kayanın ya da bitkilerin eğilip bükülmesi değil."

Stieg, "O ve Valen'in birlikte çalışması harika olurdu," diye mırıldandı.

Benimle yüzleşti. "Gücümü hatırlıyorum. Kardeşim halkımız için kaderin şarkılarını söyledi, ben de toprağın şarkılarını söyledim. Onu gökyüzünden izledim."

"Aynı seidr'i kullanıyorsunuz," dedim.

Saga başını salladı. "Bir bakıma, ve şimdi ona güvenmeliyim. Bir şeyler başlıyor. Krala gitmeli ve kendimizi hazırlamalıyız."

"Kral orada." Hodag sivri yamacın aşağısını işaret etti.

Aceleyle kenara gittik. Zirveden bu kadar uzakta, ama Yılanlar Sarayı'nın sınırında dört siyah çadır ve en az üç araba vardı.

"Bir savaş kampı mı?" Stieg bana baktı.

Frey, "Bracken annesinin emirleri dışında hareket ettiğine dair bir haber duysaydı, gelebilirdi," diye önerdi.

"Gidip bakacağım," dedi Saga. "Sıcak tutmak için kayalıklarda kal. Uzun sürmez."

Ona ters ters baktım. "Yalnız değilsin."

Kıkırdadı ve çıkıntıya doğru adım attı, belli ki söyleyeceğim tek kelimeyi bile dinlemiyordu. "Benim için endişeleniyor musunuz Büyükelçi? Doğru konuşun."

"Çok fazla ve bu benim için korkunç bir görünüm."

Sırıttı. "Bir sonraki geçiş ücretinden önce döneceğim. Burada kal, ben seni bulurum."

Saga, parlak siyah tüyleri için derisini dökmeden ve kenardan aşağı dalmadan önce itiraz etmemi beklemedi.

"Yüce tanrılar." Stieg geriye doğru tökezledi.

Frey gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe doğru kaldırdı. "Eve gitmek istiyorum."

"Kuzgun kız." Hodag'ın kare çenesi sanki ağır bir yük onu aşağı çekmiş gibi gevşemişti. Sonra hayal kırıklığı içinde homurdanarak havayı yumrukladı. "Biliyordum! Toplayacak güçleri olduğunu biliyordum. Kuzgun bir kız! Ona çok iyi bakardım."

Kıkırdadım ama Saga'nın tavsiyesine uydum ve hepimizin zirvedeki dar bir kayalığa yerleşmesine yardım ettim. Şiddetli rüzgârın ısırmasıyla savaşmaya yardımcı oldu ama yine de dişlerim gıcırdadı.

Kapının yanındaki zeminde bir çatlak vardı ve manastırın kapısı bir tarafa doğru eğilmişti. Garipti ama artık buranın mistik bir yanı kalmamıştı. Sadece dağdaki bir mağaraydı. Lanet kalkmıştı ve şimdi sonuçlarına katlanacaktık.

İyi ya da kötü.

"Karın bir kuzgun." Stieg yanıma oturdu. "Evet.

Farkındayım."

"Bir kuzgun tarafından takip ediliyorsun."

"Yine. Çok farkındayım."

Alay etti. "Bir kuzgunun sizi Hodag'ın Doğu'daki yuvasına götürdüğünü söyleyen Elise değil miydi?"

"Öyleydi."

"Ari. Anlat bana."

Ona baktım. "Kraliçemiz hayatını Saga'ya borçlu. O bir hain değildi."

Yanımda büyüyen rahatsız edici ağrıyı görmezden gelmek için Stieg ve Frey'e kuzgunumdan bahsettim. Onlara Astrid'i anlattım. Onlara Astrid'in soyunun gerçekliğini ve aldığı tüyün bir tüyden çok, tanrıların seçtiği adaların anahtarı olduğunu söyledim.

"Vay canına, Ari. Bir daha asla taç giymek istemediğini söylemiştin ve işte kanlı varisle yemin ediyorsun."

Alay ettim. "İkimizin de taç giymek gibi bir arzusu yok. Mahkemeler kendi kendilerini yönetir ve Bracken da yeterince iyi bir Yüce Kral. Yine de Saga'nın adının temize çıkarılmasını ve Astrid'in aldatmacası yüzünden utandırılmasını istiyorum."

"Valen ve Elise onu onurlandırmak isteyeceklerdir. Kase ve Malin de öyle," dedi Stieg. "Elise'in onu sonsuz bir dostluğa sürükleyeceğini biliyorsun. Saga hazırlanmalı."

Güldüm. Bu doğrudu. Elise zorlu biriydi ama kayıp ruhları toplama ve onlara tanıdığım herkesten daha iyi bir yuva verme kapasitesine sahipti.

"Ve Astrid'den yükselen o garip duman, sence bu hayalet eşin sonuncusu muydu?" Başımı salladım, ağzımın kenarında küçük bir sırıtiş belirdi. "Sonunda özgür kaldı."

"Kan Sarayı'na gidip Gunnar'la buluşmak isteyeceğiz. Eğer acele etmezsek savaş açacak."

Kıkırdadım. "Prensi oraya mı sakladın? Gorm'la birlikte mi?"

"Oldukça istekliydi. Sanırım Eryka'nın konuşma tarzından hoşlanıyor."

Kanat çırpışları dikkatimi gökyüzüne çekti. Saga geri dönmüş ve Bo'nun uyuyan sırtına konmuştu. Bo'nun omuzlarına sardığı koyu renkli pelerini gagaladı. Kaburgalarındaki kaslar sızlarken irkilerek ayağa kalktım, aceleyle ona doğru gittim, sonra Bo'nun pelerini tuttum.

Saga yer değiştirdi ve ben de onun çıplak bedenini pelerinle sardım.

"Bu gece seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum. Olacağız," dedim ve dudaklarını usulca öptüm. "İsrar ediyorum. Başka bir sorun çıkarsa beklemek zorunda kalacağız."

Sırıttı ve pelerini vücudunun etrafına sardı. "Bracken aşağıda. Onu ve Sofia'yı küçük bir muhafız birliğiyle birlikte gördüm."

"O zaman elimizden geldiğince çabuk ona gidelim."

"Benimle daha hızlı." Hodag manastırdan uzaklaşan patikanın toprağına uzandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğer bize kampa giden bir yuva kazarsan, Hodag, Saga'yı içeride tutamazsın. Yemin etmeni istiyorum, hiçbirimiz toplanmayacağız."

Trol kaşlarını çattı ve homurdandı ama kampa vardığımızda girip çıkabileceğimize dair söz verdi. Ona doğruca oraya gireceğine ve bizi tepeden aşağı indirmek için on tur atmayacağına dair yemin ettirdik. Fae'lerle takas karmaşık ve sinsiydi.

Ancak yer altında saklanmayacağımızdan emin olduktan sonra tünele adım attım.

BÖLÜM 44
TUTSAK

W İki saatin geçtiğini tahmin ettiğimizde dinleniyorduk. Üç kez dinlenmiştik ve diğerlerine yeraltı patikamıza kıvrılıp yatmaları için yalvarmadan önce bir kez daha dinlenip dinlenemeyeceğimden emin değildim. Uyu.

Trollerin yaya yollarını kesen oyuklar yapma yetenekleri vardı. Dik bir inişti. Yürümekten bacaklarım ağrıyordu, sanki her an düşecekmışim gibi, ama Hodag işinde ustaydı.

Yuva yaptığında pençeleri uzuyor ve avuç içleri kürek gibi düzleşiyordu. Kollarının büyük kısmı toprağı durmadan kazıyor ve havada ince bir toz bulutu dolaşıyordu. Ben tünele girmeden önce bulduğumuz soluk taşlara şarkı söylerken, Hodag önümüzde epeyce bir mesafe kaldı. Şarkı onları sönmekte olan bir mum gibi soluk bir parıltıyla aydınlattı.

Yine de bize biraz ışık verdi.

Ağaç dallarından ve Bo'nun pelerininin parçalanmış parçalarından bir kızak yaptık. Ben onun kalçalarım oturan tuniğini aldım, Stieg de muhafızların seyahat çantalarından birinde bir çift büyük boy pantolon buldu.

Gülünç görünüyordum ama idare etmek zorundaydım. Uyuyan dört savaşçıyı yükledik ve Hodag'ın tüneline arkamızdan sürükledik. Onları bırakmalıydım ama suçluluk duygusu kalbimi kemiriyordu. Bo ve Rune'u tanıyordum. Onurlu ve kraliyete sadakatlerinde kararlıydılar.

Soğuk ve sert olmak istediğimde, suçluluk duygusu rahatsız ediciydi.

"Yazık, değil mi?" Ari, zalim ve intikamcı olma arzusu varken duyguların rahatsız edici olduğunu itiraf ettiğimde şöyle dedi. "Başkalarına merhamet etmemizi sağlayan o sinir bozucu duygular."

Şimdi çok konuşuyor, gülüyor, dalga geçiyordu ve ben onu biraz şüpheyle izliyordum. Adam hakkında nükte ve kahkahanın altında çok şey sakladığını bilecek kadar çok şey öğrenmişim. Ara sıra yüzünü buruşturması, bir elini kalça kemiğinin üzerindeki boşlukta gezdirmesi, çeşme suyunun hâlâ rahatsız edip etmediğini merak etmeme neden oldu.

Ona bir el uzattım. "Ari-"

"Dışarıdayız." Hodag ortaya çıktı, yüzü toz tabakasıyla kaplıydı.

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü.

Ari elini uzattı ve tünelden çıkmama yardım etti, ardından Stieg ve Frey'e uyuyan muhafızlar konusunda yardım etmeye gitti.

Gece uzun zaman önce çökmüştü. Birkaç fener karanlık çadırları aydınlatıyordu ve Bracken'in çadırının önünde çiftler halinde yürüyen bir düzine muhafız vardı ama beyaz şapkalı bir fae kıızıyla konuşan bir başkası daha vardı ve elinde boynuzlu bir tepsî ve üzerinde siyah tohumlu ekmek vardı.

"Sofia!" Fısıldamaya çalıştım ama adı kaba bir haykırıyla çatırdadı.

Sofia hizmetçi kızı çadırın içine gönderdikten sonra bakışlarını kaldırdı. Yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı ve aceleyle yolumuza çıktı. Muhafız kıyafetlerini giymişti, bir kalçasında bir hançer, diğerinde bir seax, sonra bileğinde iki küçük bıçağı tutturduğu muhafızlar vardı.

"Buradasınız." Sofia baygın Bo ve Rune'un bulunduğu kızığa biraz şaşkınlıkla baktı ama gülümsemesini bize geri verdi. "Kan Sarayı'ndan bir haberci Bracken'a hain annesinden ve sizi buradan götürdüğünden bahsetmiş. Kralına karşı gelmek ne aptallık. Ast nerede?"

"Bracken'la konuşmalıyız," diye araya girdim ve kollarının üst kısmını kavradım.

Sofia'nın gözleri tuniğin kolundan dışarı fırlayan gümüş parıltıya kaydı. Kan tüyü bileğimden dirseğimin kıvrımına kadar damarlarıma yayılmıştı. Şekil sürekli hareket halindeydi, esintideki kanatlar gibi parlak şekiller ve dalgalar halinde dönüyordu. "Elbette, beni takip edin."

Sofia muhafızlardan birine kızakla ve üzerinde uyuyanlarla ilgilenmesi için emir verdi, ardından geri kalanımızı Bracken'ın çadırına götürdü.

Astrid oğluna zayıf diyerek ona haksızlık etmişti. Bracken'ın cazibesi en güçlü halinde değilken o da diğer savaşçıları gibiydi; omuzlarında gümüş bir zırh tabakası, belinde kılıçları ve gözlerinde savaşın bakışı vardı.

Kapak çekildiği anda solgun bakışlarını kaldırdı.

"Ari." Kral hızlı adımlarla çadırı geçti ve Ari'nin koluna sarıldı. "Annemin hükümdarlığımı baltalamaya çalıştığını duydum ve hemen seni aradım. Doğrusunu söylemek gerekirse Sof'a teşekkür etmeliyiz." Sofia'ya gülümsedi. "Mektubu duyan ve yardımınıza gelmemiz için ısrar eden oydu. Berbat görünüyorsun. Garip bir şeyler oluyor dostlarım. Oturun. Yemek yiyin. Bana hikayenizi anlatın."

Bracken küçük masayı işaret etti. Yiyecek pek bir şey yoktu, sadece bir tepsi ekmek ve küçük bir sürahi bira vardı.

Kral boynuzunu dudaklarına götürdü. "Söyle bana, annem şimdi nerede?"

"Öldü." Ari tereddüt etmedi. "Bir anne kaybetmiş olmanızın yasını tutacağım Kral Bracken ama bunun gerekli olduğunu inkâr edemem."

Bracken'ın gözlerini okumak imkânsızdı. Şok mu, heyecan mı, anlayamadım. Boynuzu masaya geri koydu. "Aradığı gücü Öteki Dünya'da bulsun."

"Kraliçe gerçekten öldü mü?" Sofia sordu.

"Evet." Ona baktım. "Bize saldırdı ve başka seçeneğimiz yoktu."

Sofia burnundan uzun bir nefes çekti, gözleri kapalıydı, sonra dudaklarından bıraktı. Boynunu iki yana kırdı ve "Sonunda" diye iç geçirdi.

Huldrafolk çevik ve hızlıydı ama Sofia bu gece yeni bir beceriyle hareket ediyordu. Zihnim her birini sanki zaman hiç hareket etmiyormuş gibi takip etti. Sofia bileğindeki koruyucudan bıçaklardan birini çıkararak çadırı geçti. Kralın masasına ulaştı ve aşağı doğru hızlı bir vuruşla bıçağın ucunu Bracken'ın boynuna sapladı.

Kral boğazına uzanırken korku dolu bir ifade takınmıştı. İhanet, korku. Sendeleyerek geri çekildi, kanında boğuldu.

Ari bir anda kemerinden bir kılıç çıkardı ve Sofia'yı hedef aldı. Bracken'ın adını haykırdım ve krala doğru koştum. Stieg ve Frey etrafımı sardı.

Bracken ürperdi ve geriye düştü. Başını tuttum ve onu yere indirdim. Avuçlarımla boynundaki kan pınarını kapattım ama bu çok fazlaydı. Gözünden bir damla yaş süzüldü. Gülümsemeye çalıştım, onu rahatlatmaya çalıştım.

Gözlerinde hâlâ dehşet dolu bir bakışla öldü.

"O kaltağın ölmesini ve ateşten halatlarını cehenneme götürmesini ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Sofia kıkırdadı, ama sert ve kayalıktı. "Artık tüm sahtekârlar yok oldu." "Bıçağı bırak

Sofia," dedi Ari, ölü kral karşısında hâlâ şaşkındı.

Kadın ona sadece dudak büktü. "Seninle konuşmalıyım, Uyandırıcı."

Sofia'nın başı geriye gitti. Çadırın tepesinde kollarını açarak çığlık attı. Vücutundaki her gözenekten kül rengi gölgeler ateş dumanı gibi yükseliyordu. Sofia'nın bedeni yere düşene kadar etrafında bir karanlık fırtınası dönüp durdu.

Kıvrandı, dudaklarında kan vardı, gözleri kafatasının içinde vahşileşmişti. Nefes nefese kalmış ve yardım çağlıkları atıyordu. Şu anda onu düşünemiyordum, gözlerim solmakta olan gölgelere takılmıştı. Çadırın ortasında, geniş omuzları, ince beli ve koşsam beni geride bırakabilecek uzun bacakları üzerine karanlık çökmüştü. Gözleri bir ya da iki gündür ölü olan derinin mavi tonundaydı ve yüzü hâlâ korkutucu derecede keskindi.

Boynunun yan tarafında ve alt çenesinde, ihanetinin bir işareti olarak geride bıraktığı kızgın, kırmızı yara izleri vardı.

Parmaklarını yüzünde gezdirdi. Siyah tırnaklarının uzunluğu sivri uçlara kadar uzamıştı.

Davorin uzun bir nefes çekerek sırttı. "Merhaba küçük kuzgun. Sonunda tekrar buluşmak için doğru zaman geldi."

Düşünce yok. Sadece hareket. Ayaklarıma sıçradım, Bracken'ın kanı hâlâ ellerimdeydi ama Davorin hızlıydı. Toprağın bizi koruması için yalvarmaya çalıştığım anda elini boğazıma dolamıştı.

Davorin burnunu boğazımda gezdirdi ve içine çekti. "Seni nasıl da özledim. Tadını, adımları haykırışını." Çarpık bir sırıtışla Ari'ye baktı. "Ben de senin kırılma şeklini özledim."

Ari'nin bıçağı indi. Davorin onu karşılamam için beni serbest bıraktı.

"Ari, hayır!" Toprağı kucaklayarak bağırdım. Frey ve Stieg de savaşa katılmıştı ama sadece Sofia'nın hançeriyle bile Davorin her zamanki gibi savaştı. Eşsiz bir yetenekle. Bir amaç uğruna ağabeyimin savaş lorduydu.

Ellerimdeki bir avuç yabancı ot, yaprak ve toprağa şarkı söylerken sesim cızırdıyordu. Hayal edebildiğim her şey her kelimeye, her melodiye girdi. Ellerimi açtım ve toprağı bıraktım. İçinden dikenli sarmaşıklar filizlendi ve Ari ile adamlarının ayakları arasından süzülerek Davorin'in bacaklarına dolandı.

Bana ters ters bakarak homurdandı.

Ari kontrollü bir darbe savurdu. Bıçağın kenarı Davorin'in hançerine yanlış vurdu ama omzunu kana buladı.

Güldü. Yerden bileklerini hedef alan daha fazla sarmaşık filizlenirken bile güldü piç kurusu.

"Gerçekten bu kadar basit olacağını mı düşündün aşkım? Hâlâ beyinsiz bir kadınsın." Davorin parmaklarını sarmaşıklardan birine doladı.

Frey'in ayaklarının altındaki otların derisinden kül rengi siyah damarlar akıyordu. Bir an sonra Davorin gitmişti ama Frey'in gözleri kendi gözleri değildi.

Frey Stieg'e saldırmak için bıçağını kaldırdı.

"Hayır!" Ari Frey'in göğsüne vurarak onu geriye savurdu.

Frey'in boğazından böylesine acımasız bir kahkaha duymak garipti. Vahşiydi ama Yılanlar Divanı'ndaki insanlar kadar eğlenceden hoşlanırdı. Bu o değildi.

"Riot beni bağlı tutabileceğini sandı. Ne aptal. Güçlendin, küçük kuzgun. Ama ben de büyüdüm ve artık alamayacağım hiçbir kalp yok. Tüyü bana ver," dedi Frey tamamen yanlış bir sesle. Bıçağı kendi boğazına doğru kaldırdı. "Ve küçük muhafızını öldürmeyeceğim."

"Frey, dövüş!" Ari bağırdı. "İçeride, değil mi? İçeride."

"O içeride," dedim, alçak sesle ve sertçe. "Bu topraklar üzerinde hiçbir hakkın yok, Davorin."

"Bunu ölü bir kral söylüyor." Frey'in yüzü sefil bir sırıtışa büründü. "Bir krallığın yüklerini asla istemedin."

Yükseldiğini göreceğim."

"Ben senin uzun zaman önce tanıdığın kız değilim." Avuçlarımı açtım. Tüyün tenimde parladığı yer yandı.

Frey'in ayaklarının etrafındaki toprak, yaprakları parıltı veren altın renginde yeni çiçeklerle filizlendi.

Davorin'in şiddetinin tam tersi.

Açan çiçekler Frey'in bacaklarına yapıştı. Onları ezmeye çalıştı ama tekrar büyüdüler. Daha da uzadılar.

İnciklerine, dizlerine dolandılar.

Davorin hayal kırıklığıyla kükredi. Yıldızlı ışık çiçeklerden ayrılıp Frey'in kollarında soldu ve erimiş altın gibi tenini tutuşturdu. Frey'in başı Sofia'nınki gibi geriye doğru eğildi ve Davorin kalbinden fırladı.

Frey yere yığıldı, nefesi kesilmişti ama uyanıktı. Geri çekildi, alnında ter vardı. Kılıcının kabzasını tutmaya çalıştı ama kılıç titreyen ellerinden kaydı.

Davorin dizlerinin üzerindeydi, burnundan kan damlıyordu. Burnunu sildi ve bana ters ters baktı. "Şu numaralarına bak."

Ari yanıma koştu, deniz baltasını uzattı ve önüme geçti.

Davorin kıkırdadı. "Ah, kuzgunumun büyük savunucusu. Beni yere sermekte tereddüt ediyorsun."

Ari gözlerini kıstı. "En çok acıyı nerede vereceğime karar veriyorum."

"Sanırım korkuyorsun."

"Bence sen yürüyen ölü bir adamsın."

Davorin bakışlarını bana çevirerek, "Ne olacak küçük kuzgun," dedi. "İddiandan vazgeçmen için ne gerekiyor?"

"Bu toprakların gücünü size teslim edeceğimi ve onu yok etmenizi izleyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Yok etmek mi? Halkımızı yok edilemez yapacağım." Davorin acımasızca gülümsedi. "Gözümün sadece adalarda olduğunu mu sanıyorsun? Düşündüğüm gibi, hâlâ hiçbir şey görmüyorsun. Öngörü yok. *Strateji* yok."

"Kader başka topraklardaki tahtları ele geçirdi. Çok geç kaldınız."

"Kader mi? Kaderin bununla hiçbir ilgisi yok. Diğer topraklardaki kan ve nefretin arkasında kimin olduğunu sanıyorsunuz? Kuzey'in buz tepelerine şiddet ve ölümü kim getirdi sanıyorsunuz? Doğu'daki acı ve ıstırapı?"

Dilim ağzımda ağırlaştı. Hayır. Bu mümkün olamaz.

"Bu ana gelene kadar savaştım, küçük kuzgun," diye tısladı Davorin. "Her savaşta berraklık ve güç kazandım. Savaş sayesinde seni buldum. Başladığım işi bitirmeyi planlıyorum. Bizim gücümüz hüküm sürmeyi hak ediyor. Bu aşağılık halk değil." Ari'ye ters ters baktı. "*Biz* kaderin insanlarıydık. Diyarlara liderlik etmek için seçildik. Yine edeceğiz."

"Riot ve Anneli seçildi. Sen değil," diye bağırdım. "Asla sen değil."

"Savaş kaderi değiştirmez mi? Bu topraklara sahip olacağım ve diğerlerine de sahip olacağım." Davorin ayağa kalktı, gözleri nefretle kararmıştı. "*Tüyü bana ver!* Gerekirse alırım."

"Deneyebilirsin." Avuçlarımı açtım. Ari kılıcını tutuyordu, bir eli açıktı, şüphesiz kafasından bir düzine illüzyon geçiyordu.

"Sanırım yapacağım." Davorin başını eğdi, Ari'ye baktığında ifadesi sinir bozucu bir sakinlik içinde kilitlenmişti. "Kraliçenin benim yararım için seni ne kadar zayıf düşürdüğünün farkında mı? Ölmüş olabilir ama laneti çok yavaş yok oluyor."

Ari hırlayarak, "Konuşmaya devam et, diline daha iyi nişan almamı sağlayacak," dedi.

Ona doğru baktım. Alnında boncuk boncuk ter vardı, hafifçe kamburlaşmıştı ve dirseğini böğrüne dayamış gibiydi. Tuniğini çekiştirdim. Kalçasından alt kaburgalarına kadar iltihaplı bir yara vardı.

"Önemli değil." Ellerimi nazikçe itti.

"Öyle mi?" Davorin dişlerini gösterdi. "Seni asla tam olarak sevmeyecek, sana asla gerçekten güvenmeyecek. Ben bunu gördüm. Ve artık sana ihtiyaç yok."

Çok hızlı oldu. Kimsenin durduramayacağı kadar hızlı. Davorin sivri tırnaklarını Ari'nin böğründeki yaraya geçirdi. Ari'nin kanına karışan yoğun bir sis gibi bir karanlık patlaması.

Davorin kanlı parmaklarını çekip yalayarak temizlerken çığlık attım ve Ari'yi yakaladım.

Kıkırdadı. "Eski büyüleri tekrar kullanmak güç veriyor. Kalpleri zehirlemek her zaman en sevdiğim büyü olmuştur. Onun için çok geç olabilir, sanırım bunu bir sonraki seçiminde öğreneceğiz aşkım."

Ari'nin yarasında sanki kanı kirleten bir şey varmış gibi koyu renkli damarlar filizlendi. Ari dizlerinin üzerine eğildi, eskisinden daha solgundu.

"Kendi adına düşünemediği zaman da onu isteyecek misin? Kılıcını saplayacağı bir sonraki bedeni aramaktan başka bir şey yapmadığında da onu isteyecek misin? Kalbi nefretle, savaşma isteğiyle dolup taşacak. Acaba sevgilinin elinde son bulan sen mi olacaksın?" Davorin avucunu açtı. "Tüyü bana ver. Onu kurtaracağıma dair seninle birlikte yemin edeceğim. Tüyü bana ver."

Ari dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini bana doğru kaldırdı. O kehribar gözler bal gibiydi ve bahar çimenlerine dokunuyordu. Yakında onlar da Bo'nunkiler gibi ölmüş olacaktı. Yakında savaşın ve ölümün akılsız bir hizmetkârı olacaktı.

"Git," diye fısıldadı. "Git, Saga."

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. Davorin'le yüzleştim. "Tüyü vermek, sana bu toprakların gücünü verir."

Davorin alay etti. "İyileşmek için ihtiyacı olan güç."

"Tüyü vermek, sana kalbimi verdiğim anlamına geliyor."

"Daha önce bir kez yapmıştın."

Eryka'nın sesi zihnimi doldururken boğazım düğümlendi, onun rastgele kehanet anlarından birinin anısı: *Kalbi hak edene ver. İki kez düşün, sonra açgözlülük ve nefret bir zamanlar kaybedilen şarkıları boğacaktır.*

"Sana bir keresinde tüy vermiştim," diye fısıldadım, "ama sen bunu asla hak etmedin." Bakışlarım Ari'ye kaydı. O gözlerle bana yalvarıyor, bunu yapmamam için yalvarıyordu. "Bir zamanlar olduğum kadar aptal olmamam iyi bir şey."

Bir avucumu toprağa vurdum ve zaman için yalvardım. Tek ihtiyacım olan zamandı.

Topraktan çıkan çalılar, çadırın tüm uzunluğu boyunca pürüzlü bir iplik makarası gibi dolanıyordu. Davorin'le aramda dikenli bir engel vardı. Öfkeleni ve hançeriyle çalıları kesti. Frey'i ele geçirdiğinde yaptığı gibi toprağı ele geçirmeye çalıştı ama benim cazibem ona karşı sağlam durdu.

Ari'yi arkaya yatırdım. Yüzünü buruşturdu. "Frey, Stieg. Tutun onu."

Hiç tereddüt etmediler. Parmak uçlarımı yan tarafındaki yaranın üzerinde gezdirdiğimde Ari haykırdı. "Bu bize zaman kazandıracak, Ari."

"Ne yapıyorsun?" "Sana

kalbimi veriyorum."

Uzun yara izinin göğsünden aşağı indiği yeri kapattım ve kolumu keskin bir yanık doldurdu. Gümüş bileğimden, parmak uçlarımdan aşağı dans etti. Parıldadı ve parmak eklemlerimin üzerinden Ari'nin

Göğüs.

Acıyla haykırdı ve doğrulmaya çalıştı. Gücümü damarlarımdan geçirmeye devam ettim, ona doğru itmeye devam ettim.

Ari dişlerini sıkarken etine bir şekil kazındı; tüyler, kanatlar ve bir kuzgunun kafasından oluşan gümüş bir baskı. Dövme şekillenirken elimi geri çektim ve Stieg derisini rahatlatmak için Ari'nin tuniğini başından geçirmeme yardım etti. Omzundan göğsüne, boynunun yan tarafına, Davorin'in boynundaki aynı yara izi şeklinde, uçan bir kuzgun etine saplanmıştı.

Gümüş parıltı solduğunda geriye siyah mürekkep kalmıştı. Bir kuzgunun, kuzgun varisinin kalbini taşıyan kişinin, adalardaki güç üzerinde eşit hak sahibi olan kişinin genişleyen çizgi dövmesi.

Ari'nin bedeninin altındaki toprak, sanki toprak onu kucaklamış gibi kollarına, bileklerine yayılan birkaç yeni çiçekle birlikte pelüş çimenlere dönüştü. Davorin'in neden olduğu enfeksiyona baktım. Şimdilik damarlar zor fark edilir bir şekilde yavaşlıyordu.

Uzun sürmez. Bir şekilde yayılmasını tersine çevirmeliyiz. Tüyün gücü vardı ama bozulmuş savaş lordunun da vardı.

Davorin'e çok fazla güç geri verilmişti. Eğer doğru söylediyse, eğer denizin ötesindeki savaşlardan beslendiyse, o zaman adalardaki fae'lerin nefretinden ve savaş arzusundan besleniyordu. Buna o sebep olmuştu. Kalplerini karıştırmıştı.

Nefret insanlara bulaştığında o da uzun evdeydi. Tüm bu lanet zaman boyunca, Davorin yakınımızdaydı, hayatlarımızı etkiliyordu.

Nefesim kesildi; Davorin'in bıçağı sonunda çalıları kesip geçerken gücümü bölmek için harcadığım efordan dolayı gücüm azaldı.

Ari'nin göğsündeki kuzguni işarete baktığında gözleri şiddetle parladı. "Ne yaptın sen!"

Yüz ifadesi değişti. Bir erkek gibi değildi. Gözleri çok karanlık, yüzü çok çöküktü. Sadece bir an, ama nefret içindeki canavarı ortaya çıkardı. Ari'nin göğsünü yaracak ve tüyü çıkaracaktı.

Enerjisi yerine gelen Ari aceleyle ayağa kalktı. Avucunu açtı ve çadırı binlerce aynaya benzeyen bir şeyle doldurdu. Davorin'in etrafını sardılar. Kükredi ve cam düzlem üstüne cam düzlemi paramparça etti, bizi arıyordu ama bir yanılsamada kayboldu.

"Git," dedi Ari, kolumu çekiştirerek.

"Sofia," dedim. "Onu bırakamayız."

Sofia hâlâ nefes alıyordu. Kıvrınmayı bırakmış ve uyumuştı. Belki de uyanmak istemiyordu. Kalbim burkuldu ve Bracken'ın cansız gözlerine son bir kez baktım.

Sofia onu seviyordu.

Ona hiç söylemedi.

Stieg onun ince bedenini yerden kaldırdı ve aceleyle çadırdan dışarı çıktı. Biz dışarı fırladığımızda Hodag hâlâ yuvasının başında nöbet tutuyordu.

"Hodag, bizi Kan Mahkemesi'ne götür. Acele et, hayatlarımız buna bağlı!" Stieg bağırdı. "Tatlım?"

Hodag kollarındaki Sofia'ya baktı.

"Acele et kadın," dedi Frey. "Ve lanet olası ucu kapat."

Davorin çadırdan kükredi. Etrafta, Kalpler Sarayı'ndan gelen küçük savaşçı birliği kıpırdandı. Sersemlemeleri uzun sürmedi. Çadırdan zehirli bir mürekkep gibi karanlık yayıldı. Ağaçların kalın köklerini ele geçirdi, çimlerin pelüş yapraklarını bozdu. Gölgeyi parmaklar gibi toprağın içinde yuvarlanarak bizi kovaladı.

Muhafızlar tökezledi. Karanlığa dokunduklarında, gözleri kafalarının içinde geri yuvarlandı. Bazıları kasıldı, bazıları çığlık attı.

Davorin geliyordu ve *her şeyi* zehirliyordu.

Hodag'ın tünelinin açık ağzına doğru kaydık ve girişini bir büyü ile kapatmasını bekledik. Trol halkı inanılmaz derecede güçlü değildi ama yeraltındaki büyüleri neredeyse aşılmazdı.

Davorin'in gücünün bulanık yayılımı tünelin girişine çarptığında gözlerimi kapattım. Hodag'ın mührü tuttu ve bir büyü bulutu karanlık bir şurup havuzu gibi toplandı, sonra gölgeler bir adama dönüşene kadar görünmez kalkandan yukarı kaydı.

Karanlık çöktüğünde Davorin bir kol boyu uzakta durdu ama bize dokunamadı. Gözleri kısıldı ama dolgun ağzı sefil bir gülümsemeye dönüştü. "Yakında görüşürüz, küçük kuzgun."

"Tanrılar, gidin," dedi Frey dirseğimden çektiştirerek ve bizi tünelin derinliklerine doğru götürerek.

Hodag yuvasının ağzına tükürdü, Davorin'e sadece hoş geldin diyenlerin girebileceğini tısladı, sonra da önceki gibi aynı hızla bizi ileriye doğru kazdı.

Cehennem Geçidi'ne olan mesafe o kadar da uzak değildi. Korku, Hodag'ın hareketlerini teşvik ediyor gibiydi. Bizi Kanlı Saray'a götürecek olan kanyonun ağzında yüzeye çıkardı. Sarp ve gizliydi ve bizi Davorin'in ulaştığı yerden en hızlı o çıkaracaktı.

İlerledikçe gücüm daha da arttı. Davorin'in karanlık büyüüne karşı koruma sağlayacak bariyerler yaptım. Düşmüş taşlardan yüksek duvarlar, uçurumlardan devrilen ağır kütükler, sarmaşıklardan ve kalın köklerden oluşan labirentler.

Güneş tepeyi aştığında vücudum ağrıyordu, cazibem neredeyse tükenmek üzereydi ve Ari bana yaslanmaya başlamıştı.

"Bak!" dedi Stieg, sesi kısık bir şekilde. İleriyi işaret etti.

Kanatlardan ve koyu renk giysilerden oluşan bir yığın, iki kayanın ortasında soluk soluğa yatıyordu.

Rune titreyen elini kaldırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Frey ihtiyatla ona yardım etmek için kolunun altına uzandı, sonra da kılıcını Rune'un boğazına doğrulttu.

"Onu bizden sonra mı getirdin?" Ari'nin beline sarılışımı sıkılaştırarak söyledim.

"Hayır." Rune günlerdir bir şey içmemiş gibi yutkundu. "Ben ... zihnim daha berrak. Sadakatsiz değilim Saga, ama bize yapışan bir güç var."

"Bo nerede?"

Rune'un yüzü acı içinde kıvrıldı. "Hâlâ kayıp." Yanardöner kanatlarından biri seğirdi ve Rune kalçasındaki derin yarayı gösterdi. "Gerçeği görmesini sağlamaya çalıştım."

"Nasıl kaçırıldın?" Frey alçak sesle söyledi. "Nasıl oldu da bize değil de size bulaştı?"

"Krallığımıza olan sadakatimizi zehirledi. Adalar için en çok kan dökenler Signe'nin ölümünden etkilendi, çoğunlukla savaşçılar ya da Gönül Divanı'ndakiler. Bu da kalplerimizi vahşi vebaya açtı."

"Hepimiz adalara değer veriyoruz, bir daha dene," diye

homurdandı Stieg. "Ama senin gerçek sadakatin

Etta'ya."

"Saga adalara hizmet etmekle yükümlüydü," dedi Ari, sesi zayıftı. "Ona dokunulmamıştı."

Rune boğazını temizledi. "Ama kalbi adalara mı sadıktı . . yoksa size mi, Büyükelçi?" Ari yavaş yavaş ölüyor olsa da sıritacak kadar cüretkârdı.

"Ah, bunu sevdim." Bana gülümsedi. "Bu çok hoşuma gitti. Kalbini öyle bir doldurdum ki eski sevgilinin kadim gücü bile seni senden çalamadı."

"Ağzını bağlayacağım," diye homurdandım.

Eli enseme gezindi ve güven verici bir şekilde sıktı. "Burada nasılsın, Rune? Sadakatin değişti mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Zirvelerde benimle ne kadar çok konuşursan, aklım o kadar çok

çatlamak için. Adalar için daha çok korkuyordum. Sonra Bracken'ı ... ölü görünce tamamen kırıldı." Stieg gözlerini kısıtı. "Sana neden güvenelim?"

"Bağla beni." Rune ellerini uzattı. "Sana yemin ederim. . . Bracken benim kralımdan daha fazlasıydı, o benim arkadaşımdı. Onu katleden canavara sadık değilim. Biliyorsun Saga, Astrid'e sadık olmadığımı biliyorsun, Yüce Kraliçe olduğu zaman bile. Bracken'ın yanında durdum. Eğer aklım başımda olsaydı onun yanında olurum."

Bir kalbe sahip olmaktan nefret ettiğim zamanlar oldu. Acı ve öfkeliydim ve sevdiğim adamın ölmesinden korkuyordum çünkü karanlık bir yaratıkla tek başımıza savaşmak zorunda bırakılmıştık.

"Ona inanıyorum," diye fısıldadı Ari, ben daha itiraf edemedim. Toprağa doğru baktı. Ayaklarının altında bir yıldız ışığı parıltıyor gibiydi. "Sana söylemeliyim ki, benimle konuşması oldukça garip."

Gülümsedim. Bu toprakların dili benim olduğu kadar onun da diliydi.

Rune'un şimdilik bağlı olarak ve Stieg ile Frey'in gözetimi altında bize katılması konusunda anlaştık. İtiraz etmedi.

"Tek istediğim," dedi biz ilerlerken, "Bo'yu öldürmeden kurtarmaya çalışmanız."

"Bizi öldürmeye çalışmadığı sürece öldüreceğiz," dedim karamsar bir ifadeyle. "O zaman söz vermiyorum."

Elli adım ötede, koyu renk giysili savaşçılar bir sıra halinde duruyordu. Yüzlerinde maskeler vardı, ellerinde kemikten yapılmış uzun mızraklar tutuyorlardı ve vücutları sanki güçlü bir düşmana karşı savunmaya hazırlanır gibi deriler ve muhafızlarla kaplıydı.

Hepsinin arasında Gorm ve Gunnar Strom vardı.

Kan Divanı bizi bulmuştu.

BÖLÜM 45

TUTSAK

Sofia boş gözlerle pencereden dışarı, kabarcıklı cama çarpan yağmur damlalarına bakmaya devam etti. "Yemek yemiyor," diye fısıldadı Rune. Yarası iyileşiyordu ve şafağın ışıkları ona Gözlerine yeni bir parlaklık geldi.

Kan Mahkemesi'nde geçirdiğim iki gün umutsuz bir iyileşme, birkaç cevap ve yüzleşmeye hazır olmadığım ölümcül bir soruna korkunç bir çözüm sunmuştu.

Yine de daha fazla bekleyemezdim. Her şeyin gerçeğini bilmem gerekiyordu.

Yatağın yanına oturdum ve kaplıcaların buharlı suyundan demlenmiş bir kutu sedir çayı uzattım. Gorm bunun en kötü ağrıları iyileştirecek bir ilaç olduğunda ısrar etti.

Sofia'ya şimdi ihtiyacım vardı. "Yas tutuyorsun ama hepimiz tutuyoruz. Duygusuz görünmek istemem ama Davorin'e nasıl bağlandığınızı bana anlatmanızın zamanı geldi. Duyarsız kalırsan daha çok hayat kaybedilecek."

Sofia başını çevirdi. Gözleri sürekli akan sessiz gözyaşları yüzünden şişmiş ve kızarmıştı. İçi boştu. Bunu başka türlü açıklayamazdım.

İçine bir boşluk oyulmuştu ve onu geri getirip getiremeyeceğimi bilmiyordum. "Onu sevdim." Sesi çürümüş ağaç kabuğu gibi kuruydu.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Yaptığımı biliyorum."

"Onun kanı benim ellerimde." İnce parmaklarını havaya kaldırdı. "Hâlâ görebiliyorsun. Uyanmayı hak etmiyorum."

Uzun bir nefes verdim. "Sofia, Davorin'in gücünü anlayan biri varsa o da benim, Rune'dur. Bracken'ın ölümü Davorin'in ellerinde. Eğer Bracken'ın intikamını almak istiyorsan, o zaman kalbini nasıl aldığını bilmeliyim."

Sofia gözlerini sildi. "Doğu Savaşı sırasında oldu. Ölüyordum, Saga. Hodag beni yuvaya hapsetti. Hayatta kalmamalıydım, karanlık orada olmasaydı hayatta kalamazdım."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ari'ye yuvada bir güç hissettiğimi söylediğimi hatırladım. Bunun sadece onları güvende tutacak kadar güçlü bir büyü olduğunu düşünmüştüm. Tüm bu kanayan zaman boyunca ve şimdi adalardaki barışın sonunu hissettiğimi biliyordum.

"Açlıktan ölüyordum," dedi Sofia. "Yılanlar Sarayı'ndan, adalardan geldiğimi biliyordu. İçeri girmesine izin verirsem beni hayatta tutacağını ve yeniden güçlü kılacağını söyledi. Karanlık büyü hakkında iki kez düşünecek kadar bilgim vardı ama hayatta kalma ihtiyacı beni ele geçirdi. İçeri girmesine izin verdim. Oraya vardığında onu çok net görebiliyordum. İlk başta kontrolü ele almadı, sadece sözünü tuttu ve beni hayatta tuttu. Hayatım boyunca

"Ben hala bendim."

Hayatta kalmaya çalışmanın ne demek olduğunu biliyordum. İçgüdülerin mantıklı düşünmenin önüne nasıl geçebileceğini biliyordum.

"İlk başta neredeyse Nornların ya da tanrıların bir müttefikini ele geçirdiğime inanacaktım. Strateji fısıldadı. Hırsız kral ve kraliçeye yardım etmeme yardım etti." Sofia başını salladı. "Ama savaş sırasında Ari'nin yanıdaydım ve elçiyle ilgili bir şey ruhu büyüledi. Savaş sona erdiğinde daha güçlüydü. Bana Bracken'a ikinizi birbirine bağlama fikrini vermemi söyledi."

Sofia yatakta yavaşça doğruldu. İpeksi saçları gözyaşları ve kanla keçeleşmişti. "İşte o zaman kalbime korku saldı. İsteğine karşı koyamadım ve sanki kalplerimiz birbirine bağlandı. Seninle ilgili her düşünceyi biliyordum, Saga. Seni tanıdığım anı biliyordum. Kaçman için defalarca çılgılık atmak istedim."

"Ne kadarınız gerçektir?" Doğu'dan döndüğünden beri benimle gülmeye, benimle arkadaş olmaya çalıştığı onca zamanı bilmek içimi acıtıyordu. Ari'nin evine getirdiği kahkahaları. Onun masasında oturmuş, Frey ve Stieg ile kâğıt ve zar oyunları oynamıştı. Bracken'a duyduğu özlem o kadar inandırıcıydı ki, ne kadarı gerçektir?

Sofia, "Ben çok kendimdim," diye ısrar etti. "Bir süreliğine gözden kayboldu. Belki de beni terk etti diye düşündüm. Sonra bir komployla beni tekrar ele geçirdi. Genç prens ve Eryka'nın yeminleri aracılığıyla tüm kaderli taçları toplama arzusu. Hepsini öldürmeyi planladı."

Sofia yemin törenini planlarken kendini çok kaptırmıştı. Tüm kraliyet mensuplarının bir araya gelmesinin ne kadar harika olacağını defalarca anlatmıştı.

Her zaman Davorin'di, üç tahtı birden ele geçirmenin bir yolunu planlıyordu.

"Bracken ve akrabalarını öldürmeyi planladığını biliyordum," diye sızlandı Sofia. "Onlara sahtekâr diyordu. Sonra da adalar üzerindeki hak iddiasını kabul etmen için seni zorlamayı planladı." Bakışlarını ön kolumdaki işarete indirdi. "Beni Astrid'e gönderdi, onu avucunun içine almak istiyordu ama onun zorlama gücünü hafife aldı."

"Bunu kendi çıkarı için kullandı, değil mi?" Bunu soran Rune'du. Dirseklerini dizlerinin üzerine dayamıştı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir umutsuzluk vardı.

Sofia başını salladı. "Onu içime bağladı ve benim aracılığımla onu kontrol etti. Ölümsüz bir savaşçının ruhunun beni ele geçirdiğine ve tahtını geri almak için savaşı nasıl getireceğine dair kaderi olduğuna gerçekten inanıyordu."

"Astrid Davorin'i ipleriyle bağlamış olabilir ama kontrolü elinde tuttuğundan şüpheliyim," diye mırıldandım. "O yapmadı." Sofia dizlerini göğsüne bastırdı. "Astrid'in cazibesine kapıldı ama Draugr olduğuna dair inancını pekiştirmek için yakınlığı kullandı. Sonunda taç giyeceğine ve ödül olarak ölümsüz bir savaş lorduyla bir ömür geçireceğine inanırken, onu emirlerini yerine getirmeye yönlendirdi."

"Aptal, kanayan kadın," diye mırıldandı Rune ayağa fırlamadan önce nefesinin altında. Astrid bu topraklar için bir leke olmuştu ama hepimiz Davorin tarafından kandırılmıştık.

"Sonunda Astrid'in seninle bağlantısı olduğu için onu piyon olarak kullanmaktan memnun oldu, Saga." Kalbim duracak gibi oldu. "Neden?"

"Senin yakınına ihtiyacı vardı. Sana acımasızca davranması, acı çektirerek seni kontrol etmesi için onu teşvik etti. Onu hor görmeni istedi, böylece sen de Ari'ye dönebilirdin."

"Ari ve ben birbirimizden nefret ederdik."

"Ama yaratık kalbini uyandıranın Ari olduğundan şüpheleniyordu," dedi Sofia zayıf bir sesle. "Eninde sonunda gücüne geri döneceğini ve Ari'nin uzun zaman önce yazılmış lanetleri bozmanın anahtarı olacağını biliyordu. Kardeşinin anahtarlarını bulman için sana ihtiyacı vardı ve seni onları bulma yoluna sokmak için planlar yaptı."

Astrid'in dayaklarını ve Doğu'daki başarısızlığından sonra nasıl daha da şiddetlendiğini düşündüm, ama başından beri oydu.

"Ari seni daha güçlü yaptı. Sen güçlendikçe *o da* güçlendi. Nefret üzerinde güç sahibi olmaya başladı. Birkaç basit halk, liman işçileri, tüccarlar üzerinde çalıştık ve yaratık onları senin üzerinde test etti."

Boğazıma bir nefes takıldı. Einar. Onun adamları. Bana nefret kusmaları ve aşağılık şeylerle tehdit etmeleri.

"Ari'ye seni nerede bulacağını söyledim," dedi Sofia. "Gerçekten, o bendim. Sana zarar vermeyi planladıklarını biliyordum ama Davorin kontrolü hızla geri aldı." Başını sıkıca kavradı. "Ari senden nefret etmeye çalışsa bile senin için nasıl savaşaacağını kanıtladığında attığı o zalim kahkahayı unutamıyorum. Her zaman *mükemmel* olduğunu söylerdi. Yaratık hamlesini yaptı, yeterince güçlü olduğuna ikna oldu ve tahtta hak iddia etmesini hızlandırmak için planlarını harekete geçirdi."

Sofia başını öne eğdi.

"Signe," dedim usulca. "Prensesi odaya sen getirdin, değil mi?"

Sofia yüzünü kapattı. "Şehvet cazibeme bayıldı ve Signe'yi benim için gözleri olduğunu bilerek onunla oraya çekti. Sonra da onu öldürdü. Masum bir prensesin kaybı en büyük öfkeyi uyandırır. O da bundan beslendi, büyüttü. Beni etrafta dolaştırırken, uzun evdeki insanları keserken, onlara zehriyle dokunurken çılgılık atmak istedim. Onların en gizli, en kötü düşüncelerini ortaya çıkarıyordu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Astrid onun bir hamle yaptığını biliyordu ama bunun Signe'nin ölümüyle sonuçlanacağını bilmiyordu." Sofia başını salladı. "Yine de, bunun gerekli olduğuna onu ikna etmek için fazla bir şey gerekmeyecek kadar çarpıktı. Ona yeni bir çocuk soyu yetiştireceklerini söyledi. Bracken'a karşı komplo kurdu ama çok iyi korunuyordu ve çok erken bir zamanda çok fazla şüphe çekmek istemedi. Yaratık her zaman kralın doğru zamanda öleceği konusunda ısrarcıydı. Bu fikri midem kaldırmıyordu..." Sofia yüzünü buruşturdu. "Bracken'a zarar veremezdim, bu yüzden bitirmeye çalıştım."

Boğazındaki hafif yara izine baktım. Her şeye rağmen vahşi bir fae saldırısı değildi.

"Davorin çok öfkeliydi ve ondan sonra kendi kalbim ve zihnim üzerinde hiçbir kontrolüm kalmadı. Beni gömdü."

Kolumdaki solmaya yüz tutmuş çiziklere baktım. "Kan mahkemesinde beni işaretledi mi?"

Ona çizik izlerini gösterdim, kaderin bir rune'u, ama kimsenin bunların ormanda koşarken toplanan izlerden başka bir şey olduğunu düşünceği kadar net değil.

Sofia başını salladı. "Seninle ilk kez yalnız kalıyordu ve yolculuğun tamamlandığında yollarınızın kesişmesini sağlamak için hızlı bir ayin yaptı. Beni sana yakın tuttu, adımlarının bir adım gerisinde yürüdü, bekledi."

"Gorm bana yüzüğü gösterdiğinde yolculuğumu keşfetti, değil mi?"

"Lord Gorm'un bende bir terslik olduğunu bildiğinden şüpheleniyorum," dedi Sofia, "ama yaratık aldatma konusunda yetenekli. Kan lordunun tam olarak görmesine asla izin vermedi."

Bu, Gorm'un daralmış bakışlarını ve Sofia'ya karşı hafif düşmanlığını açıklıyordu.

Sofia bize Davorin'in Astrid'in açgözlülüğünden nasıl faydalandığını anlattı. Ona, tahtı ele geçirme planını bozabilecek bir gücün peşinde olduğumuzu söylemiş, Astrid de Hawthorne'un savaş oyunlarına olan sevgisini kışkırtarak onu zaman ve mekândan vazgeçmeye ikna etmiş.

Bracken'ı, annesinin davranışlarını küçümsemesi için cesaretlendiren kişi Sofia'ydı.

"Bracken'ın annesini öldürmesi için bir yol bulmam gerekiyordu," diye itiraf etti Sofia, "sonra da kılıcımı ona çevirecektim. Ama Astrid'in icabına çoktan bakmıştın. Onun hakkındaki bilgin eski yeteneğini geri getirdi."

Ama Astrid'in üzerimizdeki baskısı ortadan kalktığında beni terk etmekte özgür olacaktı.

"Gitmeden önce planının Ari'ye zarar vermek olduğunu biliyordum. Büyükelçiyi önemseydiğini biliyordu ve Ari'yi tehdit ederse gücünü teslim edeceğini düşündü. Senin daha zayıf olmanı bekliyordu Saga ve Ari'nin hayatını kurtarman karşılığında kan tüyünün sana verilmesini bekliyordu. Senin Ari'ye bu konuda yeterince güvenilebileceğini düşündüğünü hiç sanmıyorum."

"O, kalpleri iddia eden ama onları gerçekten anlamayan bir aptaldır," dedim. "Bu yüzden kardeşimin yolculuğu bağlılık ve sevgiye çok bağlıydı. Davorin'in asla başaramayacağı iki şey."

Davorin beni uysallaştırdığını düşünüyordu ama yumuşak bir dokunuşun, kalbime layık bir adamın sevgisinin geride kalan yaraları iyileştirebileceğini anlamıyordu.

"Keşke onu kalbine kabul etmeseydin, ama seni suçlamıyorum," dedim ona. "Onun gümüş gibi bir dili var ve çaresizlik sadece çaresiz bir andır."

Sofia sessiz gözyaşlarının dökülmesine izin verdi. "Kendimi asla affetmeyeceğim. Brack benim yüzümden gitti." "Davorin Bracken'ı öldürdü. Eğer onu durdurmazsak hepimizi öldürecek." Ayağa kalktım ve çayı işaret ettim.

"Dinlen. Bir süredir kendi kadının olamadın. İyileşmen zaman alacaktır." Rune'a baktım. "Ona göz kulak ol. Ben gitmeliyim. Bakmam gereken ölmek üzere olan bir kocam var."

Odadan çıktım ve koridorda Gorm'un odasına doğru yürüdüm. Sofia'nın gözyaşları benimkileri de çekiyordu. Davorin onu ele geçirmiş ve hayatlarımıza sızmıştı ve şimdi kalbinin bir parçası asla dolmayacaktı. Bracken gittikten sonra olmaz.

Aynı kaderi paylaşma düşüncesini midem kaldırmıyordu.

Gorm'un uzun evi tek katlıydı ama düzinelerce odadan oluşuyordu. Onunki ortadaydı ve en büyüğüdü. Yatağı uzun bedenine göre yapılmış ve kurt postlarıyla kaplanmıştı. Şimdi oda iki şifacısı, kan lordu, Cuyler, Gunnar, Eryka, Frey ve Stieg ile doluydu.

İçeri girdiğimde, Gorm parmaklarını şıklattı ve o ve adamları çenelerini eğdiler.

Bundan nefret ettim ama bir şey söylemedim. Yatağa doğru ilerledim ve Ari'nin Gorm'un kürk yastıklarına yaslandığı şiltenin üzerine süründüm.

Ari zorla gülümsedi ama bu zayıf bir gülümsemeydi. Işığı donuk ve acı vericiydi. Parmaklarımı boynundaki yeni dövmenin siyah çizgileri üzerinde gezdirdim, sonra kuru dudaklarını usulca öptüm.

"Biz hazırız," dedi Gorm.

Onlar hazır olabilirdi ama ben değildim.

Alnımı Ari'ninkine yasladım. "Sendeki bu yaralar iyileşene kadar asla durmayacağım."

"Eğer bu kadar çabuk olmazsa, hayatını boşa harcama, tatlı tehdit. Mahvetmek için güzel bir hayat olurdu."

"Söyleyebileceğin onca şey arasında en çok bundan nefret ediyorum. Durmayacağım ve sen de bana aynısını yapmayacağını söyleyemezsin."

Ari kıkırdayarak yüzünü buruşturdu ve yan tarafını tuttu. Keten bandajların altına baktım. Davorin'in enfeksiyonu kaburgalarının ortasına kadar ulaşmıştı. Kalbine ulaşamazdı. Eğer kalbi enfekte olursa, onu bana geri getirmenin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Tabii döndürebilirim.

Aynı hastalık hâlâ adalardaki insanları ele geçirmeye devam ediyordu. Gorm, sarayını mühürlemek için benimle birlikte çalışmıştı. Kazıklı çitler, Kan Sarayı'nın her sınırını gözetleyen okçular.

Şimdilik, benim gücümü ve henüz bulamadığımız diğerlerinin gücünü kullanarak fae'lerin kalplerini iyileştirmeyi umana kadar kimse girmeyecek ve kimse çıkmayacaktı.

Ama hepimiz bunu hissettik. Davorin dışarıdaydı, sapkın ordusunu büyütüyordu.

"Kraliçem," dedi kan fae şifacılarından biri. Başlığı duyunca irkildim. Şifacı bana bir şişe

soluk, pembe altın rengi sıvı. "Daha fazla zaman geçmesine izin

vermemeliyiz." "Bu onu durduracak mı?"

Şıfacı başını salladı. "Bir fae uykusu dünyayı duraklatır. Hastalığı, hatta ölümü bile." Gözlerimi kırptım. Yanağıma bir damla gözyaşı düştü. Şişeyi elime alıp Ari'ye baktım.

Bir elini yanağıma uzattı. "Sen kazandın." "Neyi kazandım?"

"Ben burada kırımın üstünde otururken sen kahramanı oynayacaksın."

Gözyaşlarımı tutamayıp güldüm, sonra onu tekrar öptüm. Tanrım, onu öpmek ve hiç durmamak istiyordum. Onun tadını, dokunuşunu unutmak istemiyordum. Onun var olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordum.

Şişenin içindekileri dilinin üzerine dökerken alnımı onunkine yaklaştırdım. Sonra parmaklarını saçlarıma doladı.

Alt dudağının kenarına dokundum ve "Seni seviyorum, seni güzel piç" diye fısıldadım.

Ari'nin gözleri cam gibiydi. Çenemde gezindi. "Uyurken seni görkemli bir şekilde seveceğim ve uyandığımda bunu sana kanıtlayacağıma yemin edeceğim. O yüzden bana söz ver... bana söz vermelisin... burada olacaksın..."

Elini çekti ve gözleri dalgalanarak kapandı.

Titredim, binlerce hıçkırığı içimde tuttum. Başım göğsüne düştü. Kalbinin yavaş, sabit ritmi içimdeki fırtınada bir sakinlikti; hayal edebileceğim en güvenli yerd.

Nazik bir el omzuma dokundu. Gözlerimi sildim ve Eryka'ya döndüm.

Gülümsedi. "Kaderini değiştir ve aşkını yeniden bul."

Garip kelimeler için onu zorlamama gerek yoktu. Nereye gideceğimi biliyordum. Gorm bize Ari'yi kurtarmanın en iyi yolunun, içinde yayılan karanlığı çözmenin bir yolunu bulana kadar bir fae uykusu olduğunu söylediği an, kimin yardım edebileceğini biliyordum.

Dudaklarını bir kez daha öptüm, sonra buğday sarısı saçlarını alnından ayırdım ve yataktan kalktım.

Yanaklarımdaki gözyaşlarından utanmadan, onunla ilgilenenlerle yüzleştım. "Stieg, Gunnar, ben dönene kadar halkınızın yanına gitmek için bekleyeceksiniz, değil mi?"

Gunnar başını salladı ve kısa bir bıçağı kemerindeki kılıfa yerleştirdi. "Batı kıyılarında senin için hazır olacağız. Doğru zaman geldiğinde halkımın tereddüt etmeyeceğinden emin olabilirsin, Saga. Ari için olduğunda ve halalarım için yaptıklarından sonra değil."

"Doğru zamanlama olmalı. Burada büyük risk altındalar," dedim.

"Her şeyi açıklayacağım." Gunnar Ari'ye baktı, gözlerini karartan bir kasvet vardı. "Calista'nın bana gönderdiği mektupta kastettiği buydu. Şimdi mantıklı geliyor. O düştüğünde, çağrıyı ileterek halkımı koru. Ari uykuya daldığı zamanlardan bahsediyordu. Onunki de öyle." Prens bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Ona kalbinin nerede olması gerektiğini gökyüzünde araması söylendi. Sana bakıyordu."

Bulanık bakışlarım Ari'nin uyuyan yüzüne düştüğünde kalbim ortadan ikiye ayrıldı.

"Döndüğünüzde," diye devam etti Gunnar, "halkıma savaş çağrısını iletmeye yardım edeceğim ve sizinle birlikte duracağız."

Eryka'nın elini tuttu ve bir parça hüznle gülümsedi. "Bir gün yemin edeceğiz. Sana söz veriyorum."

"Senin olduğumu bilmek için yemine ihtiyacım yok." Onun çenesinin menteşesini öptü, kendi gözlerinde yaşlar vardı. Dudaklarımı büzdüm ve Gorm'la yüzleştım. "Onu koruyacak mısın?"

Gorm göğsüne bir yumruk indirdi. "Gerekirse canımı veririm ama gücünü ona vererek artık zayıfladığını anlamalısın."

Başımı salladım. Ari olmadan, gücüm Davorin'le tek başıma yüzleşmeye yetmezdi. Yardıma ihtiyacımız vardı. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Ari ve ben birlikte öfkeli bir güç olacaktık ama o uyanana kadar ben bir bütün olamayacaktım.

Birden fazla şekilde.

"Kralı koruyacağız," dedi Eryka, bir elini koluma koyarak. "Rüzgârlar senden yana."

Başımı salladım ve Ari'nin uyuyan formuna son bir kez baktım. Fae uykusu onu kurtarabilirdi ama korkunç risklerle doluydu.

Hiç uyanmayabilir.

İşimi şansa bırakmazdım ve onu kurtarmak için gerekirse kaderin yollarını tersine çevirirdim. Ari için, onun bir kez daha güldüğünü görmek için daha büyük bir iyiliği yakardım.

Verandada, yağmurun altında durdum ve soğuk damlaların tenime dolmasına izin verdim.

Avuçlarımı uzun bir kavis çizerek salladım, usulca mırıldandım, topraktaki tatlılığa, ağaçlardaki sadakate ulaştım. Glamour kalbimi nazikçe çekerek cevap verdi. Gorm'un evinin etrafındaki ağaçlar eğildi ve gerildi. Dallarını kapıya, temele ve pencerelere dolayarak duvarları kalın bir bariyerle kapattılar. Geride sadece halkın ön taraftan sıvışmasına yetecek kadar yer kalmıştı ama içeri girmek için muazzam bir ordu gerekirdi.

"Kralınızı koruyun," diye fısıldadım gökyüzüne fırlamadan önce adalara yakarışımı.

Tüy olmasaydı, dinlenmeden bu kadar mesafeyi asla uçamazdım. Rüzgâr beni havada yüzdürüyor gibiydi, akıntılar hızımı artırdı. Gece boyunca ve gündüz boyunca uçtum. Yıldızlar gecenin karanlığında yeniden parıldadığında, üzerinde RAVEN ROW yazan yırtık pırtık bir tabelanın bulunduğu sarkık kapılara ulaştım.

Bozulmuş balık ve yağ kokusu beni sardı. Çuval bezinden üstlükler giymiş, kemer yerine ip kullanmış insanlar çamurlu sokaklarda sendeleyerek ilerliyor, tanrılara işaret ediyor, sarhoş sarhoş yürüyorlardı.

Uçmaya devam ettim. Nereye gideceğimi çok iyi biliyordum ama sanki içimde bir ses beni ileriye doğru yönlendiriyordu.

Sarkan ahşap apartmanların arasından süzıldüm. Ahşap kalaslar soyulmuş ve badanadan soyulmuştu. Merdiven basamakları çatlamıştı ve genelevler davetkâr fener ışıklarından, zevk mırıltılarından ve direklerdeki saten kurdelelerden yapılmıştı.

Bir birahanenin yanındaki bir fenerin üzerine tünedim; birahaneci bir müşterisini dışarı atmış, hile ve entrikalarla ilgili hikâyeler anlatıyordu ve eğer arkasını kollamazsa cadıları üzerine salacağını söylüyordu. Kanatlarım ağrıyordu ama devam etmem gerekiyordu.

Rüzgârın dürtüsüne, hızlı kalbimdeki yumuşak sığa güvenerek yolun bu olduğuna karar verdim ve birahanenin arka tarafına doğru döndüm.

En az bir düzine dairenin üst üste yığıldığı yüksek bir apartman göründü. En üstteki pencere açılmıştı ve orada bir mumun titreşimi vardı.

Rüzgâra karşı koydum. Kuzgun boğazımdan bir çığlık koptu, açık pencereden odaya dalarken yorgunluktan hıçkıra hıçkıra ağladım. Kanatlarım pes etti ve yerde kaydım. Vücudum gerçek formuna girdiğinde, gecenin esintisi çıplak bedenimde dalgalandı.

"Dediğim gibi Stefan, bu gece bir kuzgun yakalayacaktık." "Senden hiç şüphe etmedim Cal. Her zaman öyle yapacağımı düşünüyord gibisin." "Eh, çoğu insan aklımı kaçırdığımı düşünüyor, neden kardeşim de kaybetmesin?"

Titredim ama başımı kaldırdım.

Hasır bir sandalyeye oturmuş, bir ayağını küçük bir masaya dayamış, dağınık örgülerle sarılmış vahşi altın sarısı saçları olan bir kız, sandalyenin arka iki ayağının üzerine eğilmişti. Calista. Kader işçisi. Riot'un bir zamanlar yaptığı gibi seidr büyüsüne sahip olduğunu bildiğim tek varlık olan kız. Ari'ye yardım edebilecek biri varsa, o da oydu.

Yanında sert bakışlı bir adam, dişlerinin arasında bir ot rulosu ve başında yırtık pırtık bir yün kasket vardı. Elinde yamalı bir yorgan vardı ve sanki çıplak bir kadın bekleniyormuş gibi onu bedenimin üzerine attı.

Kıza baktım. Kavrulmuş ve fazla düşünemeyecek kadar bitkin bir halde, "Ona yardım et," dedim.

Kader işçileri gizemliydi, öyle ki büyüleri sayesinde neler görebileceklerini asla bilemezsiniz. Ari'nin adını söylemedim ama o sırttı ve sandalyesini düzeltti.

Kızın mavi gözleri bana dikildi. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım. Adam bana tahta bir bardak su uzattı. Boğazıma götürdüm ve buz gibi tadı kuruluşu yatıştırdığında inledim.

"Benden yardım istemek her zaman eğlenceli ve eğlenceli değildir. Emin misin?"

"Eminim."

Calista omuz silkti. "Bununla ilgili karanlık bir his var. Hazır olun Kuzgun Kraliçe. Sanırım yeni bir masal yazmak üzereyiz ve sonunu beğeneceğimizden emin değilim."

Saga burada, hikayemizin başlangıcında uçurumun dik olduğunu biliyorum, ama Ari ve benim bu savaşla işimiz bitmedi. O tekrar uyanana ve Davorin'le birlikte yüzleşene kadar durmayacağım. Kuzgun Kral ve Kraliçe. Yıldızların ve Ateşin Hükümdarlığı'ndaki mücadeleye [BURADAN](#) katılabilirsiniz

Biraz daha Ari ve Saga istiyorsanız, Saga'nın Ari'yi ilk kez gördüğü günün bonus sahnesinin tadını [BURADA](#) çıkarın

DİKKATLİ OLUN

Yorumlar, düşünceler, benzer düşünen okuyucular mı arıyorsunuz? İşte sohbet edebileceğimiz veya seksi romantik fantezi okuyucuları bulabileceğiniz birkaç yer.

[Wicked Darlings Özel Grubuna Katılın](#)

[Facebook'ta Takip Edin](#)

[LJ'yi Instagram'da takip edin](#)

[TikTok'ta LJ'yi takip edin](#)

E-posta: ljandrewsauthor@gmail.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitapların yayınlanmasını mümkün kılan ekibime çok minnettarım. Grafikler ve Victorious Publishing Store'daki yardımlarınız için Katie'ye, düzenlemeleriniz, olay örgüsündeki boşlukları bulmanız ve destansı PA becerileriniz için Sara'ya. Yazım hatalarını ve pürüzleri gideren Megan'a ve bu kitaptaki son düzenlemeleriniz için Jennifer'a. Menajerim Katie'ye, Broken Kingdoms'ı sesli olarak ve farklı ülkelerde yayınlamak için yaptığınız görüşmelerde her zaman yukarıda ve öteye gittiğiniz için! Teşekkür ederim!

Yaramazlık yapan karakterler, teslim tarihleri ve yayıncılık stresiyle birlikte gelen iniş çıkışlarımla ilgilendikleri için aileme teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum!

Muhteşem harita ve başlık resmi için Eric'e çok teşekkür ederim! Hâlâ aklımı başımdan alıyor.

Kırık Krallıklar okurlarına, desteğiniz için size sonsuza dek minnettarım. Hayatımı değiştirdiniz ve gerçeklikten kaçışınız için bu dünyayı yaratmak benim için mutlak bir onurdur.

Siz olmasaydınız bunu yapamazdım. Çok

sevgiler,

LJ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

